

Yêu đúng lúc, gặp đúng người

Tác giả: Cố Tây Tước

_

Dịch giả: Từ Phong

٧

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

https://www.facebook.com/groups/eff.eff/

Sách: Diên Diên

Typer:

1 và 18-10 Nguyen Thuy 2-4 Linh Hương 5-7 Linh Nguyen 8-10 Vũ Ngân 11-13 Chi Phan

Beta lần 1:

Phạm Hải Hà 1-10 Linh Mushroom 11-hết

Beta lần 2:

Đỗ Lan Phương 1-10 Hải Yến 11-hết

Chụp pic và Làm ebook: Horcrux

Y

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết **Yêu đúng lúc, gặp đúng người** do Amun Đinh Tị books phát hành.

CHÚ Ý

Ebook **Yêu đúng lúc, gặp đúng người** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

"Đúng thời điểm, gặp đúng người, không phải là rung động mãnh liệt, mà là yên bình vĩnh cửu."

Có người nói, Giang An Lan lạnh lùng cao ngạo, vênh váo coi trời bằng vung; Có người nói, trêu trời chọc đất cũng tuyệt đối không được chọc vào Giang An Lan, bởi vì anh ta luôn có thể khiến bạn hối hận chỉ mong làm lại từ đầu; Có người nói, Giang An Lan, đến cả "mặt dày" cũng là đẳng cấp đại thần.

Trong lòng Diêu Viễn, Giang An Lan cũng đã từng là một vật trưng bày có thể nhìn từ xa nhưng chẳng thể lại gần nghịch ngọm.

Mãi cho đến một ngày, anh ép mua ép bán, "meo" một tiếng với cô, cô liền cảm thấy cả thế giới này dường như đã thay đổi.

Anh nói: "Chỉ cần em nhìn thấy anh rồi là sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn người khác nữa đâu."

Anh nói: "Cái chuyện ép người khác làm bạn gái mình, tôi chỉ làm với Nhược Vi Quân Cố thôi."

Anh nói: "Anh không biết theo đuổi người khác thế nào, nếu em muốn từ từ thôi thì anh cũng sẽ giảm tốc đô xuống."

Anh nói: "Tiểu Viễn... anh không lương thiện, nhưng anh tuyệt đối không phụ lòng em."

Anh yêu à, có cần câu nào câu nấy đều bắt chẹt người khác vậy không?

Thời khắc này, hoa tuyết nhẹ nhàng thả mình rơi xuống trên mái đầu đen mượt của anh, ánh mắt anh vương vấn ý cười mà cũng tràn đầy yêu thương chăm sóc: "Về sau anh là do em quản lý rồi."

Nếu có thể chia ly thì đều không phải yêu nhất. Rời đi không được mới là số trời đã định.

Cố Tây Tước

Ngày sinh: 27-10-1986

Chòm sao: Bọ Cạp

Nhóm máu: O

Sở thích: Đọc sách, xem phim...

Mục lục

<u>HẬU KÝ</u>

1 Bị để ý rồi

Đã vào độ xuân về hoa nở, Diêu Viễn nhìn những bông hoa đào tung cánh bên ngoài cửa sổ phòng học, nghĩ bụng thời tiết đẹp thế này mà không đi chơi thì thật đáng tiếc.

Chuông báo giờ vào học đã reo nhưng giáo viên vẫn chưa xuất hiện, trong phòng học nhốn nháo. Lúc này có một nam sinh sải bước tiến vào, nhìn quanh lớp một lượt, cuối cùng đi đến ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Diêu Viễn.

Vì đối phương lạ mặt, Diêu Viễn không khỏi quay đầu sang nhìn một cái.

Nam sinh đó vừa ngồi xuống liền ngả người ra lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng có vẻ chưa ngủ đủ giấc.

Nữ sinh ngồi bên kia Diêu Viễn kéo tay áo cô, thì thầm: "Ê, tớ biết người này, là đàn anh năm thứ tư."

Nam sinh này mặc áo lông cao cổ màu lam nhạt, mái tóc tơ mềm mại, tổng thể ngũ quan rất ưa nhìn, chẳng qua bây giờ đối phương đang ngủ gật, trông có vẻ uể oải, hay nói đúng hơn là khí sắc không được tốt, giống như đang ốm vậy.

vào nhầm phòng rồi không?"

Diêu Viễn trầm ngâm nói: "Thôi, dù sao chúng ta cũng không quen biết anh ta, cứ coi như

Nữ sinh bên cạnh Diêu Viễn lại hỏi nhỏ: "Tớ bảo này, có cần nói cho anh ta biết là anh ta

không biết đi."

Ngay giây sau, người được nói tới mở mắt, quay đầu nhìn Diêu Viễn, đôi mắt đen láy, sâu

thẳm có hồn khiến trái tim người bị nhìn phải đập rộn ràng. Anh ta cất tiếng: "Sao cô lại thất

đức thế?"

Diêu Viễn giật mình tỉnh giấc, hoàn toàn không thể hiểu được. "Sao lại mơ một giấc mơ kỳ

lạ vậy nhỉ?" Bây giờ cô đã học xong thạc sĩ, vậy mà còn mơ về khoảng thời gian vẫn đang học đại học năm nhất.

"Hẳn là vì dạo này đọc sách nhiều đến đần cả người ra rồi." Thế là cô nàng quyết định. "Lát nữa dậy phải chơi game xả "xì trét" mới được!"

Tựa như, lúc chơi game nhất định phải đảm bảo tốc độ đường truyền nhanh, không rớt mạng giữa chừng nha ông trời!

Trưa Chủ nhật, Diêu Viễn ngủ dậy, gộp bữa sáng với bữa trưa vào giải quyết một lần rồi mở máy tính, đăng nhập Thịnh thế truyền thuyết. Vừa vào đã nhìn thấy nhân vật của mình,

Từ nhỏ đến lớn, Diêu Viễn luôn là tấm gương học sinh giỏi tiêu biểu. Cô học khoa Văn

ngôn Hán ngữ tại trường Đại học Giang Ninh nổi tiếng, sau đó được trường cử sang Canada học thạc sĩ, tốt nghiệp xong về lại trường cũ công tác, trở thành giảng viên dạy môn tự chọn.

Cô cũng không có mục tiêu gì to lớn, vĩ đại, chỉ mong ngày ngày trôi qua yên å.

Cô day môn Mỹ học đại cương, đã đứng lớp được hai tháng rồi.

nước nho nhỏ với những bông hoa súng nở rực rỡ.

Chốn thanh tĩnh liễu rủ thướt tha, nước biếc hoa thắm này tên là Tiểu Liễu viện, do cô đi bừa mà tìm thấy được.

Nhược Vi Quân Cố, đứng tại một đình viện, tường cao gấp khúc, phía trước mặt là một hồ

Bởi vì chỗ này chẳng có gì để đánh nên chẳng có mấy người chơi lai vãng.

Kiếm khách Nhược Vi Quân Cố lặng lẽ đứng dưới một gốc liễu, đeo kiếm bên hông, mái tóc dài đen bóng được cố định bởi ba chiếc trâm bạc, tùy ý buông xuống lưng, bên trong là

và dải thắt lưng màu tím bạc, ngoại hình rất oai hùng, hiên ngang.

"Chỗ này rất thích hợp để hẹn hò, vậy mà có mỗi mình cô đơn lẻ bóng đứng đây, quả là lãng phí!"

làn áo mỏng màu tím nhạt, bên ngoài khoác áo hai lớp màu tím hoa cà, còn có áo khoác ngắn

Diêu Viễn thở dài cảm thán. Nào ngờ, trên bức tường cao ngay sau lưng Nhược Vi Quân Cố có một đao khách, tóc dài bạc trắng, tay áo phiêu phất, đang lẳng lặng nhìn về phía cô.

Mà Diêu Viễn cũng không mất hứng được bao lâu, người chơi Hoa Khai cùng bang phái đã gửi tin nhắn cho cô: "Tiểu Quân, nghe nói cậu sắp cùng Quân Lâm Thiên Hạ nổi tiếng trâu bò của Thinh thế mình ước hen chung thân à?"

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

Hoa Khai: "Cậu không biết sao? Hai ngày nay cậu không lên, kênh Thế giới đang đồn ầm ầm kia kìa, nói là cậu được Quân Lâm Thiên Hạ cứu, sau đó định lấy thân báo đáp người ta luôn."

Nhược Vi Quân Cố: "Cái gì?!"

Mình với cái người "nổi tiếng trâu bò" Quân Lâm Thiên Hạ kia bắt đầu có liên quan đến

nhau... nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ được gần một tuần chứ mấy?

Hồi tưởng, màn một:

Gần một tuần trước, có một ngày cô đang đi dạo dưới một chân núi nào đó thì trông thấy một cặp tình nhân đang ngọt ngào ân ái giữa non xanh nước biếc. Người nam tên Gia Đẹp Trai Nhất, người nữ tên là Mỹ Nhân Như Xưa. Sau đó, dưới ánh chớp lửa bùng, một đoàn người nhảy ra, giết luôn đôi tình nhân đang mặn nồng thắm thiết kia...

Khu, khoe khoang tình cảm bi người ta giết thì thôi đi, nhưng sao đến người qua đường vô

tội như cô cũng bị tấn công nữa? Diêu Viễn rất buồn bực, cái tên Hùng Ưng Nhất Hiệu của đám người kia chẳng nói một lời đã xông thẳng tới giết cô. Một đấu một đùng đoàng đoàng đến gần mười phút, cuối cùng cô xách kiếm tung một chiêu tức thời, dưới mưa hoa ngập trời, mũi kiếm vẽ một vòng cung như vầng trăng, chiêu này là "Hoa kiến nguyệt"(*), tục gọi là "Cho ngươi hoa mắt", vừa chặn đứng sự tấn công của đối phương vừa nhân thời gian ba giây đối phương hoa mắt chóng mặt, Diêu Viễn nhanh chóng, chuẩn xác tung ra hai chiêu "Huyết tế"(**), một giây rưỡi một kiếm, hai kiếm là đủ đánh bay nốt chỗ máu còn lại của đối phương. Hùng Ưng Nhất Hiệu ngã gục. Trong khoảng thời gian đó, cặp đôi mặn nồng thắm thiết kia cũng đo đất luôn rồi.

(*) Hoa kiến nguyệt: Còn có tên là "Cho ngươi hoa mắt", chiêu thức lập tức thi triển (không cần thời gian chờ

(**) Huyết tế: Thời gian vận công một phẩy năm giây, dùng hai mươi lăm phần trăm lượng máu của mình để tăng bốn lần mức độ bạo kích của đường kiếm, nếu sử dụng hết bốn lần thì người sử dụng kỹ năng này sẽ chết.

vận công), chặn đứng sự tấn công của đối phương, đồng thời khiến địch thủ hoa mắt trong vòng ba giây.

Sau đó, Diêu Viễn còn tưởng cô sẽ bị đồng bọn của Hùng Ưng Nhất Hiệu vây đánh, chẳng ngờ đám người kia chỉ đứng một bên, một người ra tay hồi sinh cho Hùng Ưng Nhất Hiệu xong thì không ai có động tĩnh gì nữa.

Trong lúc Diêu Viễn còn đang âm thầm nâng cao cảnh giác thì cô nàng tên Mỹ Nhân Như Xưa bị đám người kia đánh gục lại lên kênh Thế giới chỉ mặt điểm tên bang chủ của bang Thiên Hạ, nhân vật trâu bò của Thịnh thế - Quân Lâm Thiên Hạ: "Quân Lâm Thiên Hạ, anh không thể bỏ qua cho bon này sao?"

Quân Lâm Thiên Hạ hiện không có mặt ở hiện trường đáp lại: "Không thể."

Đây hẳn là mấy vụ "tranh giành tình cảm" thường thấy nhất trong game. Diêu Viễn đọc xong chỉ có thế cảm thán số mình quá nhọ, cô đây hoàn toàn là chọn sai thời gian, đi sai địa điểm nên mới gặp phải một dàn diễn viên với trình độ diễn xuất quá là lung tung bát nháo, chẳng tôn trong kịch bản gì cả. Đúng là tai bay vạ gió!

Ngày đó cô cứ ngỡ vai của mình đến đấy là xong, đang định rời đi thì một nhân vật nam trông phong độ phi phàm tên là Ôn Như Ngọc từ đám người bên kia bước sang tạ lỗi với cô,

Cô vừa choáng váng vừa thấy khó hiểu, lúc đối phương gửi tới yêu cầu kết bạn, cô ấn "từ chối" rồi chỉ đáp một câu: "Kết bạn thì không cần đâu, nếu chuyện chỉ là nhầm lẫn thì tôi đi trước đây." Nói xong, cô liền điều khiển nhân vật bước đi, trước khi khuất hẳn còn vô tình liếc thấy mấy câu nói chuyện trên màn hình.

nói rằng anh chàng Hùng Ưng Nhất Hiệu nhà mình mắt mũi kèm nhèm nhận nhầm người, sau

Lạc Thủy: "Quan tài vụ số một bang Thiên Hạ nhà mình bị từ chối rồi??? Lần đầu tiên trong lịch sử nha!"

Ôn Như Ngọc: "Ôn ào cái gì? Chẳng lẽ các người không thấy bang chủ nhà chúng ta tuổi

tác cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc phải thành gia lập thất rồi hả?"

Lac Thủy: "Ông đúng là không sơ chết!"

đó hỏi cô có vui lòng kết bạn cùng bọn họ hay chặng.

Hồi tưởng, màn hai:

Hai ngày sau khi diễn ra màn một, chị họ Thủy Thượng Tiên bị người ta vây đánh, gọi cô sang cứu viện. Trong quá trình miễn cưỡng cứu giúp chị họ nhà mình, cô bị phe kia lên kênh Thế giới ra lệnh truy nã. Cái con người tên Ôn Như Ngọc đó cũng lên kênh Thế giới góp vài

câu, nói: "Kẻ nào dám giết Nhược Vi Quân Cố, kẻ đó là kẻ thù của Ôn Như Ngọc ta."

Người nổi tiếng nói chuyện quả có khác, kênh Thế giới chớp cái đã náo nhiệt hẳn lên. Lúc có người hỏi anh ta Nhược Vi Quân Cố là ai, anh ta lại lên tiếng lần nữa: "Là bang chủ phu nhân nhà chúng tôi chứ ai!"

Thế là, trên kênh Thế giới, câu chữ rào rào như đèn kéo quân, nhấp nháy không ngừng, đến độ Diêu Viễn ngồi trước màn hình phải hít một hơi thật sâu rồi mới xông thẳng lên đó: "Ôn Như Ngọc, anh nói linh tinh gì thế?"

Cùng lúc đó, có người cũng phát ngôn một câu y hệt như cô, đến cả dấu câu cũng chẳng

khác tẹo nào.

Người đó... tên là Quân Lâm Thiên Hạ, bang chủ của bang phái đứng đầu Thịnh thế.

Sau đó Quân Lâm Thiên Hạ còn quăng thêm một câu: "Cho dù có là thật thì cũng không thể bạ đâu cũng nói như thế được."

٠٠٠:

Câu này... quả thật rất đáng để nghiên cứu và bàn tán.

Thế là hôm đó, nhân vật Nhược Vi Quân Cố của Diêu Viễn nổi danh như cồn.

Hồi tưởng, màn ba:

Mới hai ngày trước, cô đi làm nhiệm vụ, lượn qua lượn lại trong rừng Mê Cung đến hoa cả mắt mà vẫn không tìm thấy lối ra, đang âm thầm ngắng mặt nhìn trời cảm thương cho số kiếp mù đường của mình thì màn hình đột nhiên xuất hiện một nhân vật nữa, trên đầu có tên: Quân Lâm Thiên Hạ. Đao khách khôi ngô, phóng khoáng, khoác áo trường bào màu sẫm, mái tóc bạch kim dài buộc sau gáy, có đôi ba sợi nhè nhẹ phất qua thái dương, hai tay cầm hai thứ vũ khí cực phẩm được chế tác tinh xảo, một là Chướng đao, một là Hoành đao. Lúc người đó từng bước tiến lại gần cô, suy nghĩ đầu tiên của cô là: Quả đúng là "quân lâm thiên hạ". Mà nhóm thiết kế đồ họa của Thịnh thế cũng tài năng ghệ!

Đây là lần đầu tiên Diêu Viễn tiếp xúc với vị đại thần này ở cự li gần như thế.

Sau đó anh ta nói: "Tôi đưa cô ra ngoài."

Tiếp theo, anh ta đưa cô ra ngoài.

Rồi đến lượt Diêu Viễn lên tiếng: "Cảm ơn!"

Kết thúc hồi tưởng. Thế thì cái vụ "lấy thân báo đáp" kia là ở đâu chui ra vậy?

Diêu Viễn thấy mình với Quân Lâm Thiên Hạ quả thật không thân thiết, ngay đến cả "quen biết" cũng chưa tới, cùng lắm thì chỉ được xem như có duyên gặp gỡ một lần mà thôi. Hơn

nữa, không phải thiên hạ vẫn đồn người kia rất tàn nhẫn, hung ác, lạnh lùng, cao ngạo lắm

sao, người lạnh lùng, cao ngạo sao lại nói ra mấy câu như thế được?

Bởi thế, nhất định là tin vịt rồi!

Anh ta đáp: "Không cần khách sáo. Hôm nay tôi có việc, thoát trước đây."

Nhược Vi Quân Cố: "...Ù."

Diêu Viễn khẳng định: "Mọi chuyện chỉ là tin vịt" xong thì thấy vị đại thần lạnh lùng, cao ngạo nào đó đã lên kênh Thế giới gọi một câu: "Nhược Vi Quân Cố, đến núi Tử Vân đi!"

Trên đỉnh núi Tử Vân được ánh tà dương chiếu rọi, Quân Lâm Thiên Hạ dựa vào cây đại thụ chọc trời, ánh mắt nhìn xa xăm. Về vị đại thần Quân Lâm Thiên Hạ này, có rất nhiều lời đồn thổi.

Có người nói, anh ta tham gia Thịnh thế mới có nửa năm mà đã tiêu không dưới hai trăm nghìn nhân dân tệ, đại gia!

Có kẻ bảo, thật ra anh ta là ông chủ của Thịnh thế, hoặc là con trai của ông chủ, cũng là đại gia!

Có người kể, nghề chính của anh ta là game thủ, chơi game online thế này chỉ là để tiêu

•••

khiển mà thôi, trâu bò!

Tóm lại, Quân Lâm Thiên Hạ là một đại thần, mọi người đều biết, mà tính cách của con người này "tồi tệ", cũng là việc mọi người đều biết.

Nghe nói anh ta thường xuyên tán tỉnh các em gái trong trò chơi, nhưng mỗi lần tán xong, "qua lại" chưa được mấy ngày đã đưa tiền tống tiễn người ta đi, thật đúng là lăng nhăng, vô tình cực điểm. Vốn dĩ ấy mà, trong trò chơi nam nhiều nữ ít, đã cưa được con gái nhà người ta mà còn chẳng biết trân trọng như thế nữa!

"Thể loại đại gia lắm tiền này có để cho người ta sống không!" Đây là tiếng lòng của mấy người chơi nam cưa hoài chẳng ai đổ.

"Mặc dù đại thần rất ít nói nhưng mà người thì không tệ đâu, ít ra tiền bạc sổ sách cũng rất hào phòng, tôi nghĩ mình sẽ chẳng dễ dàng mà quên được anh ấy, có duyên sẽ còn gặp lại."

"Anh ta còn chưa nhìn thấy ảnh của tôi sao đã biết tôi không phải người anh ta tìm rồi? Từ nay tôi quyết không tin vào tình yêu nữa!" Đây là tiếng lòng của bộ phận các cô gái bị vứt bỏ

Mà Quân Lâm Thiên Hạ, hay nói chính xác hơn thì là người điều khiển phía sau Quân Lâm

đồn đại đó, việc anh ta để ý chỉ có một.

Diêu Viễn đang vô cùng buồn bực. Cô thể nghiệm được sâu sắc cảm giác cuộc đời này đâu đâu cũng là bất ngờ.

Thiên Hạ bị người ngoài đoán già đoán non nhưng lại hoàn toàn không để ý đến những lời

Còn về núi Tử Vân ấy hả? Đương nhiên là cô không đi, cô đâu có quen biết anh ta. Gọi cái là đến cái gì chứ, cô cũng có phải người yêu hay thú cưng đâu! Bởi vậy cô không chút do dự chọn đi dạo chợ.

Ngày hôm đó, cô vừa tới khu chơ thì trên kênh Thế giới không ngừng có người lên tiếng:

"Đại thần Quân Lâm Thiên Hạ mở quầy hàng?"

Đây là tiếng lòng của một bộ phận các cô gái bị vứt bỏ.

còn lai.

"Không phải chứ? Tôi có nhìn nhầm không vậy nè? Chẳng phải vị đại thần này vừa bảo

đang ở trên núi Từ Vân đợi ai đó sao?"

"ID không sai mà, là Quân Lâm Thiên Hạ thật đấy, đang mở quầy bán vũ khí kìa!"

"Ôi trời ơi, bang chủ bang Thiên Hạ giàu thế rồi mà còn phải đi bán vũ khí sao?!"

...

Nhưng mà mấy lời trên, Diêu Viễn hoàn toàn không nhìn thấy.

Diêu Viễn đi dạo một hồi thì thấy có một chỗ người bu như kiến, sau đó nghe được hai người đi ngang qua cô nói cái gì mà: "Đại thần ra giá cao khủng khiếp...Anh ta đang chơi xỏ mọi người đấy hả?"

Diêu Viễn không hiểu gì nhưng cũng thấy rất hiếu kì, bèn chạy qua chỗ đó xem người ta mua bán thứ gì. Kết quả là cô còn chưa kịp trông thấy bên đó đang bán cái gì thì người bán ở chính giữa vòng vây đã lên tiếng trước: "Nhược Vi Quân Cố, Ngự hồn kiếm giá một đồng vàng, có mua không?"

Ngự hồn kiếm, cực phẩm thuộc hàng tốt gần nhất, mà một đồng vàng trong trò chơi cũng chỉ bằng tiền mua một con thỏ, phải nói là cực kỳ rẻ.

Đám người xem xung quanh: "Đại thần quả nhiên đang trêu đùa bọn này..."

Quân Lâm Thiên Hạ thu quầy dọn sạp, nói với Diêu Viễn: "Thật ngại quá, vừa rồi báo sai giá, là một nghìn đồng vàng mới phải, xin mời bổ sung chín trăm chín mươi chín đồng nữa."

Diêu Viễn và đám đông xung quanh: "..."

Báo giá sai nhiều như thế thì phi logic đến độ nào vậy, đại thần!

Đương nhiên, người được lợi như Diêu Viễn cũng chẳng phải dạng mặt dày, ai bảo cô đạo đức tốt cơ chứ, "Tôi không có nhiều tiền như thế, hay là tôi trả lại anh cây Ngự hồn kiếm

Giao dịch xong xuôi, đến tân lúc này cô mới nhìn rõ tên người bán: Quân Lâm Thiên Ha.

Đối với chuyên tốt thế này, Diệu Viễn chẳng buồn nghĩ, đáp ngay: "Mua!"

nhé?"

Nhược Vi Quân Cố: "Chuyên gì cơ?"

Quân Lâm Thiên Hạ không trả lời, sải bước đi luôn. Khóe mắt Diêu Viễn khẽ giật một cái,

Quân Lâm Thiên Hạ: "Phiền phức. Đi cùng tôi đến núi Tử Vân làm chút chuyện nhé?"

đành phải đi theo sau.

Ngày hôm đó trên núi Tử Vân, một đao khách nổi danh Thịnh thế và một kiếm khách vô danh dạo bộ giữa non cao khoe sắc, tuyết hắt bóng mai đến cả tiếng đồng hồ, chẳng làm gì cả, đến thỏ cũng không thèm bắt lấy một con.

Có điều khoảng thời gian này, kênh Bang phái Bách Hoa Đường của Diêu Viễn lại cực kỳ sôi nổi.

Bách Hoa Đường, do chị họ Thủy Thượng Tiên của Diêu Viễn thành lập, thành viên cũng chưa có đến chục người, cao thủ chẳng có nhưng nhân tài tám chuyện thì nhiều vô cùng.

Asia: "Hình như em nhìn thấy Quân tỷ, chị ấy đang cùng Quân Lâm Thiên Hạ trong lời đồn đi dạo ở một trong mười thánh địa hẹn hò của Thịnh thế, núi Tử Vân kìa!"

A Di, nam giới duy nhất trong Bách Hoa Đường kinh ngạc: "Cái gì? Lúc nãy tôi hỏi Tiểu Quân, chị ấy còn bảo không đi cơ mà? Tiểu Quân lừa tôi!"

Asia: "Quân tỷ thật sự định lấy thân báo đáp đại thần sao?"

Diêu Viễn không nhịn được, gửi một loạt dấu ba chấm.

Cái gì mà "quyến rũ được"?

Diêu Viễn chỉ có thể cảm thán có những chuyện quả đúng là thiên thời, địa lợi, nhân hòa,

Doraemon: "Quân tỷ! Chị quyến rũ được anh chàng Quân Lâm Thiên Hạ đó thật rồi hả!?

cụm từ trái nghĩa của nó là gì ấy nhỉ?

Nhược Vi Quân Cố: "Nói thế nào nhỉ, chẳng qua là tôi nợ anh ta chút tiền nên phải đi giúp anh ta làm nhiệm vụ trả nợ thôi."

A Di: "Nhiệm vụ gì thế?"

Làm sao mà quyển rũ được vậy? Nói nghe xem nào!"

cho có bạn có gọi là nhiệm vụ không nhỉ? Quả nhiên thế giới tinh thần của đám trâu bò này, người thường khó mà hiểu được.

Diệu Viễn nhìn nhân vật đại thần khí đô hiện ngang trên màn hình, nghĩ bung, đi dao cùng

Diêu Viễn vừa cảm thán vừa giải thích qua loa trên kênh Bang phái: "Tóm lại không có chuyện như mọi người tưởng đâu."

A Di: "Ò ồ, thế thì được! Nếu không tối nay người ta sẽ mất ngủ cho mà xem!"

Bên này Diêu Viễn không nhịn được nữa mà mở miệng hỏi thăm đại thần: "Bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ này, chúng ta sắp đi hết núi Tử Vân rồi, xin hỏi anh đang tìm cái gì thế? Nói ra thì tôi mới giúp anh tìm được chứ."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Chán rồi?"

Diêu Viễn có gì nói nấy: "Hơi."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Thế thì thôi, hôm nay đến đây thôi. Lần sau đổi chỗ khác."

Diêu Viễn kinh ngạc: "Đợi đã, đại thần! Chín trăm chín mươi chín đồng vàng tôi nợ anh không phải chỉ đi một lần này là trả hết sao?"

Quân Lâm Thiên Hạ trả lời thế này: "Không phải!"

Diêu Viễn: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Kết bạn đi." Sau đó bổ sung: "Đòi nợ cho tiện."

Nhược Vi Quân Cố: "Tôi trả anh vũ khí nhé?"

Nhược Vi Quân Cô: "Tôi trà anh vũ khí nhế?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đã nói rồi, phiền phức."

Anh cứ đòi nợ từng tí, từng tí một thế này chẳng phải còn phiền phức hơn sao?!

Quân Lâm Thiên Hạ.

Đối phương gửi yêu cầu kết bạn tới, Diêu Viễn bất đắc dĩ ấn "đồng ý". Đến đây, bảng

danh sách bạn tốt của Nhược Vi Quân Cố lại có thêm một vị đại nhân vật kim quang lấp lánh:

Cuối tuần, thời gian trôi nhanh như chớp, chơi game, ngủ nướng, mới đó đã sang tuần mới rồi. Thứ hai, Diêu Viễn lên lớp, đến trưa thì chị họ Diêu Hân Nhiên tới trường rủ cô đi ăn trưa.

Trên đường đến nhà ăn, Diêu Hân Nhiên trước giờ vẫn phóng khoáng, thoải mái đột nhiên cười bảo: "Dạo gần đây, tin đồn của em với đại thần nào đó nổi rần rần luôn đấy. Mấy người trong bang chúng ta đều nói nếu em được gả cho Quân Lâm Thiên Hạ thật thì bang mình xem như một người làm quan, cả họ được nhờ."

Diêu Viễn toát mồ hôi, tường thuật khách quan đại khái sự việc diễn ra trong mấy ngày hôm nay cho Diêu Hân Nhiên nghe.

Diêu Hân Nhiên nghe xong thì chép miệng, nói: "Hoặc là thấy thao tác của em tốt, định lôi kéo em về bang bọn họ, còn không thì... tên đại thần đó quá vô liêm sỉ. Đặc biệt là vụ chín trăm chín mươi chính đồng vàng kia, rõ ràng là anh ta đang chơi xỏ em còn gì?"

Diêu Viễn chỉ biết thở dài.

Ăn xong bữa trưa, Diêu Hân Nhiên lái chiếc xe cục cưng của mình rời đi, trước đó còn dặn dò cô em họ: "Tối nay chị sẽ lên Thịnh thế, em cũng lên một lát đi, có kịch vui xem đấy."

Nhưng Diêu Hân Nhiên không nói là kịch vui gì.

Có điều, tối hôm đó Diêu Viễn vừa lên mạng đã biết là có chuyện gì. Bất kể là kênh Thế giới hay là kênh Bang phái của cô đều sôi sùng sục bàn chuyện tối nay phó bang chủ Ngạo Thị Thương Khung của bang Thiên Hạ cùng với đệ nhất mỹ nhân Thịnh thế là Thủy Điệu Ca Dao tổ chức một hôn lễ vô cùng long trọng.

Thực ra tin này đã xuất hiện trên kênh Thế giới từ một tuần trước, có điều Diêu Viễn trước giờ không hay để ý mấy tin tức kiểu này lắm nên có đọc được cũng chẳng mấy để tâm.

Lúc này Diêu Hân Nhiên gửi tin nhắn cho Diêu Viễn: "Nghe nói Đệ nhất mỹ nhân lúc đầu là bạn gái của Quân Lâm Thiên Hạ, nhưng lúc đó cô ta còn chưa đăng ảnh lên nên chưa nhận được danh xưng đệ nhất mỹ nhân. Nghe nói sau khi cô ta đăng ảnh lên diễn đàn thì bị Quân Lâm Thiên Hạ đá luôn. Thế là, nghe nói Quân Lâm Thiên Hạ không phải là gay thì chắc chắn là yêu nhân. Cuối cùng, có tin Quân Lâm Thiên Hạ nghe xong cái đám "nghe nói" này đã lạnh lùng "hừ" một tiếng, tiêu diệt luôn người truyền tin."

Diêu Viễn: "..."

thấy A Di lên tiếng trên kênh Bang phái: "Mấy người xem ảnh Thủy Điệu Ca Dao đăng trên diễn đàn chưa? Nhan sắc đó mà Quân Lâm Thiên Hạ còn nỡ đá."

Hoa Khai: "Cái đệ nhất mỹ nhân gì đó cũng thật buồn cười, chị đây còn chưa đăng ảnh của

Đương nhiên những người khác cũng đã nghe hết cái đám "nghe nói" đó rồi, thế nên mới

mình lên cơ mà, đệ nhất ở đâu chui ra được chứ?"

A Di: "Ha ha ha, lần sau Hoa Hoa lên diễn đàn đăng ảnh đi, tôi nhất định sẽ ủng hộ cô!"

Asia: "Lần trước bang chủ của chúng ta nói, em họ chị ấy mới là mỹ nhân thật cơ, cũng chính là Quân tỷ ấy, hi hi!"

Nhược Vi Quân Cố: "Khụ, đừng đùa nữa."

á, hơn nữa hôn lễ lần này còn lớn như thế, muốn xem quá đi."

Doraemon: "Quân tỷ lên rồi à? Chị, chị với bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ... rốt cuộc là có quan hệ gì thế? Khi các nhân vật lớn trong các đại bang phái kết hôn đều tổ chức ở Thiên Hi cung, phải có giấy mời mới được vào. Nếu chị chơi thân với bang chủ nhà họ, chúng ta có thể lấy thiệp mời vào xem cho vui. Em muốn đi xem quá, em chưa được xem hôn lễ nào hết

Diêu Viễn nghĩ bụng, mấy lời này mà hỏi trên kênh Thế giới thì quá bằng rút ghế dưới chân cô luôn rồi.

Diêu Viễn thấy cô nhóc vui vẻ, hứng thú như thế, thật sự cũng không nỡ giội cho cô một

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ngạo Thị Thương Khung với Thủy Điệu Ca Dao kết hôn, em muốn

gáo nước nước lạnh, nhưng mà... "Chị với Quân Lâm Thiên Hạ thật sự không thân nhau đâu."

Nhược Vi Quân Cố: "Tôi á? Tôi đâu có quen biết bọn họ đâu."

Vấn đề là, đại ca à, tôi với anh cũng chẳng thân thiết gì đâu.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không sao. Anh cũng ở đó."

Vừa nói xong câu này thì cô nhận được một tin nhắn riêng.

Nội dung tiến triển gây choáng váng khiến Diêu Viễn hoàn toàn mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể gửi đi vẻ mặt: >_<

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ngoan."

đến tham dư không?"

"..." Anh giỏi!

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hơn nữa, em còn nợ tiền anh."

Ý là gì? Anh muốn đòi? Nhưng mà đại thần này, sao mấy việc mà anh dùng để trừ nợ chẳng hợp lẽ thường gì thế? Giống như lần trước lên núi Tử Vân lượn tới lượn lui, hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì ấy...

Diêu Viễn nhìn Doraemon trên kênh Bang phái vẫn đang nói muốn tham dự hôn lễ.

Asia: "Tôi nói này Tiểu Mon, xem hôn lễ của người khác thì có gì hay đâu, có phải hôn lễ của mình đâu mà."

A Di lăng nhăng lập tức lên tiếng: "Tiểu A, cô muốn kết hôn hả? Tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận."

Asia: "Cút! Nếu Quân tỷ luyện acc nam thì tôi sẽ đồng ý kết hôn, hi hi!"

Đọc đến đây, người chơi nhà nghèo Diêu Viễn cười, bảo: "Lấy Tiểu A về, sau này tôi khỏi cần phải làm nhiệm vụ chạy hàng rồi."

Hoa Khai: "Tiểu Quân cậu lười như thế,ôm chân phú ông hay phú bà nào đó cũng là lựa chọn không tồi đâu!"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Có đến không?"

Vị đại thần này đúng thật là... hiếu khách. Diêu Viễn nhìn đám người bang mình vẫn đang chọc ngoáy lẫn nhau, không biết nghĩ sao lại hỏi đại thần: "... Tôi có thể đưa người cùng tới dự hôn lễ không?"

Bên kia dừng một lát mới đáp: "Được, em tới đi, anh đón mọi người ở cửa. Biết Thiên Hi cung chứ?"

Đồng ý đơn giản thế thôi à?

"Biết". Có điều, anh đứng đợi ở cửa? Thế hẳn sẽ tắc đường lắm.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Thế thì tốt, anh đợi em."

Diêu Viễn nhìn câu "anh đợi em" mà không khỏi ngắn người, sau đó vội vỗ vào mặt mình mấy cái. "Bình tĩnh, anh ta là chủ nợ, thế nên câu "anh đợi em" của anh ta chỉ có nghĩa là "anh đợi em trả nợ" thôi..." Mà nói ra thì, chủ nợ... có tiền... phú ông?

"Quân Lâm bang chủ, anh có rất nhiều tiền à?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ù". Diêu Viễn giật mình hoàn hồn, cảm thấy não mình bị làm sao rồi, giờ phút đó cô đã sa đọa muốn tìm phú ông để được bao nuôi rồi sao?

Diêu Viễn hối hận đến độ không biết phải nói tiếp thế nào.

Bên kia dừng một lát rồi lại gửi tin nhắn đến.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Có rất nhiều."

Diêu Viễn vừa cầm cốc trà bên cạnh lên uống một ngụm để bình ổn tinh thần thì đọc được câu này, liền phun thẳng ra, họ sù sụ.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh vừa nói đùa đấy. Mọi người qua đi, anh đợi em."

Diêu Viễn lại cảm thấy người kia hoàn toàn không giống nói đùa, có điều anh ta đã bắc thang cho cô xuống trước thì tốt quá rồi. Đánh giá của Diêu Viễn về Quân Lâm Thiên Hạ tốt hơn một chút. Người này thật ra cũng... dễ tính đấy chứ!

Nhược Vi Quân Cố: "Đúng rồi, tôi có thể mang theo bao nhiều người?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Tùy em."

Sự thật thì, người điều khiển đằng sau Quân Lâm Thiên Hạ nổi tiếng là khó chiều.

Thật đúng là dễ tính quá đi! Diêu Viễn khen ngợi, đã hoàn toàn quên mất ban đầu người ta dùng phương pháp "đòi nợ" để ép cô tới dự hôn lễ này.

Sau đó Diêu Viễn gọi trên kênh bang phái: "Ai muốn tham dự hôn lễ?"

Doraemon: "Hôn lễ của phó bang chủ bang Thiên hạ à? Em đi! Đương nhiên phải đi!"

Asia: "Ủa, trừ Quân Lâm Thiên Hạ ra, Quân tỷ còn quen nhân vật cấp cao nào trong bang

Thiên hạ nữa vậy? Người quản lí tài vụ Ôn Như Ngọc của bọn họ à?"

Nhược Vi Quân Cố: "Khụ, không cần phải là nhân vật cấp cao đâu, đám người mới bên đó

nhược vi Quan Co: "Khụ, không can phải là nhân vật cấp cao dấu, dam người mới bên đó chắc cũng có thiệp mời chứ?"

Thế là, bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ thoáng chốc đã hạ cấp trở thành "người mới".

Diêu Hân Nhiên gửi tin riêng cho Diêu Viễn: "Chị thoát cái đã, bị cấp trên giục viết báo

Cuối cùng, có tổng cộng bốn người trong bang bọn họ đến tham dự hôn lễ long trọng kia là Doraemon, A Di, Hoa Khai và bản thân Diêu Viễn.

Diêu Viễn vốn định đưa mấy người bạn trong bang đến xong thì chuồn đi, nhưng nghĩ lại thấy nếu làm thế thì hơi vô trách nhiệm.

Lúc đám người bọn họ đến bên cạnh Thiên Hi cung thì đã thấy ở chỗ đó,người đông như

cáo, khổ quá, hết giờ làm rồi vẫn không để cho người ta yên. Lát nữa nếu có người đến cướp

hôn nhớ gọi điện báo chị nhé, chị muốn đến hóng!"

Doraemon: "Đông người ghệ!"

trây hôi.

Doraemon: "Khoan đã, hình như em nhìn thấy đại thần Quân Lâm Thiên Hạ, anh ấy đứng ở cửa làm gì thế?!"

Diêu Viễn đọc được câu này thì vội vã phóng mắt về phía cổng chính của Thiên Hi cung. Quả nhiên, đứng cạnh cánh cửa nguy nga, lộng lẫy đó là... một nhân vật còn nguy nga, lộng lẫy hơn.

Toàn thân trang bị cực phẩm làm chói mắt người nhìn cộng thêm thế lực vốn có của anh ta, khí thế nổi tiếng được thiên hạ truyền tụng khiến người qua kẻ lại không ai không ngưỡng mộ ngóng nhìn nhưng lại chẳng ai dám đến gần.

A Di: "Hình như tôi đánh giá hơi thấp hôn lễ này rồi, không ngờ bọn họ còn dám để bang chủ nhà mình ra làm môn thần canh cửa luôn?!"

Hoa Khai: "Không thể không nói, quá lợi hại! Mà này Tiểu Quân, người cậu quen đâu rồi? Phải đưa thiệp ra mới được vào đó."

Diêu Viễn vừa định nhắn tin cho Quân Lâm Thiên Hạ thì người đứng ngay ở cửa được quần chúng chú mục đó cũng nhìn thấy cô, sau đó đi thẳng về phía bọn họ, cẩm y phiêu phất.

Diêu Viễn nhất thời có chút căng thẳng, đương nhiên, so với sự căng thẳng của cô thì đám bạn xung quanh rõ ràng phải gọi là phát điên rồi.

A Di: "Nãy giờ tôi vẫn nói trong kênh Bang phái đúng không? Đúng không? Tại sao vị đại thần đó lại đi về phía bọn mình thế này?!"

Doraemon: "Aaaaaaaa!"

- Mà lúc này, đám người xung quanh cũng lần lượt phát ngôn trên kênh Phụ cận.

 "Quân Lâm Thiên Hạ muốn đón ai sao?!"

 "Ai mà cao giá quá vậy?"
- Mãi cho đến khi Quân Lâm Thiên Hạ dừng bước trước mặt mình, Diêu Viễn mới giật mình hoàn hồn, "a" lên một tiếng theo số đông.
- Tiếng "a" này bao gồm: vừa rồi lại ngắn cả người, đồng thời còn là do bị ánh mắt của toàn bộ những người có mặt tập trung lên người khiến cô không khỏi cảm thấy đau nhức.
- bộ những người có mặt tập trung lên người khiến cô không khỏi cảm thấy đau nhức.

 Quân Lâm Thiên Hạ phát ngôn trên kênh phụ cận: "Đến rồi."
- Diêu Viễn vừa định đáp trả đã lập tức đổi sang kênh Riêng tư: "Ù."
- Thật ra anh đứng ở cửa nói chuyện riêng tư với tôi là được rồi, không cần phải đích thân đến đây đâu, khí thế quá là mạnh mẽ, hoa cả mắt rồi đây này.
 - Quân Lâm Thiên Hạ vẫn dùng kênh Phụ cận như cũ: "Nhược, tổng cộng có mấy người?"

làm gì?

Quân Lâm Thiên Hạ: "Trừ em ra thì có A Di, Doraemon và Hoa Khai phải không?"

Diêu Viễn vẫn dùng kênh Riêng tư: "Bốn người." Đang yên đang lành lại dùng tên gọi tắt

Doraemon: "Aaa... Đai thần gọi tên em này!"

A Di: "Được nhắc đích danh rồi?!"

Hoa Khai: "Mấy người không ai để ý đến chữ "Nhược" phía trên à???"

thể đổi sang kênh Riêng tư không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Bây giờ không muốn." Câu nói này khiến đám người xung quanh mù

Diêu Viễn vẫn chưa thôi hi vọng, tiếp tục nói trên kênh Riêng tư: "Quân Lâm bang chủ, có

mịt, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Đại thần quả nhiên rất thâm sâu khó dò!

Diêu Viễn lại nghĩ thầm, lẽ nào đây chính là... ngại ngùng? Ngại mọi người đọc được nội dung giữa hai bên?

Quân Lâm Thiên Hạ: "Tôi đưa thiệp mời cho Nhược, để cô ấy phát cho mọi người."

Đám người bang Thiên hạ đông như quân Nguyên đứng từ xa nhìn bang chủ đại nhân nhà mình giây trước còn làm môn thần canh cửa, giây sau đã trở thành người phát truyền đơn thì không khỏi nước mắt đầy mặt, ngắng nhìn trời xanh. Đi Đâu Về Đâu tiện tay liên lạc với Ôn Như Ngọc: "Bang chủ hôm nay khủng khiếp quá!"

Quần chúng vậy xem xung quanh: "Lại là Nhược Vi Quân Cổ à! Xem ra thân phận bang chủ phu nhân bang Thiên Hạ không chạy đi đâu được nữa rồi."

Lúc này, Diêu Viễn thực sự cảm thấy muốn hát mà không có lời, muốn kể khổ lại chẳng có chỗ. Nhận giao dịch từ Quân Lâm Thiên Hạ rồi lần lượt trả lời các câu hỏi của mọi người trong đội cho đến hết.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Được rồi."

Bây giờ muốn nói chuyện riêng rồi?

Diêu Viễn ngậm nước trà trong miệng, tắt cửa sổ nói chuyện.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ngoan, đừng giận nữa. Đi thôi, mặc dù hôm nay không phải ngày

"Phụt!"Diêu Viễn rút vài tờ giấy ăn mới lau sạch được màn hình, sau đó run rẩy gõ chữ: "Quân Lâm bang chủ, có phải anh nhầm người rồi không? Ngày đại hỷ của chúng ta... Tôi muốn nói là tôi với anh, chúng ta mới quen nhau được bao lâu đâu?"

Quân Lâm Thiên Hạ; "Ù, có hơi nhanh chút, vậy để qua mấy ngày nữa đi."

Diêu Viễn: "..."

đại hỷ của chúng ta nhưng tốt nhất vẫn không nên đến muộn."

đầu lên kênh Bang phái phát biểu.

Hoa Khai: "Tiểu Quân nói quen người trong bang Thiên hạ hóa ra lại là lão đại nhà bọn

Vì Diệu Viễn không trả lời đám bạn trong đội nên đám người bang Bách Hoa Đường bắt

họa Khai: Tiểu Quản nơi quen người trong bang Thiên nặ nóa ra lại là lào dại nha bọn họ cơ đấy! Tiểu Quân hư quá, còn nói người mới cái gì chứ?"

Doraemon: "Quân tỷ đỉnh nhất!"

Nhược Vi Quân Cố: "Tôi giao dịch thiệp cưới với mọi người, mọi người vào đi, tôi đi trước đây."

A Di: "Lần trước ở trên kênh Thế giới, có người bảo Quân tỷ và bang chủ bang Thiên hạ

có giao tình mờ ám, tôi còn tưởng bọn họ chém gió nói bừa, lẽ nào thật sự có giao tình mờ ám sao? Khóc lóc!"

Đọc xong câu này, Diêu Viễn cũng phải khóc lóc mất một lúc, cô cảm thấy chốn này quả thật không tiện ở lâu, cuối cùng vẫn là chạy không thoát mà! Sau khi giao dịch xong, mấy

ra cổng lớn, sau đó đồng thanh hướng về phía Nhược Quân Vi Cố chào hai tiếng: "Chị dâu!" Lúc này, vẻ mặt của Diêu Viễn trước màn hình máy tính là: ~~o(>_<)o~~

Sau đó, cả đám người tiến vào trong Thiên Hi cung, bao gồm cả Nhược Vi Quân Cố.

thành viên thuộc hàng trưởng lão, tên tuổi rất quen mắt của bang Thiên hạ đều lần lượt chạy

Thực ra, Nhược Vi Quân Cố là tiến vào dưới sự công kích từ cả trong lẫn ngoài.

Công kích từ bên ngoài như:

Ôn Như Ngọc: "Lúc trước tôi còn thấy lạ, sao hôm nay bang chủ lại đích thân đi đón khách, hóa ra là đang đợi chị dâu."

khách, hóa ra là đang đợi chị dâu."

Lạc Thủy: "Ôn Như Ngọc, ông đúng là không sợ chết! Chào chị dâu!

Và một đống lời khác...

Công kích nội bộ như:

Doraemon: "Aaaaaa!"

Hoa Khai: "Chi dâu?!"

Doraciion. Addada

Đại loại vậy...

Thế là dưới khung cảnh hỗn loạn như thế, Nhược Vi Quân Cố bị Quân Lâm Thiên Hạ "khống chế" kéo vào Thiên Hi cung.

A Di: "Quân tỷ, chị đã trở thành phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ rồi sao?! Ôi trời ơi?!"

Thao tác cụ thể như sau:

Quân Lâm Thiên Hạ: "Nhược, lấy thiệp mời ra đi."

Diêu Viễn thất thần nhấp chuột vào thiệp mời.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ấn "đồng ý"."

nhân vật nào cũng là dạng tại to mặt lớn, có số có má trong trò chơi.

Doraemon: "Aaaaaaaaaaa!"

Hoa Khai: "Tiểu Mon, em có thể đừng làm ồn nữa được không? Chị nhìn mà đau hết cả đầu rồi đây này."

Sau đó, trong cung điện sang trọng, mặc dù so với bên ngoài thì ít hơn một chút nhưng

Ấn "đồng ý".

ấy."
Hoa Khai: "Sặc, thế thì cậu chủ động đến chỗ Tiểu Quân đi."

A Di: "Quân tỷ, đừng đứng xa người ta thế, người ta sợ mà, ở đây toàn người mạnh không

A Di: "Nhưng mà... nhưng mà bên cạnh Tiểu Quân lại là kẻ mạnh nhất trong đám kẻ mạnh đó!"

Hoa Khai: "Xem cái bộ dạng nhát chết của cậu kìa!"

Người đứng sát bên cạnh Nhược Vi Quân Cố chính là "thần nhân" truyền kì của sever này,

Người đứng sát bên cạnh Nhược Vi Quân Cô chính là "thân nhân" truyền kì của sever này, Quân Lâm Thiên Hạ. Lấy anh ta làm trung tâm, nguyên khoảng cách nửa màn hình xung quanh Trừ người quản lý tài vụ Ôn Như Ngọc của bang Thiên hạ đứng từ xa hét một tiếng: "Bang chủ, ngài có muốn đến tuyên bố giờ lành không?"

Quần chúng nhìn về phía thần nhân.

Thần nhân Quân Lâm Thiên Hạ chậm rãi trả lời trên kênh Phụ cận: "Không có hứng, có

hoàn toàn chẳng có mấy người dám tùy tiện bước vào. Khụ, nói thẳng thắn quá mất rồi, thật ra là bởi vì ngày thường, tác phong của vị đại thần này quá khủng bố, quá vô tình, không thân

thiện chút nào cả.

phải hôn lễ của tôi đâu."

vậy?

Đối với kiểu logic này, quần chúng đều chẳng có sức đâu mà đi kể tội đại thần luôn rồi.

Nhưng Diêu Viễn nghe câu này lại thấy dường như có ẩn ý sâu xa gì đó, lại thêm lúc trước cô bị người trong bang của anh ta gọi là chị dâu gì gì ấy nữa, người này đang có tính toán gì

Lúc đứng bên cạnh anh ta, Diêu Viễn cứ có cảm giác tương lai bất trắc, mờ mịt, mà cô lại không giỏi thuật đọc tâm, nhưng quả thật chẳng muốn bị người khác cho vào tròng, thế là cô lên tiếng hỏi thẳng: "Đại thần, anh để bạn bè anh gọi tôi là... cái gì đó... là trêu cho vui sao?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không, anh mớm lời đấy."

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Diêu Viễn đột nhiên nghĩ ra một việc, nghe nói Đệ nhất mỹ nhân hôm nay kết hôn đã từng qua lại với anh ta? Không phải anh ta đưa cô đến đây là để chọc tức mỹ nhân đó chứ? Nhưng như thế cũng không hợp lý, chẳng phải có tin anh ta đã đá cô ấy sao?

Nhược Vi Quân Cố: "Đại thần, anh với Đệ nhất mỹ nhân rốt cuộc là như thế nào vậy?" Diêu Viễn hỏi mà hoàn toàn không có chút tư tâm gì cả.

Lần này Quân Lâm Thiên Hạ không trả lời cô qua kênh Riêng tư, cũng không trả lời cô trên kênh Phụ cận, ông lớn đó lên thẳng kênh Thế giới phát ngôn: "Nhược Vi Quân Cố, em hỏi anh với Thủy Điệu Ca Dao có chuyện gì, câu trả lời của anh là, không có chuyện gì cả. Từ đầu đến cuối, trong trái tim anh chỉ có mình em."

Lần này Diêu Viễn không chỉ mắt chữ O mồm chữ A, mà phải nói là đến tim cũng đập chậm mất hai nhịp, sau đó thì kinh hãi tới độ nấc cụt luôn.

A Di: "Quân tỷ, em thật sự không có cơ hội rồi sao?!"

nuôi nhân vật nữ nào đẹp, cậu ấy cũng đi đăng kí nữa! Lại ví như cậu ấy thu nhận cả Quân Lâm Thiên Hạ rồi! Đúng là làm cho tớ không yêu không được mà!"

Diêu Viễn tỏ vẻ bất đắc dĩ, xem ra sau này có giải thích thế nào cũng vô ích rồi.

Lại còn đám người trong bang Thiên hạ.

Lạc Thủy: "Nồng thắm thật đấy, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ quá đi!"

vì Lạc Thủy chính là một nhân yêu, nam chơi acc nữ.

Hoa Khai: "Ha ha ha, Tiểu Quân thường xuyên làm mấy chuyện khiến người khác không thể không kinh hãi, ví như lần trước đi đánh phụ bản mà không đủ người, cậu ấy còn một mình đảm nhận ba vai trò luôn cơ mà, đỉnh thôi rồi! Ví như trên kênh Thế giới có người kêu bao

Lạc Thủy: "Cút!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chị dâu PK với em lần nữa nhé?" Khoảng thời gian trước, không

Ôn Như Ngọc cười nhạo Lạc Thủy: "Ngưỡng mộ bang chủ hay ngưỡng mộ chị dâu?" Bởi

hiểu sao bang chủ đại nhân lại đột nhiên để ý đến danh tiếng của mình, tất cả những tên dám nói anh ta trêu hoa ghẹo nguyệt, không chịu trách nhiệm đều bị anh ta ra lệnh truy nã. Nhớ lần đó bọn họ truy sát cặp nam nữ hủy hoại danh tiếng bang chủ nhà mình, Hùng Ưng Nhất Hiệu thừa nhận khi ấy mình hoa mắt nhìn nhằm, nhưng càng đau khổ hơn là cuối cùng mình lại là

quan trọng nhất là trang bị của đối phương cũng chẳng phải xịn gì cho cam. Thế là cậu ta tự lừa mình dối người: "Chắc chắn là nhân yêu rồi!" Đương nhiên, bây giờ cậu ta hoàn toàn không dám nghĩ thế nữa.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Tôi vừa nghĩ ra, nếu tôi PK với chị dâu mà thắng chị ấy, vậy lão đại nhất định không tha cho tôi, thế thì tôi lại phải chết thêm lần nữa à, đau đầu quá!"

người bị giết, đúng là mất mặt chết đi được! Cậu ta chưa từng bị acc nữ nào PK cho chết, mà

Ôn Như Ngọc: "Yên tâm, sẽ không đâu!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Thật chứ?! Lão đại sẽ không giết tôi chứ?"

Ôn Như Ngọc: "Ý tôi là cậu đánh không lại chị dâu đâu. Hơn nữa, theo hiểu biết của tôi về bang chủ, tất cả những thứ thuộc quyền "sở hữu" của cậu ấy, nếu không có sự đồng ý của cậu ấy thì đến chạm vào cậu cũng chẳng có cơ hội đâu, cũng tức là trước khi cậu kịp PK với chị dâu thì đã bị lão đại giết chết rồi. ^_^"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "..."

Lúc này, Ngạo Thị Thương Khung một thân quần áo tân lang màu đỏ bước về phía Quân Lâm Thiên Hạ, bên cạnh còn có tân nương Thủy Điệu Ca Dao.

người quả thật không có quan hệ gì đâu, chụt chụt!" Diêu Viễn thầm than thở nhưng đã chẳng còn chút sức lực nào mà trả lời nữa. Ôn Như Ngọc: "Được rồi, lão Thương, tôi thấy mọi người cũng đến gần hết rồi, bắt đầu hôn lễ luôn chứ?"

tàn độc" với "nice" không phải trái ngược hoàn toàn sao? Hơn nữa, tôi với bang chủ nhà mấy

"Phó bang chủ bang chủ bang Thiên Hạ hình như có hơi... ấy ấy thì phải? Mà "hung ác,

(*) Sama: Là hậu tố đứng sau tên người trong tiếng Nhật, bày tỏ thái độ tôn trọng rất cao, thường được dùng với những người có địa vị cao hơn người nói rất nhiều, hoặc những vị khách, khách hàng, và đôi lúc là cả những người

Ngạo Thị Thương Khung: "Bang chủ sama(*), dù gì thì hôm nay cũng là ngày kết hôn của tôi, câu làm ơn đừng nhảy lên chiếm hết cả ánh đèn trung tâm vây chứ, ok?" Sau đó lai quay sang nói với Nhược Vi Quân Cố: "Chị dâu, bang chủ nhà chúng tôi mặc dù thủ đoạn có hơi hung ác, tàn độc nhưng con người rất nice, chị dâu cũng đừng khinh thường mà cứ chấp nhận

Ngao Thị Thương Khung: "OK!"

câu ta đi nhé, chut chut!"

mình ngưỡng mô.

Trong Thịnh thế phải có đến hơn năm mươi loại hình hôn lễ, người chơi có thể tùy chọn theo sở thích của mình.

Hôn lễ của Phó bang chủ bang Thiên Hạ chính thức bắt đầu. Trên đài chủ hôn xuất hiện một cha xứ tay cầm thánh kinh, mim cười nhìn số khách đến tham dự và cặp đôi nhân vật chính ngày hôm nay.

[Hệ thống] Năm tháng hoàng kim, trăm hoa đua nở, hôm nay chúng ta tụ họp tại đây làm chứng cho hạnh phúc của đôi tình nhân này.

Khách đến lần lượt gửi lời chúc phúc.

[Hệ thống] Anh Ngạo Thị Thương Khung, anh có đồng ý cưới cô Thủy Điệu Ca Dao làm vợ, cả đời vui vì niềm vui của cô ấy, buồn vì nỗi buồn của cô ấy không? Mời chọn: A.Tôi đồng ý. B.Tôi không thể không đồng ý.

Quân chúng cười ha hả: "Hóa ra là ép hôn à!"

[Hệ thống] Cô Thủy Điệu Ca Dao, cô có đồng ý cưới anh Ngạo Thị Thương Khung làm chồng, cả đời vui vì niềm vui của anh ấy, buồn vì nỗi buồn của anh ấy không? Mời chọn: A.Để sau. B:Giải quyết riêng.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Quá dã man, hình thức này do ai chọn vậy?"

Lạc Thủy: "Bang chủ lúc nào cũng giết người không dao như thế."

Ngạo Thị Thương Khung: "Bang chủ, cậu càng ngày càng dã man đấy, mệt chết luôn rồi /(ToT)/~~"

Trong lúc mọi người đang cười nói rộn ràng, Diêu Viễn nhìn thấy Thủy Điệu Ca Dao nhìn về phía Quân Lâm Thiên Hạ, mà Quân Lâm Thiên Hạ đang lại đang nhìn sang hướng Ngạo Thị Thương Khung, thế là không kìm được mà thốt lên một câu: "Thật ra người bang chủ

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "A Ôn, ông bỏ tiền hả? Hiếm có, hiếm có, hào phóng ghệ!"

Ôn Như Ngọc: "Người trả tiền chon."

thích là phó bang chủ đúng không?"

Quần chúng: "..."

On Như Ngọc: "Không phải tôi, là bang chủ."

Lạc Thủy: "Trước khi nhắm mắt xuôi tay, rốt cuộc tớ cũng gặp được người dám lấy bang chủ ra làm trò cười rồi!!!"

Đám người kia kẻ thì sùng bái vô hạn, kẻ thì bò lăn ra đất mà cười, còn Diêu Viễn nước mắt đầy mặt, đọc quá nhiều tiểu thuyết các loại là rất dễ nghĩ lệch lạc đó.

Diêu Viễn mất bò rồi mới chuẩn bị đi làm chuồng, định lên tiếng lấp liếm thì Quân Lâm Thiên Hạ lại quay sang cô, nói luôn trên kênh Phụ cận: "Muốn anh giết cậu ta để khẳng định người anh để ý là em sao?"

...

Hôm đó, những người có mặt tại hiện trường đều không thể không cảm thán, đương nhiên nội dung cảm thán thì phong phú vô cùng.

Đám cao thủ thì chẳng biết là kẻ thù hay bạn tốt của Quân Lâm Thiên Hạ thì: "Cái thẳng

Phe sùng bái Quân Lâm Thiên Hạ thì: "Quân Lâm bang chủ với phu nhân đáng yêu quá!"

Quân Lâm Thiên Hạ chết tiệt, xem như mày giỏi, đến yêu đương mà cũng không biết giới hạn như thế nữa!"

Ba người bang Bách Hoa Đường: "Về sau chắc chẳng ai dám bắt nạt Bách Hoa Đường của chúng ta nữa đâu nhỉ?"

"Em đã từng cứu anh, vì thế, anh tới đền ơn."

Viễn nhất thời hết nắc cả cụt.

Ngày đó, trước khi Diêu Viễn vừa nắc cụt vừa đăng xuất (đúng thế, cô ấy vẫn nắc cụt đến

giờ vẫn chưa dừng đâu) thì Quân Lâm Thiên Hạ gửi một tin trên kênh Riêng tư khiến Diêu

3 Đại thần, cầu bao nuôi!

Sau hôn lễ kia, mấy ngày liền Diêu Viễn không lên mạng, một là vì thời gian này, công việc ở trường quá bận rộn, hai là bởi vì lời Quân Lâm Thiên Hạ nói ngày đó khiến cô do dự không dám lên.

Cô từng cứu anh ta sao?

Trong trò chơi, người cô cứu nhiều lắm, bởi thế cô quả thật không thể nhớ nổi mình đã từng cứu acc nào đại thần đến thế chưa. Cũng có thể lúc anh ta chơi acc phụ thì gặp mình "trên đường thấy chuyện bất bình chẳng tha" mà đã rút kiếm ra tương trợ? Có điều nói thật thì, trong trò chơi cứu nhiều quá, cô quả thật cũng chẳng thấy chuyện đó có gì to tát.

Trong mây ngày đó, Diêu Hân Nhiên còn gọi điện tới hỏi: "A Di nói với chị, đám người bên bang Thiên Hạ đều gọi em là chị dâu hết rồi? Rốt cuộc em với Quân Lâm Thiên Hạ có chuyện gì vậy?"

Diêu Viễn cười khổ. "Em cũng đang chẳng hiểu ra sao đây."

Sự thật thì, việc "cứu" mà Quân Lâm Thiên Hạ nhắc đến hoàn toàn không phải ở trong trò chơi.

Lúc Diêu Viễn đăng nhập vào Thịnh thế lần nữa thì đã qua hôn lễ kia đến một tuần. Cô nghĩ mấy vụ xôn xao bàn tán lúc đó hẳn cũng đã im hơi lặng tiếng, kết quả đúng là không có ai bàn tán gì về cô, nhưng lại có rất nhiều người đang công kích cô.

Sao dạo này chơi trò chơi thôi mà cũng chẳng thuận lợi gì thế này?

Công kích cô là người của gia tộc Kem đã kết thù với Bách Hoa Đường bọn cô từ lâu, mà mối thù này đương nhiên là được bắt nguồn từ người chị họ có ơn báo ơn, có thù báo thù nhà cô rồi. Diêu Viễn chẳng còn nổi nhớ chị cô đã cướp quái của bọn họ hay là giết mỹ nhân trong bang bọn họ nữa.

Mặc dù thao tác của cô nàng Diêu Viễn lợi hại nhưng đối phương người đông thế mạnh, lại thêm trang bị đều không tồi, cô có muốn thắng cũng không thể. Cô vừa đánh vừa nghĩ xem có nên lên kênh Bang phái gọi người tới giúp hay không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không nên làm phiền đến bọn họ... Cùng lắm thì chết luôn ở đó chứ gì!

lập tức bay đến giúp chị dâu giết địch."

Lúc Diêu Viễn đã đánh đến độ ngón tay đã bắt đầu tê liệt thì đột nhiên xuất hiện một dàn cao thủ, hai người trong số đó nhảy đến giúp cô giết địch, rất nhanh đã lật ngược tình thế.

Đi Đâu Về Đâu: "Ôn trưởng lão, tôi thấy bang chủ phu nhân rồi, đang bị người ta vây

Lạc Thủy: "Y đông hiếp ít hả? Ông đây ghét nhất cái bọn đó, báo tọa độ ra đây, anh đây

đánh!"

Diêu Viễn tranh thủ chút thời gian nhìn ID hai người nọ, là Lạc Thủy và Hùng Ưng Nhất Hiệu, người của bang Thiên Hạ...

Gia tộc Kem bị đo đất quá nửa, còn lại đều lần lượt rút lui. Bên Diêu Viễn cũng dừng lại,

không đuổi theo giết nữa.

Kem Hoa Hồng: "Đám người bang Thiên Hạ kia, mấy người làm thế là ý gì?"

Ôn Như Ngọc từ đầu đến giờ vẫn đứng ngoài quan sát, lúc này mới khe khẽ phẩy quạt. "Thật ngại quá, Hoa Hồng bang chủ, các người ức hiếp bang chủ phu nhân nhà bọn tôi, bọn tôi đương nhiên phải giết mấy người rồi. ^ ^"

Diêu Viễn không muốn để việc của mình liên lụy đến người khác. "Kem Hoa Hồng, các người muốn báo thù thì đến tìm tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể phụng bồi, đừng kéo người

khác vào." Lac Thủy: "Chi dâu thất có khí phách!" Kem Vanilla: "Nhược Vi Quân Cố, cô tưởng bọn này thật sự không dám làm gì cô chắc?! Khốn kiếp, từ nay trở đi, tôi gặp cô lần nào thì sẽ giết lần đó!" Ngay giây sau, Kem Vanilla bị người khác diệt luôn! Một người tung ra một chiều trí mạng rồi lại dùng tốc độ "sét đánh không kịp bưng tai" để xuất hiện ngay tại hiện trường đó là Quân Lâm Thiên Hạ. "Kem Vanilla phải không? Có thể cút được rồi." Lac Thủy: "Bang chủ đến rồi!" Tiếng lòng gia tộc Kem: "Khốn kiếp!" Tiếng lòng bang Thiên Hạ: "Đỉnh!!!!" Hai, ba người chơi đi ngang qua: "Wow!" Diêu Viễn: "Ăc!"

Phải nói anh ta phách lối hay coi trời bằng vung đây... Diêu Viễn ngước mắt nhìn xa xăm...

Mà gia tộc Kem quả nhiên không dám dây dưa nữa, vừa lầm bầm chửi rủa vừa rời đi khiến Diêu Viễn kinh ngạc không thôi, lén lút liếc qua Quân Lâm Thiên Hạ đứng bên cạnh, thầm nghĩ, đám bên này cũng giải tán sớm đi thôi.

Diêu Viễn vừa định giải tán nhưng lại bị Hùng Ưng Nhất Hiệu giữ lại.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chi dâu, chúng ta PK một lần đi, xin chi đấy!"

Nhân vật nữ tên Cục Cưng Ngoan đứng bên cạnh Ôn Như Ngọc lên tiếng: "Hùng Ưng ca, Nhược tỷ là bang chủ phu nhân của chúng ta, còn lâu mới tùy tiện đánh nhau với người thô lỗ, cục mịch như ca, đúng không Nhược tỷ?"

Bang chủ phu nhân cái gì, đùa cũng phải có giới hạn thôi chứ? "Tôi không phải là... bang chủ phu nhân của mọi người. Hùng Ưng Nhất Hiệu, nếu muốn PK thì được thôi, nhưng hôm nay tôi không rảnh."

Nào chỉ "không rảnh", sớm biết thế này thì cô đã chẳng đặng nhập vào trò chơi rồi.

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Vừa rồi cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, sau này còn cơ hội thì gặp lại." Khách sáo cảm ơn một câu xong, cô chẳng lưu lại thêm giây nào nữa mà quay người đi thẳng, để lại đám người của bang Thiên Hạ ngắng mặt nhìn trời.

Lạc Thủy: "Bang chủ bị bơ rồi... Sau đó, người anh em Hùng Ưng được coi trọng?"

Lạc Thủy: "Lão đại nhà chúng ta bị phu nhân bơ triệt để rồi?"

Chỉ có Diêu Viễn mới hiểu bản thân cô là rối quá đành trốn, nhưng bất kể thế nào thì cũng xem như trốn được rồi. Cô vừa mới thở phào một hơi thì đã nhận được tin nhắn riêng: "Chín trăm chín mươi chín đồng vàng."

Đại thần à, anh đòi nợ thế này không thấy rất mất mặt sao?

Nhược Vi Quân Cố: "Tôi nhất định sẽ trả hết số tiền nợ cho anh, cho tôi ba ngày được không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Bây giờ."

Diệu Viễn cắn rặng, còn nói là đến báo ơn, tôi thấy anh đây là đến báo thù mới đúng!

Diêu Viễn cắn răng, còn nói là đến báo ơn, tôi thấy anh đây là đến báo thù mới đúng!

Diêu Viễn nghĩ một hồi, dày mặt hỏi: "Quân Lâm bang chủ, lần trước anh nói là đến báo

"Hờ" là ý gì? Diêu Viễn sắp khóc đến nơi rồi.

Nhược Vi Quân Cố: "Thế này đi, Quân Lâm bang chủ, tôi mạo muội hỏi một câu, có thể là do tôi hiểu nhầm... Có phải là anh muốn... quấn lấy tôi không thế?" Nói xong, mặt Diêu Viễn cũng đỏ hồng lên, cái gì mà "quấn lấy tôi" chứ? Não cô toàn đậu phụ cả rồi sao, lẽ ra phải hỏi là "có phải anh đang lấy tôi ra làm trò đùa không, từ lúc chúng ta quen nhau đến giờ ấy?"

ơn đúng không? Vậy thì xem chính trăm chín mươi chín đồng vàng kia như đền ơn đi, từ nay

về sau chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa, được không?"

Quân Lâm Thiên Ha: "Không phải hiểu nhầm đâu."

Diêu Viễn nhìn mà hình máy tính thật lâu: "Đây là... gì với gì thế này?"

Tối hôm đó, Diêu Viễn quyết định tránh xa trò chơi đó một thời gian.

Quân Lâm Thiên Ha: "Hờ."

Hai hôm sau là thứ bảy, Diêu Viễn đến chỗ Diêu Hân Nhiên. Diêu Viễn ở một mình là vì cha mẹ đã qua đời, Diêu Hân Nhiên thì lại vì bị mẹ giục kết hôn liên tục, phiền quá nên chạy ra ngoài ở riêng luôn.

đến trước máy tính.

Diêu Hân Nhiên: "Em dùng laptop, chị dùng máy bàn, giúp chị làm nhiệm vụ."

Giải quyết xong bữa trưa, Diêu Viễn vốn định kéo chị mình đi dạo phố thì lại bị xách cổ

Diêu Viễn từ chối: "Đừng chơi nữa mà, thời tiết hôm nay đẹp thế này, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!"

Vẻ mặt chị nhìn em: (¯ _) #

Vẻ mặt em nhìn chị: X_X

Diêu Viễn lại lần nữa đăng nhập trò chơi, chưa đến hai phút sau đã nhận được tin nhắn từ Quân Lâm Thiên Hạ: "Lên rồi?"

"..." Cuối tuần, sao đại thần anh không ra ngoài hóng gió đi hả?

Sự thật là, người ta vừa từ một bữa tiệc hóng gió trở về, mới đặt chân vào nhà, di động đã có tin nhắn báo: "Cô ấy lên mạng rồi", thế là đại thần cũng bò lên theo.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đang ở đâu? Anh qua tìm em."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Bạn gì? Anh giúp bọn em. Ò, trong bang bọn anh có người nhìn thấy em rồi, anh qua luôn đây."

Nói đến đây, hẳn là anh ta...

Đại thần à, bang nhà anh rốt cuộc vĩ đại đến nhường nào thế? Đâu đâu cũng có người là sao?

Nhược Vi Quân Cố: "Hả? Không, đừng, tôi phải giúp bạn tôi làm nhiệm vụ."

sao?

Sau khi Quân Lâm Thiên Ha nhân được toa đô chính xác, rất nhanh đã đến bên Nhược Vi

Quân Cố, sau đó vào lúc Diêu Hân Nhiên đứng bên cạnh đi tới đi lui định hỏi em mình sao chẳng thấy động đậy gì thì đột nhiên giật nảy mình. "Có phải chị hoa mắt rồi không? Quân

Quân Lâm Thiên Hạ gửi tin nhắn riêng tới Diêu Viễn: "Làm nhiệm vụ ở đâu?"

Diêu Viễn không trả lời anh ta bởi vì chị cô đột nhiên hiểu ra: "Em quyến rũ được anh ta thất rồi hả?!"

Diêu Viễn toát mồ hôi: "Em không có quyến rũ."

Lâm Thiên Hạ? Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?"

Thủy Thượng Tiên: "Quân Lâm bang chủ, anh có chuyện gì sao?"

Một lúc sau, có tin nhắn đến, Quân Lâm Thiên Hạ: "Hỏi Nhược."

Diêu Hân Nhiên quay phắt lại, gào lên với cô em họ ngồi bên cạnh: "Còn nói không quyến rũ người ta!"

Diêu Viễn có trăm cái miệng cũng không giải thích cho rõ ràng được.

Nhược Vi Quân Cố: "Nhiệm vụ này hệ số khó khăn không cao lắm, anh..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh rảnh."

Ba người lập thành một đội, Diêu Viễn cố tỏ ra thản nhiên giới thiệu: "Chị, đây là Quân Lâm Thiên Hạ. Quân Lâm bang chủ, đây là Thủy Thượng Tiên."

Thủy Thượng Tiên: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Chào cô."

cho chị nghe đầu đuôi câu chuyện đấy."

Diêu Viễn rưng rưng nước mắt. "Cái đuôi" thì chị thấy rồi đấy, còn cái "đầu" thì em cũng không biết ở đâu luôn."

Diêu Hân Nhiên cảm thán với Diêu Viễn: "Nhóc quy, đừng có quên lát nữa phải kể hết

Nhờ có anh tài số một sever gia nhập mà chưa đầy mười phút sau, nhiệm vụ của Thủy Thượng Tiên đã hoàn thành. Thủy Thượng Tiên khen ngợi rối rít: "Cái chức đại thần này quả

Đại thần nhắn tin riếng qua: "Còn có gì cần làm nữa không?"

Diêu Hân Nhiên nhìn hai người lại lần nữa chẳng nhúc nhích trên màn hình.

Thủy Thượng Tiên: "Quân Lâm bang chủ, vừa nãy thật cảm ơn, về sau có chuyện gì có thể tìm tôi, đương nhiên tìm Nhược Nhược cũng được! Ha ha, tôi đi trước đây!"

Diệu Viễn quay đầu trừng mắt với chi mình

Nhược Vi Quân Cố: "À, hết rồi, cảm ơn."

nhiên không phải hư danh."

Diêu Viễn quay đầu trừng mắt với chị mình.

Diêu Hân Nhiên chẳng thèm ngó ngàng: "Đừng có trừng mắt nữa, em cũng nên biết thế nào

Diêu Viễn câm nín, quay màn hình máy tính lại, nói: "Đây, chiêm ngưỡng đi."

Diêu Hân Nhiên bật cười, cũng quay đầu qua xem thật.

Trên màn hình, nam tử tóc bạch kim kiêu ngạo đứng đó, trên tay cầm hai thanh đao nức tiếng giang hồ ngang ngửa với Tuyết kiếm, khí độ hiên ngang, coi thường thiên hạ.

là đủ đi, đại thần to thế này cho em tùy ý sử dụng luôn rồi. Khụ khụ, Quân Lâm Thiên Hạ, thật đúng là tên cũng như người. Nếu không phải vừa rồi anh ra phát ra khí thế "người không phận sự có thể đi rồi" mạnh mẽ, rõ ràng như thế thì chị còn định ở lại chiêm ngưỡng thêm một chút

co."

Đúng thế, trong trò chơi là một nhân vật xuất sắc như thế, ngoài đời rốt cuộc... "Anh bao nhiều tuổi rồi?"

thấy hơi hiếu kì, không biết người đứng đẳng sau nhân vật này là người thế nào nhỉ?

Diêu Viễn cũng nhìn nhân vật khôi ngô tuấn tú, phong độ phi phàm trên màn hình, đột nhiên

Một lúc lâu sau Quân Lâm Thiên Hạ mới trả lời, có điều nội dung hồi đáp cũng hơi dài: "Hai mươi tám tuổi. Tự mở công ty riêng. Bình thường ngoài thời gian đi làm sẽ đi đánh bóng rổ hoặc bơi lội. Biết nấu cơm, biết dùng máy giặt, biết sửa chữa các đồ điện gia dụng thông thường. Không hút thuốc, rất ít khi uống rượu. Tan làm là về nhà luôn."

Diên Hân Nhiên nãy giờ ngồi cạnh, đọc được tin nhắn này mà mắt trợn tròn, miệng há hốc: "Rõ ràng vị đại thần này đang cố quảng bá bản thân, thúc đẩy tiêu thụ đúng không?"

Cuối cùng cô run rẩy gõ một câu: "Ùm, đại thần, tôi thoát trước đây."

Diệu Viễn cũng không thốt nổi lời nào.

Sau lần đó, lại một tuần sau Diêu Viễn mới lên mạng. Mà cũng không ngoài dự đoán, cô vừa lên đã bị tóm.

Quân Lâm Thiên Ha: "Thiếu một người, đi đánh Đê Nhất Phong."

Đệ Nhất Phong? Diêu Viễn trước nay luôn rất muốn đánh phụ bản này, cũng chính là chỗ Thịnh thế đồn rằng có người đánh rơi ra được vũ khí cực phẩm "Tuyết kiếm". Diêu Viễn luyện kiếm khách, nếu có thể lấy được Tuyết kiếm thì sẽ như hổ mọc thêm cánh. Nhưng mãi

đến giờ cô vẫn không kiếm đủ người đi đánh phụ bản có độ khó cao này. Những người mãn

cấp trong bang, trừ cô ra thì chỉ có Hoa Khai và acc Thủy Thượng Tiên của chị họ. Mặc dù Đệ Nhất Phong là phụ bản sáu người nhưng phụ bản này không những yêu cầu sáu người đó đều mãn cấp mà còn yêu cầu cả thao tác tốt, còn phải là cao thủ trong cao thủ mới được, nếu không thì chỉ còn nước đứng thẳng tiến vào rồi nằm cáng đi ra mà thôi.

Bởi vậy lúc này, Diêu Viễn cực kì do dự.

Nhược Vi Quân Cố: "Mọi người đến đó định lấy gì?"

Quân Lâm Thiên Ha: "Linh thú."

người Đệ Nhất Phong và phụ bản mười hai người Tiên Nữ Phong, hơn nữa chủ nhân của Bạch hổ là... Diêu Viễn nhìn nam tử tóc bạch kim khoác trường bào đen trước mắt, hình như chính là người trước mắt đây chứ ai.

Diêu Viễn biết được là bởi khi Bạch hổ mới xuất hiện, bang phái của cô cũng náo loạn

Diêu Viễn hiểu ra. Linh thú à? Toàn bô Thinh thế chỉ có năm con linh thú, lần lượt là

những cái tên thân thuộc mà thần thoại nào cũng có, gồm Thanh long, Bạch hỗ, Chu tước, Huyền Vũ và Kì lân. Đến bây giờ, Bạch Hổ và Kì lân đã xuất hiện, bắt nguồn từ phụ bản sáu

Diểu Viên biết được là bởi khi Bạch hỗ mời xuất hiện, bang phải của cổ cũng nào loạn hăng máu lắm, không ít cô bé bày tỏ ý muốn quyến rũ chủ nhân của Bạch hổ, Quân Lâm Thiên Hạ.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đi thôi."

Diêu Viễn đúng là muốn đi Đệ Nhất Phong thật, bất kể có kiếm được Tuyết kiếm mà cô muốn hay không, chỉ cần được đi phụ bản mà mình chưa đến bao giờ xem xét một lần cũng

tốt, có điều...

Nhược Vi Quân Cố: "Quân Lâm bang chủ tôi thấy mình không nên đi thì hơn. Bang của anh lớn như thế, không thể nào có chuyện anh không kiếm đủ người đi phụ bản đúng không? Tôi không phải người của bang Thiên Hạ, tùy tiện tham gia cũng không tốt lắm. Cảm ơn ý tốt của anh!"

Diêu Viễn đỏ mặt, cảm thấy bản thân nhỏ nhen quá, chơi trò chơi thì phải chơi cho hết mình, quả thật không nên đắn đo thiệt hơn, để tâm tới những chuyện vụn vặt như thế, nghĩ vậy

Quân Lâm Thiên Hạ: "Chỉ là đánh phụ bản thôi mà."

cô bèn nghiến răng đáp: "Được rồi."

Ngay giây sau, Bạch hổ trong truyền thuyết đã xuất hiện trên màn hình, Diêu Viễn không khỏi kích động. Cô kích động là bởi thứ nhất, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch hổ, thứ hai là

khỏi kích động. Cô kích động là bởi thứ nhất, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch hổ, thứ hai là bởi hình tượng đẹp đẽ, oai hùng của Bạch hổ nhất thời đốn đổ trái tim cô luôn rồi. Cô nghĩ đến những lời sách cổ miêu tả linh thú này: "Tư chất anh hùng, thanh âm vang dội, uy hiếp muôn thú, lay động núi rừng" quả đúng là không sai chút nào.

Sau đó, Quân Lâm Thiên Hạ gửi kỹ năng "cùng cưỡi" sang mời cô lên lưng Bạch hổ.

Diêu Viễn mướt mồ hôi, không cần phải thế chứ, cái khái niệm "cùng cưỡi" này quả thật

hổ sẽ nhanh hơn một chút."

Vấn đề thực tế, Bạch hổ quả thật... Cô cưỡi ngựa theo thì đúng là có muốn hít bụi cũng khó.

Nam nhân vật trên màn hình dường như hiểu được cô đang nghĩ gì. "Chúng ta cưỡi Bạch

Diêu Viễn ấn "đồng ý" để trả lời câu hỏi: "Bạn có đồng ý cùng Quân Lâm Thiên Hạ cưỡi tọa kỵ không?" của hệ thống, chớp mắt cô đã ngồi trên lưng linh thú, bị nam tử tóc bạch kim sau lưng nửa như ôm vào lòng. Diêu Viễn nhìn hình ảnh thiết kế đồ họa mà xấu hổ đỏ mặt,

Hai người cưỡi Bạch hổ chạy qua vùng non xanh nước biếc tươi đẹp muôn vàn, chỉ chốc lát đã đến đích.

có hơi thân mật quá rồi.

sao không thể là nữ ôm nam được vậy?

"Thần thú đúng là thần thú, tốc độ như vũ bão." Diêu Viễn thầm cảm thán.

Khụ, Quân Lâm Thiên Hạ thì ngược lại, đang than thở tốc độ gì mà nhanh thế.

Nhược Vi Quân Cố vừa xuống khỏi lưng Bạch hổ đã nhìn thấy xung quanh có vài người, trên đầu đều có dòng chữ "Thiên Hạ bang".

Diêu Viễn không khỏi hoài nghi, vị phó bang chủ của bang Thiên Hạ này có phải nữ không vậy?

Sáu người nhanh chóng lập thành đội, đội trưởng là Quân Lâm Thiên Hạ.

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, chụt chụt! Bang chủ đại nhân lập đội đi."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Bang chủ đưa chi đâu tới rồi?"

Ôn Như Ngọc: "Đã đoán được. ^ ^"

Huyết Sa: "Lâu lắm rồi mới lên chơi, vừa thò mặt lên đã nghe thấy tin tức nặng ký như thế. Bang chủ đại nhân, hai người đã phát triển đến giai đoạn nào rồi?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đến giai đoạn tôi đây cầu bao nuôi, cầu vuốt lông, cầu mớm ăn."

Quân Lâm Thiên Hạ vẫn bình tĩnh: "Vào phụ bản đi. Những người khác cứ đánh theo cách mọi khi là được. Nhược là lần đầu tiên đánh Đệ Nhất Phong, trước tiên cứ đi bên cạnh anh đã."

Tất cả mọi người đều bị câu nói: "Đến giai đoạn tôi đây cầu bao nuôi, cầu vuốt lông, cầu mớm ăn" vừa rồi của bang chủ làm cho đứng hình tại trận, bao gồm cả Diêu Viễn.

Đại thần à, anh thật sự là vị đại thần lạnh lùng, cao ngạo trong lời đồn đấy hả?

Sau khi vào phụ bản, Diêu Viễn rất tự giác không nghĩ lung tung nữa, bởi vì Đệ Nhất Phong là phụ bản không thể đoán trước được điều gì của Thịnh thế: Con đường đến chỗ boss cuối không chỉ có một mà còn không ngừng thay đổi, gặp được thứ gì thì đều trông chờ vào vận may của người chơi hôm đó mà thôi.

Có điều Diệu Viễn phát hiện vân may của Quân Lâm Thiên Ha lai cực kì tốt...

Dưới sự dẫn dắt của Quân Lâm Thiên Hạ, cả đường đi hoàn toàn không gặp ao hồ, khói độc hay ác thú gì cả, chỉ có mấy con quái vật nhỏ với mấy cái bẫy vớ vẫn rất dễ đối phó. Mặc dù Diêu Viễn lần đầu tiên đi phụ bản Đệ Nhất Phong nhưng cũng có đọc qua tài liệu, cô chỉ có thể nói người này vận quá đỏ... Diêu Viễn còn nghĩ có khi xin cái gì đó trên người Quân Lâm Thiên Hạ về làm bùa hộ mệnh có thể đảm bảo bình an, tai qua nạn khỏi, trừ tà diệt ma, không chừng đến cả vận đào hoa cũng tăng lên đôi phần ấy chứ?

Đây có phải người không vậy? Chuyện này quá là phi logic.

Không cần biết sự tồn tại của Quân Lâm Thiên Hạ có phi logic hay không, thời khắc này, Diêu Viễn vẫn còn một câu hỏi đang cần lời giải đáp.

Mặc dù lúc đầu cô chuẩn bị sẵn sang tinh thần đi cho đủ số, nhưng đến lúc phát hiện bản thân mình đúng là chỉ được thêm cho đủ số thật thì vẫn bị đả kích ít nhiều. Dù sao thì cô vẫn được coi là cao thủ cơ mà, à, tất nhiên là không so sánh được với Quân Lâm Thiên Hạ và Ngạo Thị Thương Khung.

Diêu Viễn đau lòng phát hiện, cô đi sau Quân Lâm Thiên Hạ thì không chạm được vào một góc của con quái nào hết, thậm chí cô còn trở thành đối tượng được bảo vệ như Ôn Như

Ngọc luôn rồi. Ôn Như Ngọc thỉnh thoảng còn có thể giúp bọn họ tăng nội lực, tăng máu gì đó từ xa, còn kiếm khách như cô, thứ nhất không thể tấn công từ xa, thứ hai là quái vừa mới tới trước mặt cô đã bị Quân Lâm Thiên Hạ một mình giải quyết sạch.

Thế là Diêu Viễn rất rảnh rỗi bắt đầu bày tỏ suy nghĩ với người tương đối rảnh rỗi: "Ôn

Thế là Diêu Viên rất rảnh rồi bắt đầu bày tổ suy nghĩ với người tương đôi rảnh rồi: "On Như Ngọc này, thật ra mấy người đưa thêm một acc mục sư chuyên trị thương nữa thì hợp lý hơn là dẫn theo kiếm khách đấy."

Ôn Như Ngọc: "Haha... Lão đại có suy nghĩ riêng của mình mà."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ù, tôi định thử xem dùng cách đao kiếm hợp bích liệu có được

không?" Ôn Như Ngọc: "..." Ngao Thi Thương Khung: "..." Diêu Viễn nghĩ bụng, đạo kiếm hợp bích? Ở đâu cơ? Từ lúc vào phụ bản tới giờ, kiếm của tôi còn chưa được vung lên lần nào đâu đấy. Lúc này, đột nhiên có một tiếng gào thét từ giữa núi rừng vọng ra. Hùng Ưng Nhất Hiệu vừa đuổi theo một con quái vào rừng, kết quả đụng trúng một căn thạch thất dưới lòng đất, một con quái cao cấp nhảy xổ ra ngoài. Ngạo Thị Thương Khung: "Hùng Ưng chết tiệt, cậu làm cái quái gì thế?" Hùng Ưng Nhất Hiệu vừa chay vừa gào cứu mang thất thanh. Tất cả mọi người lập tức về vị trí theo nhiệm vụ và nhân vật của mình. Mục sư Ôn Như Ngọc, cung thủ Ngạo Thị Thương Khung, thuật sĩ Huyết Sa vừa lùi về sau vừa tấn công từ xa. Kiếm khách Nhược Vi Quân Cố, Hùng Ưng Nhất Hiệu và đao khách Quân Lâm Thiên Hạ thì hăng hái xông lên tiền tuyến, sáu người bận rộn tíu tít. Mà Diêu Viễn rốt cuộc cũng coi như

Đánh gần nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng giải quyết được con quái kia, sau đó toàn đội nghỉ ngơi rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Nhược, qua bên chỗ anh."

dời non lấp bể. Diệu Viễn nhìn nam tử tóc bạch kim, đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ.

"cầu được ước thấy", thể nghiệm được đao kiếm hợp bích là thế nào. Không thể không thừa nhận nếu Quân Lâm Thiên Hạ không thi thoảng lại giúp cô chống đỡ thì chắc cô đã toi từ lâu rồi. Điều an ủi duy nhất là ít ra bản thân Diêu Viễn cũng xem như phát huy được chút tác dụng. Mà Quân Lâm Thiên Hạ quả thật rất mạnh, trong lúc bản thân chiến đấu nhẹ nhàng, thoải mái còn có thể giúp những người bên cạnh giảm bớt gánh nặng, rất có khí thế mãnh liệt

Quân Lâm Thiên Hạ: "Bảo vệ bản thân thật tốt, những việc khác không cần lo."

Ngạo Thị Thương Khung: "Giang thiếu gia dịu dàng chăm sóc người khác thế này thật đúng là hiếm thấy, hiếm thấy."

Ngạo Thị Thượng Khung: "A Tỡ miêng rồi!"

Huyết Sa: "Giang? Bang chủ ho Giang à?"

Diêu Viễn trả lời theo phản xa: "Ù."

Ngạo Thị Thương Khung: "A, lỡ miệng rồi!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Thương Khung, ngoài đời ông cũng quen lão đại à?! Như Ngọc với lão đại là bạn đại học, vì thế nên mấy người đều quen nhau hết cả, chỉ có tôi là bị xếp ra ngoài?"

Huyết Sa: "Cả tôi nữa."

Ngạo Thị Thương Khung: "Đây đều là số mệnh cả rồi ┐(^J ▽ ^L) ¡"

Diêu Viễn đang uống nước suýt chút nữa thì phun thắng lên màn hình, cái icon kia thật

đúng là... Diêu Viễn quả thật rất nghi ngờ: "Ngạo Thị Thương Khung, thật ra anh là nữ đúng không?"

Huyết Sa: "..."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "..."

Ngạo Thị Thương Khung: "..."

Quân Lâm Thiên Ha: "Ha ha ha ha ha!"

Lần đầu tiên Diêu Viễn thấy Quân Lâm Thiên Hạ trả lời như thế thì có chút ngạc nhiên, có điều so ra mà nói, trong cả của đám người đó thì phản ứng của Diêu Viễn là bình tĩnh nhất rồi.

Huyết Sa: "Hiện tượng này tôi quả thật mới thấy lần đầu."

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha ha, quả nhiên vẫn là chị dâu lợi hại nhất! Có điều chị dâu à, tôi là con trai, đàn ông trăm phần trăm đấy!"

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Khụ khụ, vậy chúng ta tiếp tục đi, đánh xong tôi còn bận chút việc."

còn đi học đấy chứ? Hihi, liệu có phải là một đại mỹ nữ không?"

Diân Viễn cảm thấc cub chòng Hàng Hàng Nhất Hiệu nàm tá nhiều cuá cá điều cũng thuật

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chi dâu bân gì thế? Đúng rồi, chi dâu làm gì vây? Không phải vẫn

Diêu Viễn cảm thấy anh chàng Hùng Ưng Nhất Hiệu này nói nhiều quá, có điều cũng thuộc dạng hiếm hoi nói nhiều mà không khiến người khác thấy ghét.

Nhược Vi Quân Cố: "Không phải."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Lão đai bi trôm nick rồi?!"

Huyết Sa: "Không phải học sinh? Hay không phải mỹ nữ?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Được rồi, đánh tiếp nào."

ra tay cũng chẳng sao.

Từ đó về sau, về cơ bản mọi người chỉ bị giật mình hoảng hốt chứ không có gì nguy hiểm nữa.

Cuối cùng cũng tới được Hắc Sơn Động, nơi boss cuối trú ngụ. Ban đầu Diêu Viễn còn tưởng sẽ phải trải qua một trận chiến vô cùng khó khăn, dù sao cũng là cửa ải cuối cùng rồi, thế nhưng kết quả lại tốt hơn nhiều so với dự liệu, chẳng trách trong tài liệu cũng ghi boss cuối bất biến dễ đối phó hơn nhiều đám quái thiên biến vạn hóa trên đường đi. Đám cao thủ của bang Thiên Hạ phối hợp ăn ý, chưa đầy mười phút sau, Quân Lâm Thiên Hạ đã chỉ huy toàn đội đánh cho boss còn dưới mười phần trăm máu, hồi quang phản chiếu, sau đó kiếm khách và đao khách lùi lại, chỉ để hỏa lực tấn công từ xa tấn công liên tục. Cả quá trình từ lúc bắt đầu đánh boss cho tới hoàn thành không quá mười lăm phút, trong đó Diêu Viễn chỉ giúp đỡ Quân Lâm Thiên Hạ và Hùng Ưng Nhất Hiệu có chút xíu, ra tay cũng được mà không

Bởi vậy đến khi bọn họ được đưa ra ngoài phụ bản, Quân Lâm Thiên Hạ giao dịch cho cô một món đồ, cô lập tức ấn "từ chối".

Thứ Quân Lâm Thiên Hạ gửi qua là một món bảo kiếm cực phẩm, mặc dù không sánh

được với Tuyết kiếm nhưng cũng có thể đứng vào một trong năm thứ hạng đứng đầu trong bảng kiếm khí.

Nhược Vi Quân Cố: "Thứ này đáng giá quá, Quân Lâm bang chủ, trong nhiệm vụ lần này

anh cứ tiện tay lấy cho tôi món gì đó là được rồi, thật ra không đưa gì cũng không sao." Dù sao cô cũng nhận được thêm không ít kinh nghiệm rồi.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Em cứ cầm lấy đi, bên chỗ anh vẫn còn hai món nữa đã để lại cho

tôi hoàn toàn chỉ đứng ngoài không tham dự gì, quả thật vô công chẳng dám thụ lộc. Anh...

bang rồi. Lần này cả linh thú và Tuyết kiếm đều không xuất hiện, lần sau lại dẫn em đi lấy Tuyết kiếm. Còn nữa, trước nay anh chưa từng thưởng theo công trạng."

Vậy thưởng theo tâm trạng hả? Khụ, đại thần, anh kiêu căng phách lối như này, người nhà có biết không vậy?

Lại nữa, lần sau lại dẫn em đi lấy Tuyết kiếm? Lẽ nào lần này mục đích chính là đưa cô đi lấy Tuyết kiếm sao? Không đúng, không đúng, anh ta nói linh thú cũng không có rơi ra, hơn nữa ban đầu anh ta bảo đi đánh phụ bản để kiếm linh thú còn gì... nhưng vừa rồi đúng là anh ta bảo "dẫn em đi lấy Tuyết kiếm" mà.

Diêu Viễn cảm thấy não mình hơi hỗn loạn rồi.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Bang chủ đang nói chuyện riêng với chị dâu đúng không, ừm ừm, hẳn toàn những lời đường mật nồng thắm."

Huyết Sa: "Nhớ năm đó, bang chủ chúng ta đối với đám con gái phải gọi là không nhẫn

nại, không yêu thương." Dẫn đến việc có không ít người nghi ngờ bang chủ đại nhân nhà bọn họ thật ra là một yêu nhân, mãi cho đến khi Ôn Như Ngọc lấy thân phận bạn học đại học với bang chủ giơ tay thề thốt: "Cậu ta mà là con gái thì tiền tôi kiếm được đều là phân thối hết!" thì mới dám khẳng định bang chủ là nam.

Ôn Như Ngọc: "Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, đừng có làm phiền thế giới hai người của bang chủ nữa. Lỡ may bang chủ thấy chúng ta ngứa mắt, soạt soạt soạt mấy cái là đi đời cả lũ đấy! ^_^"

Một câu nói bất ngờ được thốt ra, và được đáp trả bằng một sự yên tĩnh bất thường.

Thật ra Diêu Viễn chỉ đang nghĩ... nếu anh ta rất hung ác, thế thì thứ anh ta đưa cho cô liệu có phải không thể từ chối không?

Không ai trả lời, chỉ trừ Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh rất dịu dàng."

Nhược Vi Quân Cố: "Bang chủ của mấy người rất hung ác à?"

Diêu Viễn dứt khoát nhận luôn. Hiện tại cô đã có hai thanh bảo kiếm coi như không tồi, một thanh dùng một đồng vàng để mua, một thanh là được người ta thưởng cho, trông qua thì có vẻ may mắn đấy nhưng đằng sau đó là một câu chuyện lịch sử thấm đẫm máu và nước mắt...

Tiếp theo đó là thông báo mời giao dịch lần thứ hai đến từ Quân Lâm Thiên Hạ, lần này

Nhược Vi Quân Cố: "Quân Lâm bang chủ, lần sau anh có việc gì cần tôi giúp sức, tôi nhất định sẽ cố gắng. À, tất nhiên là nếu anh cần. Tôi thoát trước đây, gặp sau."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Sau này, mỗi lần lên mạng thì đến tìm anh."

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh cần."

Diêu Viễn rùng mình một cái, sau đó "bình tĩnh" thoát khỏi trò chơi. Đến khi nhìn hình nền với cảnh tuyết phủ trắng núi trên máy tính, cô vỗ vỗ mặt. "Bình tĩnh, bình tĩnh, yêu đương qua mạng gì gì đó là không chân thực chút nào đâu."

Còn trong trò chơi, Ôn Như Ngọc: "Chị dâu đi rồi?"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Đúng thế, sao vội vàng quá vậy?"

Bọn họ đang đợi bang chủ lên tiếng nói gì đó nhưng acc của Quân Lâm Thiên Hạ cũng

chuyển thành màu xám, thoát rồi.

Huyết Sa: "Phu thê hai người lần lượt thoát hết rồi."

Huyết Sa: "Chắc là có việc bân thật."

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Này, Thương Khung, ông với lão đại quen nhau thế nào vậy?"

Huyết Sa: "Đúng thế, nói mới nhớ, mau khai báo thành thật. A Ôn và lão đại là bạn học đại học, thế còn anh thì sao? Không phải cũng là bạn đại học luôn chứ?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi ấy mà, tôi làm thuê cho cậu ấy,"

Huyết Sa: "Lão đại là... trọc phú à?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha, quý tộc đó."

Ôn Như Ngọc: "Lão Thương, cậu đừng nói bừa nữa, quý tộc làm quái gì có ở Trung Quốc? Có điều lão đại quả thật cũng chẳng phải hạng tầm thường."

Nghe nói người ngoài đời rất đẹp

Diêu Viễn tầm thường hôm nay vừa tan làm đã bị chị họ đến lôi đi chơi. Ăn xong cơm xem

được mà lôi cô em họ ra trêu chọc: "Chị phải nói là lá gan của em cũng lớn ghê đó, chẳng phải bị người ta "bá vương ngạnh thượng cung"(*) trên trò chơi thôi sao, có cần phải trốn chui trốn lủi như thế không? Thử suy nghĩ từ hướng khác, người ta muốn lợi dụng em, chẳng bằng em cũng tính kế lại đi. Đối phương dù sao cũng là đại thần của đại thần,xem như em cũng kiếm được bảo vật rồi, bao nhiêu người ngưỡng mộ, ganh ghét đó."

xong phim, trong lúc hai người đang thả bộ đi lại bãi gửi xe thì Diêu Hân Nhiên không chiu

(*) Bá vương ngạnh thượng cung: Ý nghĩa ban đầu vốn để chỉ những người mạnh mẽ, ngang ngược, chỉ cưỡng chế tiến hành việc gì dó. Bây giờ thêm ý nghĩa ẩn ý về việc ép người khác thực hiện hành vi tình dục với mình.

Diêu Viễn toát mồ hôi: "Cái gì mà "bá vương ngạnh thượng cung" chứ?"

"Chị không có trình độ văn học như em, biểu đạt không chuẩn lắm, thông cảm đi, dù sao ý nghĩa đại khái cũng thế cả thôi mà." Diêu Hân Nhiên kéo cô em họ từ tốn đi tiếp. "Nói thật, đây cũng được coi như một kiểu "ông trời rơi bánh xuống" rồi còn gì."

Diêu Viễn câm nín: "Bánh to thế rơi chết người ấy chứ!"

Diêu Hân Nhiên cười to: "Có để mà rơi chết cũng còn hơn chết đói." Sau đó lại hỏi: "Rốt cuộc em định lúc nào mới lên mạng thế? Đám người trong bang đều đang đợi em lên mạng để tám chuyện về đại thần kia kìa, đừng để đường đường bang chủ Bách Hoa Đường là chị đây phải dọn dẹp hậu quả cho em!"

Diêu Viễn nghe đến đây không khỏi dừng bước. "Chị, hình như trước giờ đều là em giúp chị thu dọn hậu quả thôi mà?"

Diêu Hân Nhiên nghiêm túc nói: "Nhược Vi Quân Cố, em phải nhớ, làm người không được quá ích kỷ. "

Diêu Viễn buồn bực.

Rạp chiếu phim mà hai chị em Diêu Viễn vừa vào nằm ở khu tập trung các trường học, ngay gần Đại học Giang Ninh, bởi thế con đường hai người đang đi lúc này có rất nhiều học sinh, sinh viên qua lại. Mà cũng chính thời khắc đó, có một cậu sinh viên nghe được ba câu cuối trong chuyện của hai người, sau đó lập tức đứng ngắn ra nhìn theo bóng Diêu Hân Nhiên

và Diêu Viễn rời xa, mãi lâu sau mới nhảy dựng lên rồi chạy hùng hục về ký túc xá: "Trời ạ!! Mình nhìn thấy chị dâu rồi!!! Còn ai hoành tráng hơn mình nữa?!"

Diêu Viễn do dự mấy ngày, cuối cùng cũng đăng nhập vào trò chơi, chủ yếu là vì chị họ cô báo: "Em này, mau đến cứu nguy đi! Chị lại bị người ta truy sát rồi, không có em là không được đâu!"

Diêu Viễn: "..."

Nhược Vi Quân Cố đăng nhập vào trò chơi, sau đó bị n tin nhắn gửi đến nhấn chìm. "Quân tỷ, nghe nói chị là tuyệt sắc giai nhân đó, tuyệt sắc đó!"

"Tiểu Quân, có người nói vào chiều tối ngày Hai mươi ba vừa rồi, tại đại lộ Lâm Ẩm trong khu trường học thành phố Giang Ninh, đã nhìn thấy dung nhan mỹ miều của cậu rồi!"

khớp với hình mẫu trong tưởng tượng của tớ rồi này!"

Diâu Viễn ngắn no ngày Họi mungi họ? Hậm đó hình như cô mặc áo libeác dày cần như để

"Quân Quân, có thật không thế? Cậu là mỹ nữ áo trắng phiêu phất hả? Hoàn toàn trùng

Diêu Viễn ngắn ra, ngày Hai mươi ba? Hôm đó hình như cô mặc áo khoác dày gần như đồ thu đông thì phải, mặc dù cũng là màu trắng thật nhưng "phiêu phất" thì không nổi đâu.

Lúc này, lại có tin nhắn gửi đến, Thủy Thượng Tiên: "Đến rồi à! Mau mau, mở kênh Bang phái đi."

cô cứu viện nữa à? Nhưng gửi đi hai tin nhắn đều chẳng thấy hồi đáp, đành phải mở kênh Bang phái lên trước.

Asia: "Quân tỷ lên mang rồi à? Cầu ảnh, cầu ảnh!!!"

Diêu Viễn vốn còn muốn hỏi chị mình rằng cái tin đồn kia là sao thế? Còn nữa, không cần

7 Isla. Quality for iniging for a. Cad aim, cad aim...

Hoa Khai: "Bang chủ, mau gọi em gái nhà cậu xuất hiện đi."

Thủy Thượng Tiên: "Đã gọi rồi, bình tĩnh đừng nóng vội, tớ đi toilet tí đã."

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Asia: "Aaaaa... Quân tỷ, rốt cuộc chị cũng xuất hiện rồi, cầu ảnh!"

Giữa một đám hỗn loạn, Diêu Viễn miễn cưỡng chen vào được một câu: "Tôi có thể hỏi đầu đuôi câu chuyện như thế nào không?" Đang yên đang lành lại đi đòi ảnh của cô là sao?

Asia: "Quân tỷ, là thế này, có người trong bang Thiên Hạ bảo hai ngày trước nhìn thấy "chân thân" của chị ngoài đời, còn nói chị là tuyệt sắc giai nhân nữa đó. Dù sao tin tức cũng

là từ bang Thiên Hạ truyền ra, sau đó một truyền mười, mười truyền một trăm, tin đã lộ ra thì không thể che dấu được nữa! Có điều người đó không chụp được ảnh của chị, hối hận mất mấy ngày luôn đó, ha ha! Quân tỷ, bọn em đang tò mò chết đi được, chị cho đám người nhà

bọn em xem ảnh chị được không?"

Trong lòng Diêu Viễn dâng trào đủ loại cảm xúc: "Tôi có thể hỏi thêm một câu nữa là người nhìn thấy... "chân thân" của tôi là ai không?"

A Di: "Đi Đâu Về Đâu, là tên này!"

Hoa Khai: "Tiểu Quân, không phải cậu định giết người diệt khẩu đấy chứ?"

Nhược Vi Quân Cố: "Không phải, tớ muốn nói với cậu ta rằng, người cậu ta nhìn thấy thật ra là hóa thân của tớ, ngày đó, ở thì tớ hóa thân thành con người đến nhân gian dạo một vòng, bây giờ đã về lại thiên đình rồi, A Di Đà Phật."

٠٠.

Đi toilet trở vào, Diêu Hân Nhiên vừa đọc được câu trả lời của em họ liền cười như điên. "Cái con nhóc này!"

Mà lúc này, kênh Riêng tư của Thúy Thượng Tiên cũng có tin nhắn tới. Diêu Hân Nhiên đọc xong tin nhắn liền che mặt hồi lâu, cuối cùng ngắng đầu gõ chữ, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại, tất cả đều vì tình yêu, chính nghĩa và cả... tiền nữa.

Nhược Vi Quân Cố vừa thoát khỏi vòng vây từ kênh Bang phái, bên người liền xuất hiện... đúng vậy, Quân Lâm Thiên Hạ.

Đại thần à, thân là bang chủ bang phái lớn nhất Thịnh thế, anh rảnh rỗi thế này thật sự

không thấy quá vô lý à?

Quân Lâm Thiên Hạ gọi Bạch hổ xuất hiện, sau đó gửi lời mời "cùng cưỡi" qua. "Đến

Vân Lâm Địa Vực, một trong mười thánh địa hẹn hò của Thịnh thế.

Nhược Vi Quân Cố yếu ớt nhấn "từ chối": "Quân Lâm bang chủ, anh... không có việc "quan trọng" nào khác cần làm à?" Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "quan trọng".

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không có."

Vân Lâm Địa Vực đi dạo không?"

Diêu Viễn: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ lại gửi lời mời "cùng cưỡi": "Đi thôi."

Nhược Vi Quân Cố lại yếu ớt nhấn "từ chối": "Có thể không đi được không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Thế em muốn làm gì?"

Vấn đề là tôi chẳng muốn làm gi với ông lớn nhà anh cả, áp lực như núi vậy.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vậy em có muốn kéo đồ đệ luyện cấp với anh không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ù, để anh gọi nó qua đây."

Diêu Viễn kinh ngac: "Anh có đồ đê à?"

Diêu Viễn vừa phản ứng lại, định bảo không cần đâu thì ngay giây sau, bên người đã xuất

không khỏi nghi ngờ đây là nhân yêu.

Kiết Khắc vừa đến đã rất nhiệt tình: "Chào sư nương!"

Khóc miệng Diêu Viễn bất giác giật giật, vừa định bảo tôi không phải sư nương của cậu thì thì anh chàng kiếm sĩ nhỏ kia đã đi vòng vòng quanh cô, nói tiếp: "Sư nương sư nương, sư nương cũng đưa con đi luyện cấp à? Anh... không phải, sư phụ bình thường lười lắm, chẳng đưa con đi luyện cấp bao giờ."

hiện thêm một nhân vật. Kiếm sĩ nhỏ cấp hai mươi vẫn còn đang mặc bộ trang bị cơ bản, là nhân vật nữ nhưng trên đầu lại là một cái tên rất nam tính: Kiệt Khắc (Jack), khiến người ta

Kiệt Khắc: "Sư nương, sư nương mất bao lâu để lên được mãn cấp thế?"

Nhược Vi Quân Cố: "Gần nửa năm." Từ lúc tốt nghiệp thạc sĩ về nước thì bắt đầu chơi.

Kiệt Khắc: "Ö, vậy chắc con cần ba tháng là được rồi đúng không? Nếu cả sư phụ lẫn sư nương đều đưa con đi luyện cấp."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Tôi đi lập đội đây."

Kiệt Khắc: "Vâng vâng!"

Lập đội rất nhanh, Diêu Viễn nhấn nút "đồng ý" trong khi mắt vẫn đang nhìn cậu kiếm sĩ nhỏ nhảy tới nhảy lui, líu ra líu ríu.

Kiệt Khắc: "Sư nương, nghe anh Ôn bảo sư nương là đại mỹ nữ đúng không?"

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Tiếu Kiệt."

Kiệt Khắc: "Ô, câm miệng."

Diêu Viễn thầm nghĩ, cái tên này lạm dụng uy quyền, à nhầm, uy thế quả nhiên quá khủng khiếp.

Về sau, trong quá trình cùng Quân Lâm Thiên Hạ đưa Kiệt Khắc đi luyện cấp, Diêu Viễn cũng dần dần cởi mở hơn, không câu nệ nhiều nữa, chủ yếu là bởi cậu nhóc kia quá đáng yêu. Cậu ta nói mình mới mười bốn tuổi, chắc là thật, nói chuyện ngây thơ, hoạt bát khiến người khác cũng thả lỏng bản thân. Tóm lại thời gian thoáng cái đã trôi qua, quay đầu lại nhìn kiếm khách nhỏ đã thăng lên cấp hai mươi tư, Diêu Viễn cũng thấy rất vui vẻ.

Kiệt Khắc: "Sư nương, về sau sư nương có thể đưa con đi luyện cấp nhiều hơn được không? Sư nương đưa đi, con được thăng cấp nhanh hơn sư phụ đưa đi nữa."

Sặc, không kì lạ đâu, bởi sư phụ cậu từ đầu đến cuối chỉ khoanh tay đứng nhìn thôi mà.

Nhược Vi Quân Cố: "Nếu tôi có thời gian thì được thôi."

Kiệt Khắc: "Cảm ơn sư nương, sư nương tốt nhất đấy!"

Nhược Vi Quân Cố: "Chuyện nên làm thôi." Diêu Viễn nói xong cứ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cảm giác nghi hoặc mờ hồ ấy đã bị thái độ vui mừng hớn hở của cậu kiếm

Mà lúc này, người đàn ông đang mặc đồ ngủ đang ngồi trước màn hình đang nhìn toàn cảnh mà mim cười khe khẽ, sau đó đánh ra một hàng chữ: "Hôm nay cảm ơn em."

Nhược Vi Quân Cố: "Không có gì."

Diêu Viễn vừa đánh xong ba chữ "không có gì" thì bên chỗ cô liền xảy ra chuyện.

khách nhỏ đuổi đi mất luôn.

như thế này thì quả thật mới thấy lần đầu.

Asia: "Quân tỷ, trên diễn đàn có người đăng ảnh chị lên kìa! Có đúng không thế? Chị mau qua xem đi, mặc dù ảnh mờ lắm."

Diêu Viễn mở đường link Asia gửi qua, liền nhìn thấy tiêu đề: Ảnh quý của phu nhân Quân

Lâm Thiên Hạ.

Diêu Viễn đọc đi đọc lại đến hai lần, phản ứng đầu tiên là: Đơn giản thế thôi sao? Bởi vì tiêu đề mấy bài viết trên diễn đàn thường rất chấn động, đơn giản, ngắn gọn, đúng trọng tâm

Trong tình trạng ngoài mặt bình tĩnh vô song, trong lòng lại thấp thỏm phập phồng, Diêu Viễn tiếp tục kéo chuột xuống dưới, tới khi bức ảnh ở bài đầu tiên xuất hiện, cô chợt tròn mắt nhìn rất lâu.Một bóng người chụp nghiêng đang nằm bò ra bàn, rất mơ hồ, chỉ có thể nhận ra

chơi nữa! Diêu Viễn nghĩ cả nửa này vẫn không nghĩ ra, bởi cô hoàn toàn không có chút manh mối nào, ngay cả việc mình bị chụp trộm lúc nào cô còn chẳng biết nữa là.

Diêu Viễn lại đọc tiếp bình luận bên dưới: "Đây chính là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ? Cái người tên Nhược Vi Quân Cố đó hả? Đẹp ghê đó chứ, mặc dù ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể nhận ra đây là mỹ nữ đấy."

Diêu Viễn hoàn toàn không hiểu nổi, ID của người đặng tin là Lấy Tiền Làm Chuẩn, người

này làm sao chụp được ảnh của cô chứ? Còn biết được cô là Nhược Vi Quân Cố trong trò

mái tóc dài, khuôn mặt rất trắng, cứ như cương thi vậy, quần áo là một bộ đồng phục thể dục màu đỏ. Bức ảnh này rõ ràng là ngắm hoa giữa sương mù, nhưng Diêu Viễn vẫn nhíu mày, bởi người trong ảnh đúng là cô thật. Có điều bức ảnh này chụp từ thời đại học, bởi vì cô chỉ mặc

bô đồng phục thể thao màu đỏ đó hồi năm thứ ba thôi.

"Làm mờ đến cái độ này thì ai mà chẳng đẹp chứ!"

Kéo xuống xem một hồi, không có gì ngoài kinh ngạc vì nhìn thấy phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ, hoặc bình phẩm soi mói kiểu thầy bói xem voi như: mặc dù người trên ảnh có vẻ đẹp đấy nhưng là hình photoshop rồi, không thực tế chút nào... gì gì đó. Tóm lại ngưỡng mộ có, ghen tị có, mà căm hận cũng có nốt.

"Chỉ muốn ý kiến, nếu làm mờ ảnh tôi đến mức này thì tôi cũng là mỹ nữ đấy, he he."

vô cớ bị người ta tung ảnh lên mạng (mặc dù rất mờ), lại còn bị chụp cái danh phu nhân của ai đó nữa (mặc dù trước đó cũng bị chụp rồi).

Trước khi buồn bực đóng trang web lại, Diêu Viễn vô tình liếc thấy một ID rất quen, Đi

Đâu Về Đâu: "Làm mờ? Làm mờ con khỉ! Bang chủ phu nhân nhà bọn tôi ngoài đời đẹp hơn nhiều, ok?! Cái ảnh mờ mịt này còn chẳng thể hiện nổi ba phần vẻ đẹp của chị dâu ấy chứ!"

Diêu Viễn vô cùng buồn bực, cô mới là "người bị hại" lớn nhất ở đây cơ mà? Vô duyên

Trong thời gian ba phút lên diễn đàn, kênh Riêng tư đã nhận thêm không ít tin nhắn. Cô đọc lướt qua, đến khi thấy tin nhắn của Quân Lâm Thiên Ha thì ngắn người.

Diêu Viễn đầm đìa mồ hôi, cái người này cũng biết chém gió quá chứ?

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vì anh mà dạo gần đây có không ít người bàn luận về mối quan hệ giữa em với anh, anh rất xin lỗi về việc này."

Đại thần à, anh quên mất rằng người đầu têu ra việc này chính là bản thân anh rồi hả? Có điều Diêu Viễn là dạng người người ta đối tốt với cô thì cô lập tức đối tốt lại ngay.

Nhược Vi Quân Cố: "Anh cũng đừng để ý quá." Về sau chú ý đừng có ăn nói linh tinh nữa

"Danh tiếng của em, anh sẽ chịu trách nhiệm."

Nhược Vi Quân Cố: "Ó?"

là được rồi. Câu sau Diêu Viễn còn chưa kịp gõ ra đã thấy Quân Lâm Thiên Hạ trả lời:

Quân Lâm Thiên Hạ: "Về sau em sẽ không cần phiền não vì chín trăm chín mươi chín đồng vàng nữa."

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Cũng không cần lo lắng không có tiền mua trang bị."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Càng không cần lo lắng có người tìm em gây rắc rối."

Quân Lâm Thiên Ha: "Thế nào?"

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Nhược Vi Quân Cố hoàn toàn trả lời theo phản xạ: "Cái gì thế nào?"

Nhược Vi Quân Cô hoàn toàn trả lời theo phản xạ: "Cái gì thê nào?"

Diêu Viễn trợn mắt há miệng nhìn màn hình. Nhược Vi Quân Cố: "Quân Lâm bang chủ... tại sao tôi cứ cảm thấy anh đang uy hiếp tôi vậy?"

Bên kia dừng lại một lúc lâu. Quân Lâm Thiên Hạ: "Không phải, anh chỉ dùng quy tắc ngầm một cách hợp pháp thôi."

Lại mất một lúc mới thấy có tin mới, Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh có tiền,có quyền."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Em suy nghĩ đi."

Diêu Viễn: "..."

Diêu Viễn: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Chúng ta kết hôn luôn nhé?"

Đây không phải uy hiếp thì còn là gì được nữa? Sau đó Nhược Vi Quân Cố thoát khỏi trò chơi, là thoát thật đó. Diêu Viễn nhìn máy tính tự động tắt phụt mà đần cả người.

Hôm đó, tòa nhà Diêu Viễn ở cúp điện một tiếng đồng hồ, có điều cho dù có điện lại rồi cô cũng không dám đăng nhập vào game, liền tắm rửa rồi lên giường đi ngủ luôn. Ngủ từ đêm đến sáng, đương nhiên chất lượng giấc ngủ chẳng ra sao, lại còn mơ thấy ác mộng, nhưng đến

lúc tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ được rốt cuộc mình đã mơ thấy gì.

Bận rộn cả ngày rồi trở về nhà, làm bữa tối ăn quấy quá cho xong rồi ngồi một mình, chẳng có việc gì làm, đành mở máy tính lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệu Viễn lê bước đến trường trong trạng thái tinh thần bết bát.

Nhược Vi Quân Cố vừa đăng nhập đã nhận được một đống tin nhắn.Diêu Viễn đọc qua một lượt, tin nhắn chói mắt nhất là của vị bang chủ nào đó.

Quân Lâm Thiên Hạ: "139xxxxxx, số điện thoại của anh, em lên mạng thì gọi anh."

Diêu Viễn giật nảy mình, sao mới chớp mắt mà đã phát triển ra hiện thực rồi thế này?! Trong suy nghĩ của Diêu Viễn, game, kể cả QQ, email, những thứ này đều thuộc về thế giới ảo, cách một khoảng không gian, có quan hệ cũng có thể chấp nhận, nhưng điện thoại thì lại có cảm giác tiếp cận đến hiện thực rồi, một bước tiến quá lớn, cô khó mà chấp nhận được.

được, cứ nghĩ đi nghĩ lại, do dự vô cùng. Một phần là bởi cô thấy mình có lỗi với đối phương, hôm đó mới nói được một nửa thì nhà cô đã mất điện, cho dù chỉ là nguyên nhân khách quan nhưng sau đó cả ngày cô đều cố ý tránh né. Nói sao thì người ta vẫn rất thân thiện, mặc dù có hơi thân thiện quá đà. Một phần nguyên do nữa là bởi đang yên đang lành lại cho số điện thoại làm gì? Không biết vì sao Diêu Viễn lại nghĩ đến câu "không phải phường

Bởi vậy, lúc này cô ngắn người nhìn dãy số kia. Tất nhiên cô không thể nào gọi đến số đó

trộm cắp, ắt cũng chẳng tốt lành", nhất thời rùng mình.

lần này không phải là vị bang chủ đang khiến cô đau đầu kia.

A Di: "Quân tỷ lên mạng rồi! Quân tỷ có thể qua giúp em đánh boss hoang này không?"

Boss hoang cực kì khó gặp, còn quý hiếm hơn cả boss trong phụ bản nữa, cầu còn không được ấy chứ, những vật rơi ra từ nó, chỉ cần số bạn không quá đen đủi thì hầu như đều được đồ cực phẩm cả.

Khi Diêu Viễn còn đang bối rối, do dự thì trên kênh Riêng tư lại có người gọi, cũng may

Bởi vậy, Diêu Viễn lập tức đáp lại: "Đến ngay đây! Báo tọa độ đi!"

Nhược Vi Quân Cố lập tức đến chỗ A Di, hai người gặp mặt sau một tảng đá lớn, sau đó Diêu Viễn nhìn xung quanh,thấy sau gốc cây, sau tảng đá chi chít những người là người, tất cả đều tập trung chú ý đến boss hoang đang đi lại trong rừng sâu.

Boss hoang rất khó đánh, chủ yếu là bởi người nào thấy nó cũng có phần. Không giống như trong phụ bản, boss đương nhiên thuộc sở hữu của đội quân vào đánh, boss hoang thì chỉ cần ai nhìn thấy đều đánh được cả, bởi vậy mới khiến người người tranh nhau đánh boss, cũng tức là nếu đánh boss hoang thì vừa phải đối phó với boss, lại vừa phải đối phó với người chơi, rất hao tâm tổn sức.

Diêu Viễn nhìn sang đám người cũng đang ngoảnh đầu quan sát họ phía bên kia. Bọn họ hiện nay chưa ra tay hẳn là vì đang đợi người đến.

Nhược Vi Quân Cố: "A Di, cậu đã gọi những ai trong bang rồi?"

A Di: "Bang chủ không lên, em gọi chị, Hoa Khai, Asia với Tiểu Mon thôi."

canh tranh với ho về mặt này.

Mà giai đoạn hiện tại, các boss hoang trong Thịnh thế phần lớn đều bị các bang phái lớn chiếm sạch. Bọn họ có người chuyên đi các bản đồ tìm boss hoang, vừa tìm thấy là lập tức triệu tập các thành viên khác, những bang phái nhỏ hoặc cá nhân hoàn toàn không có khả năng

Diêu Viễn toát mồ hôi, Asia còn chưa đến mãn cấp, càng đừng nói đến người mới như Tiểu Mon, thế tức là chỉ trông đợi vào cô, A Di và Hoa Khai hợp lực đánh xem thế nào thôi.

Nhược Vi Quân Cố: "Chúng ta đánh nhanh rút nhanh, nếu bên kia là người của bang phái

lớn, bọn họ mà đến là chúng ta hết đất diễn luôn."

A Di: "Ù ừ, em cũng nghĩ thế. Người phát hiện boss hoang đầu tiên là em, em đã gọi chị ngay rồi. Bọn họ đến ngay trước khi chị tới nơi đó. Em có ngó qua, toàn lính trinh sát, cấp bậc không cao, hiện giờ chưa thể gây ra trở ngại gì, chỉ lo đám quân tinh nhuệ của bọn họ tới

Bách Hoa Đường nhỏ bé bọn họ làm sao dám tranh boss với mấy bang phái lớn chứ!

thôi. Vậy đơi Hoa Khai đến là chúng ta phải ra tay ngay, nếu không là hết hy vọng đó."

A Di: "Nói ra thì sao Hoa Khai còn chưa tới vậy???" Gặp được boss hoang, tâm tình đồng chí A Di phơi phới, sôi sùng sục khó mà bình tĩnh được.

Kết quả còn chưa đợi được Hoa Khai và đám Asia tới đã thấy mấy người của bang bên kia xuất hiện. Nhân vật đi tiên phong là Gia Đẹp Trai Nhất, là kiếm khách nam, cả thân hồng y, sát khí bừng bừng, bên cạnh còn có một nữ mục sư tên Mỹ Nhân Như Xưa. Diêu Viễn nhìn

hai ID này, nghĩ bụng sao cứ thấy quen quen thế nhỉ? Sau lưng hai nhân vật nọ còn có hai người chơi trông rất hung hãn nữa.

A Di: "Quân tỷ, bọn họ là bang Thiên Sát, bang này chỉ xếp vào bang phái hạng ba nhưng nghe đồn gần đây không biết tìm đâu được một đám cao thủ, hai người đi sau kia kìa. Nghe

nói đám cao thủ này rất lợi hại nên đám người bang Thiên Sát giờ vênh váo, ngang ngược

lắm. Hu hu, phải dâng hai tay nhường boss rồi sao?'

Vừa rồi Diêu Viễn còn tranh thủ xem qua tài liệu về boss hoang tên Tỳ Hưu kia. "Nếu em muốn đánh thật thì để chị đi ngăn đám người kia lại. Hoa Khai bảo bọn họ đến ngay rồi, khi nào bọn họ đến thì em cùng bọn họ tập trung đánh boss, chị sẽ hỗ trợ từ bên ngoài, cùng lắm là chết thôi mà, cứ thử xem thế nào. Em thấy sao?"

A Di: "Quân tỷ, sao lần nào em nói chuyện với chị em cũng thấy chị hoành tráng quá vậy?!"

Diêu Viễn cười cười, ba người bọn Hoa Khai cũng đã xuất hiên. A Di liền lập đội. Cả bọn nghe xong kế hoạch đều không phản đối, Hoa Khai còn cảm thán: "Tiểu Quân khí phách như thế đó." Sau đó dẫn đám người xông thẳng đến chỗ boss. Nhược Vi Quân Cố thì thì nhảy thẳng đến trước mặt đám người bên kia, đám lính trinh sát có thể để sau chủ yếu cần đối phó với đám người đang chuẩn bị ra tay đánh boss này đã.

Gia Đẹp Trai Nhất dẫn theo một đoàn người, vốn còn đang quan sát động tĩnh bốn phía, đột nhiên thấy có người động thủ trước bèn lập tức xông lên, chẳng ngờ bị Nhược Vi Quân

Hiện trường im lặng hai giây, sau đó Gia Đẹp Trai Nhất lên tiếng: "Giết nó cho tao!"

Cố nhảy ra cản đường: "Thật ngại quá, muốn qua đó thì phải đánh thắng tôi đã."

Diêu Viễn đã chuẩn bị sẵn tâm lý hy sinh rồi, nhưng không ngờ hai vị cao thủ kia lại rất thân thiện nhảy lên kết thân với cô.

Bắc Cực Tinh: "Là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ sao?"

Nam Đầu Quyền Vương: "Nhược Vi Quân Cố? Đúng rồi này, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng

mô đã lâu." Gia Đep Trai Nhất: "Chúng mày làm cái gì thế? Giết cô ta cho tao, không nghe thấy hả?" Bắc Cực Tinh: "Tôi nói này bang chủ Thiên Sát, vị này là phu nhân của Quân Lâm Thiên Ha đấy, giết cô ấy? Chúng tôi không dám đâu." Gia Đẹp Trai Nhất: "Đám lính đánh thuê chúng mày chẳng phải chỉ cần có tiền là làm hết hả?" Nam Đầu Quyền Vương: "Chuyên đó còn phải xem đối tương là ai nữa." Diêu Viễn: "..." Thế là không cần đánh nữa hả?

Nhược Vi Quân Cố: "O, mọi người cứ đánh đi, chỗ tôi hiện giờ chưa có vấn đề gì."

A Di: "Quân tỷ, bên chỗ chị sao rồi?! Có chống đỡ nổi không?"

A Di: "Quân tỷ quả nhiên lợi hại!"

Diêu Viễn thầm nghĩ, người lợi hại không phải tôi, tôi chỉ hưởng lợi chút uy thế của người nào đó thôi.

Diêu Viễn không khỏi cân nhắc liệu có nên giả vờ thân thiện với hai vị cao thủ này chăng?

Không cần biết bọn họ có đúng là e ngại thanh danh Quân Lâm Thiên Hạ nên nể mặt cô hay không, dù sao kéo dài chút thời gian cũng tốt, cho dù cách này có hơi hèn hạ.

Nhược Vi Quân Cố: "Khụ, chào hai người, tôi là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ."

Sau đó, Diêu Viễn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện từ phía tay phải nơi cô

Người đến chẳng phải vị Quân Lâm bang chủ nào đó mỗi lần xuất hiện lại khiến cô nàng Diêu Viễn kinh hãi đó sao?

Y bào hoa lệ rủ xuống, Quân Lâm Thiên Hạ thản nhiên bước tới đứng bên phải Nhược Vi

Quân Cổ.

Giây trước mình vừa mới nói gì? Anh ta có nhìn thấy không? Diêu Viễn âm thầm nín thở.

Bắc Cực Tịnh: "Ò, Quân Lâm bang chủ, lâu lắm không gặp rồi nha!"

không chú ý đến, vẻ mặt Diêu Viễn lập tức trở thành: O O

Nam Đầu Quyền Vương: "Lão Quân à, dạo gần đây bận gì thế, tìm lão PK cũng chẳng thèm trả lời luôn?"

Ouân Lâm Thiên Ha: "Lần nào đánh cũng thua, thích lắm sao?"

Nam Đầu Quyền Vương: "Xí!"

Bắc Cực Tịnh: "Lão Nam bình tĩnh! Lần này ít ra cậu ta không nói giết cậu chẳng có gì to tát là may lắm rồi."

Nam Đầu Quyền Vương: "Có gì khác nhau sao?!"

Gia Đẹp Trai Nhất ở bên cạnh rốt cuộc cũng hoàn hồn, sau đó kiên quyết dắt người đẹp bên cạnh rời đi khiến Diêu Viễn nhìn Quân Lâm Thiên Hạ với thái độ... ngưỡng mộ vô cùng. Đại thần à, bình thường anh hành xử dã man đến độ nào mới khiến người ta biết thân biết phận quá như vậy? Được rồi, từ nội dung nói chuyện của hai vị cao thủ kia cô cũng đoán được ít nhiều. Có điều, mỹ nữ kia cứ vừa đi vừa quay đầu nhìn đại thần liên tục là ý làm sao?

Lẽ nào... Diêu Viễn bất giác quay đầu quan sát Quân Lâm Thiên Hạ bên cạnh.

Quân Lâm Thiên Hạ hoàn toàn không nhúc nhích, nhưng tin nhắn lại chuyền qua rất chuẩn

xác, rất biến thái. "Yêu đơn phương, không liên quan đến anh."

Diêu Viễn: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh giải quyết hai người này. Em đi đánh boss với người của bang em đi, đám người còn lại đã có bọn Thương Khung giải quyết."

Diêu Viễn hoàn toàn không biết nói gì nữa, do dự một lúc cũng thốt ra tiếng: "Cảm ơn" rồi quay người chạy đến chỗ boss giúp một tay, có điều lòng cô vẫn vô cùng phức tạp, không thể nói rõ được.

Sau đó, trong lúc cô bạn Diêu Viễn và đồng đội đánh boss thì phát hiện ra xung quanh bọn họ đã hình thành một vòng người, những người này duy trì khoảng cách thích hợp, không khiến bọn họ cảm thấy cần cảnh giác nhưng đám người xem, hay nói chính xác hơn là đám người bảo vệ này vẫn khiến Diêu Viễn muốn khóc. Sao đánh boss hoang mà cứ như boss nhà nuôi thế này? Hơn nữa, người nuôi con boss lại là vị bang chủ nào đó nữa chứ! Nghĩ đến vị bang chủ nọ, Diêu Viễn lại thấy toát mồ hôi, là mồ hôi lạnh đó, đây chính là cảm giác bị người khác để ý mà như cá nằm trên thớt vậy.

Đám A Di cũng dần dần phát hiện ra tình huống xưa nay chưa từng xuất hiện. Vây xung quanh là một đám người xa lạ nhưng lại không thấy bọn họ xông vào cướp boss, thậm chí còn giúp chặn đứng đám người định xông vào trong nữa. Nhóm người đó ra tay rất dứt khoát, tàn

Doraemon: "A Di ca bình tĩnh!"

A Di: "Anh khó hiểu! Đám người đó không phải định chơi trò thả con săn sắt, bắt con cá rô đấy chứ?"

Asia: "Lẽ nào định đợi bọn mình giết boss xong rồi đến diệt bọn mình, làm ngư ông đắc lơi?"

A Di: "Tôi có đang nhập nhầm xác ai không? Nhập nhầm vào nhân vật trâu bò nào đó rồi

nhẫn, hoàn toàn không chút do dự, giết xong lại đứng về vị trí "hộ vệ" bọn họ...

ây?"

thât đấy!"

Kênh Đội ngũ đồng thời xuất hiện vài dấu ba chấm.

Hoa Khai: "Tiểu Quân lúc này còn biết nói đùa để lên tinh thần cho mọi người, bình tĩnh

Nhược Vi Quân Cố: "... Không đến nỗi đâu. Trên đời còn nhiều người tốt lắm."

Người nào đó đang rối bời chẳng biết phải nói sao. Nói đó là trò chơi ác của vị bang chủ nào đó à? Thế thì khéo còn bị công kích nặng nề hơn ấy chứ.

Nhược Vi Quân Cố: "Tóm lại, cứ hạ được boss trước đã rồi nói sau!"

Nhược Vi Quân Cố và A Di đều thuộc dạng lão tướng kinh nghiệm đầy mình, loại boss hoang có độ khó bậc trung này đối với họ cũng không có gì khó khăn. Dưới sự tấn công và hiệp lực của năm người, lượng máu của boss cuối cùng cũng tụt xuống còn chưa đến một phần năm.

A Di cũng có phần kích động, hứng thú bừng bừng gào lên trên kênh Đội ngũ: "Các chị em, chiến thắng đã ở ngay trước mắt, con boss hoang đầu tiên của Bách Hoa Đường chúng ta đã sắp vào túi rồi, mọi người phải tiếp tục cố gắng, lên nào!"

Nhược Vi Quân Cố: "Đợi đã!"

Ngay giây phút A Di xông lên thì boss biến hình, hồi quang phản chiếu. Nhược Vi Quân Cố đứng sau A Di, lập tức nói trên kênh Đội ngũ: "Lùi hết lại đi, để tôi lên trói nó lại, mọi người tấn công từ xa!"

Diêu Viễn vừa nói xong thì thấy đã có người tiến tới thu hút sự chú ý của con quái, trên đánh dưới chạy, vô cùng nỗ lực.

Đi Đâu Về Đâu: "Chị dâu để em T(*) cho, mọi người đánh đi!"

(*) T: viết tắt của Tank, là từ dùng trong game chỉ những nhân vật dùng kĩ năng của mình để thu hút sự thù hận của quái, biến thành mục tiêu để quái tấn công, trong lúc đó các nhân vật khác sẽ tấn công tiêu diệt quái.

Diêu Viễn: "..."

Lúc trước, vòng người bảo vệ đứng khá xa, đám Asia lại tập trung đánh quái nên không chú ý đến ID của bọn họ. Bây giờ nhìn thấy rõ ràng ID người đến giúp và tên bang phái cộng với câu nói vừa xuất hiện, nhất thời cả đội bao gồm Diêu Viễn đều tán loạn, đương nhiên tỷ lệ có hơi khác nhau.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Đi Đâu, cậu cướp công của tớ, đã nói nếu có chuyện gì thì để tớ lên cơ mà!"

Đi Đâu Về Đâu: "Í? Tớ có đồng ý đâu? Chị dâu nể mặt em chút, tận tình lên đánh quái đi, lão đại đứng đằng kia nhìn kìa."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chị dâu, mau đánh boss luôn đi, em muốn giết thằng nhóc kia!"

Doraemon: "Chuyện gì thế này? Chuyện gì thế này? Đây là người bang Thiên Hạ?"

Asia: "Hi hi, vị bang chủ phu nhân Quân tỷ có tác dụng ghê!"

Diêu Viễn hít một hơi thật sâu.

Nhược Vi Quân Cố: "Tương ngộ cũng là hữu duyên, nếu hai vị huynh đệ đã trượng nghĩa đến thế, tại hạ cùng bằng hữu đây cũng không khách sáo nữa." Sau đó quay sang nói với với đồng đội: "Chúng ta tiếp tục đánh boss thôi."

• •••

Đám trưởng lão cấp cao của bang Thiên Hạ đứng tít ở đằng xa đang nghe tường thật trên kênh Đội ngũ từ đám người kia, nghe đến đây không khỏi bật cười.

Ôn Như Ngọc: "Haha, càng ngày tôi càng thích chị dâu rồi đấy!"

Lac Thủy: "Ôn ca, lẽ nào lúc trước chỉ "hơi hơi" thích chi dâu thôi?"

Ôn Như Ngọc: "Cút! Đừng trách tôi không khách khí, không thấy bang chủ đại nhân trăm năm mới lên YY một lần hả?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hờ."

"Cậu nói nhiều quá đấy." Giọng Quân Lâm Thiên Hạ hình như vốn khàn, nói chuyện cũng từ tốn, thong thả khiến cho cách nói nghe có vẻ hờ hững, thờ ơ.
Đi Đâu Về Đâu: "Báo cáo lão đại, chị dâu đã đánh xong boss. Chị dâu bảo đồ rơi ra bên

Âm thanh, tiếng cười trầm thấp này không vui không giận khiến Ôn Như Ngọc thót tim, lập

Ngạo Thị Thương Khung: "Có nghĩa khí!"

Lạc Thủy: "Vấn đề là bang chủ sẽ không nhận mấy thứ đó đâu, đúng không?"

đó một nửa, bên mình một nửa, phải làm sao đây?"

tức hỏi: "Bang chủ dạo này tâm tình tốt lắm thì phải?"

Mọi người đều im lặng thừa nhận, năm giây sau, cuối cùng cũng có một người lên tiếng. Quân Lâm Thiên Hạ: "Tôi qua đó."

Lạc Thủy: "Tôi cũng qua đó thể hiện lòng ngưỡng mộ với chị dâu đây."

Ngao Thi Thương Khung: "Tôi đi giải tán đám người bên kia đã."

Đi Đâu Về Đâu: "Nói thật xem, lần này bang chủ kéo đông người đến làm gì? Nhiệm vụ này cũng không phải quá khó."

Ôn Như Ngọc: "Cậu mà hiểu được thì cậu có thể ngồi vào chỗ tôi luôn rồi." Ôn Như Ngọc: "Tôi nghe điện thoại đã!"

Lạc Thủy: "Bang chủ thế mà lại không để tâm đến mấy lời bất kính của Ôn Như Ngọc?"

Ôn Như Ngọc: "Người bung da đen tối mà."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Ý là sao?"

chỉ có hai chữ: "Câm miêng!" "

Ngạo Thị Thương Khung: "Ò..."

Ngay giây sau, Ôn Như Ngọc: "Khóc lóc, Giang thiếu gia gọi điện thoại, toàn bộ cuộc gọi

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha ha, quả nhiên là phong cách của cậu ấy, trực tiếp, dứt khoát, gọn gàng!"

Diêu Viễn vì gặp rắc rối trong việc phân chia đồ rơi ra nên vẫn đứng yên ở đó. Bang bọn họ quen chia công bằng, nhưng đối phương lại sống chết không nhận, cuối cùng Đi Đâu Về Đâu nói: "Chị dâu, nếu không chị đưa đồ cho lão đại nhà em luôn đi!"

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

Hoa Khai: "Sặc, sau lưng cậu kìa."

Diêu Viễn chậm rãi quay người, vừa quay lại đã thấy một nam tử cấm y hoa phục, đẳng sau là một đoàn người theo hóng.

Nhìn đội ngũ trước mắt, trong đầu Diêu Viễn đột nhiên có suy nghĩ: "Sao mình thấy mình sắp trở thành boss nhà nuôi luôn rồi vậy?"

Chẳng phải lù lù ra đó sao, Diêu Viễn yếu ớt đáp: "Ù."

Quân Lâm Thiên Ha: "Đánh xong rồi?"

Quân Lâm Thiên Ha: "Đồ rơi ra em cứ cầm hết đi."

Nhược Vi Quân Cố: "Quân Lâm bang chủ, tôi thấy vẫn phải chia cho mọi người một nửa, dù sao mọi người cũng đã bỏ công rất nhiều." Phải nói là bọn họ mới là chủ lực ấy, không có bọn họ hung hãn trấn giữ bên ngoài thì nhóm bọn cô đã không giết nổi boss.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Em khách sáo quá rồi."

Chúng ta vốn là người xa lạ chứ còn gì nữa? Diêu Viễn buồn bực, cái người này sao cứ thế mãi vậy, tức rồi đấy! "Anh nhận là nhận, không muốn nhận cũng phải nhận!"

Diêu Viễn: "..."

Hai người mặt đối mặt nói chuyện qua kênh Riêng tư, người ngoài mặc dù không biết họ đang nói gì nhưng trông có vẻ rất hòa bình hữu nghị. Có người còn chụp ảnh lại luôn, trong số đó có Asia, Doraemon, Lạc Thủy và Ngạo Thị Thương Khung.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Hình như là lúc chúng ta đi dẹp đám người tung tin lão đại là "yêu

Lạc Thủy: "Nói ra thì bang chủ nhà chúng ta có ý với chị dâu từ lúc nào vậy?"

nhân, lăng nhăng, lạm sát người vô tội" gì gì đó thì phải. Nói chính xác ra thì chắc là sau lúc Như Ngọc lên kênh Thế giới nói mọi người không được bắt nạt bang chủ phu nhân nhà chúng ta."

Ngạo Thị Thương Khung: "Ô..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hung hăng vây?"

Lạc Thủy: "Tiểu Thương, ông có lời thì nói, đừng có phát ra cái âm thanh như muốn đi cầu

mà không đi được thế!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi muốn nói, cậu ấy có đã có ý với chị dâu từ lâu lắm rồi."

"Hả???"

5 Hôn lễ chóng vánh

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi muốn nói, cậu ấy đã có ý với chị dâu từ lâu lắm rồi."

"Hå???"

Câu nói: "Tôi muốn nói, cậu ấy đã có ý với chị dâu từ lâu lắm rồi" của Ngạo Thị Thương Khung khiến toàn bộ quần chúng đang đứng nghe đồng loạt thảng thốt. Chủ yếu là bởi bang chủ đại nhân nhà bọn họ trước nay luôn đi theo con đường "lăng nhăng tuyệt tình", nay bỗng nhiên từ người đàn ông tuyệt tình thăng cấp thành người đàn ông thâm tình yêu thầm đối phương, chuyện này hình như chẳng hợp lý teo nào thì phải?

Có người ý chí không đủ vững vàng, họa từ miệng mà ra, Đi Đâu Về Đâu: "Hóa ra lão đại vẫn còn trong sáng hả?"

Hệ thống thông báo: Đi Đâu Về Đâu bị bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ trục xuất khỏi bang phái.

Quần chúng nhất thời nín bặt, chỉ có một người hãm phanh không kịp, Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Sao Đi Đâu...". Ngay giây sau khi nhìn thấy người thực hiện hành vi là bang chủ đại nhân, anh ta bèn lập tức ngậm miệng.

Trong bang Thiên Hạ, chỉ có bang chủ, phó bang chủ và Ôn Như Ngọc là có đủ thẩm quyền thêm người đá người, nhưng bang chủ đại nhân xưa nay chưa từng sử dụng chức năng đá người này, đây là lần đầu tiên, vậy có thể thấy lời bạn nhỏ Đi Đâu Về Đâu có bao nhiêu phần bất kính rồi.

Đi Đâu Về Đâu bị đá khỏi bang, chỉ có thể gào khóc thảm thiết ở kênh Phụ cận: "Bang chủ, em sai rồi, bang chủ tha cho em về đi mà! Bang chủ không phải người đàn ông trong sáng, bang chủ là người đàn ông vĩ đại!!!"

٠,

Đám người trong bang Thiên Hạ trên YY đã bắt đầu sôi sùng sục, lần lượt bày tỏ ý kiến rằng thẳng nhóc này hết thuốc chữa rồi, khả năng cao là hôm nay sẽ bị bang chủ hành hạ tới chết.

Đám người bên Bách Hoa Đường lúc này đã đổi vai thành người xem, cảm thấy rất hiếu kì

Diêu Viễn đương nhiên cũng toát mồ hôi hột, cái "người đàn ông vĩ đại" đó đang đứng ngay bên cạnh cô đây này.

Cậu nhóc Đi Đâu Về Đâu ngây thơ vẫn đang tiếp tục gào thét trên kênh Phụ cận: "Chị dâu! Chị nói với bang chủ giúp em, cho em về bang đi, vì em ăn nói bất kính nên bị lão đại đá ra

với tiếng kêu gào của Đi Đâu Về Đâu. Rốt cuộc đại thần Quân Lâm Thiên Hạ đã làm gì với

thành viên bang nhà mình mà lại khiến người ta khóc lóc bi thương thế kia?

khỏi bang rồi!"

"Hả?" Diêu Viễn kinh hãi, lại nhìn sang khuôn mặt tuấn tú vô song bên cạnh, giật thót tim,

Nhược Vi Quân Cố: "Lời tôi nói bang chủ nhà cậu cũng đâu chắc đã nghe?"

"Em có thể nói thử." Đây là câu tiếp lời của vị bang chủ nào đó bên cạnh.

chẳng hiểu sao lại nghĩ ngay đến hai chữ "bọ cạp", A Di Đà Phật!

Quần chúng không khỏi thầm suy đoán việc bang chủ đá người liệu có phải chỉ là thủ đoạn để kiếm cớ nói chuyện với phu nhân hay không? Thế là tất cả đồng loạt nhìn sang Đi Đâu Về Đâu, ánh mặt ngập tràn thương xót, tội ghê, đến làm bao cát cũng chưa đến lượt.

Nhưng Diêu Viễn lại cảm thấy tất cả chuyện này đâu có liên quan đến cô? Có điều thấy

Trong YY, Lạc Thủy cười ha hả. "Tôi cả gan nói một câu, nếu chị dâu không phải là người của bang chủ rồi thì tôi cũng muốn theo đuổi xem thế nào."

Ôn Như Ngọc: "Dùng phương pháp của đàn ông hay cách thức của đàn bà?"

Lac Thủy: "Cút!"

Moi người đơi bang chủ trả lời, nhưng đơi mãi vẫn chẳng thấy có đông tĩnh gì, mãi đến

Không sai, Diêu Viễn đang "bị" nói chuyện riêng, mà câu trả lời của Quân Lâm Thiên Hạ

khi Ngạo Thị Thương Khung "ồ" một tiếng: "Chắc bang chủ vứt mic với tai nghe đi để nói

nhân vật của Đi Đâu Về Đâu cứ lặng lẽ nhìn mình, cô không khỏi nổi máu hiệp nghĩa, nhưng mà phải nói gì đây? Tận nửa ngày sau cô mới cất lời: "Quân Lâm bang chủ, vạn sự dĩ hòa vi

quý."

chuyện riêng với chị dâu rồi."

là: "Dĩ hòa vi quý à? Nghe cũng không tồi."

"Sao cứ nghe thấy có mùi âm mưu vậy kìa?" Diêu Viễn cảnh giác nghĩ, nhưng đối phương

lại nói: "Bang của em rất tốt."

Không tìm ra được vấn đề ở đâu thì hẳn là không có vấn đề gì đâu, Nhược Vi Quân Cố: "Cảm ơn."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Nếu đã vậy, hai bang chúng ta hòa thân nhé? Anh thay mặt cho bang anh, còn em thay mặt cho bang em, ý em thế nào?"

Hòa thân?!

Quân Lâm Thiên Hạ tiếp tục: "Mấy thứ boss vừa rồi rơi ra em cũng không cần bắt anh nhận nữa, cứ xem như sính lễ đi."

Sính lễ?

Đại thần, anh cứ nhất định phải thế này hả? Thế này thì khó mà nói chuyện tiếp được lắm...

Nhược Vi Quân Cố: "Quân Lâm bang chủ, trước mắt tôi vẫn chưa có tâm tình để bàn chuyện cưới hỏi."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vậy "tâm" cứ từ từ, cứ giao "người" cho anh trước đã."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Phần sính lễ còn lại." Kèm theo đó một bức ảnh chụp, danh sách sính lễ hoành tráng đến độ suýt chói mù cả mắt người nào đó.

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Câu này mà chụp ảnh lại rồi tung lên kênh Thế giới thì hẳn sẽ làm nổi lên một làn sóng

phản ứng mãnh liệt lắm nhỉ?

Nhược Vi Quân Cố: "Được!"

khỏi bang sao?

cuối cùng ngắn ra hai giây mới kịp hoàn hồn. Vừa rồi mình nói "được" hả? Nói rồi hả? Giây phút đó mình đúng là hám lợi rồi hả?

Còn nữa, sao tự nhiên lại bàn đến chuyện kết hôn? Lại còn thương lượng xong rồi nữa chứ? Ban đầu chẳng phải... chẳng phải đang nói giúp ai đó trong bang của anh ta vừa bị đá

Sau đó, Diệu Viễn nhìn thấy vi bang chủ nào đó phát thông báo kết hôn trên kênh Phụ cân,

Trên kênh Phụ cận, sau khi bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ bố cáo rõ ràng ngày mai sẽ kết hôn với Nhược Vi Quân Cố, quả nhiên dấy lên một trận phong ba bão táp, kinh ngạc, điên cuồng, tung hoa gì gì cũng có.

Ôn Như Ngọc: "Bang chủ quả nhiên mặt nào cũng xứng đáng với danh hiệu "thần nhân",

Lac Thủy: "Hóa ra là vừa rồi hai người bon ho bàn chuyên kết hôn à?"

thần tốc quá!"

Doraemon: "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa"

Hoa Khai: "Tôi cũng muốn kêu gào!!!"

Đi Đâu Về Đâu: "Bang chủ sắp kết hôn rồi, OMG, không ngờ trước lúc nhắm mắt xuôi tay em cũng được thấy ngày này!"

Đợi đã, đợi đã...

Bang chủ đại hỷ, đại xá thiên hạ, cậu nhóc nào đó vừa bị đá ra được trở về chốn cũ, nước mắt đầy mặt, vẫn không quên cảm ơn ân nhân: "Chị dâu, cảm ơn đại ân đại đức đại nhân đại nghĩa của chị! Mặc dù lần trước em chỉ liếc nhìn chị được một lần giữa biển người mênh mông, nhưng chỉ một ánh mắt là em đã biết chị chính là thiên tiên giáng phàm, tâm hồn chị cũng đẹp điên đảo như vẻ ngoài của chị luôn á!"

Đến lúc kênh Thế giới cũng phát thông báo bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ của bang Thiên

mới hiểu mình bị "bá vương ngạch thượng cung" rồi ấy, phải nói là, bị bắt "thượng bá vương" rồi?

Diêu Viễn cảm thấy mình thật đen tối quá, sau đó, cô.. đỏ mặt.

Hạ và Nhược Vi Quân Cố của bang Bách Hoa Đường chuẩn bị kết tóc xe duyên, Diêu Viễn

Yêu qua mạng gì chứ, thật ghét quá!

Diêu Viễn đương nhiên chỉ có thể chấp nhận biến chuyển đột ngột, đảo lộn một trăm tám mươi độ của vận mệnh lần này mà thôi.

Hôm đó, mãi đến khi sắp thoát khỏi trò chơi, Diêu Viễn vẫn hoa hết cả mắt, cuối cùng

Nếu lời đã nói ra miệng thì con người trước nay chính trực, thẳng thắn, nói lời giữ lời như

nhận được tin nhắn của vị bang chủ nào đó: "Nghỉ sớm đi, trước tám giờ tối mai có lên mạng được không?"

Diêu Viễn còn đang thất thần, thế là Nhược Vi Quân Cố trả lời: "Được."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Được rồi, chuyện đó anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, em không cần bận tâm gì hết, chỉ cần mang người đến là được."

Nhược Vi Quân Cố: "Ù."

Tới lúc Nhược Vi Quân Cố vừa định thoát ra thì lại bị gọi: "Em cho anh số điện thoại của em đi, ngày mai tầm tám giờ anh sẽ gọi cho em."

Nhược Vi Quân Cố: "... Tôi sẽ lên mạng mà."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Em cứ cho anh đi."

Diêu Viễn: "..."

Nhược Vi Quân Cố: "138xxxxxxxxx."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Được rồi, mai gặp."

Anh ta dường như rất bình tĩnh, còn Diêu Viễn cảm thấy mình yếu kém thôi rồi, có điều chẳng phải chỉ là kết hôn trong trò chơi thôi sao, có phải kết hôn ngoài đời thật đâu, kinh ngạc choáng váng thế làm gì? Trò chơi thôi mà, nghĩ thế rồi Diêu Viễn cứ như được đả thông hai mạch Nhâm đốc, lập tức bình tĩnh lại.

Vừa mới bình tĩnh tắt máy tính xong, điện thoại lại vang lên tiếng báo có tin nhắn mới: "Anh là Giang Thiên, đây là số của anh, ngủ ngon."

٠, ,,

Cuộc sống ngoài đời cũng bị ảnh hưởng luôn rồi!

Ngày hôm sau đi làm, tới bữa trưa, đồng nghiệp ngồi đối diện hỏi Diêu Viễn: "Người đẹp Diêu, sao thế, cả sáng nay trông cậu nặng nề thế?"

Diêu Viễn ở ngoài vốn rất nghiêm túc, lúc này liền nghiêm túc đáp lời: "Khủng hoảng tiền hôn nhân."

Đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc. "Cậu sắp kết hôn rồi?!"

Thế là chiều hôm đó, tất cả giáo viên trong trường Đại học Giang Ninh đều biết Diêu đại mỹ nữ, tu nghiệp ở Canada về nước nhậm chức mới hai tháng, ngay ngày đầu tiên đã thu hút ánh mắt của biết bao nhiều giảng viên thuộc cánh mày râu chưa kết hôn của trường, sắp kết hôn.

Quân Lâm Thiên Hạ mà biết chiêu này của anh ta vô hình trung lại giúp loại đi vô số các tình địch trong hiện thực thì hẳn phải thực hiện kế hoạch "kết hôn" này từ sớm chứ chẳng đợi đến bây giờ.

Lại nói về Diêu Viễn, lúc này, đồng nghiệp còn chưa kịp hỏi kĩ thì cô nàng đã nói thêm

một câu với vẻ bất cần: "Thôi vậy, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng. Hơn nữa, khụ khụ, kết hôn rồi không thích thì ly hôn là được, dù sao ly hôn cũng dễ thôi mà."

Đồng nghiệp lại càng cảm thán không thôi, ra nước ngoài rồi quả có khác, suy nghĩ phóng khoáng thật!

Đồng nghiệp còn đang cảm khái thì lại có người đến chào hỏi Diêu Viễn, là hai nam sinh. Anh chàng lên tiếng trước có mái tóc như con nhím, mặc áo phông rồi khoác gi lê bên ngoài, quần harem, cậu nhóc xinh trai cười tít mắt chào Diêu Viễn một tiếng: "Hi!" Đồng nghiệp của

Diêu Viễn không khỏi thở vắn than dài, cả sinh viên cũng đến tỏ tình nữa, có điều muộn rồi, người ta sắp kết hôn đó. Hơn nữa từ lúc giảng viên Diêu Viễn mới về trường đã bị mọi người đánh tiếng hỏi thăm, liệu có chấp nhận được mối tình chị em không? Câu trả lời là: không, vì thế em trai à, lui xuống đi thôi, thời sinh viên tốt nhất cứ tập trung học hành cho tốt.

Kết quả, cậu nam sinh kia cười tít mắt gọi tiếp: "Chào chị dâu!"

Cậu này làm đoạn phim đang diễn ra trong đầu đồng nghiệp đứng hình tại chỗ, còn Diêu Viễn thì bị tiếng gọi này làm cho nghẹn cả cơm, ho mất nửa ngày mới trừng mắt nhìn người trước mắt, hỏi: "Cậu là..."

"Em là Đi Đâu Về Đâu." Đối phương cười tươi roi rói.

Oái, Diêu Viễn nghĩ, sao lại gặp mặt nữa rồi! Lần trước, lời đồn trên mạng bảo cô là mỹ nữ cũng chính là do cậu nhóc này truyền ra, mặc dù là...bợ đỡ cô nhưng bợ đỡ hơi quá cũng không ôn đâu. "Câu là học sinh trường này?" "Không phải em học ở trường đại học bên cạnh cơ. Hóa ra chị dâu học ở trường này à! Được gặp chị dâu lần nữa em thấy có duyên ghê! Khoảng thời gian trước em cứ đi lượn lờ trên đoạn đường đó mãi nhưng chẳng gặp được chị thêm lần nào. Hôm nay qua đây tìm bạn

chơi thì lại gặp được chị, chị nói xem có phải rất có duyên không?"

"À ờ, rất có duyên." Khu trường học này chẳng phải lớn lắm sao?

"Chị dâu, em có thể chụp một tấm ảnh của chị không?"

"Không được."

"Đừng thế mà!"

"Chị dâu, chị cũng là sinh viên trường này sao? Giỏi quá đi! Lớp cấp ba bọn em chỉ có

cậu ta kéo vai nam sinh bên cạnh. "Người anh em này của em gà chết được, đến Thịnh thế là cái gì cũng không biết! Chị dâu, chị giỏi quá, chơi game tốt thế, học tập cũng giỏi nữa!"

"... Cảm ơn, câu đã ăn cơm chưa?"

hai người đỗ vào trường này thôi, một đứa chính là cái thẳng mọt sách cạnh em đây này." Rồi

"Chưa ăn, chị dâu định mời em ăn ạ?"

hay. Đi Đâu Về Đâu cầm đồ ăn nhưng mắt lại nhìn theo bóng lưng Diêu Viễn. "Ôi chao, sao lại đi mất rồi? Mình còn chưa hết kích động nữa mà!"

Tên mọt sách bên cạnh vỗ vỗ vai bạn. "Đi là đúng rồi, nhân tiện nói luôn, cô ấy là giảng

chuồn đi. Dù sao cũng sắp ăn xong bữa cơm rồi, ở lại thêm quả thật không phải là phương án

Thế là Diêu Viễn quẹt thẻ mua cơm cho hai cậu bé, sau đó cùng đồng nghiệp nhanh chóng

Tên mọt sách bên cạnh vô vô vai bạn. "Đi là đúng rồi, nhân tiện nói luôn, cổ ấy là giáng viên của bọn mình đấy, không phải là sinh viên đâu."

Đi Đâu Về Đâu: "Hả?!"

Buổi trưa hôm đó, trong phòng của mọt sách, Đi Đâu Về Đâu kích động muôn phần bò lên mạng, lên kênh Bang phái của bang Thiên Hạ ném một tràng bom đùng đoàng: "Hôm nay tôi gặp được chị dâu rồi!"

"Hơn nữa còn được đứng gần nói chuyện với chị dâu!"

"Hôm nay chị dâu mời tôi ăn cơm! Hai món mặn, hai món chay!"

"Giọng chị dâu hay cực kì!"

"Còn nữa, hóa ra chị dâu là giảng viên đại học! Trẻ quá, hoàn toàn không nhận ra được luôn!!"

Buổi trưa người lên mạng không nhiều, có điều bang Thiên Hạ dân số đông, một phần ba người có mặt là cũng đủ náo loạn rồi, sau n dấu ba chấm là một loạt các loại cầu ảnh, cầu nội tình.

Đi Đâu Về Đâu: "Chị dâu không cho tôi chụp."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Bám theo mà chụp chứ, đồ ngốc!"

Lạc Thủy: "Ha ha, chắc sẽ bị diệt khẩu ngay."

Đi Đâu Về Đâu: "Chị dâu rất dịu dàng!"

Lạc Thủy: "Thế sao cậu còn không bám theo?"

Đi Đâu Về Đâu: "Khóc, chị ấy mua đồ ăn cho tôi xong là chuồn mất, tôi còn chưa kịp phản ứng lại nữa ..."

Huyết Sa: "Gian quá."

Ngạo Thị Thương Khung: "Tiểu Đi cậu đã gặp mặt chị dâu hai lần rồi mà lão đại nhà chúng ta còn chưa rước được người vào nhà đâu, gan cậu cũng lớn thật đấy."

Ôn Như Ngọc: "Ù, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ lại tuyệt đối không nhỏ, mọi người phải nhớ kĩ, bang chủ rất hung ác đấy."

Hùng Ưng Nhất Niệu: "Lão đại không có mặt, Như Ngọc cũng dám làm cao ghê."

Ôn Như Ngọc: "Đây không gọi là làm cao, đây gọi là "biết người biết ta", tin hay không tùy các cậu, dù sao thì tôi cũng tin. Chúc cậu may mắn nhé, Đi ca! ^_^"

Đi Đâu Về Đâu: "..."

Lạc Thủy: "Tiểu Đi đừng nghe Như Ngọc hù dọa, bang chủ rất thấu tình đạt lý."

Sự thật chứng minh, trước mặt tình yêu, cái gì cũng chỉ là phù du.

Hệ thống thông báo: Đi Đâu Về Đâu bị bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ trục xuất khỏi bang.

Ôn Như Ngọc: "Bang chủ đại nhân, ngài đến rồi, tung hoa, tung hoa!!"

Lạc Thủy: "..."

Ngạo Thị Thương Khung: "Khu khu, lão đại, không cần phải dã man thế chứ?"

Quân Lâm Thiên hạ: "Trượt tay."

Quần chúng: "..."

Không lâu sau bang chủ lại hạ mình giải thích: "Lát nữa kéo cậu ta vào lại, nhắc nhở một chút, chuyện ngoài đời của người khác, tốt nhất không nên bạ đâu cũng nói ở trên mạng."

Ôn Như Ngọc: "Được rồi, được rồi, tớ sẽ xử lý!"

Đám fan cuồng Quân Lâm Thiên Hạ: "Bang chủ đúng là chính trực, liêm khiết quá!"

Ngạo Thị Thương Khung nhắn tin qua: "Thật ra, cậu cũng rất muốn nghe nhiều hơn chứ gì?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hờ."

Ngạo Thị Thương Khung nghĩ thầm, bản thân điều tra chuyện riêng của con nhà người ta thì mặt chẳng đổi sắc, không hề hối hận, lại nhất quyết không để người khác nói gì về người ta lấy một câu, đây gọi là cái gì ấy nhỉ? Ây, chưa tìm hiểu nữa.

Lại nói đến Diêu Viễn, hết giờ làm, Diêu Hân Nhiên nghe tin cô sắp "kết hôn" đã gọi điện sang, cười khuyên giải: "Cái chuyện hòa thân này, em cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, chơi đùa trên mạng thôi mà."

Nhưng người ta đã đòi cả số điện thoại rồi, lại còn dùng nó liên lạc luôn nữa chứ! Khi ấy cô còn bất giác gửi lại một câu: "Anh cũng ngủ ngon" đầy nũng nịu nữa... Thật là giống đang yêu đương quá rồi!

"Hơn nữa, nếu không thích thì giải trừ hôn ước, cũng chẳng có gì to tát cả, qua chỗ NPC làm chút thủ tục là xong thôi."

lẫn lộn giữa ngoài đời và trong game, cứ ngắn ngơ không rõ, bởi vậy mới cảm thấy cực kì áp lực. Cô cảm thấy đại thần đang hành hạ tinh thần mình.

Tối hôm đó, để tránh đối phương "rất ngoài đời" gọi điện thoại giục cô lên mạng kết hôn, mới bảy giờ tối Diêu Viễn đã bò lên mạng, vừa ấn vào kênh Bang phái nhà mình đã phải lập

Chuyện này cô cũng đã nghĩ tới, có điều buổi chiều tự dưng cô lại nhận được một tin nhắn

Diêu Viễn không hiểu tại sao khi nghe Quân Lâm Thiên Hạ nói chuyện, cô vẫn có cảm giác

nữa. "Buổi tối tám giờ tổ chức hôn lễ, mong em đừng quên. Anh rất nghiêm túc với cuộc hôn

nhân của chúng ta, hy vọng em cũng vậy."

tức bay ra. Quá náo nhiệt rồi!

Lâm bang chủ, tôi hận cô gì gì đó...

Mà kênh Riêng tư của Nhược Vi Quân Cố cũng lấp lánh sắc màu, phần lớn là chúc cô cùng Quân Lâm Thiên Hạ bách niên giai lão, còn có lẻ tẻ mấy người kêu cô cướp mất Quân

Diêu Viễn nghĩ bụng, tôi cũng hận đây này, hận bản thân nhất thời bị tiền tài che mắt.

Thủy Thượng Tiên: "Em gái vào kênh Bang phái đi, mọi người đều chuẩn bị quà mừng cưới tặng em đấy!"

Nhược Vi Quân Cố: "Hả? Không cần đâu, chẳng phải lúc trước chị nói..."Không cần coi

Thủy Thương Tiên: "Em gái cưng à! Ôn Như Ngọc vừa liên lac với chi, bảo là bang bon họ có quy định "thuận theo họ thì sống, nghịch lại họ tất chết"... Chị suy nghĩ nửa ngày rút ra được kết luận là, nếu em ly hôn với bang chủ nhà họ cũng tức là hòa thân thất bại... chúng ta

chắc sẽ bi diệt toàn bang luôn." Diệu Viễn ngắn ra, đập bàn: "Quá vô liệm si!"

Thủy Thương Tiên: "Thôi kê, em chỉ cần nhớ về "thuân theo ho thì sống" là được rồi."

Nhược Vi Quân Cố: "Chị... có phải chị rất muốn em đi hòa thân với người ta không?"

Thủy Thương Tiên: "Chi là loai người đó sao?!"

Nhược Vi Quân Cố: "Bức ảnh mờ mờ ảo ảo trên mang đó có phải do chi đặng lên không?"

Thủy Thượng Tiên: "Chị là loại người đó sao!"

Nhược Vi Quân Cố: "...Thôi bỏ đi."

hôn lễ này là thất sao?

Chuyện đã đến nước này, có nói thêm cũng chẳng ích gì, thực hiện chính sách xưa nay:

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Thế là tầm tám giờ, sau khi Diêu Viễn thu hết đám quà cưới của bang mình xong liền nhìn thấy Quân Lâm Thiên Hạ trong danh sách bạn tốt cũng xuất hiện, lập tức mất hai giây tim đập loạn nhịp. Sau đó rất nhanh đã nhận được tin của đối phương: "Sớm."

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vừa rồi anh còn nghĩ nếu em chưa lên mạng thì sẽ gọi điện cho em, tiếc quá."

Anh đây là đang mong tôi xảy ra chuyện đấy hả? "Tôi có mặt rồi."

Sau đó hai người gặp nhau.

Hôm nay Quân Lâm Thiên Hạ thay một bộ y phục màu đỏ nhìn đẹp như là... tân lang vậy đó.

Sau đó anh ta giao dịch sang cho Diêu Viễn ít đồ. Diêu Viễn vừa nhìn đã thấy một bộ y phục đỏ cao cấp nhất, ngoài ra còn có thần long Chu tước mà người người cầu còn không được... Trong danh sách sính lễ lần trước hoàn toàn không có mấy thứ này.

Nhược Vi Quân Cố: "Không... Tôi đang hỏi tại sao lại cho tôi mấy thứ này?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Sợ em đào hôn."

Quân Lâm Thiên Ha: "Vừa nhân được. Xin lỗi, vẫn chưa tìm được Kiếm tuyết."

Diêu Viễn đột nhiên nghĩ đến một chuyện. "Quân Lâm bang chủ, nếu tôi đào hôn, có thật bên anh sẽ diệt toàn bang chúng tôi không?"

Quân Lâm Thiên Ha: "Thế em muốn đào hôn à?"

Nhược Vi Quân Cố: "...Sẽ không."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Thế thì không có khả năng đó rồi."

Cũng tức là, nếu cô đào hôn, bon ho thất sư sẽ...?!

Nhược Vi Quân Cố: "Tại sao?"

Sau đó đại thần lại gửi sang cho Diêu Viễn đám sính lễ khiến lần trước cô từ anh hùng bất khuất gật đầu cái rụp thành nữ nhi yếu mềm. Diêu Viễn nhận đồ mà trong lòng ngũ vị tạp trần.

"Rốt cuộc mình cũng trở thành "boss nhà nuôi" rồi sao?" Đây là suy nghĩ duy nhất của Diêu Viễn thời khắc này.

"Boss nhà nuôi" bị bắt thay bộ y phục màu đỏ rực, dẫn vào Thiên Hi cung. Vừa vào đã thấy bên trong ồn ào, náo nhiệt, cô còn nhớ mới không lâu trước đây, mình còn là người qua đường đến xem hôn lễ của người khác, không ngờ bây giờ đã đến lượt cô rồi, thật đúng là thế sư vô thường!

Lạc Thủy: "Tân lang tân nương đến nơi rồi, tung hoa tung hoa tung hoa!"

Tâm tình đại thần lại rất tốt: "Đi thôi, sắp đến giờ lành rồi."

N người đồng thời tung hoa xong, nhân vật bên cạnh Nhược Vi Quân Cố hơi đưa tay lên, toàn hội trường nhất thời im lặng.

Có cần hoành tráng vậy không?

Diêu Viễn trước nay vẫn khiêm tốn, lặng lẽ cảm thấy khung cảnh này thật sự khiến cô nảy sinh ý muốn... bỏ trốn. Nhưng nhìn xung quanh vòng trong ba lớp, vòng ngoài ba lớp toàn người là người, bên trong lại còn cao thủ như mây... Nếu muốn chạy, hẳn sẽ chết không toàn thây mất! Người nhà mình cũng lục tục đến nơi, Diêu Viễn hướng ánh mắt cầu cứu sang đó, lại thấy toàn bộ Bách Hoa Đường đang đồng thanh: "Quân Lâm bang chủ đại thần, giờ lành

đến rồi, mau bái đường đi!"

Sao trước giờ cô không biết bang mình có tổ chức, có kỷ luật như vậy nhỉ?

Diêu Viễn không biết phải nói thế nào, đúng vậy, cô hơi căng thẳng, vì dù chỉ là kết hôn trong trò chơi thì đây cũng là lần đầu tiên, hơn nữa, mới lần đầu mà khung cảnh đã hoành tráng thế này rồi...

Quân Lâm Thiên Hạ: "Sao thế?"

Diêu Viễn thật sự rất muốn than thở một câu, mà sau đó cô cũng nói thật luôn: "Anh phô trương, lãng phí quá."

Đây là cách biệt giai cấp sao? Diêu Viễn "nghèo khó" quen rồi, cũng hy vọng anh ta hiểu được gì ấy nhỉ, có câu nói thế này: Bọn họ là người không cùng một thế giới, chuyện kết hôn vẫn phải cân nhắc thận trọng thì hơn.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ù, có điều cả đời chỉ kết hôn một lần, chúng ta chỉ phô trương lần này thôi, về sau em quản lý sổ sách, anh cần tiền sẽ đến chỗ em xin, thế đã được chưa?"

"Khụ khụ khụ!" Người nào đó ngồi trước màn hình ho đến mức đỏ cả mặt.

Cơn ho vừa lắng xuống, Diêu Viễn trong thấy dòng chữ "lên YY" lại kinh ngạc không thôi. Lên YY? Tức là có thể nghe thấy tiếng nói... Quá "thực tế" rồi!

Quân Lâm Thiên Hạ: "Phải rồi, bọn họ gọi em lên YY."

Vừa định từ chối thì Thủy Thượng Tiên đã gửi tin nhắn tới: "Lên YY đi, phòng xxxxxx!"

Ngay sau đó, Diêu Viễn câm nín, sao mình lại ngu thế cơ chứ, sao mình có thể cho rằng đây là phòng của bang mình được chứ?

Ôn Như Ngọc: "Úi chà, bang chủ phu nhân rốt cuộc cũng đến rồi! Mọi người chào mừng!" N người cùng lên tiếng chào hỏi, có thể nghe được tất cả đều rất hào hứng.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chị dâu lên tiếng đi, mọi người đều đang đợi giờ phút này đấy!"

Thủy Thượng Tiên: "Em gái tôi dễ xấu hổ, mọi người đừng dọa nó chạy mất, tôi phải dụ

Diêu Viễn: "..."

dỗ mãi mới lôi được đến đây đó."

A Di: "Quân tỷ cho dù ở YY của bang mình cũng rất hiếm khi lên tiếng."

A Di: "Bởi thế lai càng mong đơi, hôm nay là ngày đai hôn của Quân tỷ, không biết có thể hát một bài trên YY không. Lúc trước bang chủ nói Quân tỷ hát hay lắm! Mong chờ quá!" Bà chi ho nhà mình còn cái gì không nói nữa không trời? Hơn nữa cô hát có hay đâu? Chi cô còn bảo giọng cô còn chẳng khớp nổi với nhạc nền nữa là... Ngạo Thị Thương Khung: "Thật sao? Thế thì mong chờ thật đấy, đúng không người nào đó?" Người nào đó, vị bang chủ nào đó, quần chúng đều rất ăn ý im lặng nhường không gian, đợi vài giây rồi nhưng Quân Lâm bang chủ vẫn không phát ngôn tiếng nào.

Cuối cùng cũng có một đứa không phải loại vong ơn, thật là vui quá đi.

không phải nữ thật."

"..." "..."

Ngược lại, có một giọng nữ nhẹ nhàng, êm dịu mang theo ý cười lên tiếng: "Hóa ra anh

N dấu ba chấm xuất hiện, câm nín không phải bởi câu nói đó, mà là bởi người phát ngôn

ra nó.	
	Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Là chị dâu sao? Vừa rồi ấy?!"
	Ngạo Thị Thương Khung: "Đúng thế, mà câu đầu tiên của chị dâu lại là nói với tôi!"
	Ôn Như Ngọc: "Ông thật sự không sợ chết."
	Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi nói sự thật mà, có điều câu nói đó"
	Hoa Khai: "Ha ha, Tiểu Quân vẫn đáng yêu như từ xưa đến giờ."
	Đi Đâu Về Đâu: "Tôi nói rồi mà, giọng chị dâu hay lắm đúng không?"
	Cục Cưng Ngoan: "Em gái nói thêm vài câu đi."
	Asia: "Chắc Quân tỷ đang xấu hổ rồi, hi hi."
	Diêu Viễn quả thậtvô cùng xấu hổ, trở thành tâm điểm, áp lực luôn luôn rất lớn.
	Mà người nào đó luôn luôn chọn đúng thời điểm xuất hiện, dù chỉ là có mỗi âm thanh xuất

Âm thanh rất trầm, từ tốn khoan thai, ừm, Diêu Viễn nghĩ bụng, xét tổng thể thì... không tồi chút nào, sau đó rất bất đắc dĩ đáp lời: "Ù."

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha, cuối cùng cũng được như ước nguyện rồi kìa người nào

hiện thôi: "Giờ lành đến rồi, chúng ta đến lễ đài cử hành hôn lễ thôi."

đó."

Mười giây sau, Ôn Như Ngọc: "Tiểu Thương, thật ngại quá, người nào đó mà cậu nhắc đến, bang chủ vĩ đại của chúng ta ra lệnh cho tớ khóa mic cậu lại."

''---'

Hôn lễ rốt cuộc cũng bắt đầu, Nhược Vi Quân Cố bước theo Quân Lâm Thiên Hạ đến trước bục người chủ hôn. Cả đường đi xuất hiện liên tục những lời chúc phúc đến độ Diêu Viễn cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Hình thức hôn lễ do Quân Lâm Thiên Hạ chọn, mà yêu cầu khi chọn hình thức của đại thần chỉ có một: Tốc độ.

Bởi vậy những người có mặt tại hội trường hôm đó được chứng kiến một hôn lễ chóng vánh nhất trong lịch sử Thịnh thế.

Quân Lâm Thiên Hạ, con có đồng ý lấy Nhược Vi Quân Cố làm vợ không?

Đồng ý.

Nhược Vi Quân Cố, con có đồng ý lấy Quân Lâm Thiên Hạ làm chồng không?

... Đồng ý.

Buổi lễ kết thúc, tiến vào động phòng.

Nửa giây im lặng, sau đó toàn hội trường điên cuồng náo loạn.

"Cái gì? Xong rồi á?!"

"Không phải chứ, nhanh quá vậy? Tôi còn chưa kịp hoàn hồn luôn!"

"Không phải chứ, lão đại đã kết hôn xong rồi, tôi vừa mới vào thôi mà, òa òa òa òa!"

"Người đâu? Người đâu?! Lão đại và chị dâu đâu rồi? Bị lag mạng nên thoát rồi hả?!"

Ôn Như Ngọc: "Đồ ngốc, chuyển đến động phòng rồi!!"

Hôn lễ tốc độ nhất trong lịch sử Thịnh thế lần này được hậu thế truyền tụng thành một giai thoại: "Năm đó, có một buổi hôn lễ, tân lang Quân Lâm Thiên Hạ là no.1 của một server nào đó trong Thịnh thế, khụ khụ, buổi hôn lễ đó có n vị cao thủ quy tụ tại lễ đường, có thể coi là cực kỳ long trọng, cực kỳ linh đình, tiêu tốn đến một vạn đồng vàng, bao nguyên Thiên Hi cung trong nguyên một tuần, nhưng toàn bộ buổi lễ chỉ diễn ra chưa đến hai phút, chưa đến hai phút đâu, tân lang đã kéo tân nương vào động phòng luôn rồi, đây mới là thể loại trâu bò của trâu bò."

Gái/Loli bên cạnh.

Acc Phụ Loli này đã từng hỏi vị tân lang kia, vì sao lại phải bao Thiên Hi cung đến tận

"Là lãng phí của lãng phí mới đúng!" Đây là lời bình luận của acc Phụ Tiểu Nữ/Bé

Acc Phụ Loli này đã từng hỏi vị tấn làng kia, vì sao lại phái bào Thiên Hi cung đến tại một tuần.

Tân lang đáp: "Sợ em chạy mất, nhưng anh tự tin trong vòng một tuần có thể tìm được em."

Loli: "..."

Nhưng đây là chuyện sau này, bây giờ acc Phụ Loli kia vẫn còn là Nhược Vi Quân Cố, vẫn đang ở trong động phòng.

Diêu Viễn đã tháo tai nghe ra, bởi vì trên đó lúc này đã loạn cào cào như nồi nước sôi, tai cô không chịu nổi nữa.

Lúc này Diêu Viễn đang quan sát phòng tân hôn đỏ rực, ầy, đại thần hệ thống cũng tận tụy ghê, hỷ trướng, nến đỏ, bàn đàn hương...

Sau đó, tân lang tuấn tú vui vẻ đến gần nắm lấy tay cô. Tim Diêu Viễn bất giác nảy lên, cuối cùng còn nghĩ được là "không phải sẽ "động phòng" thật đấy chứ"? Hệ thống không... mặt dày vậy đâu nhỉ?

mặt dây vậy đầu nhi?

Hệ thống quả nhiên không mặt dày đến thế nhưng mặt người trước mắt thì dày lắm. "Sợ

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Việc gì cũng có lần đầu tiên."

Nhược Vi Quân Cố: "..."

sao?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Phu nhân, chúng ta lên giường đi?"

Không biết vì sao Diêu Viễn cảm thấy người điều khiển Quân Lâm Thiên Hạ đang cười.

Nhược Vi Quân Cố: "Anh đang cười à?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ù."

Quân Lâm Thiên Ha: "Vui vẻ."

Sau đó, Diêu Viễn cũng không hiểu tại sao mình như bị bắt mất hồn, Nhược Vi Quân Cố như con rối trong truyện xưa bị Quân Lâm Thiên Hạ kéo đến bên giường, vén hỷ trướng, đối mắt nhìn nhau, ôm vào lòng rồi màn hình... tối đi.

Cuối cùng Diêu Viễn chỉ cảm thấy... hệ thống thật ra cũng mặt dày lắm.

6 Ảnh đẹp của đại thần

Sau khi "kết hôn", câu đầu tiên Diêu Viễn hỏi đại thần là: "Nếu, em nói nếu nhé, nếu trong hôn lễ đó em chạy trốn, liệu có phải sẽ chết không toàn thây không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không đâu."

Vừa thở phào một hơi, đối phương đã nói nốt nửa câu còn lại: "Sẽ giữ lại thi thể."

Từ đó Diêu Viễn có thể xác định người này... tuyệt đối không phải chính nhân quân tử, còn có thủ đoạn nào tàn nhẫn hơn việc giữ xác không? Có không? Cũng may, lúc đó Diêu Viễn đã nghĩ, cũng may là kết hôn rồi.

Diêu mỹ nhân hoàn toàn không nhận ra, đó chính là kết quả mà người ta muốn, "cam tâm tình nguyện" kết hôn với anh ta.

Diêu Viễn, không, sau khi Nhược Vi Quân Cố kết hôn với Quân Lâm Thiên Hạ, trên đầu

Diêu Viễn cũng được vinh dự trải nghiệm cảm giác "người nhà của đại quan quý tộc" cùng nguyên lý cân bằng, dương thịnh âm ắt phải suy.

Cô cũng là người chơi mãn cấp xếp hàng cao thủ cơ mà? Mặc dù so với người nào đó thì thao tác kém hơn chút, trang bị kém hơn rất nhiều chút, tiền... thôi đi, so đo với người khác

nhiều thêm một danh xưng: "Phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ". Danh xưng này khiến cô đi đâu cũng bị người ta ngoái đầu lại nhìn, sau đó cảm thán một câu: "Hóa ra cô ấy chính là vợ

Diêu Viễn cảm thấy, vì danh tiếng của người nào đó quá mạnh mẽ, thế nên cảm giác tồn tại của cô ngày càng yếu ớt, cũng giống như con cái trong nhà mấy vị đại quan quý tộc, lúc nào cũng bị gọi là con của ai ai đó chứ rất hiếm khi được gọi bằng chính tên mình. Rốt cuộc

của bang chủ bang Thiên Hạ à" gì gì đó...

là việc vô nghĩa nhất đấy!

hàng kiếm tiền. Bởi vì đám sính lễ nhận được, cô đều cống hiến cho bang cả rồi.

Asia: "Quân tỷ chạy hàng à? Không phải anh rể đưa hết tiền cho chị quản rồi còn gì? Sao vẫn còn thiếu tiền vây?!"

Diêu Viễn chớp chớp mắt, tiếp tục điều khiển Nhược Vi Quân Cố làm nhiệm vụ... chạy

Diêu Viễn thở dài, tiêu tiền của người khác không thoải mái được. "Đây là hai chuyện khác nhau, chị chỉ giúp anh ta quản lý tiền bạc thôi."

Không bao lâu sau lại có người trong bang hỏi cô còn chạy hàng làm gì? Cô cũng lười giải thích thêm, chỉ bảo chạy chơi cho vui.

Asia: "Quân tỷ, chẳng phải chị vẫn muốn ôm chân đại gia sao? Giờ ôm được rồi sao lại

Diêu Viễn lại thở dài, đại gia này to quá, ôm chân cũng bị áp lực tâm lý ghê lắm. Hơn

nữa, người đó tuyết đối không phải loại lương thiên gì cho cam, cô cứ cảm thấy chỉ cần đi nhầm một bước thôi là coi như hết đường quay lại, từ nghèo đói lên sang giàu thì dễ, mà từ

Quân Lâm Thiên Ha: "Đang chay hàng à?"

Nhược Vi Quân Cố: "Ù... chay chơi thôi."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Chơi chán rồi, có muốn đi đánh phụ bản không?"

Nhược Vi Quân Cố: "... Được."

giàu sang xuống đói nghèo là khó khăn lắm đấy.

không tiêu tiền?"

Đúng là chơi chán rồi thật, trước nay cô vốn chẳng mấy hứng thú với mấy nhiệm vụ lặp đi lặp lại trăm năm không đối của việc chạy hàng.

nhau, không cần tọa độ, không cần chạy trên đường, chỉ cần nhấn vào "di chuyển tới chỗ phu quân/phu thê" là chớp mắt đã đến được bên cạnh đối phương.

Điểm tốt nhất sau khi kết hôn là, phu thê hai người có kỹ năng di chuyển trực tiếp đến chỗ

Lúc Nhược Vi Quân Cố di chuyển tới bên cạnh Quân Lâm Thiên Hạ đã thấy có rất nhiều người ở đó, bao gồm cả acc Thủy Thượng Tiên của chị họ và Hoa Khai.

Còn một chuyện nữa cũng nhất định phải nói rõ, chính là sau khi cô với Quân Lâm Thiên Hạ kết hôn, bang Thiên Hạ cùng Bách Hoa Đường cũng trở thành liên minh. Người bên Bách

Hoa Đường đương nhiên vui mừng phát điên, trừ Diêu Viễn ra, đám còn lại bị quyền thế của đối phương mua chuộc bằng sạch rồi.

Hoa Khai: "Tiểu Quân đến rồi hả? Hê, tớ có nằm mơ cũng không nghĩ có ngày mình được cùng đánh phụ bản với một dàn cao thủ đứng đầu bảng xếp hạng thế này, kích động quá đi

cùng đánh phụ bản với một dàn cao thủ đứng đầu bảng xếp hạng thế này, kích động quá đi mất! Liệu có giống như tin đồn, giết quái trong chớp mắt, một đường thẳng tiến đến boss cuối rồi một kiếm giải quyết xong luôn không?"

Nhược Vi Quân Cố: "Không đâu."

Nếu đến cả đám boss trùm của mấy phụ bản cao cấp cũng bị người chơi giết cái vèo thì rõ ràng cái trò chơi này khỏi kiếm ăn luôn rồi.

Nhược Vi Quân Cố: "Ô, được rồi." Tưởng tượng thì chẳng có gì không thể cả.

Hoa Khai: "Để người ta tưởng tương tí cũng được mà!"

Đội đã lập xong, ba người bên Bách Hoa Đường cùng với Quân Lâm Thiên Hạ, Ngạo Thị Thương Khung, Hùng Ưng Nhất Hiệu và Lạc Hà Mãn Thiên.

Lạc Hà Mãn Thiên: "Vị này là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ sao?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, giới thiệu một chút, Lạc Hà Mãn Thiên là bạn cũ của bọn này, bang chủ phu phân của bang Vân Hải."

Diêu Viễn từng nghe đến bang Vân Hải, cũng là một bang phái lớn.

Nhược Vi Quân Cố: "Xin chào!"

Lạc Hà Mãn Thiên: "Chào cô, tôi cứ tưởng Quân Lâm sẽ ở vậy mãi chứ, không ngờ... Tóm lại, rất vui được quen biết cô, nghe nói ngoài đời cô cũng là một đại mỹ nữ nữa, chao, mỹ nữ quả nhiên vẫn được lợi hơn."

Diêu Viễn nghe được ẩn ý đằng sau, liền nhíu mày.

Thủy Thượng Tiên: "Tâm hồn em gái nhà tôi cũng đẹp lắm đấy có biết không?"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Kỹ thuật của chị dâu cũng rất ok."

Lạc Hà Mãn Thiên: "Mấy người làm gì thế, tôi cũng có nói Nhược không tốt đâu?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vào phụ bản đi."

Người dẫn đầu đã lên tiếng, đám người nào dám nói thêm. Vừa vào phụ bản, Nhược Vi Quân Cố đã nhận được tin nhắn của người dẫn đầu đó: "Lạc Hà Mãn Thiên là do Thương Khung dẫn đến."

Một câu không đầu không đuôi, giống như trần thuật sự việc, lại tựa như lời giải thích, Diêu Viễn đọc được tự nhiên bật cười.

Anh ta nhạy cảm ghê, cô cũng chẳng nghĩ lung tung gì, chỉ có điều đối phương mới xuất hiện đã gọi cô là đại mỹ nữ gì gì đó khiến cô hơi phản cảm. Nói đi nói lại thì chẳng ai muốn người khác chỉ để ý đến ngoại hình của mình cả.

Nội tâm mới quan trọng chứ!

Ban đầu Diêu Viễn chẳng nghĩ ngợi vẫn vơ gì, nhưng đến lúc vào phụ bản rồi, dù không muốn nghĩ lung tung cũng khó. Cái cô nàng Lạc Hà Mãn Thiên kia là mục sư phụ trách trị thương cho mọi người, thế nhưng cả đường đi cô ta chỉ chăm chăm để ý đến Quân Lâm Thiên Hạ, người có lượng máu... cao nhất đội.

Người phải kêu cứu đầu tiên đương nhiên không phải Diêu Viễn mà là Diêu Hân Nhiên,

cột máu đang cần cấp cứu: "Tôi nói này chị hai, chị cũng thêm máu cho tôi đi chứ!"

Lạc Hà Mãn Thiên: "Sorry, vừa rồi không chú ý, thêm luôn đây."

Sau đó tình cảnh này còn lặp lại lần nữa, có điều người kêu cứu là Hùng Ưng Nhất Hiệu.

cứu. Đến lúc tiến vào cửa ải cuối cùng, chuẩn bị chiến đấu với boss trùm, Quân Lâm Thiên Hạ bảo mọi người tạm dừng.

Diêu Viễn nghĩ thầm, may mà thao tác của cô cũng coi như ok, không phải mất mặt gọi cấp

Quân Lâm Thiên Hạ: "Lạc Hà Mãn Thiên, một là cô hợp tác cho tử tế, hai là rời khỏi đội ngay bây giờ đi."

Toàn đôi im thin thít.

Lạc Hà Mãn Thiên: "Xin lỗi Quân Lâm, về sau em sẽ chú ý."

Chị họ gửi tin cho em gái: "Em có thấy con bé này thích Quân Lâm Thiên Hạ không?"

Diêu Viễn thầm nghĩ, làm gì có ai không thấy thế chứ? Có điều cô không quen bàn luận gì về người khác nên cũng chẳng đáp lời. Diêu Hân Nhiên lại gửi tin sang: "Có điều Quân Lâm Thiên Hạ cũng ngầu ghê đó! Một là hợp tác, hai là cút! Ha ha, vui chưa? Chị ngồi xem mà còn sướng hết cả người. Chị vừa nói với Hoa Khai, cái cô ả Lạc Hà Mãn Thiên này còn không biết tốt xấu gì thì để em bảo Quân Lâm Thiên Hạ diệt luôn đi, chết dưới tay người mình ngưỡng mộ là cách hành hạ kinh khủng nhất đấy."

Diêu Viễn đổ mồ hôi.

Cô có suy nghĩ nhiều đâu, chẳng qua là cô ta thích anh, anh thích... người khác, mà người

Ngay giây tiếp theo, cô đã nhận được tin từ Quân Lâm Thiên Hạ: "Đừng suy nghĩ nhiều."

khác đó cũng đâu thể... đi so đo với tất cả những người thích anh được, phải không? Thế thì nhỏ nhen quá, bởi vậy Diêu Viễn hào phóng đáp một câu, thậm chí còn mang ý an ủi: "Được hoan nghênh, rất tốt đấy."

Không bao lâu sau, đến lượt Ngạo Thị Thương Khung lên sàn: "Chị dâu, em xin lỗi! Em cứ tưởng Lạc Hà đã quên được Quân Lâm rồi nên mới đồng ý để cô ấy đến đánh phụ bản này. Thật ra lúc trước Lạc Hà là người của bang bọn em, về sau, ờ, tóm lại trừ chị ra, bang chủ

Nhược Ví Quân Cố: "Anh không cần kích đông thế."

đai nhân không hề để ý đến những cô gái khác đâu!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, em mà không kích động thì anh nhà chị sẽ băm em ra làm trăm mảnh mất, hậu quả vô cùng nghiêm trọng đấy!"

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Được rồi, được rồi, tôi tin rồi."

Quân Lâm Thiên Hạ lại gửi tin đến: "Đánh xong boss cuối, anh dẫn em đến núi Vô Hạ dạo chơi nhé?"

Núi Vô Hạ?

Đại thần à, anh yêu thích mấy thánh địa hẹn hò của Thịnh thế đến mức nào vậy?

Mặc dù phong cảnh trong Thịnh thế được thiết kế vô cùng hùng vĩ, đẹp mắt, bình thường Diêu Viễn cũng thích cưỡi chú ngựa hồng của mình đi dạo phố ngắm phường, nhưng mà... Quân Lâm Thiên Hạ. "Có thể không đi được không, lát nữa tôi muốn xem một bộ phim."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ò, vậy lát nữa cùng xem nhé?"

Diêu Viễn: "..."

Vừa định thở phào, cứ y như rằng, vừa mới "định" thôi là quả bom khác to hơn đã bay

Diêu Viễn kinh ngạc, đối phương nói tiếp: "Em nói em định xem phim gì, anh cũng xem,

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đợi lát nữa, có muốn chat video luôn không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đùa thôi."

cùng xem đi."

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

sang.

Chưa đợi Diêu Viễn hoàn hồn sau mấy đợt phong ba bão táp, Ngạo Thị Thương Khung lại nhắn tin sang: "Đúng rồi, chị dâu này, em đã nói với chị là lão đại rất đẹp trai chưa, thật đấy, cực kì đẹp trai luôn!"

Câu cuối cùng, Diêu Viễn không phân tích được là ý của người nào đó, hay là Ngạo Thị Thương Khung thật sự "đúng rồi" đột nhiên nhớ tới vậy?

Nói tóm lại, yêu đương qua mạng với đại thần lạnh lùng, cao ngạo rất là tổn hại tinh thần.

Trong tiềm thức, Diêu Viễn đã xác định bọn họ đang yêu đương rồi (yêu qua mạng cũng là yêu!).

Sau khi boss trùm ngã xuống, bàn tay vàng Ngạo Thị Thương Khung lên nhặt vật phẩm. Lần này, đồ boss không có gì đặc biệt, ba bên chia xong, cũng có thể nói là hai bên, bởi vì toàn bộ phần của bang Thiên Hạ đều tặng hết cho Bách Hoa Đường của chị dâu. Lúc Ngạo Thị Thương Khung chuyển đồ cho Nhược Vi Quân Cố còn bổ sung một câu: "Chị dâu, em đóng gói luôn số quà mừng tân hôn lần trước bọn em chưa kịp tặng cho chị trong này luôn rồi, chúc chị và bang chủ bọn em tân hôn hạnh phúc!"

Còn có vụ này nữa sao?

Nhược Vi Quân Cố: "Không sao đâu, không tặng cũng không sao cả."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Nhận đi, của ít lòng nhiều."

Diêu Viễn nhìn chằm chằm hai chữ "lòng nhiều", vị bang chủ nào đó à, anh cứ nhất định phải... tích cực lặp đi lặp lại, nhấn mạnh liên tục như vậy sao?

Đây mới gọi là giết người trong nháy mắt, lại còn là một mũi tên trúng hai con nhạn nữa.

Đánh xong phụ bản cũng đã là chín giờ tối, đợi đến lúc xem hết phim chắc cũng phải mười một giờ. Diêu Viễn chào mọi người trong đội, bảo mình thoát luôn, mọi người lập tức thắc

Nhược Vi Quân Cố: "Sáng mai còn có tiết, phải dây sớm."

Hệ thống Đôi ngũ thông báo: Lac Hà Mãn Thiên rời khỏi đôi.

É, một mũi tên trúng ba con nhan luôn?

mắc sao thoát sớm thế, đêm mới bắt đầu thôi mà!

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chị dâu là giảng viên đại học thật à? Em mới học đại học năm hai thôi, cảm thấy cứ... Hi hi, trước nay chưa từng chơi game với giáo viên bao giờ."

Hoa Khai: "Tiểu Quân là giáo viên? Lại còn là giảng viên đại học? Toát mồ hôi, giờ tớ mới biết á! Nhắc mới nhớ, Tiên Tiên, chẳng phải cậu nói cậu mới hai mươi bảy mùa hoa nở thôi sao? Thế em gái cậu bao nhiêu tuổi?"

Thủy Thượng Tiên: "Em gái tớ kém tớ hai tuổi."

Ngạo Thị Thương Khung: "Hai mươi lăm à, hê hê, vậy là nhỏ hơn bang chủ nhà bọn này ba tuổi."

Thủy Thượng Tiên: "Hả? Quân Lâm bang chủ hai mươi tám à, vừa hay, đúng thời điểm cường tráng đó."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Sặc!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha, đúng thế, vừa hay đúng thời gian nào đó."

Nhược Vi Quân Cố: "Tôi thoát đây, mọi người cứ nói chuyên tiếp nhé!"

Mặt hơi nóng rồi, cái đề tài này thật đúng là... Mà cái vị bang chủ nào đó lúc này lại không lên khóa mic mấy người kia, chẳng phải trước nay vẫn là "theo ta thì sống, nghịch ta thì chết" sao? Ngay giây sau, Ngạo Thị Thương Khung đã nhắn tin đến: "Chị dâu, em bị anh nhà chị giải quyết rồi, cầu an ủi."

...,

Quân Lâm Thiên Hạ: "Mai em phải dậy sớm, xem hết phim thì nghỉ sớm đi."

Giết người xong còn quay lại dặn dò bạn nghỉ ngơi sớm... Diêu Viễn đột nhiên cảm thấy đáng yêu ghê cơ! Ò, hóa ra bản chất cô lại là người tà ác thế à?

Quân Lâm Thiên Hạ: "Tuần sau anh sẽ đến thành phố Giang Ninh công tác." Diêu Viễn chớp chớp mắt, lại tiếp tục chớp chớp mắt, cô không có đọc nhằm, thành phố Giang Ninh, đó chẳng phải là thành phố cô đang sống sao... Tim cô lại đập rộn ràng...

Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh sẽ ở lại đó một đêm. Em muốn gặp mặt không?"

Nhược Vi Quân Cố: "Ù, anh cũng thể."

"Xin chào!"

"Em là người rất truyền thống!"

Quân Lâm Thiên Hạ: "..."

Đột nhiên nghĩ tới câu "vừa hay đúng thời điểm cường tráng", Diêu Viễn trả lời dứt khoát:

Lần đầu tiên nhìn thấy dấu ba chấm từ Quân Lâm Thiên Hạ, sau đó Diêu Viễn mới giật mình hoàn hồn, xấu hổ muốn chết! Lúc này điện thoại bên cạnh bỗng đổ chuông cô chẳng thèm nhìn xem số của ai đã bắt máy.

"Chào em!" Một giọng đàn ông đầy sức hút, hơi quen quen, nhìn lại màn hình, đầu óc Diêu

Viễn lập tức choáng váng. Giọng nói ở đầu máy bên kia còn mang ý cười: "Lúc nãy anh nghĩ, không biết câu đầu tiên em nói sẽ là gì đây? "Xin chào", cũng tốt."

٠٠...

"Nhận được điện thoại của anh, em rất bất ngờ đúng không?" Giọng nói quyến rũ kia vẫn rất ung dung, từ tốn.

"Khụ, cũng tạm."

"Cũng tạm là được rồi." Từ tốn, ung dung... giông như đang quyến rũ người ta?

Diêu Viễn nhẹ giọng hỏi: "Anh gọi đến có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì." Anh nói. "Chẳng qua anh muốn gọi điện cho em, anh muốn làm thế từ rất lâu rồi. Còn nữa, tuần sau anh đến thành phố Giang Ninh, việc chúng ta có thể gặp nhau không do em quyết định."

••••

"Được rồi, em xem phim đi."

Thế này làm sao mà xem phim được nữa chứ?

Anh ta chào tạm biệt, cô "ừ" một tiếng. Dập điện thoại rồi, lâu ơi là lâu sau đó, vẻ mặt của Diêu Viễn trước màn hình vẫn như thế này (o_o)

Hôm sau Diêu Viễn đến trường, lúc ngồi trên xe buýt, mắt cô thâm quầng, bác gái ngồi bên cạnh nhìn cô một cái rồi bảo: "Cô gái à, áo khoác cháu mặc trái rồi kìa."

Sau khi Diêu Viễn mặc lại chiếc áo khoác không cổ xong thì bị người ngồi ghế sau vỗ vai. Cô quay đầu lại, đối phương liền cất tiếng: "Diêu Viễn, đúng là cậu thật này!" Người đàn ông có vẻ ngoài thư sinh cười, nói tiếp: "Vừa rồi tớ còn không chắc, cậu cắt tóc rồi, nhìn... thay đổi nhiều quá."

"À, đúng thế." Từ lúc ra nước ngoài học, cô bắt đầu để tóc ngắn luôn cho tiện.

Diêu Viễn đáp lời, người đó lại cười. "Về trường cũ à, tốt thế."

Đối phương hỏi: "Cậu về nước lúc nào thế? Bây giờ đang làm ở đâu rồi?"

"Ù', cũng tạm." Diêu Viễn đột nhiên nhớ đến câu "cũng tạm là được rồi" của người nào đó, bất giác lắc đầu. Tối qua cô nghĩ cả tối rồi, giờ còn nghĩ gì nữa, chết mất.

Đối phương lại hỏi: "Cậu vẫn đi xe buýt đến trường à? Sao trước giờ tớ chưa gặp lần nào

Thật ra Diêu Viễn không thích nói chuyện với người khác trên xe buýt, nhưng gặp bạn cũ mà ngó lơ thì cũng không phải, đành câu được câu chăng trả lời đại khái. Còn chuyện lúc trước đối phương chưa từng gặp cô là bởi đây là lần đầu tiên cô đi tuyến xe này, bình thường đều đi bộ đến trường, dù sao đi bộ cũng mất tầm hai mươi phút chứ mấy, coi như tập thể dục luôn.

ra nước ngoài cô đã đổi số, lúc về lại đổi tiếp lần nữa, bây giờ người có thể liên lạc với cô cũng chỉ có người nhà và các đồng nghiệp trong trường đại học, còn có... Quân Lâm Thiên Hạ mà thôi.

Diêu Viễn xuống xe, nhìn bạn học cũ Trần Đông Dương ngồi bên cửa sổ vẫy tay chào

Diêu Viễn xuống xe trước. Trước khi cô xuống, đối phương còn hỏi xin số điện thoại. Lúc

mình. Đi đến cổng trường rồi Diêu Viễn mới giật mình nhớ lại, hình như người này từng có "tin đồn tình cảm" với cô. Nghe nói lúc trước cô thường xuyên ngồi bên sân bóng rổ chăm chú nhìn nam sinh rực rỡ nhất, sôi nổi nhất ném bóng vào rổ, nam sinh ấy chính là Trần Đông Dương.

Cô lại lần nữa phải cảm khái, trí tưởng tượng của con người đúng là không gì là không thể. Cô chẳng qua chỉ đang nhìn quả bóng rổ đó thôi mà. Chẳng phải xem bóng rổ thì ánh mắt đều nhìn theo bóng sao? Mà tại sao lại cứ đồn về cô chứ không phải ai đó cũng đang ngồi xem ở

tin đồn nhảm. Người đẹp quả nhiên lắm thị phi.

Nhưng Diêu Viễn lại cảm thấy, cô dù có nằm yên cũng trúng đạn nữa!

Tính ra thì từ nhỏ tới giờ, Diệu Viễn đã không ít lần trở thành nhân vật chính trong những

Đang ở trường thì nhận được điện thoại của chị họ, cô lên tiếng trước: "Em nói trước giờ em chưa từng yêu đương gì, có phải chẳng ai tin không?"

"Chị tin." Bà chị họ trả lời qua loa lấy lệ, sau đó bắt đầu nói chuyện của mình: "Tối qua bang bọn mình với bên Thiên Hạ nói chuyện vui vẻ, náo nhiệt cực kì, em ngủ sớm tiếc ghê ấy."

Hình như cả tối qua cô có ngủ được đâu?

sân bóng chứ?

Diêu Hân Nhiên nói tiếp: "Bang Thiên Hạ đều biết em ở thành phố Giang Ninh, sau đó mọi người nói chuyện huyên thuyên một hồi thì phát hiện số người ở thành phố này không ít tí nào, thế là đề nghị tuần sau tổ chức một cuộc họp mặt, có phải rất hào hứng không?"

Trước tiên chưa nhắc đến việc cô chẳng hào hứng chút nào, cái việc "thành phố Giang Ninh", "tuần sau", "họp mặt" và cái vụ người nào đó nói "thành phố Giang Ninh", "tuần

sau", "gặp mặt" là vô tình trùng hợp hay có người đứng sau giật dây đây? Vấn đề này đúng là cần phải suy nghĩ cẩn thận.

"Ai đưa ra ý kiến gặp mặt?"

"Ban trên mang chứ ai."

Bun a on mains ona ar.

"Ai trong đám đó?"

"Đi Đâu Về Đâu, cậu nhóc đó vô cùng nhiệt tình, đến lịch trình thăm quan thành phố Giang Ninh nguyên ngày hôm đó cũng sắp xếp xong luôn rồi. Đầu tiên là hẹn nhau ở đài phun nước quảng trường Vạn Đạt, sau đó đi ăn, rồi đi thăm quan công viên thực vật, ra bờ biển ngắm hải đăng, chính là chỗ lúc nhỏ bọn mình hay đi nhặt vỏ sò ấy. Ăn tối xong thì đi hát karaoke, cuối cùng đi dạo chợ đêm."

٠٠.

"Có điều bang chủ nhà bọn họ, cũng chính là phu quân Quân Lâm Thiên Hạ của em hình như không tham gia."

"Anh ta không đi?"

chỉ đến công tác thôi sao?

Còn việc vị bang chủ nào đó có trong sạch thật không thì chỉ có trời biết, người đó biết mà

Hóa ra là cô nghĩ nhiều thật? Diêu Viễn hơi hối hận, nghi ngờ người ta, người ta thật sự

Bởi vậy tối hôm đó, cô bạn Diêu Viễn không đi guốc trong bụng ông trời ôm tâm tình muốn chuộc lỗi vừa lên mạng đã chủ động gọi Quân Lâm Thiên hạ: "Anh có bận không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không bận, đang đợi em."

Nhược Vi Quân Cố: "... Có muốn đi dạo ở núi Vô Hạ không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Được."

thôi.

Sau đó hai người gặp mặt, cùng cưỡi Bạch hổ. Trong quá trình thưởng thức phong cảnh, Diêu Viễn nhớ ra linh thú mà Quân Lâm Thiên Hạ tặng cho cô còn chưa gọi ra bao giờ, lần sau phải thả nó ra, sau đó cùng anh ta sánh vai phóng song song, mặc sức tiêu dao giang hồ. Diêu Viễn nghĩ thế nào nói thế đó, cuối cùng chỉ nhận được hai chữ từ phía đại thần: "Không được."

Thưởng thức phong cảnh? Mặc sức tiêu dao giang hồ? No no no, thứ mà vị bang chủ nào

Diêu Viễn nhìn khung cảnh trên màn hình, cảm thấy mối quan hệ giữa cô với Quân Lâm Thiên Hạ tiến triển quá nhanh. Mặc dù chỉ là trong game nhưng vẫn cảm thấy mức độ "hâm

nóng tình cảm" này cứ như ngồi hỏa tiễn ấy, xoạch một cái đã tay nắm tay du ngoạn giang hồ rồi.

Hện hò xong lại bị chị họ gọi lên phòng YY của nhóm liên minh.

Ôn Như Ngọc: "Chị dâu đến rồi."

đó muốn chỉ là "cùng cưỡi" mà thôi.

Cục Cưng Ngoan: "Chị dâu, chị dâu, cầu ảnh chụp!"

Hoa Khai: "Đúng đó, tôi cũng chưa thấy hình Tiểu Quân bao giờ!"

Cục Cưng Ngoan: "Nói ra thì nhìn chị Hoa Khai cũng rất trong sáng, hiền lành, tóc dài ơi là dài, ngưỡng mộ quá."

Hoa Khai: "Trong sáng, hiền lành? Cái cụm từ này cách tôi xa lắm lắm lắm, còn về tóc thì người ta nuôi bao nhiều năm rồi đấy!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Hôm nay thật sung sướng, nhìn thấy bao nhiêu mỹ nữ!"

Diêu Hân Nhiên bảo Diêu Viễn trượt lên xem nhật ký nói chuyện, Diêu Viễn làm theo mới phát hiện Hoa Khai và hai cô bé nữa bên bang Thiên Hạ đã tung ảnh lên rồi.

Thủy Thượng Tiên: "Chuẩn bị sẵn tinh thần đi, bọn họ thèm muốn ảnh của em lắm đấy!"

Diêu Viễn: "..."

Có điều nói thật thì, bộ dạng của Hoa Khai nhìn hiền thục, dịu dàng hơn cô tưởng nhiều. Trước nay cô cứ nghĩ cô bạn này thuộc dạng già dặn, sõi đời cơ, dù sao bình thường nói chuyện, câu cửa miệng của cô ấy cũng là kiểu: "Đồ chết tiệt nhà mày, muốn ăn đòn hả" mà.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Lại lần nữa nhỏ giọng lên tiếng cầu ảnh chị dâu!"

Cục Cưng Ngoan: "Cầu ảnh chị dâu!"

Sau đó là một loạt người cùng lên tiếng, bao gồm cả người cùng bang phái với Diêu Viễn.

Thủy Điệu Ca Dao: "Náo nhiệt quá, đang nói chuyện gì vậy?"

Cục Cưng Ngoan: "Chị Thủy Điệu lên rồi? Lâu lắm không thấy chị rồi đấy."

sang hướng khác. Diêu Viễn thở phào một hơi, sau đó nhìn thấy Thủy Điệu Ca Dao hỏi mọi người đang nói chuyện gì? Sau đó thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng gửi vài cái ảnh của mình lên, bức nào bức nấy đều xinh đẹp cả.

Sư xuất hiện của Thủy Điệu Ca Dao rốt cuộc cũng chuyển được đề tài "cầu ảnh chi dâu"

Diêu Viễn nhìn mọi người tán thưởng một hồi. Thân là người ngoài cuộc đứng xem đương nhiên chỉ thấy hạnh phúc chứ chẳng có áp lực gì. Thế nhưng trong một đám những lời tán thưởng vẻ đẹp của Thủy Điệu Ca Dao, Diêu Viễn lại nhìn thấy có người lội ngược dòng. Đi Đâu Về Đâu: "Thật ra tôi chỉ muốn nói, chị dâu còn đẹp hơn nhiều..."

Diêu Viễn suýt nữa thì đứng bật dậy, xắn tay áo lên!

Thủy Điệu Ca Dao: "Ù, dạo gần đây hơi bận."

Hoa Khai: "Xem ra vị trí đệ nhất mỹ nhân phải nhường ngôi rồi."

Lạc Thủy: "Cật lực cầu ảnh chị dâu!!"

N người phụ họa, đến cả Thủy Điệu Ca Dao cũng nói: "He he, cầu với."

Câu nói này của Thủy Điệu Ca Dao có vài phần khiêu khích nhưng Diêu Viễn thật sự cảm thấy mấy vụ "đọ sắc đẹp" này thật quá vô vị, đây đâu phải thi Hoa hậu Hoàn vũ, ít ra thắng

cái đó còn được hai trăm nghìn đô la Mỹ chứ!

Hoa Khai gửi tin nhắn riêng cho cô: "Cô ta cũng tự tin ghê chứ, có bản lĩnh thì đừng đăng mấy cái ảnh đã chỉnh sửa như thế. Mặc dù chị đây bây giờ chỉ mở tiệm bán hoa thôi nhưng dù thế nào năm đó cũng tốt nghiệp khoa Information Technology ra, liếc mắt một cái cũng biết ảnh đã qua chỉnh sửa chưa, còn tưởng không ai nhận ra ảnh mình đã sửa hả? Buồn cười!"

Hoa Khai: "Tiểu Quân này, ảnh của cậu có cần tớ chỉnh sửa giúp tí không? Đem ra đập bẹp con bé kia đi, ngồi lên bảo vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân luôn!"

Nhược Vi Quân Cố: "Tả hộ pháp, bình tĩnh."

Hoa Khai: "..."

Diêu Viễn nhìn kênh chính, mọi người vẫn đang cần mẫn, chăm chỉ xin ảnh, dường như không có ý định bỏ qua, phải làm sao đây?

Sau đó, Diêu Viễn bỗng nhiên nhìn thấy một câu khiến cô nảy sinh ý tưởng. Cục Cưng Ngoan: "Tôi có thể nhỏ giọng nói là tôi muốn xem ảnh của lão đại không?"

Nhược Vi Quân Cố: "Khụ, cũng cầu ảnh lão đại nhà mấy người."

Mọi người vẫn nói chuyện theo quán tính hai giây, sau đó toàn bộ màn hình đều là những tiếng cảm thán liên tục mãi không dứt.

Cục Cưng Ngoan: "Ôi ôi ôi ôi ôi!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Chị dâu oai dũng!!!" Ôn Như Ngọc: "Chị dâu oai dũng, tuyệt đối đấy!"

Hoa Khai: "Tiểu Quân lại lấy vẻ "đáng eo" ra xài rồi, sặc"

Đây không phải là lấy vẻ đáng yêu ra xài, mà là lấy... chồng ra xài.

Quân Lâm Thiên Hạ nãy giờ im lặng rốt cuộc cũng cất lời vàng: "Muốn xem hình của anh?"

Cục Cưng Ngoan: "Vâng vâng vâng vâng vâng vâng vâng!!!"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Tôi không hỏi mấy người."

Diêu Viễn toát mồ hôi, lúc nãy chẳng qua muốn đánh lạc hướng hỏa lực đối phương thôi mà, không ngờ hậu quả lại... Bây giờ, có phải cô đang tìm chết không đây trời?

Nhược Vi Quân Cố: "Cũng không bắt buộc."

Cục Cưng Ngoan: "Nhất định phải bắt buộc chứ, chị dâu!"

Hoa Khai: "Bắt buộc+1!"

Cục Cưng Ngoan: "Cơ hội đến không được để vuột mất, thời cơ không quay trở lại đâu, chị dâu lên đi, xin chị đấy!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Cầu lên!"

Sao cô cứ cảm thấy có gì đó không ổn vậy trời?

Quân Lâm Thiên Hạ: "Muốn sao?"

Anh có cần phối hợp quá như vậy không?

Quần chúng: "Chị dâu muốn!"

Áp lực quá lớn, bàn tay run rẩy cuối cùng cũng gõ ra một chữ: "Ù."

Đây chính là thời khắc mang tính lịch sử!

Quần chúng nín thở chờ đợi, Quân Lâm Thiên Hạ gửi ảnh lên, bức ảnh dần dần hiện rõ, quần chúng lập tức đần thối.

Một bức ảnh trẻ con, chắc chắn không quá sáu tháng tuổi, quấn trong tã đỏ, trên tã còn thêu

một hoa văn gì đó vừa giống hoa lại vừa giống một loại phù hiệu. Đứa bé đang mở to mắt nhìn máy ảnh, hơi hé miệng cười, mi mắt rõ ràng, sống mũi đã có thể nhận ra là rất thẳng, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, mái tóc đen như gỗ mun... khụ, tóm lại đứa bé này nhìn đẹp không thể đẹp hơn nữa!

Cục Cưng Ngoan: "Đây là bang chủ lúc nhỏ hả? Ui ui ui, yêu quá đi!!! Tôi không đỡ được rồi!!"

Giữa một dàn những câu đáng yêu, dễ thương liên tục được tung lên, quần chúng đã hoàn toàn quên mất thứ bọn họ muốn xin hẳn là ảnh bang chủ lúc đã lớn chứ không phải ảnh trẻ sơ sinh như thế này.

Ôn Như Ngọc thật sự, thật sự rất muốn nhắc nhở bọn họ một tiếng, rằng nguyên tắc của mấy người đâu mất rồi hả?

Diêu Viễn cũng đang cảm thán đứa bé này quá là đáng yêu thì ngay giây sau lại nhận được

Làn sóng xin ảnh đã trôi qua như thế. Diêu Viễn lưu bức ảnh đứa bé kia vào máy, có lúc còn nghĩ không biết sau này con mình có đáng yêu được như thế không nữa?

Đáp án là, chỉ có hơn chứ không có kém.

tin nhắn của ai kia. Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh đã hy sinh nhan sắc bản thân rồi, có phải em

cũng nên đền bù cho anh chút gì không?"

Tính cách chẳng đáng yêu teo nào.

Đương nhiên, đó là chuyên về sau.

Sắp đến tháng Mười hai, thời tiết dần dần chuyển lạnh nhưng không khí trong trò chơi thì vẫn nóng hừng hực. Mấy ngày nay bọn họ chỉ bàn luận về buổi gặp mặt sắp tới ở Giang Ninh. Ban đầu Diêu Viễn định không tham gia, nhưng sau đó nghe nói ngày vị bang chủ nào đó đến công tác cũng trùng đúng vào ngày gặp mặt thì cô lập tức đăng ký. Không cần phải tìm cơ từ chối gặp mặt anh ta nữa, chọn một trong hai, đơn giản, nhanh gọn.

Diêu Viễn đăng ký tham gia, đám người Ôn Như Ngọc, Hùng Ưng Nhất Hiệu, Thủy Điệu Ca Dao ở một nơi cách thành phố Giang Ninh khá xa cũng đăng ký, thế là kéo theo một loạt người không sống ở Giang Ninh tham gia, cuối cùng tổng số người đăng ký tham dự lần họp

mặt này lên tới ba mươi ba người, quy mô cũng rất hoành tráng.

nào đó, chỉ cần đạt được mục đích là được rồi.

xúc tương đối nhiều ra, phần còn lại hầu như chưa từng nói chuyện, chủ yếu đều là cô "bị nói" là chính.

Có điều quen hay không không quan trọng, mục đích chủ yếu của cô là tránh gặp mặt người

thành viên của bang Thiên Hạ. Trong bang Thiên Hạ, trừ mấy thành viên nguyên lão cô tiếp

Thật ra, lần họp mặt này có rất nhiều người Diệu Viễn hoàn toàn không quen biết, đều là

Tại sao Diêu mỹ nhân lại sợ gặp Giang bang chủ như thế? Chẳng qua là do vấn đề khả năng chiến đấu thôi, trong lòng Diêu Viễn luôn nghĩ, cô thà một địch một trăm còn hơn chơi một chọi một với anh ta.

Thế nhưng đồng chí Diêu Viễn này, đồng chí không thấy "trùng đúng vào ngày họp mặt" gì gì đó, rất cần phải suy nghĩ kiêm suy đoán một chút sao? Chân tướng đằng sau quá là rõ ràng luôn ấy!

Ôn Như Ngọc đăng ký ăn theo Diêu Viễn không ngừng lắc đầu. "Họ Giang kia, cậu giỏi thất!"

Diêu Viễn gặp lại Trần Đông Dương dưới sân tòa nhà văn phòng ở trường. Cô vô cùng bất

Trần Đông Dương cười. "Tớ cố ý đến tìm cậu đấy, đứng đây đợi cả nửa ngày rồi."

Diêu Viễn ngạc nhiên: "Tìm tớ? Sao không gọi điện thoại cho tớ?" Chẳng phải đã xin số điện thoại rồi sao?

Đối phương đáp: "Số cậu cho tớ bị sai."

ngờ, đi đến chào hỏi: "Trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi."

Diêu Viễn lúng túng, nói là vô tình thôi thì liệu người ta có tin không nhỉ?

Trần Đông Dương: "Tìm chỗ nào ngồi một lát nhé? Tớ có chuyên muốn nói với câu."

Diêu Viễn nghĩ cô với Trần Đông Dương cũng không thân thiết lắm, biết nói chuyện gì được? Có điều nể tình bạn học, mà đối phương đã mời thế rồi, từ chối cũng không phải, cô bèn gật đầu. "Tớ định đi ăn cơm bây giờ, cậu đã ăn chưa?"

"Chua."

Hai người liền đến một nhà ăn nhỏ nhưng rất đặc biệt ở gần trường, gọi hai suất cơm rang với hai cốc nước rồi ngồi nói chuyện. Có điều chủ yếu là Trần Đông Dương nói, Diêu Viễn nghe, chẳng qua chỉ là bởi bụng đói, cơm vừa lên là Diêu Viễn đã ngồi ăn, thi thoảng gật đầu

ơn.

Trần Đông Dương: "Đừng khách sáo. Diêu Viễn này, cậu đã có bạn trai chưa?"

"Hả?"

"Tờ nghĩ, nếu cậu vẫn chưa có bạn trai... cậu thấy tớ thế nào?"

cho có lệ. Nói ra thì Diêu Viễn cũng thấy rất khó hiểu, cậu bạn cũ này rốt cuộc tìm cô làm gì?

Ăn xong bữa cơm, Diêu Viễn đang định gọi phục vụ tính tiền thì người đối diện đã rút ví

ra, nói cậu ta mời. Diêu Viễn thấy người ta có thành ý thì cũng không tranh giành, chỉ nói cảm

Đến buôn chuyên thời tiết Toronto với cô sao?

rồi."

Trần Đông Dương cứng người, sau đó nhíu mày, mở miệng định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ cười. "Thế à?!"

Hóa ra nội dung chính để dành đến tận sau cùng cơ à? Diêu Viễn ngắn ra. "Tớ vừa kết hôn

Mà Diêu Viễn nói câu vừa rồi cũng là miệng nhanh hơn não mà thôi, giờ nghĩ lại bản thân cô cũng thấy choáng. Xem ra cái vụ "kết hôn" này đã để lại một nỗi ám ảnh không nhỏ trong lòng cô, tiềm thức đã nhận định bản thân là gái có chồng luôn rồi sao?

Trần Đông Dương đứng lên. "Thật ngại quá, làm phiền cậu rồi", sau đó chào cô rồi quay người đi mất. Dường như cậu ta hơi tức giận? Diêu Viễn nhìn theo bóng lưng cậu ta, vốn muốn giải thích rằng vừa rồi chỉ là lỡ lời thôi nhưng như thế có tính là vô tình mà thành công, hay phải nói là thuận nước đẩy thuyền, nói dối với dụng ý tốt?

Lúc này điện thoại lại báo cáo tin nhắn nhưng tin nhắn hoàn toàn không có chữ nào, chỉ có duy nhất một dấu "?" trên màn hình.

Số nhắn đến là số lạ nhưng là số của vùng này, Diêu viễn nghĩ trước bữa ăn Trần Đông Dương có nói muốn xin số điện thoại chính xác của cô nên ý nghĩ đầu tiên của cô là, số điện thoại này hẳn là của Trần Đông Dương.

Cô nghĩ một lúc rồi nhắn lại: "Thật sự rất xin lỗi, tớ đã có người yêu rồi. Cậu rất tốt, đánh bóng rổ cũng tuyệt, tớ tin là cậu nhất định sẽ tìm thấy một người còn tốt hơn tớ."

Hồi lâu sau, đối phương vẫn không đáp lại. Diêu Viễn nghĩ, dù lúc đầu cậu ta không tin cách nói "đã kết hôn" thì giờ chắc cũng đã hiểu đại khái rồi chứ? Đến lúc cô rời khỏi quán ăn thì điện thoại lại đổ chuông, vẫn là số máy lạ đó. Diêu Viễn nhận điện, đối phương hỏi: "Có người tỏ tình với em?"

Giọng nói này rõ ràng không phải giọng của Trần Đông Dương, giọng Trần Đông Dương

"U" Diệu Viễn nhìn trời. "Có người tỏ tình với em?" Đối phương nhẹ nhàng bình thản lặp lại lần nữa. Diêu Viễn vô cùng lúng túng. "Cũng không đến mức thế." "Cậu ta làm gì?" "Không rõ nữa." "Mấy tuổi?" "Chắc bằng tuổi em." "Có đẹp trai bằng anh không?" Anh hai à, hình như tôi còn chưa nhìn thấy anh nữa mà? Người có trí tưởng tượng phong

không trầm thấp thế này, mà hơi giống... giống... "Quân Lâm Thiên Hạ?"

Người ở đầu máy bên kia im lặng một lát, sau đó "ừ" một tiếng rõ ràng, dứt khoát, tấn công thẳng vào não Diêu mỹ nhân. Có nghi ngờ thì nghĩ trong đầu là được rồi, hỏi ra làm gì chứ, giờ thì ngại chưa? Đỏ mặt chưa?

phú cỡ nào cũng không thể từ một tấm ảnh sơ sinh mà vẽ ra được bộ dạng hiện giờ của anh

đâu. "Chuyện này, chắc là do em nghĩ nhiều thôi, có phải anh... đang ghen không thế?"

Giang thiếu gia hỏi: "Tối nay em có rảnh không?"

"Chat video."

"Để làm gì?"

"Sao lại nhắc đến đề tài này nữa rồi?"

Giọng nói đầy sức hớp dẫn kia lại lên tiếng: "Tránh đêm dài lắm mộng, bởi vì chỉ cần em nhìn thấy anh rồi là sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn người khác nữa đâu." Phải nói là vị bang chủ nhà này chẳng coi ai ra gì hay tứ hải chẳng để trong mắt hay là chẳng có cái quái gì trong mắt luôn đây?

"Anh tự cao quá rồi." Thân là người vun trồng mầm non đất nước, Diêu Viễn nghiêm khắc phê bình.

"Không, anh chỉ nhát gan thôi."

...

Trước khi dập máy, Diêu Viễn còn nghĩ đến một chuyện, vị đại thần này đang yên đang lành sao tự nhiên lại đổi số điện thoại vậy? Nếu không thì đã chẳng dẫn đến vụ nhầm lẫn vừa rồi.

Giang bang chủ nói: "Vì tương lai dài hạn phía trước."

nào!

Diêu Viễn cảm thấy áp lực trên vai mình càng lúc càng nặng nề, từ trong game cho đến ngoài đời, sao người đó vượt qua tự nhiên, thuận lợi, lại còn hoàn toàn không chút do dự như

ngạc, choáng váng thể làm gì?" Giờ nghĩ lại mới thấy cái suy nghĩ này nông cạn đến nhường

"Không phải chỉ là kết hôn trong trò chơi thôi sao, có phải kết hôn thật ngoài đời đâu, kinh

ngoài đời, sao người đó vượt qua tự nhiên, thuận lợi, lại còn hoàn toàn không chút do dự như thế chứ?

Cứ nghĩ đến việc buổi tối phải chat video là cô lại thấy tim đập thình thịch.

Thế nhưng tối hôm đó, việc này cũng không thành. Diêu Viễn nhận được tin của đối

cô không cần đợi nữa.

Diêu Viễn cười tươi như hoa ra vẻ tiếc nuối. "Không sao, không sao, sau này vẫn còn cơ

phương báo có một vụ ăn uống xã giao không từ chối được, chắc phải rất muộn mới xong nên

hội mà."

Dường như nhận ra được vẻ như trút bỏ được gánh nặng thể hiện rõ qua ngữ điệu của cô, người đàn ông kia chỉ cười. "Vậy em nghỉ ngơi sớm đi." Nhìn thấy được nhưng không sở được, thà không nhìn thấy còn hơn. Thứ anh muốn là vừa được nhìn vừa được chạm vào cơ.

7 Lần đầu tham gia một buổi offline

Buổi họp mặt tổ chức vào thứ Bảy, vì là cuối tuần nên mọi người cũng dễ sắp xếp thời gian hơn. Buổi tối hôm trước, cũng tức là tối thứ Sáu, kênh Liên minh sôi nổi vô cùng.

Lạc Thủy: "Lão đại không lên, chị dâu có mặt, phu nhân đối nội lại cả đối ngoại nữa sao?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Cũng không nói chắc được đâu, nếu sau này chị dâu kết hôn với bang chủ rồi thì..."

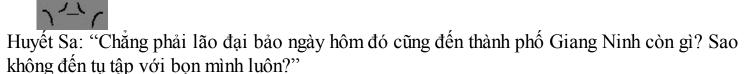
Đi Đâu Về Đâu: "Chị dâu chẳng phải đã kết hôn với bang chủ rồi còn gì?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Trẻ con như cậu thì không hiểu được đâu."

Đi Đâu Về Đâu: "Ai là trẻ con?! Anh đây cũng hai mươi rồi đấy, hai mươi rồi!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Trẻ con nhà ai thế này? Đầu óc như này rồi mà còn không lo quản nó đi."

Đi Đâu Về Đâu: "..."

Ngạo Thị Thương Khung: "Lão đại bận mà!"

Tôi Là Người Qua Đường: "Nói thật chứ, Tiểu Thương ca, rốt cuộc anh với lão đại làm công việc gì thế? Bọn tôi tò mò lắm đấy. Tôi thấy bình thường hai người cũng có chơi mấy đâu, đặc biệt là lão đại, thần long thấy đầu không thấy đuôi, thế nhưng lại cứ ở lì trên bảng xếp hạng không đi đâu, quá là thần kì! Thương ca, anh nói thật xem nào, có phải anh với bang chủ là lãnh đạo công ty game không hả? Lão đại là ông chủ hay con cháu của chủ công ty game đúng không?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Cậu không biết lúc cậu đi ngủ còn có những người gọi là "cày thuê" chăm chỉ làm việc hả?"

Quần chúng: "…"

Ngạo Thị Thương Khung: "Còn tại sao vẫn cứ đứng mãi ở vị trí đầu bảng thì việc này chẳng phải quá rõ ràng sao, đàn ông trong nóng ngoài lạnh, tâm tư sâu sắc nó chính là như vậy đó!"

Huyết Sa: "Hôm nay bang chủ không lên đâu đúng không?"

Ôn Như Ngọc: "Miêng lưỡi câu bán đứng câu rồi."

Ngao Thi Thương Khung: "Sa Sa, sao em biết?"

Ngao Thi Thương Khung: "Khu, câu cũng vây còn gì!"

Lạc Thủy: "Xem ra bang chủ đúng là uy quyền ghê, Như Ngọc với Thương Khung là hai người duy nhất tiếp xúc với bang chủ ngoài đời, mà lúc nào hai người cũng như chuột thấy mèo, khiến tôi lại càng hiếu kì về lão đại! Thương ca, anh có thể nói với bang chủ là dù thế nào cũng phải dành chút thời gian để tham gia với hội này được không?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Cậu cũng nói là tôi nhìn thấy lão đại như chuột thấy mèo rồi

dâu nói một câu là lão đại chắc chắn đi liền!"

Diêu Viễn vừa sắp xếp xong túi đeo của Nhược Vi Quân Cố, quay lại đọc kênh Liên minh, nhìn thấy hai câu này lập tức kinh hãi thất sắc.

còn gì, sao tôi dám tùy tiện nhảy lên nghịch râu rồng chứ. Cậu bảo chị dâu hỏi đi, chỉ cần chị

Nhược Vi Quân Cố: "Tôi cũng không dám đâu."

Ôn Như Ngọc: "Ha ha, bang chủ nhà chúng tôi lại bị bơ rồi."

Đấy gọi là bơ á!

Thủy Thượng Tiên: "Chư vị hương thân lão ấu bang Thiên Hạ, có muốn sang YY hát hò

không? Phòng xxxxxx nhé!"

Diệu Viễn thở phào. Nhược Vi Quân Cố: "Cảm ơn nhé, chi."

Thủy Thượng Tiên: "Hả? Cái gì cơ?"

Thuy Thuộng Hen. Hà? Cài gi co

Diêu Viễn: "..."

Sau đó trong phòng YY, ai hát hay, hát dở gì cũng đều lên sàn ngân nga một lúc, mãi cho

đến khi có một âm thanh rách trời vang lên.

[YY] Doraemon: "Cuối cùng tôi cũng giải quyết xong kì thi giữa kì trở về rồi đây!! Tôi cũng muốn hát, tôi cũng muốn hát!!"

[YY] Hoa Khai: "Tiểu Mon! Cậu là nam à?!"

Nhân yêu hay yêu nhân gì đó cũng giống như một hộp sô cô la vậy, trước khi mở ra lớp vỏ

bọc, bạn vĩnh viễn không thể nào biết người bạn gặp là nhân yêu hay yêu nhân, hoặc là yêu

nhân giữa nhân yêu, nhân yêu giữa yêu nhân... Đó chính là cuộc sống trong game đó.

Cuối cùng cũng đến thứ Bảy. Sáng hôm ấy, mới sáng sớm Diêu Viễn đã tỉnh, sau đó nhận được tin nhắn của Đi Đâu Về Đâu. Tối hôm qua, mọi người vừa hát hò vừa lưu số điện thoại của nhau rồi.

"Chị dâu, bên Ôn Như Ngọc ca đã lên máy bay rồi, chắc khoảng hai tiếng nữa sẽ hạ cánh xuống sân bay bên này. Em vẫn còn ở trường, chị thì sao?"

"Chị đang ở nhà."

"Ò ồ, chị dâu này, từ nhà chị đến quảng trường mất khoảng bao lâu?"

Diêu Viễn nghĩ một lúc, trả lời: "Chắc tầm nửa tiếng."

"Ô, vậy cũng bằng em rồi. Tầm chín giờ chúng ta qua đó nhé? Em mặc nguyên bộ đồ đỏ, đảm bảo chị nhìn cái nhận ra luôn! Chị dâu mặc gì thế? Có điều chị dâu mặc gì cũng nhận ra được thôi, mỹ nữ mà! Lão đại không đến thật đáng tiếc!"

"Vậy tầm chín giờ chị bắt đầu đi, cứ thế nhé!"

"Đừng thế mà chị dâu, nói chuyện cùng em đi mà, hôm nay em kích động lắm ấy!"

Nhưng tôi thì chẳng kích động tẹo nào hết.

Diêu Viễn cứ cảm thấy hai ngày nay quá yên ả, cái kiểu "yên tĩnh bất thường" này không biết là đêm tối trước bình minh hay sự yên lặng trước cơn bão, chẳng hiểu sao cô cứ thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Diêu Viễn mặc niệm, hy vọng ngày hôm nay trôi qua thuận lợi.

Chưa đến chín giờ, Diêu Hân Nhiên đã lái xe đến đón cô. Vừa nhìn thấy cô em họ, cô nàng liền kêu lên: "Em mặc thế này đi á?"

Diêu Hân Nhiên đau lòng ôm đầu. "Bởi thế mới nói em thật lãng phí của trời."

Hôm đó hai người họ đến sớm, thời gian hẹn là chín rưỡi nhưng lúc họ đến nơi mới là chín giờ mười lăm. Trong lúc Diêu Hân Nhiên đi đỗ xe, Diêu Viễn bảo cô đi mua cốc cà phê. Xung quanh quảng trường có rất nhiều quán cà phê, Diêu Viễn chọn đại một quán rồi đi vào.

Cô xếp hàng sau một người đàn ông nước ngoài rồi nhắn tin báo cho Diệu Hân Nhiên biết

Tới lúc đến lượt mình thì Diêu Viễn lại nhận được điện thoại của Diêu Hân Nhiên. Chị họ

vô cùng vui vẻ nói mình đã gặp Hoa Khai với Hùng Ưng Nhất Hiệu của bang Thiên Ha rồi.

"Ô, bọn họ đến cũng sớm ghê. Chị hỏi Hoa Khai xem cậu ấy có muốn uống gì không?"

chọn đồ màu sắc lên chút được à? Cứ phải tự dìm mình thế này sao?"

mình đang ở đâu.

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Bình thường em cũng ăn mặc thế này còn gì."

Diêu Viễn mặc quần bò và áo len dày, đều không phải đồ mới, hơn nữa còn toàn là màu đen, cũng may mà thân hình cô cao ráo, có khí chất, dù có mặc mấy màu tối tăm hơn nữa thì vẫn có cảm giác rất đặc biệt. Cũng giống như người ta nói, mỹ nữ dù có khoác cái bao tải lên người cũng vẫn đẹp, có điều nếu áo khoác bảo tải thật thì sẽ bị người ta đem ra bàn tán mất. Diêu Hân Nhiên lắc đầu. "Chị bảo này, em không thể ăn mặc xinh đẹp hơn, trang điểm một tí,

Đầu bên kia vọng đến giọng nói hào sảng của Hừng Ưng Nhất Hiệu: "Chị dâu mời? Thế thì đương nhiên phải uống rồi!"

Lúc Diêu Viễn dập máy, đằng sau lại có người cất tiếng: "Chị dâu, chị cũng mời em chứ?"

Diêu Viễn giật nảy mình, quay đầu lại nhìn một gương mặt đang cười tươi roi rói. "Anh..."

Người đàn ông cao ráo hơi gầy, mặc một bộ vest màu sẫm, trông rất lịch sự, nho nhã.

"Xin chào, Ngạo Thị Thương Khung." Đối phương đưa tay ra.

Diêu Viễn ngắn người một lát rồi mới bắt tay người kia, lại thấy người đó cười, nói: "Rất vui được gặp chị, ha ha, chị dâu, em tên Lý Cao."

- "Xin chào, Diêu Viễn."
 - "Em biết."
 - •••

Sau đó cô gọi thêm đồ, trong lúc ấy thì Lý Cao nhận được điện thoại. "Vâng, vâng, vâng, vâng."

Dập máy xong, anh ta quay sang cười với Diêu Viễn đang cầm đồ uống đợi mình. "Sếp bảo em gửi lời chào đến chị."

Tay Diêu Viễn run rẩy, Lý Cao nhận lấy đồ trên tay cô. "Hôm nay anh ấy bận lắm."

"Hai ngày trước anh ấy cũng bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi. Hôm nay lúc ở trên

"门"

máy bay đến Giang Ninh vẫn phải đọc tài liệu, mà vừa đến nơi đã bị đối tác kéo thẳng đi họp liền hai giờ đồng hồ không cho nghỉ, sau đó còn hẹn ăn trưa xong đi đánh tennis. Mặc dù kỹ thuật đánh tennis của boss là số một nhưng trong tình trạng thiếu ngủ nghiêm trọng thế này thì không biết được, có khi mệt quá mà gục luôn ấy chứ. Ôi chao, làm người đã khó, làm ông chủ còn khó hơn." Nếu mà đang gõ chữ, hẳn anh chàng Ngạo Thị Thương Khung này sẽ gõ ra vẻ mặt như (/ _) \ này cho xem.

Lúc đi ra khỏi quán cà phê, Diêu Viễn rốt cuộc cũng nói một câu: "Ùm, quả thật cần chú ý đến sức khỏe hơn nữa." Thân thể là cái vốn của cách mạng mà.

Lý Cao dừng bước. "Chị dâu, nếu không phiền thì chị có thể nói lại câu vừa rồi không?"

"Hå?"

Lý Cao rút điện thoại ra. "Để em ghi âm lại, câu này đáng tiền lắm đó."

Diêu Viễn toát mồ hôi.

Lý Cao cười. "Nếu biết chị dâu quan tâm đến mình, Giang thiếu gia trước giờ lạnh lùng, cao ngạo có khi lại trở nên ấm áp, dịu dàng trong chớp mắt ấy chứ, ha ha ha."

...

Tiếp đó Diêu Viễn lại nghe anh chàng bên cạnh kêu lên một tiếng thảm thiết, tựa như vừa nhớ ra điều gì đó: "Chị dâu, em vừa nhớ ra mua thiếu một cốc cà phê rồi!"

"Gì cơ?" Diêu Viễn nhìn theo ánh mắt anh ta, thấy cách hơn năm mét từ cửa quán cà phê có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ. Không hiểu tại sao, Diêu Viễn lại thấy tim mình đập mạnh, cô nhìn cửa sổ phía sau xe, không trông rõ người bên trong nhưng lại cảm thấy ở đó có người đang nhìn về phía cô, người đó...

thì sẽ không bao giờ tham gia mấy vụ tiệc tùng nhậu nhẹt giải trí khác, thế nên mới có được chút thời gian quý báu..."

Dành ra chút thời gian từ lịch trình bận rộn tối mắt tối mũi để đến họp offline?

Phong ba bão táp lần này đến cũng quá bất ngờ! Trong lòng Diêu Viễn đang có sóng lớn

Lý Cao ho khan một tiếng. "Chị dâu à, vừa rồi câu "sếp rất bận" em còn chưa nói hết. Bọn

em vốn tưởng đối tác bên đó phải quấn lấy cả ngày, nhưng không ngờ lại xong sớm. Sếp là kiểu người sang quý công việc nhiều, nhưng lúc đi công tác mà giải quyết xong công việc rồi

gầm thét.

Sau đó, phản ứng đầu tiên của cô nàng Diêu Viễn là vứt lại một câu cho người bên cạnh:

"Thiếu một cốc cà phê đúng không? Tôi đi mua" rồi lập tức quay người chạy vào quán cà phê.

Chính xác đúng là "chạy". Lý Cao trọn tròn mắt, há hốc miệng nhìn theo, cuối cùng quay

đầu nhìn chiếc xe, cắn răng tiến lại phía đó. Kính xe hạ xuống, Lý Cao cười. "Sếp, chị dâu đi mua cà phê cho sếp rồi."

Diêu Viễn chạy một lèo vào trong quán rồi mới nhận ra phản ứng vừa rồi của mình ngốc đến độ nào. Cô không khỏi che mặt than thở, chẳng có lý nào, cô đã tiếp xúc với anh ta ở ngoài đời bao giờ đâu, sao cũng như chuột gặp mèo luôn thế này?

Tim còn đập loạn nữa chứ!

Chỉ là gặp "bạn trên mạng" thôi mà, đâu cần căng thẳng đến mức phải chạy trốn? Việc này chẳng giống cô chút nào. Trước nay cô toàn được mọi người khen là "tự lập sớm, biết nghĩ sớm, còn nhỏ tuổi mà đã già dặn" rồi cơ mà.

Không nên, không nên!

Diêu Viễn già dặn hít sâu mấy hơi, sau đó đến trước quầy bán hàng mua một cốc cà phê, âm thầm lặp đi lặp lại với bản thân rằng "chẳng qua chỉ gặp cái là xong thôi", gặp sớm vượt qua sớm!

Đến lúc Diêu Viễn bước ra khỏi quán cà phê thì đã chẳng thấy Lý Cao đâu nữa, nhưng chiếc xe kia vẫn đỗ ở chỗ cũ, còn có một người đang đứng dựa vào xe. Diêu Viễn ngắn người nhìn "người lạ" kia, nửa ngày sau mới thầm "a" lên một tiếng, vừa rồi còn nhìn đến ngơ ngắn nữa chứ, cộng thêm cảm giác hơi mất tự nhiên khi bị ánh mắt sắc sảo của "người lạ" kia nhìn chăm chú.

Người đàn ông đang đứng bên cạnh chiếc xe đó mặc vest, dáng người cao ráo, lại thêm đường nét khuôn mặt xuất chúng, khí khái cao ngạo, hơn nữa đến cả dáng đứng cùng ánh mắt cũng hiện rõ vẻ lạnh lùng, dẫn đến câu cảm thán đầu tiên của Diêu Viễn là: "Hoàn toàn chẳng

giống bức ảnh sơ sinh kia tí nào!"

Người đàn ông cao hơn cô gần hai mươi centimet hơi cúi đầu nhìn cô, sau đó lại nghiêng đầu nhìn cốc cà phê trên tay cô, từ tốn hỏi: "Mua cho anh?"

"... Ù."

Trong lúc Diêu Viễn còn đang nghĩ ngợi lung tung thì người kia đã đi đến trước mặt cô.

"Cảm ơn." Anh lịch sự nói một câu rồi vươn tay cầm lấy, những ngón tay dài nhẹ nhàng lướt qua bàn tay cô. Cô giật mình, ngắng đầu đối mắt với ánh nhìn của anh. Người đàn ông lại chậm rãi nở nụ cười. "Em muốn uống à?"

"... Không phải."

"Diêu Viễn, anh tên là Giang Thiên, còn có tên là Giang An Lan, "An" trong an ôn, "Lan" trong ba đào lan tỏa."

Diêu Viễn thất thần đưa tay ra bắt tay anh.

Đến khi người đẹp Diêu đột nhiên nhớ ra cái tên "Giang An Lan" này thì lập tức đứng hình.

"Tớ bảo này, có cần nói cho anh ta biết là anh ta vào nhầm phòng rồi không?"

"Ê, tớ biết người này, là đàn anh năm thứ tư."

"Diêu Viễn, cậu không biết anh ta sao? Anh ta là Giang An Lan đấy!"

"Thôi, dù sao chúng ta cũng không quen biết anh ta, cứ coi như không biết đi."

xưng "Lý Bạch tái thế". Bọn họ mà là Lý Bạch thì đàn anh Giang phải là tướng mạo như Tùy Dạng Đế, tài tình như Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục, quyết đoán như Tần Thủy Hoàng, thắng chắc rồi."

Một lần khác cô lại nghe nhắc đến anh là lúc một cô bạn cùng phòng kích động khen nức

nở: "Tớ vừa nhìn thấy đàn anh Giang An Lan của khoa Thương mại đấy. Sao khoa chúng ta không có người tài mạo song toàn như thế chứ, nếu đẹp trai thì lại chẳng sâu sắc, còn dám tự

Ba vị hoàng đế hợp thể luôn? Lúc đó Diêu Viễn nghe xong chỉ biết lắc đầu, ở đâu mà lại có người khoa trương quá như vậy chứ?

Nhưng bây giờ ngẫm lại, khoa trương thì đúng là khoa trương thật, nhưng từ một góc độ nào đó thì người kia cũng đúng là anh tuấn xuất trần thật.

Mà bây giờ vị đàn anh họ Giang anh tuấn xuất trần đó đang đứng trước mặt cô tự giới

"Anh..."
"Anh với em từng học chung trường."
Giang An Lan hơi nghiêng đầu nhìn cô. Mái tóc anh vô cùng mềm mại, chỉ hơi nghiêng đầu đã buông nhẹ xuống. Diệu Viễn nhìn lên, bị chúng làm cho hoa mắt, lấy mất toàn bộ sự

thiệu bản thân. Diêu Viễn bắt đầu mất bình tĩnh. Nhưng cô lại nghĩ, liệu có phải là trùng họ trùng tên không? Bởi vì cô hoàn toàn không nhớ bộ dạng của người từng nói với cô câu: "Sao

cô lại thất đức thế?" trông như thế nào nữa.

chú ý.

Đúng vậy, họ từng học chung trường. Lúc cô học năm nhất, anh đã học năm tư. Cô lên năm hai, anh đã tốt nghiệp ra trường.

Anh biết tới cô lần đầu tiên, hay phải nói là tiếp xúc với cô lần đầu tiên, là trong khoảng thời gian chọn đề tài luận văn tốt nghiệp hồi học kì hai năm thứ tư.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô cứu anh, lần thứ hai hội ngộ, cô bảo: "Dù sao chúng ta cũng không quen biết anh ta..."

Giang An Lan nhìn cô một lúc, khóc miệng hơi nhếch lên như muốn nở nụ cười, cất tiếng:

Giang An Lan cười, gật đầu. "Cũng được."

Giang An Lan bảo lái xe rời đi trước. Trên đường đi đến đài phun nước cách đó hơn năm

"Ăc, khu khu khu!!" Diêu Viễn vừa sặc vừa họ khủ khu, sau đó đưa tay chỉ về phía đài

"Lý Cao qua bên kia trước rồi, chúng ta cũng qua đó hay đi hẹn hò riêng đây?"

phun nước được chọn làm nơi gặp mặt. "Đến đó đi."

mươi mét, anh lại hỏi: "Phu nhân, hay là em miễn cưỡng một chút nắm tay anh, coi như cùng cưỡi tọa kỵ?"

Quân Lâm bang chủ, anh yêu cái việc "cùng cưỡi" ấy đến mức độ nào vậy hả? "Không cần

đâu, cảm ơn, chúng ta cứ đi bình thường là được rồi."

"Thôi cứ nắm tay đi!"

Diêu Viễn thầm hít một hơi thật sâu. "Quân Lâm bang chủ, à không, đàn anh Giang An Lan, có thể là do em hiểu nhầm, nhưng mà có phải anh... mới gặp đã yêu em rồi không thế?" Vừa mới gặp đã nắm tay rồi.

Giang An Lan: "Không hiểu nhầm đâu, có điều, anh "yêu em" sớm hơn em tưởng một chút."

Diêu Viễn cứ thất thần lạc phách bị người ta nắm tay dẫn đi như thế. Cũng bởi vì vậy mà cô hoàn toàn không chú ý đến việc bọn họ đã thu hút biết bao nhiêu ánh nhìn, tuấn nam mỹ nữ lúc nào cũng hút mắt như vậy đó.

Diêu Hân Nhiên đợi nửa ngày vẫn chẳng thấy em họ quay lại, lúc này ở đây đã có khoảng mười người, bang Thiên Hạ có Ngạo Thị Thương Khung, Hùng Ưng Nhất Hiệu, Huyết Sa, Đi Đâu Về Đâu và người qua đường A, B, C, bên Bách Hoa Đường ngoài cô ra còn có Hoa Khai và Asia. Diêu Hân Nhiên vừa định rút điện thoại ra gọi cho Diêu Viễn thì Asia ở bên cạnh kéo tay cô, chỉ về phía sau lưng, nhỏ giọng hỏi: "Em nói này bang chủ, em họ chị có chói mắt như cô gái đằng kia không?" Sau đó lại quay sang Lý Cao nãy giờ vẫn nói chuyện điện thoại, hỏi nhỏ: "Tôi nói này phó bang chủ Thiên Hạ, bang chủ nhà anh có chói mắt như anh chàng đằng kia không?"

Người đầu tiên cất tiếng lai là Đi ĐâuVề Đâu: "Chi dâu?!"

Lý Cao rốt cuộc cũng kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại, nhìn theo hướng mọi người chỉ, sau đó bái phục sâu sắc: "Lão đại lúc nào cũng có hiệu suất cao như thế."

Diêu Viễn đi đến đài phun nước thì cảm nhận được bầu không khí có chút bất thường, mới chậm rãi hoàn hồn rút tay ra, cô cũng chẳng biết mặt mình có đỏ không nữa, nhưng chắc là không, bởi vì cô thấy cả quãng đường cô đều toát mồ hôi lạnh.

miệng nhìn qua nhìn lại giữa Diêu Viễn và Giang An Lan. "Lão đại and chị dâu?"

Huyết Sa mặc áo khoác dài nhìn rất đứng đắn, tóc búi sau đầu, phong cách dân văn phòng

Hùng Ưng Nhất Hiệu là một cậu trai hơi mập mạp, tuổi tầm đầu hai, lúc này đang há hốc

rõ ràng, cười bảo: "Sớm biết bang chủ đẹp trai thế này thì tôi đã xách luôn cái mặt già này để theo đuổi rồi."

Hoa Khai mở tiệm bán hoa, hai mươi bảy tuổi, trông rất nho nhã, tính cách lại hào sảng:

"Tiểu Quân giống hệt như tưởng tượng của tớ luôn."

A sia là mật nghiên gứn sinh thanh từ minh nắn "Oa sa sa mất hiết trungs là như thế nà nh

Asia là một nghiên cứu sinh thanh tú, xinh xắn. "Oa oa oa, nếu biết trước là như thế này thì em đã không đi, cái cặp này rõ ràng là đến đả kích người ta mà."

Diêu Viễn thở dài từ tận đáy lòng. "Nếu biết trước là như thế này thì tôi cũng chẳng đến rồi."

Hoa Khai nhíu mày. "Này, Tiểu Quân, lẽ nào cậu không muốn gặp bọn này à?"

"Không phải, chỉ là..."

Asia cũng cười. "Đúng thế, em thì còn có thể tự ti, mặc cảm chứ Quân tỷ thì sao lại thế? Còn làm màu ra vẻ à?"

Diêu Viễn có nỗi khổ mà không thể nói nên lời. Còn người đàn ông bên cạnh lại mim cười, nhìn thấy Lý Cao đằng kia ra dấu gọi mình đến đó thì nghiêng đầu nói với Diêu Viễn: "Em nói chuyện với mọi người đi, không sao đâu, anh qua bên kia một lát."

"..." Đại thần, sao anh nói câu này cứ như người chủ bảo boss nhà nuôi có thể ra ngoài hóng gió quá vậy?

Giang An Lan đi mấy bước qua chỗ Lý Cao. Lý Cao lập tức giới thiệu các thành viên của bang Thiên Hạ, sau đó hỏi: "Lão đại, vẫn còn một vài người chưa đến, anh có muốn phát biểu mấy lời không?"

Giang An Lan liếc nhìn Lý Cao một cái, anh ta cúi đầu, sau đó Giang An Lan lên tiếng: "Đến quán ăn phía trước kia đặt một phòng rồi cùng qua đó đợi đi, ở đây người qua kẻ lại nhiều, phức tạp." Ôn ào phức tạp, Giang thiếu gia không thích, nhưng chủ yếu là hôm nay trời hơi lạnh mà cô ấy lại mặc phong phanh thế kia.

Lý Cao cười tít mắt. "Tuân lệnh!"

còn một số là thật sự thán phục anh. Chơi game online mà hào phóng như Giang An Lan quả thật chẳng có mấy người. Anh mới tham gia Thịnh thế nửa năm, acc Quân Lâm Thiên Hạ là do anh mua lại từ lúc mãn cấp, vừa mua xong đã lập bang phái, sau đó mấy ngày trên giang hồ đã đồn một câu: "Theo Quân Lâm lão đại có thịt ăn!" Bởi vậy có n người vì thịt, khụ, vì chính nghĩa giang hồ, đã gia nhập bang Thiên Hạ, quả nhiên đãi ngộ cực kì tốt, mà đãi ngộ tốt thế, bọn họ đương nhiên sẵn sàng cống hiến sức lực nhiều hơn cho bang phái. Chính vì thế mà chỉ trong vòng nửa năm, bang Thiên Hạ đã trở thành một bang phái tuy không đông nhất nhưng chắc chắn là xuất sắc nhất trong server bọn họ.

Tại sao bao nhiều người đối diện với Giang An Lan đều có thái độ "khúm na khúm núm, mặc người sai bảo" như thế? Một số ít là đùa chơi cho vui như Ôn Như Ngọc, như Lý Cao,

Mấy thành viên bang Thiên Hạ lần này rốt cuộc cũng được gặp bang chủ đại nhân thật sự, đã thần tốc chuyển sự thán phục kia thành sùng bái luôn, bởi vì lão đại vừa đến đã dẫn bọn họ đến nhà hàng năm sao nguy nga lộng lẫy, sang trọng hoành tráng để nghỉ chân.

Mà đoạn đường đến nhà hàng ngắn ngủi đó, Diêu Viễn sánh bước đi cùng chị họ. Giang An Lan cũng không làm phiền, giữ khoảng cách hai mét sau lưng cô, mim cười nhìn ngắm người đi trước.

Khi vào trong phòng riêng có sức chứa năm mươi người, Giang An Lan lại đi đến bên cạnh Diêu Viễn. Lý Cao rất biết điều, vội gọi mọi người ngồi vào chỗ. Phòng riêng rộng, à,

Giang An Lan khẽ đặt tay lên sau lưng Diêu Viễn, dẫn cô vào ngồi bên tay phải anh. Hai nhân viên phục vụ đến đưa thực đơn, Lý Cao nói họ vẫn đang đợi người, lát nữa mới gọi đồ ăn, bảo phục vụ đưa trà lên trước.

nói chính xác phải là một sảnh đường cỡ nhỏ bày năm chiếc bàn lớn. Mười mấy người chỉ

ngồi hai bàn mà vẫn chưa đầy chỗ.

Nhân viên phục vụ rời đi, Lý Cao nói: "Còn một nửa chưa tới, mọi người gọi điện thoại giục đi, nhân tiện bảo bọn họ là chúng ta đổi địa điểm rồi."

mang đặc sản tới cho chúng ta đó!"

Lý Cao cười: "Nhà hàng này không cho mang đồ ăn từ ngoài vào để câu tạ ngồi yổm

Không bao lâu sau, Đi Đâu Về Đâu dập điện thoại, báo cáo: "Anh Ôn sắp tới rồi, còn bảo

Lý Cao cười: "Nhà hàng này không cho mang đồ ăn từ ngoài vào, để cậu ta ngồi xổm trước cửa đi."

Trong lúc mọi người cười đùa vui vẻ thì Diêu Viễn lại thấy mất tự nhiên. Người đàn ông phía bên phải cứ đặt một tay trên lưng ghế của cô, người cũng hơi nghiêng sang phía cô. Mặc dù anh đang nhìn mọi người nói chuyện nhưng cả người Diêu Viễn đều bị hơi thở nam tính

dù anh đang nhìn mọi người nói chuyện nhưng cả người Diêu Viên đều bị hời thờ nam tính của anh bao bọc, nếu để ý còn có thể ngửi thấy một mùi hương dịu mát thoang thoảng, chắc là nước hoa, rất phù hợp với con người anh... Suy nghĩ của Diêu Viễn bắt đầu bay lạc đâu mất, cô hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy mùi hương này thật dễ chịu, sau đó

Diêu Viễn không tin, Giang An Lan lại nói: "Anh thật sự không dùng mà, em thử ngửi kĩ lại xem?"

Diêu Viễn chẳng nghĩ gì sâu xa, nghiêng người sang định ngửi thử thì đột nhiên có người

ho khan một tiếng. Cô quay đầu lại thì thấy mọi người đều đang im lặng nhìn về phía mình. Đến tận lúc này cô mới hoàn hồn, ngượng ngùng, lúng túng vô cùng. Giang An Lan lại từ tốn

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô, sau đó cười, nói: "Anh không dùng nước hoa."

còn bất ngờ lên tiếng hỏi: "Anh dùng nước hoa của hãng nào vậy?"

nói với đám người xung quanh: "Phi lễ chớ nhìn, không hiểu sao?"

Đi Đâu Về Đâu: "Cảm giác cứ như vào lại trò chơi rồi ấy, lão đại vừa nói một câu, mọi người lập tức câm nín."

Hoa Khai: "Tiểu Quân còn kiệm lời hơn cả ở trong game nữa, là vì anh nhà cũng có mặt sao?"

Diêu Hân Nhiên: "Em nó còn chưa yêu đương bao giờ đâu, mọi người thông cảm đi."

không?!"
Nếu bây giờ đang ở trong trò chơi, hẳn Đi Đâu Về Đâu đã lại bị đá khỏi bang phái rồi.

Diêu Viễn lúng túng. "Tôi vào nhà vê sinh, mọi người cứ nói chuyên tiếp đi." Cô đi rất

Đi Đâu Về Đâu gào lên: "Úi cha, thế tức là nụ hôn đầu của hai người đều còn đúng

Diêu Viễn vã mồ hôi như tắm, lại nghe Lý Cao lên tiếng: "Thật á? Lão đại nhà chúng tôi

cũng là lần đầu tiên."

Huyết Sa không thể tin được. "Không phải chứ?!"

Trên đường đi, Hoa Khai cười, nói: "Quân Quân, lần đầu thấy cậu "rụt cổ" đó, cái anh chàng Quân Lâm Thiên Hạ kia khí thể ghê thật."

nhanh. Hoa Khai ngồi bên kia cũng chạy theo. "Đợi tớ với, tớ cũng đi."

Diêu Viễn câm nín, có điều cũng có cảm giác bị nói trúng tim đen. Đối diện với người đó, cô không thể tự nhiên, thoải mái được, trong đầu cứ hỗn loạn, mờ mịt.

Lúc này có một người đàn ông đi ngược lại phía họ, dáng người cao gầy, đeo kính gọng đen, trông rất nho nhã, lịch sự. Anh ta đi ngang qua bọn họ rồi lại vòng ngược lại, vươn tay

ra giữ lấy hai người, cười tít mắt nhìn Diêu Viễn. "Chị dâu?"

Diêu Viễn ngắn ra, buột miệng: "Anh là..."

Anh ta xốc lại chiếc ba lô, đưa tay ra, cười rất chân thành. "Tên trong game là Ôn Như Ngọc, tên thật là Ôn Trừng, nghe danh đã lâu, chị dâu!"

Diêu Viễn cũng bắt tay anh ta, sau đó anh ta quay sang bắt tay chào hỏi Hoa Khai. Hoa Khai thấy đối phương còn định nói chuyện tiếp với Diêu Viễn thì lên tiếng ngăn lại: "Người anh em này, bọn tôi còn phải vào nhà vệ sinh, có gì lát nữa vào lại nói."

Ôn Trừng cười. "Thế cũng được, tôi vào trong trước đã, lát gặp nhé."

Vào nhà vệ sinh, Hoa Khai mới ôm ngực thốt lên: "Chết mất! Vừa rồi có phải là người đó không vậy?!"

Diêu Viễn nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. "Ai cơ?"

"Là người dẫn chương trình của một chuyên mục phỏng vấn đó, rất nổi tiếng luôn!"

Diêu Viễn rất hiếm khi xem ti vi. "Không rõ nữa."

cười. "Lần họp mặt này của chúng ta đúng là rất chất lượng nha, Ôn Trừng là người nổi tiếng, chồng cậu nữa, nhìn cũng biết không phải đèn cạn dầu, không biết lát nữa còn có nhân vật xuất chúng nào xuất hiện nữa không?"

"Chương trình của anh ta cũng rất có đẳng cấp đó..." Hoa Khai xúc động một hồi rồi lại

Sự thật đã chứng minh, đúng là có nhân vật xuất chúng xuất hiện thật. Doraemon, không

ngờ anh chàng mười tám tuổi này lại là tác giả truyện tranh rất nổi tiếng trong nước. Ngoài ra, người đến muộn nhất là Thủy Điệu Ca Dao, mặc dù không phải người nổi tiếng nhưng ít ra cũng là một mỹ nhân, lại còn là đệ nhất mỹ nhân của Thịnh thế, tóc dài uốn lọn to, làn da trắng sứ, thân hình nhỏ nhắn, nói chuyện nhẹ nhàng...

Lập tức có đồng bào nam ghen tị với phó bang chủ: "Phó bang chủ được lời rồi, cưới được mỹ nhân Thủy Điệu!"

Lý Cao cung tay, nói: "Đâu có, đâu có."

Khi mọi người đã đến đông đủ thì lần lượt tự giới thiệu bản thân. Trong đó, người giới thiệu ngắn gọn nhất, lười biếng nhất đương nhiên là bang chủ bang Thiên Hạ, chỉ mở đầu bằng hai chứ: "Giang Thiên." Người khác cảm khái việc đó đã đành, đến cả Diêu Viễn cũng rất thắc mắc người này lúc nào thì dùng "Giang Thiên", lúc nào lại dùng "Giang An Lan"?

Mặc dù hôm đó xuất hiện không ít "danh nhân" nhưng mọi người kích động một hồi cũng

Doraemon gào khóc thảm thiết. "Trước giờ em có nói em là nữ đâu."

Hoa Khai nheo mắt. "Mới tí tuổi đầu đã dám cãi người lớn?"

Doraemon khóc to. "Không dám đâu, chị hai!"

Sau đó, đám người chia làm ba bàn chuẩn bi ăn. Mấy món khai vi đã được đem ra, Lý

Cao đứng lên nâng cốc. "Hôm nay, chúng ta vượt ngàn trùng xa cách có duyên hạnh ngộ nơi

thôi, vẫn là chơi hết mình, nghịch hết cỡ và trêu chọc cũng hết sức. Hoa Khai khoác cổ Doraemon. "Thẳng nhóc này giỏi, từ đầu đến cuối toàn dùng acc nhân yêu lừa người khác

nhé!"

đây..."

Ôn Trừng cười, mắng: "Cậu phát ngôn chính thức nhiều quá lậm luôn rồi đấy, cứ ăn uống luôn đi thôi."

Diêu Hân Nhiên cũng vỗ bàn. "Anh em chúng tôi đều đã đói đến mức da bụng dính vào da lưng rồi, bớt mấy câu dài dòng đó đi!"

Năm đó Lý Cao cũng là tài tử trong trường danh tiếng, bây giờ là người phát ngôn chính thức cho công ty của Giang thiếu gia kiêm luôn chân trợ lý, tự tôn bị người ta đả kích nghiêm

Trong lòng Ôn Trừng khâm phục bạn học cũ vô cùng tận. "Trước giờ chưa thấy ai thủ đoạn như cậu đâu Giang thiếu gia ạ, chỉ bằng mấy động tác mà đã biến buổi họp mặt của bọn này thành hôn lễ của hai người rồi."

Mà đối với việc này, Diêu Viễn chỉ có thể cảm khái: Nghiêm túc là thua. Bởi vậy, cô tiếp

trọng, cuối cùng đành cắn răng nhìn sang boss ở bên kia. Đúng lúc người kia kéo phu nhân bên cạnh đứng lên, giơ ly rượu trên tay, cất giọng bình thản, không quá to nhưng mọi người đều nghe thấy rõ ràng: "Mọi người tự nhiên đi!" Sau đó uống cạn ly rượu của mình khiến quần chúng hoan hô vang dội, còn có người lớn giọng nói: "Chúc bang chủ và bang chủ phu

Bàn tiệc rất phong phú, mọi người ăn cũng rất nhiệt tình, vui vẻ. Trong lúc đó, Diêu Hân Nhiên phát hiện Đi Đâu Về Đâu và Hùng Ưng Nhất Hiệu ngồi cùng bàn mình lại cứ mặt mày nghiêm túc nghịch điện thoại.

Diêu Hân Nhiên hiếu kì hỏi bọn họ: "Hai người đang làm gì thế?"

nhân trăm năm hạnh phúc!"

tuc làm con rùa rut đầu.

Đi Đâu Về Đâu còn không thèm ngắng đầu lên. "Chụp ảnh bữa trưa hôm nay đăng lên Weibo, @Hùng Ưng."

Ôn Trừng chỉ cười cười. Anh ta sẽ không nói bản thân vừa đến cửa khách sạn đã chụp ngay một tấm đăng lên Weibo hạng Vip của mình đâu.

Kết thúc bữa trưa, mọi người theo chân Đi Đâu Về Đâu đi tham quan hết các danh lam

Hùng Ưng Nhất Hiệu vẫn đang bấm điện thoại như múa. "Trả lời Đi Đâu Về Đâu trên

"Hai người đang ngồi cạnh nhau còn gì... Anh nói xem, mấy anh chàng cả ngày ru rú trong

nhà đều như thế hết à?" Diệu Hân Nhiên quay sang hỏi Ôn Trừng.

Weibo."

chiếc xe khách cỡ lớn đợi mọi người. Xe đương nhiên là do Giang An Lan sai Lý đại tài tử chuẩn bị, sau đó thuận theo hành trình đã lên sẵn đi một vòng, gần đến hoàng hôn thì xe dừng bên bờ biển.

thắng cảnh của thành phố Giang Ninh. Nói là đi nhưng vừa ra khỏi cổng nhà hàng đã có một

Một đám người tranh nhau chạy xuống trước rồi xông thẳng ra bờ biển. Kể cả mấy người sống ở Giang Ninh vốn đã nhìn quen nơi này rồi nhưng vì có bạn bè mới đến bầu bạn nên vẫn có một cảm giác hứng thú hoàn toàn mới.

Diêu Viễn "bầu bạn" cùng Giang An Lan đi sau cùng. Giang An Lan đi rất chậm rãi, thong thả, thậm chí dường như còn đang cố ý đi thật chậm. Người đẹp Diêu không khỏi có suy nghĩ

yên biển lặng nhưng cô vẫn mơ hồ cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó ở đây.

Quả nhiên, Diêu Viễn cho rằng có khi mình nên đổi nghề làm nhà tiên tri hay thầy bói thì hơn.

u tối, liệu người đó có âm mưu gì không đây? Mặc dù suốt chặng đường đi tham quan sóng

Đến lúc hai người đi đến bên một tảng đá rất to, dường như có thể che chắn được ánh mắt của đám người trong hai bang rồi, Giang An Lan cất tiếng: "Có phải em hơi sợ anh không?"

Diêu Viễn lập tức thể thốt, phủ nhận: "Không có đâu."

Giang An Lan cười. "Vậy tại sao em chẳng dám nhìn anh nói chuyện?"

Diêu Viễn ngắng đầu, sau đó vô cùng buồn bực, căng thẳng, cuối cùng lại cúi xuống, nản lòng.

Giang An Lan nhìn cô, đáy mắt ngập tràn niềm vui, đến khi anh nhẹ nhàng ôm lấy cô thì cô hoàn toàn ngắn người. Một lúc sau, Giang An Lan mới bình thản hỏi một câu: "Phu nhân, hay hôm nay chúng ta giải quyết luôn nụ hôn đầu nhé?"

Ngày hôm đó, nụ hôn đầu của Diêu Viễn chẳng còn, trong một tình huống rất mờ mịt.

không anh cũng sẽ căng thẳng đấy."

Sau đó cô nàng Diêu Viễn đã căng thẳng đến độ không phân rõ đông tây nam bắc gì nữa, thật sự nhắm mắt lại.

Cô chỉ nhớ anh kéo cô vào lòng, sau đó nâng cằm cô lên. "Ngoan, em nhắm mắt lại đi, nếu

Trong bóng tối, cô cảm thấy hơi thở ẩm ướt tiến lại gần mình, sau đó môi anh chạm vào môi cô. Cô cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài, thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Bàn tay của Giang An Lan đặt sau lưng cô cũng trượt dần xuống eo, kéo cô sát vào người anh, nhưng nụ hôn vẫn rất dịu dàng, không tiến vào sâu, chỉ nhẹ nhàng chà sát bên ngoài, một

lúc sau còn khẽ cắn môi cô một cái, hết hơi rồi mới chậm rãi rời ra.

Lịch trình của ngày hôm đó kết thúc sau bữa ăn khuya, có điều từ lúc ở bờ biển về, Diêu

Viễn đã rơi vào trạng thái đầu đơ đơ. Lúc vào quán karaoke, Diêu Hân Nhiên còn chạy qua hỏi cô: "Làm sao mà nhìn mệt mỏi thế kia?"

Diêu Viễn lắc đầu. "Em hơi choáng đầu."

Lân này, Giang bang chủ bị người trong bang kéo đi đánh bài tây. Đám Hoa Khai, Huyết Sa thì lên sân khấu hát, Diêu Viễn rúc vào trong góc, lặng lẽ nhìn bóng lưng Giang bang chủ khiến Diêu Hân Nhiên không nhịn được phải lên tiếng chọc ghẹo: "Anh chồng trong game của

Diêu Viễn nghĩ, tốc độ hôm nay tuyệt đối có thể so sánh với tốc độ trong trò chơi luôn rồi.

Kết thúc buổi họp mặt, đoàn xe đến khách sạn đã đặt phòng từ trước. Lý Cao còn kêu gọi mọi người: "Mấy người sống ở Giang Ninh cũng qua đó luôn đi, khó khăn lắm mới tụ tập được một lần, buổi tối còn có thể nói chuyện, sáng mai dậy còn có thể chơi một lúc nữa mà?"

em đúng là quá ổn nha, đến dáng lưng mà còn đẹp thế kia! Có điều chuyện gì cũng phải từ từ

thôi, thực tế không giống trong trò chơi, mới quen nhau đã có thể kết hôn luôn được..."

Trừ Diêu Viễn ra, những người khác vẫn đang vô cùng hào hứng, lại lần nữa "khấu tạ" Quân Lâm bang chủ đã bỏ tiền ra bao. Diêu Viễn cũng bị bà chị họ đang hào hứng kéo theo cùng.

Vào khách sạn, mọi người lần lượt nhận phòng, Diêu Viễn đương nhiên ở cùng chị họ. Giang An Lan đứng đằng xa nhìn cô nàng Diêu Viễn, có điều hôm nay Diêu mỹ nhân đã mệt

mỏi cả ngày, đang dựa lên vai chị họ gà gật chứ không để ý đến ánh mắt của anh. Mãi đến khi cô vô tình ngắng đầu lên và bắt gặp ánh mắt anh, lại thấy anh mim cười, trong đầu cô lập tức "ầm" một tiếng, mặt nóng muốn bốc cháy luôn.

Sau đó cũng không có gì nữa, mọi người ai về phòng nấy. Có điều lúc Diêu Viễn đang nằm đợi chị mình tắm rửa thì có nhân viên khách sạn đến đưa hai cốc sữa ấm, cô vừa định hỏi có phải đưa nhầm phòng không thì nhân viên đã mim cười đưa cho cô một tờ giấy.

Chữ viết đẹp đẽ, phóng khoáng: "It is graceful grief and sweet sadness to think of you, but

Đáng thương cho Diêu Viễn đã phấn đấu hai năm ở nước ngoài, thoáng cái đã hiểu: "Nhớ em là sự phiền muộn vừa ngọt ngào vừa buồn bã lại vừa tươi đẹp nhất, nhưng trong trái tim anh, đó lai là sư ấm áp không có bất cứ ngôn từ nào có thể diễn đat."

in my heart, there is a kind of soft warmth that can't be expressed with any choice of words."

Sau đó mấy giây lại có người ấn chuông, trong đầu Diêu Viễn lập tức hiện lên gương mặt của Giang An Lan, do dự hồi lâu ra mở cửa. Không ngờ bên ngoài lại là Ôn Trừng đang cười vô cùng thân thiết. "Chi dâu, có thể nói chuyên với chi mấy câu không?"

Ôn Trừng thấy sắc mặt cô không tốt liền bảo: "Chị dâu, thật ngại quá, muộn thế này rồi còn đến làm phiền chị, nhưng tôi sợ sau này sẽ không còn cơ hội nói với chị nữa, ý là mặt đối mặt ấy. Tôi vẫn luôn muốn mời chồng chị tham gia chương trình của tôi nhưng cậu ta lại không chịu, bởi thế tôi muốn nhờ chị nói giúp mấy câu."

"Tôi?"

Ôn Trừng mim cười, gật đầu. "Đúng thế, chị."

"Tôi với anh ta..."

"Đừng nói là không thân thiết gì nha, chị dâu."

Diêu Viễn còn chưa kịp toát mồ hôi thì đã có một chuyện kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu khiến cô quên luôn cái vụ "thủ thỉ khuyên nhủ" này, đó là Diêu Hân Nhiên quên mang sữa rửa mặt vào phòng tắm nên quấn cái khăn bông to chạy ra ngoài, đúng lúc thấy cửa mở, lại thấy một người đàn ông đứng đó, thế là hét lên một tiếng, tay run run khiến chiếc khăn rơi xuống... Chính đêm hôm đó, Diêu Hân Nhiên và Ôn Trừng kết một mối thù thật bự!

Thật đúng là một đêm lắm sự kiện, Diêu Viễn cảm thấy trái tim mình sắp quá sức chịu đựng rồi.

Cũng may là sau đó không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra nữa.

Hôm sau, trước khi ăn sáng rồi chia tay, mấy người không bị ám ảnh tâm lý bày tỏ lần sau có cơ hội nhất định phải tụ tập thêm lần nữa. Diêu Viễn thầm nghĩ, lần sau cô thà chết chứ không đi, cả tâm hồn lẫn thể xác đều mệt mỏi vô cùng, còn phải "làm phiền" đàn anh Giang đưa cô về nhà nữa chứ. Diêu Viễn thấy rất kì lạ, anh chàng Lý Cao lúc nào cũng lon ton theo sát phía sau sao giờ chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, cả chị họ cô cũng thế... Bởi vậy trên chiếc xe sang trọng, rộng rãi này, trừ lái xe ra thì chỉ còn cô với Giang An Lan mà thôi.

Giang An Lan: "Tối qua anh vốn định qua tìm em."

Diêu Viễn hỏi: "Tờ giấy đó là do anh viết?"

"Ù."

"Khụ, lần sau anh đừng viết nữa."

"Không thích à?"

Câu này biết phải trả lời làm sao? Diêu Viễn cảm thấy người này mặc dù bên ngoài có vẻ lạnh lùng, cao ngạo nhưng xử lý tình huống và hành động đều rất sắc sảo.

Giang An Lan nhìn cô, nhẹ giọng bảo: "Anh không biết theo đuổi người khác thế nào, nếu em muốn từ từ thôi thì anh sẽ giảm tốc độ xuống."

Diêu Viễn mở miệng mấy lần định nói gì đó nhưng không thành công, đại thần không hỏi cô có đồng ý hay không mà thắng thắn hỏi cô thích nhịp độ theo đuổi thế nào...

Giang An Lan lại lên tiếng: "Nói ra thì, anh vẫn còn nợ em một khoản tiền, đàn em Diêu ạ."

"Hå?"

8 Mỹ nhân cứu anh hùng

Năm năm trước.

Trong khu vực các trường học, vào một đêm sao mờ trăng tỏ, Diêu Viễn cơm no rượu say chậm rãi đi về phía trường Đại học Giang Ninh. Kì một năm thứ nhất, cô nhận được học bổng cao nhất, thế nên vừa lĩnh học bổng liền mời đám bạn cùng phòng từ năm ngoái đã kêu gào được khao đi ăn bữa tối. Vốn còn định đi hát karaoke nhưng Diêu Viễn thực sự quá mệt mỏi, tối qua dì cả tới thăm, cả đêm chẳng được ngủ nghê tử tế nên cô xin lỗi mấy cô bạn cùng phòng rồi đưa tiền cho bọn họ tự đi chơi, thừa thì trả lại mà thiếu thì tự bỏ thêm ra, còn cô về ký túc xá trước để ngủ bù.

Nhà hàng Diêu Viễn và đám bạn ăn tối cách Đại học Giang Ninh không xa lắm, cô chào từ biệt bạn bè rồi đi bộ chừng mười phút là đã về đến con đường phía cổng sau của trường. Con đường này có lịch sử lâu đời, hai bên cây cao rợp bóng, hôm nào thời tiết tốt có rất nhiều học sinh, sinh viên ra đây hẹn hò, dạo mát, nhưng bây giờ là tháng Ba, nhất là lại vào buổi tối, nhiệt độ rất thấp nên trên đường hầu như chẳng có mấy bóng người. Lúc gần về đến cổng

đây chắc không phải là... phần tử xấu của xã hội đấy chứ? Cô nhìn trước nhìn sau chẳng thấy có bóng người, thầm nghĩ tốt nhất vẫn không nên nhiều chuyện thì hơn, lỡ may có tèo thì lỗ vốn quá. Vừa định rảo bước đi đường vòng tránh chỗ đó thì thấy người kia lại đá vào cửa xe, cuối cùng cô không nhịn được mà lên tiếng: "Này, anh đừng làm chuyện xấu nữa, ở đây có camera giám sát đấy." Thật ra cô nghe nói hồi trước có nhưng về sau đã gỡ bỏ rồi, có điều không cần biết thế nào, cứ nói bừa thế đã.

Đối phương nghiêng người nhìn qua, đèn đường cách đó rất xa, ánh sáng lại phải len qua

trường, Diêu Viễn đột nhiên nhìn thấy bên đường có một chiếc xe đang đỗ, mà bên cạnh có một người đang dùng chân đá cật lực vào thân xe, trong lòng Diêu Viên không khỏi hoảng sợ,

Diêu Viễn nghĩ bụng, nếu giọng điệu mà có thể dùng số chỉ nhiệt độ để cân đo thì câu nói này hẳn đã dưới âm độ rồi. Nhưng ngay sau đó cô lại thấy anh ta đưa một tay đỡ trán, một tay

cành cây khe lá nên cũng đã mờ tối mất một nửa, Diêu Viễn không nhìn rõ bộ dạng anh ta thế

nào, chỉ biết người đó rất cao, sau đó nghe thấy anh ta lạnh lùng lên tiếng: "Cút!"

đặt lên xe, trượt người xuống đất. Sự việc diễn ra quá đột ngột, Diêu Viễn còn chưa kịp nghĩ gì đã chạy thẳng qua đó. "Này, này, anh có sao không?!"

Anh ta có vẻ rất đau đớn, hít thở cũng khó nhọc. Diêu Viễn chần chừ rồi vẫn quỳ xuống.

vươn tay định kiểm tra tình hình anh ta thế nào thì bị người kia hất tay ra. "Đừng có chạm vào tôi, tôi còn chưa chết được đâu."

"Này! Này!"

Không phản ứng.

Diêu Viễn hốt hoảng, cho dù anh ta có phải là "phần tử nguy hiểm của xã hội" hay không

thì cũng phải đưa người ta vào bệnh viện trước chứ? Hôm đó cũng xem như may mắn, Diêu Viễn vừa đứng dậy thì đã thấy có chiếc taxi chạy ngang qua, cô vội vàng vẫy lại. Nhưng cô

đối phương đã chẳng có động tĩnh gì nữa, chỉ dựa vào xe như đã bất tỉnh luôn rồi.

Lần đầu tiên Diêu Viễn gặp phải tình huống này nên không biết phải làm sao, một lúc sau,

cũng biết một mình mình không thể đưa anh ta lên xe nên chạy ra nhờ tài xế giúp một tay. Tính tình bác tài xế cũng dễ chịu, xuống xe giúp cô đưa anh chàng kia lên xe. Trong lúc đó, người kia cũng có mở mắt ra nhưng không nói gì thêm.

Vừa lên xe, Diêu Viễn đã nói: "Bác tài, phiền bác đưa đến bệnh viện nào gần nhất, nhanh lên một chút, anh ta sắp không được rồi."

Anh chàng đang chiếm mất hai phần ba ghế sau đã hồi phục được một phần ý thức, lạnh lùng cất giọng một cách khó khăn: "Ai sắp không được rồi chứ?"

Diêu Viễn quay đầu lại nhìn, chiếc xe đã bắt đầu chuyển bánh, ánh đèn đường từ bên ngoài khi có khi không hắt vào trong xe, lúc mờ lúc tỏ, lúc bấy giờ cô mới nhìn được tương đối

nghe". Cô chẳng đáp lời anh ta, thầm nghĩ cứ xem như hôm nay mình tích đức đi vậy.

Anh chàng kia cũng nương vào những luồng sáng lay động hắt bóng để nhìn cô một lúc,

tướng mạo của người này, rất xuất chúng, có điều cách nói chuyện thì thực sự là quá "khó

cuối cùng nhắm mắt lại.

Vào đến bệnh viện, Diêu Viễn xuống xe trước, vòng qua phía bên kia mở cửa xe, định dìu

anh ta xuống thì lại nghe thấy anh ta chậm rãi cất tiếng: "Tôi không đi nổi nữa, vào gọi người mang cáng ra đi, còn nữa, tôi không có tiền đâu, để hết trên xe rồi."

Thế là cô bạn Diêu Viễn lại chạy vào trong tìm người cáng cái người lạ có tính khí chẳng lấy gì làm tốt đẹp này vào, sau đó lại giúp anh ta làm thủ tục nhập viện, số tiền học bổng mang trên người thoáng cái đã chỉ còn chưa đến năm trăm tệ. Đến khi mọi việc xong xuôi,

Diêu Viễn cũng mệt đờ đẫn, đương nhiên cô cũng chẳng có ý định đợi anh ta ra ngoài, ngồi trên ghế bệnh viện nghỉ ngơi một lát rồi ra ngoài vẫy taxi về trường.

Tới lúc năm được trên giường của mình rồi, Diêu Viễn mới mơ hồ nghĩ, liệu đây có phải là một hình thức lừa đảo mới không? Mà chuyên cũng đã như thế rồi, có nghĩ nữa thì cũng

là một hình thức lừa đảo mới không? Mà chuyện cũng đã như thế rồi, có nghĩ nữa thì cũng chẳng ích gì, thế là cô ôm lấy túi sưởi rồi lăn ra ngủ.

Giang An Lan nằm viện một đêm, hôm sau quay lại trường. Vừa vào phòng ký túc xá, cởi

luận văn, thấy thế thì quay đầu nhìn anh. "Về rồi đấy à An Lan, hôm qua đi đâu chơi thế?" Hai người khác vẫn đang chơi game cũng phụ họa: "Đúng thế, đúng thế, đi ăn chơi đàng điểm ở đâu vậy?"

Giang An Lan không trả lời, chỉ nhắm mắt nằm im một lúc rồi ngồi bật dậy nói với Ôn

được áo khoác ra, ngã người xuống giường là ngủ ngay. Ôn Trừng đang nghiên cứu đề tài

Cậu bạn béo đang đánh game cũng sững sờ. "Ùi ôi, An Lan, cuối cùng cậu cũng có hứng

Trừng: "Mấy cô nàng hoa khôi của trường mình có những ai? Tìm hộ cái xem nào."

thú với mấy hoa khôi trường mình rồi à?"

Giang An Lan lạnh lùng, kiêu ngạo lườm cậu béo một cái, đứng dậy đi đến sau lưng Ôn Trừng. "Tìm đi, cho tôi xem ảnh."

Ôn Trừng cười. "Lại còn háo hức không thể đợi được thế cơ đấy", nhưng tay đã nhanh chóng mở diễn đàn của trường ra xem. Topic có hoa khôi các lớp, các khối, các khoa hay cả trường đương nhiên không cần phải nghĩ, ở ngay trang chủ, bởi thế vèo một cái đã tìm ra. Ôn Trừng kích chuột mở lên xem.

Giang An Lan lướt mắt nhìn tấm ảnh đầu tiên trong đó, lắc đầu. "Không phải cô ấy. Kéo xuống tiếp đi."

Ôn Trừng lại kéo xuống. Tấm ảnh nào xuất hiện, Giang An Lan cũng lắc đầu phủ định. "Không phải."

Đến tấm ảnh cuối cùng, Giang An Lan không khỏi nhíu mày. "Hết rồi à?"

Giang An Lan: "Tìm một người." Ngừng một chút lại bổ sung thêm: "Vấn đề nợ nần."

"Đúng thế, đều ở đây hết cả." Ôn Trừng thực sự rất tò mò. "Rốt cuộc câu muốn tìm ai?"

Ôn Trừng thầm mắng chửi: "Tất nhiên tôi biết cậu tìm "người" rồi, vấn đề là người nào?" Có điều nghe đến câu "vấn đề nợ nần", Ôn Trừng liền kinh ngạc. "Ai lại nợ cậu tiền thế? Bây giờ không chỉ có con trai nợ cậu tiền mà đến cả mỹ nữ cũng dày mặt đến tìm cậu vay tiền nữa à?"

Giang An Lan nhíu mày. "Là tôi nợ tiền cô ấy."

Giang An Lan gặp lại Diêu Viễn lần nữa là vào buổi sáng anh đã quyết định xong đề tài luận văn, chuẩn bị buổi chiều lên máy bay về Bắc Kinh. Lúc đó anh vừa từ phòng của giáo viên hướng dẫn ra, đang đi về ký túc xá thì thấy Diêu Viễn đang vừa nói chuyện với bạn vừa đi về phía khu giảng đường bên cạnh.

Giang An Lan chỉ nghĩ có hai giây đã đi theo đằng sau, thấy cô vào giảng đường lớn nằm ở tầng một, do dự một hồi rồi cũng vào theo.

Thời gian đó sức khỏe của anh không tốt, vừa ngồi xuống cạnh cô đã nhắm mắt nghĩ xem nên mở lời thế nào để trả lại tiền cho người ta thì nghe thấy câu nói kia. Vì cô không nhận ra anh mà anh cảm thấy tức giận, không thèm trả tiền mà đi thẳng ra ngoài luôn.

Sau đó, mỗi lần nhớ tới việc này anh lại nghiến răng ken két.

Khi anh về nhà tại Bắc Kinh, vứt số tiền vốn định đem trả cho cô vào tủ đầu giường, suốt năm năm chưa từng động đến.

năm năm chưa từng động đến.

Trong năm năm này, anh cùng cậu em họ Triệu Tử Kiệt từng đi du học bảy, tám năm ở

nước ngoài về mở một công ty thương mại, kết quả không tồi. Ngoài việc sức khỏe không

được tốt lắm, Giang An Lan có thể nói là phong quang vô hạn, xuất thân danh giá, thông minh hơn người, lại thêm diện mạo quả thật xuất chúng khiến những cô gái có ý với anh nhiều không kể xiết. Cho dù chỉ là đi ra ngoài ăn bữa cơm thì cũng có những cô nàng to gan lớn mật đến hỏi xin số điện thoại của anh. Thế nhưng anh sống hai mươi tám năm rồi vẫn chưa từng có quan hệ yêu đương với cô gái nào. Hai năm trước, gia tộc họ Giang đã có người lo lắng hỏi thăm anh vài lần, rốt cuộc anh thích kiểu con gái như thế nào? Đáp án của Giang An Lan lần nào cũng là: "Gặp một lần mà khiến tôi nhớ mãi là được."

khiến người ta nhớ mãi không quên thì đơn giản, còn ngược lại, sao càng nghĩ càng thấy chẳng có hi vọng gì hết vậy?

Chỉ có bản thân Giang An Lan biết, mấy năm nay anh vẫn chưa hề quên bóng hình kia.

Khiến câu nhớ mãi ấy hả? Đám chị họ, bác gái trong nhà không ai không đau đầu, cậu

Năm Giang An Lan hai mươi lăm tuổi, lại lần nữa gặp được Diêu Viễn, tại một nhà hàng

nổi tiếng ở Bắc Kinh. Anh và Lý Cao ăn xong bữa trưa, chuẩn bị ra ngoài thì thấy trước cửa có rất nhiều người đang xếp hàng, anh nhíu mày chen qua hàng người, đột nhiên dừng bước,

nghiêng đầu nhìn sang phía tay phải.

Thật trùng hợp, tối qua anh vừa nghĩ đến người này, mặc dù cả năm anh chẳng nhớ người ta đến hai, ba lần, vì mỗi lần nhớ là sẽ lại nhíu chặt hai hàng lông mày, không ngờ hôm nay ra ngoài ăn bữa cơm lại gặp được cô bằng xương bằng thịt. Đừng nói hai người ở hai thành phố khác nhau, cho dù sống ở cùng một thành phố thì tỷ lệ gặp được nhau như thế này cũng thấp đến gần như vô vong.

Lúc đó Giang An Lan ho khan một tiếng rồi quay lại nói với Lý Cao: "Tôi ra ngoài trước, cậu vào trong nói với quản lý là ưu tiên sắp xếp bàn cho hai vị đằng kia."

Lý Cao nhìn theo ánh mắt sếp nhà mình, thấy hai cô gái đang cúi đầu cười đùa nói chuyện

không phải nhỏ, người ta vừa nghe thấy là anh nhờ thì lập tức cho người đi sắp xếp. Lý Cao ra ngoài báo cáo kết quả, Giang An Lan ngồi sau xe chỉ "ừ" một tiếng. Lý Cao lại không nhịn được cười, hỏi: "An Lan, hai cô nàng xinh đẹp đó là ai thế?"

Đương nhiên Giang An Lan không trả lời mấy câu hỏi mang tính "bà tám" của Lý Cao, chỉ

thì ngấn ra một lúc, sau đó lập tức quay người đi làm nhiệm vụ. Địa vị của Giang An Lan

trầm mặc ngồi đó.

Cuối cùng Giang An Lan xuống xe, bảo Lý Cao về công ty trước.

thong thả nhìn cô. Lúc đó anh đột nhiên có một ý nghĩ, hóa ra, nhìn cô còn thỏa mái hơn nhiều so với việc nhớ đến cô.

Giờ phút này, Giang An Lan ngồi trong xe nhìn người con gái chỉ cách mình trong gang

tấc. Cô không biết, lần gặp gỡ ở Bắc Kinh khi ấy, lúc cô ăn xong bữa cơm rồi cùng chị họ đến quán trà thưởng trà nghe kịch, anh đã ngồi ở chiếc bàn phía sau cắn hạt dưa, ung dung,

Hiện tại, thiếu gia nhà họ Giang cũng ung dung, thong thả nhìn cô, sau đó cất tiếng: "Nói ra thì, anh vẫn còn nợ em một khoản tiền, đàn em Diêu ạ."

"Hå?"

- "Nhưng anh không định trả nữa rồi."
- ...
- "Có phải em rất tò mò muốn biết chuyện thế nào không?" Diêu Viễn gật đầu lia lịa. Nhưng không ngờ đại thần lại bảo: "Thế thì anh càng không nói cho em biết. Có điều nếu tối nay em mất ngủ thì có thể gọi điện cho anh, anh giúp em giải khuây."
 - •••

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước tòa nhà Diêu Viễn ở. Giang An Lan từ biệt cô rất bình thường, nhưng cô thì đến sức để chào cũng chẳng còn nữa.

Mà chiều hôm đó, trước khi Giang An Lan lên máy bay về nhà còn gửi tin nhắn cho cô: "Không ngủ được thì gọi điện cho anh nhé!"

Bạn nói xem, người này sao mà xấu thế!

Lúc trước chưa gặp mặt, ấn tượng của Diêu Viễn về vị đại thần này là phóng khoáng, quan tâm, vô địch. Còn bây giờ, ý nghĩa của từ "phóng khoáng" và "quan tâm" có hơi kì quái, chỉ có "vô địch" là đương nhiên vẫn còn nguyên.

Nghe nói hình tượng của đàn anh Giang trong mắt Diêu mỹ nhân đã hoàn toàn sụp đổ, sau đó một hình tượng mới được xây nên, mà trên viên gạch đặt nền móng đầu tiên có ghi: "Boss này bụng dạ đen tối, PK cần cần thận."

Dư âm của lần họp mặt này cũng phải gọi là vô địch, hai ngày hai đêm liền, kênh Liên

minh đều bàn luận sôi nổi, nào là thành phố Giang Ninh có nhiều thứ hay ho quá, nào là bang chủ anh tuấn, hào phóng vô biên, nào là phó bang chủ chuyện gì cũng dài dòng văn tự, nào là Ôn trưởng lão mỗi lần cười đều như gió xuân về nhưng lại cứ thấy có sát khí, mà quan trọng nhất là Ôn trưởng lão là người nổi tiếng, người nổi tiếng đó... Ngoài ra còn có n người đẹp, đặc biệt là chị dâu, có điều chị dâu đã thuộc quyền sở hữu của lão đại mất rồi.

Hai ngày nay Diêu Viễn bị mất ngủ nên chẳng có tinh thần mà đăng nhập vào trò chơi, bởi vậy mới thoát được mùa buôn chuyện này, cũng không biết là may hay không may nữa? Mãi cho đến ngày thứ ba, Diêu Viễn bị chị họ kéo lên vì Ngạo Thị Thương Khung lập đội đánh phụ bản mười hai người Tiên Nữ Phong. Diêu Hân Nhiên rất hứng thú với phụ bản này nên mới kéo Diêu Viễn cùng tới báo danh.

Vừa vào kênh Liên minh, Ôn Như Ngọc đã khách khí chào hỏi: "Chào chị dâu! Chào Thủy bang chủ!"

Thủy Thượng Tiên: "Cút!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Tôi nói này Thủy bang chủ, cô với Ôn trưởng lão nhà chúng tôi vì sao lại kết thù thế? Nói chuyện hung hãn ghê."

Thủy Thượng Tiên: "Nhìn ngứa mắt thôi."

Ngạo Thị Thương Khung: "Thấu hiểu, bọn tôi nhìn cậu ta cũng ngứa mắt."

Ôn Như Ngọc: "^_^'

Ôn Như Ngọc: "Hệ hệ."

Ngạo Thị Thương Khung: "Được rồi, đủ người rồi, hôm nay chúng ta đánh Tiên Nữ Phong, hai ngày nay sức khỏe của lão đại không tốt nên lần này tôi chỉ huy."

Sau khi mọi người tập hợp lại tọa độ đã hẹn, Ngạo Thị Thương Khung bắt đầu lập đội. Quân Lâm Thiên Hạ đương nhiên không có trong đó vì anh không lên mạng.

Trước khi vào phụ bản, Diêu Viễn lên QQ tìm anh. Lần trước hẹn chat voice, hai người đã trao đổi số QQ. Diêu Viễn định hỏi thăm tình hình sức khỏe anh thế nào vì dù sao thì... khụ, cũng xem như có quen biết đị. Lúc cô gửi tin nhắn đị thì nick của anh đạng để chế đô bân

cũng xem như có quen biết đi. Lúc cô gửi tin nhắn đi thì nick của anh đang để chế độ bận.

Về sau, Diêu Viễn nghiêm khắc cảnh báo bản thân, lúc người ta bận thì tuyệt đối không

được làm phiền. Diêu Viễn: "Anh không sao chứ?" JAL: "[Trả lời tự động] Anh yêu em." JAL: "Không vấn đề gì." Dao Viễn: "Gì cơ?" JAL: "[Trả lời tự động] Anh yêu em." JAL: "Anh nói không sao, em đừng lo lắng." Dao Viễn: "Không, em đang hỏi cái trả lời tự động của anh cơ..." JAL: "[Trả lời tự động] Anh yêu em." JAL: "À, thiết lập đặc biệt." Dao Viễn: "..."

JAL: "[Trả lời tự động] Anh yêu em."

Cái thiết lập "đặc biệt" này là ý gì vậy?

phải ăn tối."

Dựa vào cách hành xử hàng ngày của Giang An Lan, hẳn anh sẽ không chấp nhận gửi trả lời tự động "anh yêu em" đến cho tất cả những người tới tìm anh trên QQ đâu nhỉ?

Nếu quả thật chỉ dùng với cô thì... QQ có chức năng này sao?

Bởi thế, chắc chắn là anh tự động thủ phải không?

Đại thần, một ngày không khiến tôi khó ở là anh không vui phải không?

Đối phương bận rộn như thế mà ngày nào cũng không quên "chăm sóc" ba bữa cơm của cô, thật khiến cho người trong cuộc được quan tâm mà hoảng hốt, đúng, vấn đề chính là ở chỗ "hoảng hốt" ấy.

Nhớ lại hai ngày trước không vào game, hai người vẫn có "giao lưu". Tình hình "giao lưu" cụ thể như sau: Đúng tám giờ sang, Diêu Viễn sẽ nhận được tin nhắn của Giang An Lan: "Chào buổi sáng", đúng mười hai giờ trưa: "Đã ăn cơm trưa chưa?", đúng sáu giờ tối: "Nhớ

Mà lúc này, Diêu Viễn ôm theo ba chữ "anh yêu em" tiến vào phụ bản.

Bạn nói xem cái vị đại thần này, chẳng qua là tôi nợ tiền anh ta, à nhằm, là tôi cho anh ta nợ tiền mà quên mất thôi, có cần phải trăm phương ngàn kế hành hạ tôi như vậy không? Lẽ nào đúng như ông bà ta thường nói, đứa nợ tiền mới là đứa cầm đằng chuôi? Nhưng lúc tôi nợ tiền người ta tiền vàng, người cầm đằng chuôi vẫn là anh ta mà... Quả nhiên con người ta khác nhau chính là ở thái độ.

Sau đó, đánh Tiên Nữ Phong chưa đến mười lăm phút cả đội đã bị diệt, nguyên nhân không phải bởi cô bạn Diêu Viễn, trình độ thao tác của cô nàng vẫn rất cao, cho dù không tập trung tinh thần thì cũng không đến nỗi hại cả đội như thế. Nguyên nhân là bởi chiến tranh nội bộ của Ôn Như Ngọc và Thủy Thượng Tiên...

Trước khi đội bị diệt, Thủy Thượng Tiên: "Ôn Như Ngọc trị thương đi! Anh bị đần à!"

Ôn Như Ngọc: "Không đần như cô, trình kém thì đừng có xông lên trước! ^_^"

Thủy Thượng Tiên: "Trình kém? Anh có tư cách nói tôi à? Mục sư như anh chắc còn không có tay luôn ấy!"

Tóm lại, cuối cùng đội bị diệt.

Lạc Thủy: "Lão đại lên rồi! Thương Khung dẫn bọn tôi đi đánh Tiên Nữ Phong, mới mười lăm phút đã game over, chết thẳng cẳng rồi bị đá ra ngoài, mất mặt chết đi được."

Ngạo Thị Thương Khung: "Tối vừa báo cáo với bang chủ rồi, lần này thảm bại cũng đâu phải tại phương pháp chỉ huy của tôi, ok? Là do có hai người cứ tán tỉnh ve vãn nhau làm

Quần chúng ra ngoài phụ bản lần lượt chạy lên kênh Liên minh kể lễ, đương nhiên là khinh

Diêu Viễn đọc một lúc thì thấy Quân Lâm Thiên Hạ cũng lên mạng: "Đánh Tiên Nữ Phong

bỉ hai người kia.

hỏng cả đội hình đấy chứ! (()^\)\"

Ôn Như Ngọc: "Ai tán tỉnh ve vãn? ^ ^"

lần nữa."

Thủy Thượng Tiên: "Ai tán tỉnh ve vãn?!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Mau đi thêm lần nữa đi lão đại, vừa rồi em hoàn toàn chưa phát huy được thực lực đâu."

Đi Đâu Về Đâu: "Tiên Nữ Phong một ngày chỉ được đi hai lần, buổi sáng tôi đi cùng người khác rồi, hôm nay không có cơ hội đánh cùng lão đại."

thôi.

Trước khi vào phụ bản, Giang An Lan nhắn tin cho Diêu Viễn: "Chúng ta lên YY tán tỉnh

Lập lại đội mới, so với lần trước thì chỉ đổi Đi Đâu Về Đâu thành Quân Lâm Thiên Hạ mà

Diêu Viễn ngã bò lên bàn phím, đánh ra một hàng "dgsdfghjklfghghj" rồi ấn cả vào phím gửi đi.

Giang An Lan: "Vui đến độ nói không lên lời?"

Diêu Viễn: "..."

Sau khi vào phụ bản, quần chúng nghe theo chỉ dẫn của Quân Lâm Thiên Hạ, một đường thẳng tiến về phía trước, so với lần trước thì thuận lợi hơn không biết bao nhiêu lần.

Lạc Thủy: "Quả nhiên đi với bang chủ là sung sướng nhất!"

ve vãn đi!"

Cục Cưng Ngoan: "Bang chủ oai dũng, sùng bái bang chủ!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Khụ, theo hiểu biết của tôi về bang chủ thì hiện giờ bang chủ

Lạc Thủy: "Ôi chao, tôi cũng có tâm lý như thế, nhất là sau hôm họp mặt, biết lão đại cao quý, hào phóng, chiếu trên như thế, lại thêm được mục sở thị chị dâu là mỹ nhân tuyệt sắc

Cuc Cưng Ngoan: "Thật á? Thật muốn biết bang chủ đại nhân đang nói gì với chị dâu? Tại

nhất định vừa uống hồng trà vừa nói lời đường mật với chị dâu, mọi người có tin không?

Diêu Viễn khóc không được mà cười cũng không xong, bị đoán trúng rồi.

sao tôi cứ thấy hóng chuyện của bang chủ còn hấp dẫn hơn cả đánh phụ bản thế nhỉ?"

(≧▽≦)/~"

nữa..."

thếch không dám nhìn thẳng vào màn hình, còn về chuyện Giang An Lan nói gì với cô...

Nhược Vi Quân Cố: "Vừa rồi anh ấy giới thiệu cho tôi một bộ phim điện ảnh, ngoài ra

Lúc này Diệu Viễn đầu bù tóc rối đang nằm bò lên bàn phím với bô dang lôi thôi, lệch

cũng không nói gì."

Ngạo Thị Thương Khung: "Điện ảnh? Sếp xem phim điện ảnh? Cậu ta có tế bào văn nghệ từ lúc nào thế?"

Quần chúng hoàn toàn chẳng bất ngờ. Ngạo Thị Thương Khung nhắn tin cho Diêu Viễn: "Chị dâu! ~~~(> <)~~~" Nhược Vi Quân Cố: "..." Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu $\sim (\geq \nabla \leq)/\sim$ " Nhược Vi Quân Cố: "... Khu, không biết phó bang chủ có gì chỉ giáo?" Ngạo Thị Thương Khung: "..." Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, chị có muốn lấy ảnh của sếp không? Sau này chúng ta có thể hoat động ngầm, em đưa chị cái chị muốn, chị nói tốt cho em, thế nào?" Nhược Vi Quân Cố: "Tôi không cần..." Ngạo Thị Thương Khung: "Em biết là chị đã nhìn thấy người thật rồi, mà người thật cũng

là của chị luôn rồi nên nhìn ảnh không có hứng thú gì em có thể hiểu, nhưng bây giờ hai người

[Hệ thống] Ngạo Thị Thương Khung bị cấm phát ngôn.

yêu xa, dù sao có tấm ảnh an ủi cũng tốt mà."

Nhưng mà, cô với anh ấy đang yêu nhau à? Sao cô chẳng biết gì hết vậy? Thế là cô nàng Diêu Viễn buột miệng hỏi một câu khiến cả đời hưởng "lợi": "Chúng ta đang yêu nhau sao?"

Từ trong tai nghe vang lên giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Hôn cũng hôn rồi, phu nhân, em

Diêu Viễn không nhịn được mà bật cười, người này nói chuyện thật đúng là dài dòng.

nói thử xem?"

Thủy Điệu Ca Dao: "Tập trung đánh phụ bản đi." Đúng vậy, đệ nhất mỹ nhân cũng có mặt trong đội.

Diêu Viễn đọc xong câu này thì không nhịn được mà phụ họa theo: "Đúng thế, mọi người tập trung vào." Câu này thật ra là nói với vị đại thần đang nói chuyện "ngả ngớn" nào đó.

Quần chúng: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đoạn đường phía trước có cơ quan mai phục, tôi với Nhược qua trước phá ải, những người khác đợi lệnh."

Thủy Điệu Ca Dao: "Quân Lâm, hay để em qua đó với anh đi, nếu xảy ra chuyện em có thể

thêm máu cho anh."

Lạc Thủy: "Đúng đấy lão đại, đi qua đó mang mục sư đúng là hợp lý hơn."

Thủy Điệu Ca Dao: "Đi thôi, Quân Lâm."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Xin lỗi, tôi làm việc nhìn người không nhìn việc."

٠٠٠:

Cục Cưng Ngoan: "Tôi chịu không nổi rồi, quả nhiên tôi đến là để xem chuyện tình cảm của phu thê bang chủ, phụ bản gì gì đó chỉ là phù du thôi!"

Ngạo Thị Thương Khung gửi tin nhắn cho Quân Lâm Thiên Hạ: "Quá tàn nhẫn, mặc dù bây giờ Thủy Điệu Ca Dao là vợ tôi nhưng từ đầu đến cuối người ta chỉ yêu có mình cậu, mình cậu, mình cậu,..."

Lần vào phụ bản thứ hai này, Quân Lâm Thiên Hạ dẫn theo một đám bà tám mà vẫn có thể qua hết ải, mặc dù phải đánh đến gần một tiếng đồng hồ, thành tích cũng không quá tốt, có điều vật phẩm rơi ra không tồi chút nào. Về cái vận đỏ này, Diêu Viễn nghĩ, đại thần hệ thống chắc "để ý" đại thần rồi chăng?

Ngạo Thị Thương Khung đã ra khỏi phụ bản lên tiếng trên kênh Phụ cận: "Ôn trưởng lão, cái gì gọi là "ra vẻ dễ thương kinh tởm"? Hử?"

Ôn Như Ngọc: "Bây giờ cả bang bị lây nhiễm cái kiểu ra vẻ dễ thương kinh tớm của phó

Sau khi Ôn Như Ngọc nhặt vật phẩm xong, Hùng Ưng Nhất Hiệu kêu lên: "Như Ngọc, ra

khỏi phụ bản chú ý đừng để người ta cướp hàng nha! $\sim (\geq \nabla \leq)/\sim$ "

Lạc Thủy: "Người chết không sao, đồ không mất là được! O(∩ ∩)O Ha ha."

Ôn Như Ngọc: "^_^"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Được rồi, hôm nay tới đây thôi, mọi người nghỉ sớm đi." Lão đại

anh chỉ đến đây để so sánh kết quả đánh phụ bản lúc có và không có anh thôi.

Quần chúng: "Hả?!"

bang chủ rồi hả?"

Diêu Viến nhìn đồng hồ, mười giờ tối, mặc dù bản thân cũng hơi buồn ngủ nhưng đối với mấy người chơi game thì giờ này đã đánh răng rửa mặt để đi ngủ có vẻ hơi sớm quá.

"Chơi game đúng mức tốt cho não, chơi game mê muội hại thân thể. Sắp xếp thời gian hợp lý, hưởng thụ cuộc sống mạnh khỏe."

Ôn Như Ngọc gửi tin cho phó bang chủ: "Cậu có cảm thấy An Lan dịu dàng hơn trước

Lại thấy Quân Lâm Thiên Hạ đại nhân chép lại y nguyên biểu ngữ tuyên truyền game:

nhiều rồi không?"

Ngao Thị Thương Khung: "~~~(> <)~~~"

rồi à?"

Ôn Như Ngọc: "Đừng có tung lượn sóng nữa, nói chuyện cho tử tế nào."

rồi, cậu hiểu mà."

Ôn Như Ngọc: "Sức khỏe của cậu ấy dạo này như thế nào? Lúc nãy cậu nói lại trở bệnh

Ngạo Thị Thương Khung: "Tính cách hình như vẫn thế thôi, có điều tâm tình tốt hơn nhiều

Ngạo Thị Thương Khung: "Đúng thế, dạo gần đây bận quá mà."

Ôn Như Ngọc: "Nói ra thì, không biết chị dâu có biết chuyện này không? Liệu có ngại không?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Không rõ nữa, chắc trong lòng An Lan cũng có suy tính rồi. Hơn nữa người như chị dâu... tớ thấy chắc cũng không ngại gì đâu."

Ôn Như Ngọc: "Ù'."

Ôn Trừng tán dóc với Lý Cao một hồi rồi lên kênh Liên minh: "Mọi người hôm nay đã vất vả cống hiến sức lực cho bang mình rồi, có cơ hội sẽ bảo bang chủ sama nhà này mời mọi người ăn tiệc."

lão đại nhất định sẽ cho mọi người chơi thỏa mái hơn, đến đi mà, đến đi mà! $\sim (\geq \nabla \leq)/\sim$ "

Cục Cưng Ngoan: "Thật chứ?!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha, hay lần offline sau đến chỗ chúng tôi đi? Ở địa bàn của

Lạc Thủy: "Phó bang chủ, anh làm tôi cảm thấy lợm lợm..."

Ngao Thị Thương Khung: "Mang thai rồi?"

Lạc Thủy: "Biến ngay, đồ chết tiệt!"

Cục Cưng Ngoan: "Í? Lão đại thoát thật rồi hả?"

đó, sau đó bình tĩnh thoát khỏi trò chơi rồi lấy hết dũng khí nói một câu trên phòng YY: "Sáng mai em còn có tiết, phải dậy sớm. Thoát trước đây, ngủ ngon."

Bên đó im lặng hai giây. "Ù, được rồi, ngủ ngon."

chắc chắn cũng sắp thoát nốt", "Phu thê nhà người ta lại đồng loạt thoát rồi, ghét ghê" gì gì

Quân Lâm Thiên Hạ thoát khỏi trò chơi nhưng vẫn ở trên YY, nói với cô nàng Diêu Viễn:

Diêu Viễn nhìn kênh Liên minh đang không ngừng than thở: "Lão đại thoát rồi, chị dâu

"Em cũng thoát khỏi trò chơi đi, rồi nói chuyện với anh một lúc".

Đây có được coi là "đãi ngộ đặc biệt" không?

đã nằm trong dự liệu nhưng anh vẫn không khỏi nhíu mày.

Diêu Viễn tắt YY, hồi lâu sau, Giang An Lan mới bình thản buông một câu: "Tức chết mất."

Anh nhớ ngày gặp cô ở Bắc Kinh lần đó, anh ngồi trong quán trà mười lăm phút đồng hồ, cuối cùng không nhịn được mới lấy mấy hạt dưa ném vào người ngồi phía trước. Cô quay đầu lại nhìn, liếc mắt qua anh, sau đó lại quay đi tiếp tục xem kịch. Mặc dù phản ứng của cô

Đến lúc xem xong kịch, anh theo chân hai người họ ra ngoài, nghe cô nói phải tranh thủ đến Đại học Giang Ninh đăng ký vào danh sách cử đi học, năm sau sang Canada học hai

khi sự nghiệp học hành xong xuối.

Có người từng nói, đúng thời điểm, gặp đúng người là hạnh phúc, đúng thời điểm, gặp sai người là bi thương, sai thời điểm, gặp đúng người là tiếc nuối, sai thời điểm, gặp sai người là bất đắc dĩ.

năm. Cô nói phải phần đấu, phải nỗ lực, không thể để cha mẹ ở trên trời xấu hỗ. Cô dặn dò chị mình phải quan tâm, chăm sóc cho bà. Cô nói... vẫn chưa muốn yêu đương, ít ra là trước

Anh không muốn bi thương, tiếc nuối hay bất đắc dĩ.

ta nói Đại Mạc là Quân Lâm Thiên Hạ? Thật rắc rối."

là đại biểu của cao to, đẹp trai, ví dày."

người lên diễn đàn của Thịnh thế nói bang chủ chúng ta rất xấu, còn đăng cả ảnh lên nữa."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Tôi từng gặp bang chủ rồi, ok? Như thế mà gọi là xấu à? Rõ ràng

Trên kênh Liên minh, mọi người vẫn đang chuyện trò. Cục Cưng Ngoan: "Tôi thấy có

Ngạo Thị Thương Khung: "Cục Cưng, gửi link đấy cho tôi xem nào."

Cục Cưng Ngoan: "Được rồi, đợi tí. Người đó nói là đã nghe giọng bang chủ, thấy giống hệt giọng game thủ chuyên nghiệp Đại Mạc. Sau đó, ờ, cái ảnh đó hình như là Đại Mạc? Anh

game thủ chuyên nghiệp đánh hộ, thứ nhất là vì cậu ta rất lười, thứ hai là mấy hoạt động đó chị dâu không tham gia, cậu ta đương nhiên không có hứng thú, mà cho dù chị dâu có tham gia thì hai đội có tới cả trăm người đánh nhau, sĩ số nhiều như thế, trong hoàn cảnh như thế thì tán tỉnh, yêu đương cũng phải chen chúc phát mệt, hiểu chưa?"

Thế là để acc Quân Lâm Thiên Hạ này giữ vững phong độ, chủ nhân lại lười tự tay nâng

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi thấy rồi, à thì, khụ khụ, sự việc đến nước này thì tôi cũng giải thích với người nhà các cậu vậy. Sự thật là, trong mấy hoạt động lớn, lão đại đều nhờ

cao uy tín nên quyết định dùng tiền giải quyết luôn?

Cục Cưng Ngoan: "Sao tôi lại càng thấy bang chủ sama đáng yêu dữ vậy nè?"

Lúc này, vị đại thần được mọi người âm thầm ngưỡng mộ đó đang lạnh lùng, kiêu ngạo suy nghĩ xem làm thế nào để tạo được chút cảm giác tồn tại trước mặt "phu nhân" nhà mình.

Ngày hôm sau, trong khuôn viên trường Đại học Giang Ninh, Diêu Viễn dạy hết tiết đang ôm sách trở về văn phòng. Hôm nay trời cao nắng đẹp, mặc dù là mùa đông nhưng có nắng nên cũng không quá lạnh, nhiệt độ ấm áp rất thích hợp để đi tản bộ.

Trên đường đi, sinh viên biết cô đều lên tiếng chào hỏi, cô cũng đều cười đáp lại. Mặc dù

Sau lưng có người vỗ vai cô, cô quay lại nhìn thì thấy đó là cô Lưu đang đi về văn phòng nằm ở đối diện văn phòng của cô. Đối phương cười, bảo: "Cô giáo Diêu hôm nay ăn mặc

chuyện học sinh chào giáo viên là rất bình thường, thế nhưng Diêu Viễn cứ cảm thấy hôm nay,

Hả? Diêu Viễn lập tức cúi đầu nhìn, từ dưới lên trên, bốt cổ ngắn, quần bò, áo len lông cừu, bên ngoài còn khoác cái áo khoác khóa ngang màu đỏ đã có ba năm lịch sử. "Chị nói đùa phải không chị Lưu?"

Cô gái kia bước song song với cô. "Hiếm lắm mới thấy em mặc đồ màu sắc, chiếc áo khoác màu đỏ này rất đẹp."

Diêu Viễn cười. "Đồ cũ rồi."

số người chào cô hình như hơi nhiều.

đẹp thế!"

Đúng lúc này, Diêu Viễn nhìn thấy có người đi đến từ phía đối diện, trông hơi quen quen... Một thân trang phục tối màu nhưng lại không che giấu được dáng vẻ oai hùng. Bước chân Diêu Viễn chậm dần, đồng thời miệng từ từ mở to, cuối cùng đầu óc cũng đứng hình, mà trước khi đứng hình, trong đầu cô chỉ có một câu: "Không phải chứ?!"

Người đàn ông có phong thái ngút ngàn kia dừng cách cô một mét, cười rất lịch sự. "Lại

gặp nhau rồi." Cách có ba ngày.

Cô giáo Lưu ở bên cạnh Diêu Viễn đã kết hôn, sinh con rồi nhưng nhìn thấy anh chàng đẹp trai thế này cũng không khỏi rung động, có điều thấy đối phương nhìn chằm chằm Diêu Viễn, liền cười cười, huých người đang đờ đẫn ở bênh cạnh một cái, nhỏ giọng bảo: "Cô giáo Diêu à, người ta đang nói chuyện với cô đấy."

Sau này Diêu Viễn nghĩ lại ngày đó, chỉ cảm thấy bản thân vô dụng chết đi được, trước ánh mắt trừng trừng của quần chúng mà bị kéo đi như đứa ngốc.

Sau khi ra khỏi cổng trường, Diêu Viễn mới hoàn hồn, một lúc sau cũng cố nói được một câu hoàn chỉnh: "Sao anh lại tới đây?"

Đối phương đáp: "Hôm qua anh muốn em nói chuyện với anh nhưng em không thích, nên anh đành tư qua đây thôi." Sau đói lai hỏi: "Đi ăn trước nhé?"

٠٠ :

Giang An Lan nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của Diêu Viễn, cười hỏi: "Sao thế?"

Rốt cuộc Diêu Viễn cũng thốt ra được câu nữa: "Trong lòng ngũ vị tạp trần."

Nụ cười trên gương mặt vốn là núi băng của Giang An Lan lại càng rõ ràng hơn. "Vậy lát nữa ăn cơm, em có thể gọi chút đồ ăn thanh đạm để trung hòa lại."

Đến lúc này thì Diêu Viễn có thể khẳng định vô cùng chắc chắn, mấy lời đồn anh ta lạnh lùng, cao ngạo gì đó chỉ là chém gió mà thôi. Cô còn nghe thấy có bác gái đi ngang qua đang cười kia kìa!

Còn nữa, mặc dù tính tình cô dễ chịu nhưng cô vẫn có nguyên tắc của mình, anh nói đi là tôi phải đi á! Cô quyết định tỏ thái độ cứng rắn: "Bây giờ em vẫn chưa muốn ăn cơm..." Mới mười giờ chứ mấy.

Giang An Lan quay mắt sang nhìn cô, vẻ mặt vẫn rất ôn hòa nhưng trong đáy mắt đã có

thất bại, hơi quay đầu né tránh, lầm rầm trong miệng: "Sắc tức thị không, sắc tức thị không."

Giang An Lan bình thường thuộc loại người mà "núi Thái Sơn có sập mặt vẫn không biến

một thần thái vô cùng đặc biệt... dễ khiến người ta đỏ mặt, tim đập rộn ràng. Diêu Viễn lại

sắc", trầm mặc kiệm lời, cũng rất hiếm khi mở miệng tâm tình với người khác, duy chỉ đối với Diêu Viễn là có cảm giác như "núi băng tan chảy"...

Hai người đứng rất gần nhau, Giang An Lan đương nhiên nghe thấy câu lẫm bẩm vô thức vừa rồi, dịu dàng nói: "Phu nhân, hái hoa đương lúc trên cành."

Người này gọi "phu nhân" nghiện luôn rồi sao?

"Đàn anh Giang, em có thể nói một câu là anh bây giờ khiến em có cảm giác... đảo lộn hết cả rồi không?"

"Hở?"

Diêu Viễn nói rất nghiêm túc: "Không nói ở trên mạng, trong thực tế em cũng từng nghe danh anh vài lần, ừm, bọn họ đều nói anh rất đứng đắn."

"Anh bây giờ rất không đứng đắn à?"

điều như thế này chân thực hơn, lúc trước nghe mấy lời đồn đại về anh, em cứ cảm thấy rất khó tưởng tượng." Cái gì mà ba vị hoàng đế hợp thể chứ...

Diêu Viễn nghĩ, riêng câu này thôi đã thấy không đứng đắn rồi ấy chứ! Cô mim cười. "Có

Không biết cô có nhầm không nhưng người trước mặt nghe cô nói thế thì vẻ mặt dường như hơi cứng lại, sau đó nói: "Có thể là bởi lúc trước em chưa gặp anh."

Ngữ khí của anh không thay đổi nhưng Diêu Viễn lại nghe ra đôi chút khác lạ, nhưng còn chưa kịp nghĩ kĩ thì anh đã hỏi: "Em có đặc biệt thích ăn gì vào bữa trưa không?"

là lần đầu tiên Diêu Viễn ăn loại thức ăn có thêm thuốc bắc, khẩu vị thanh đạm, cũng có mùi thuốc thoang thoảng nhưng khi ăn lại không thấy khó chịu.

Hai người ăn hai suất riêng, Diêu Viễn cứ tưởng là do người kia ưa sạch sẽ, nếu biết sự thật là phần ăn của cô bổ âm, còn phần của anh bổ dương thì không biết mặt cô sẽ đỏ đến

Bởi vậy ngày hôm đó, bữa trưa của Diêu Viễn giải quyết từ rất sớm, dùng được thiện. Đây

Giang An Lan nhìn cô. "Sau này, những lúc hẹn hò, chắc em sẽ phải thường xuyên cùng anh ăn loại này, vốn còn lo em ăn không quen, giờ thì yên tâm rồi."

Diêu Viễn không thể không hỏi: "Anh thường xuyên ăn được thiện à?" Cô hoàn toàn lơ qua hai chữ "hẹn hò".

"Gần như thế." Anh chỉ nói có vậy.

"Đại thần, anh còn chưa ăn sáng hả?"

"Đúng thế."

mức nào.

Diêu Viễn cũng không thắc mắc thêm nữa nhưng vẫn rất tò mò. "Vậy nếu em không muốn ăn thì sao?"

"Vậy thì, anh phải ép em rồi."

Diêu Viễn toát mồ hôi, người này vẻ ngoài thì nho nhã, lễ độ, sao nói chuyện thì câu sau còn khủng bố hơn câu trước vậy kìa? "Khụ, em thích ăn lắm." Tiết tháo hình như đang rơi rụng lả tả...

"Thế thì tốt." Giang An Lan gật đầu cười. Người này hoàn toàn có thể gọi là trai đẹp, nhưng cái kiểu đẹp trai của anh lại thiên về phần khí chất... lạnh lùng, cao ngạo hơn, bởi vậy lúc anh cười càng khiến người khác cảm thấy "hiếm có khó tìm, đáng phải quý trọng". Nhưng Diêu Viễn lại cảm thấy bị áp lực nặng nề.

"Mà anh đến Giang Ninh thất sư chỉ để tìm em nói chuyên thôi à?"

"Em nói xem?"

"Chắc anh tới cho em kinh ngạc, dọa em, chọc em đúng không?" Đương nhiên Diêu Viễn làm sao dám nói lời này ra miệng, mỗi lần đối mắt với anh, cô lại tự động biến thành chong chóng, gió chiều nào xoay chiều ấy.

Ăn xong bữa trưa, Diêu Viễn nói trước hai giờ cô phải về trường, Giang An Lan chỉ đáp: "Được", sau đó kéo cô đi tản bộ. Quán ăn vừa rồi nằm ở khu trung tâm, hai người đi bộ một

Giữa trưa, không ít gia đình đưa con ra ngoài tắm nắng, đùa nghịch. Diêu Viễn còn đang

lát đã đến quảng trường là nơi hẹn gặp mặt trong lần offline của hai bang lần trước.

cảm thán: "Đúng là một buổi trưa yên ả" thì có một cậu nhóc còn đóng bỉm chạy lon ton tới chỗ hai người, lại đi vòng vòng quanh họ mấy vòng rồi đứng trước mặt Diêu mỹ nhân, ngoác miệng hét thật to: "Mẹ ngoại tình rồi! Mẹ ngoại tình rồi!"

Diêu Viễn chết đứng trong nháy mắt!

N người có mặt trên quảng trường đều ngó sang, ánh mắt mỗi người một vẻ, mà thằng nhóc kia thì đã chạy mất tử đời nào. Giang thiếu gia nổi bần bật đứng cạnh lại chỉ từ tốn buông một câu: "Hóa ra anh là người thứ ba à?"

Diêu Viễn choáng váng một cách triệt để...

Sau đó Diệu Viễn bất đắc dĩ bị người kia kéo vào khách san. Đúng vậy, khách san!

Anh nói: "Chỉ đi ngủ trưa thôi. Về cái hình ảnh nhạy cảm vừa xuất hiện trong đầu em lúc nghe hai chữ "khách sạn" kia thì... anh chỉ muốn nói một câu, phu nhân, xin hãy tự trọng."

Anh nói: "Thật ra anh còn muốn làm chút chuyện khác nữa."

Anh nói: "Ví dụ như chơi game chẳng hạn."

Anh nói: "Em không nhát gan vậy chứ?"

Lúc này, trong một khách sạn năm sao nằm bên bờ biển thành phố Giang Ninh, Diêu Viễn to gan đang đứng sau cửa sổ sát đất trong căn phòng rộng rãi với chiếc giường to bự thưởng thức cảnh biển, sau đó từ từ thở ra một hơi, bởi vì cái người bảo muốn chơi game kia hiện giờ còn đang tắm...

mà Giang An Lan đã lấy ra khỏi túi trước khi vào phòng tắm, mang đến bàn đọc sách mở ra, định thực hiện việc "vào khách sạn chơi game" một cách triệt để và chu đáo. Máy tính không cài mật khẩu, rất nhanh đã vào giao diện chính, mà trên màn hình thì vô cùng sạch sẽ, sạch đến độ ngoài My computer, trình duyệt Internet Exploder và Recycle Bin ra thì chỉ có mỗi biểu tượng của Thịnh thế nữa thôi, chiếc máy tính này hình như là máy chuyên dùng để chơi game.

Diêu Viễn cố gắng làm ra vẻ bình thản đi về phía giường, cầm lấy chiếc laptop siêu mỏng

Diêu Viễn cảm thán một tiếng "xa xỉ" rồi đăng nhập vào Thịnh thế, vừa mới thò mặt lên đã có người đến chào hỏi, Ngạo Thị Thương Khung: "Hello, chị dâu!"

Nhược Vi Quân Cố: "Chào anh."

hôm nay chắc không lên được đâu, chị dâu có cần em đưa đi chơi không?"

Nhược Vi Quân Cố: "Không cần đâu... Cảm ơn anh."

Ngạo Thị Thương Khung: "Hôm nay sếp không đến công ty, không biết chạy đâu mất rồi,

Ngạo Thị Thương Khung: "Đừng khách sáo thế mà, mọi người đều là người nhà hết mà!

Niluộc vi Quaii Co. Không can dau... Cam ôn ain.

(⁾ 3 ⁽) \(\)"

"Cút."

Diêu Viễn cười, nghĩ bụng anh chàng này chắc chắn lúc trước chơi acc nữ đúng không? Lúc này có người chợt ôm lấy cô từ phía sau, thò tay ra trước gõ chữ. Nhược Vi Quân Cố:

Diêu Viễn chớp mắt, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Giang An Lan đã sát sạt mặt mình, cô còn ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người anh... Cô hơi lùi ra xa, ho khan mấy tiếng. "Anh tắm xong rồi à?"

Giang An Lan hơi đứng thẳng người lên đối mắt cùng cô. Anh mặc một chiếc áo choàng tắm mềm mại, dày dặn màu trắng. Diêu Viễn nhìn mà không khỏi nghĩ thầm, mặc có chiếc áo choàng tắm thôi mà cũng trưng ra được vẻ "đẹp như cây ngọc đón gió" thế này, muốn con người ta sống sao đây?

"Anh đi ra ngoài về có thói quen phải tắm một cái đã, em có muốn đi tắm luôn không?"

Diêu Viễn sắp không theo kịp tiết tấu của đại thần rồi, ngắn người một lát mới quay lại nhìn màn hình.

Giang An Lan cũng chẳng nói gì thêm, kéo một cái ghế ngồi bên cạnh cô, nhìn vào màn

Dưới chữ "cút" là một loạt tin nhắn của Ngạo Thị Thương Khung.

Diêu Viễn vội vã lắc đầu. "Không cần , không cần, em không kĩ tính thế."

Ngạo Thị Thương Khung: "%>_<%"

hình. "Vậy em chơi game đi, anh nhìn em chơi."

nhận ra em nữa sao?"

Ngạo Thị Thượng Khung: "Nói ra thì cách nói chuyên này sao cứ quen quen? Dứt khoát

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, em là Thương Khung mà! ~~~~(>_<)~~~ Chị không

Ngạo Thị Thương Khung: "Nói ra thì, cách nói chuyện này sao cứ quen quen? Dứt khoát, lạnh lùng, quyết đoán gì gì đó..."

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi đột nhiên có dự cảm không lành."

Ngạo Thị Thương Khung: "Oh no, không phải sếp đang ở chỗ chị đấy chứ, chị dâu?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Oh, không phải câu "cút" vừa rồi là do sếp nói đó chứ?!"

Giang An Lan mặt không đổi sắc, nói: "Phu nhân, có cần vi phu chơi hộ không?"

Diêu Viễn mây đen đầy đầu gõ trả lời bên kia: "Khụ, chúc mừng anh, anh đoán đúng rồi."

Ngạo Thị Thương Khung: "/(ToT)/~~"

Mặc dù bắt đầu có hơi "rối loạn" nhưng Diêu Viễn phải thừa nhận là, trong lòng cô rất vui. Bất kể là đột nhiên gặp lại anh hay bây giờ đang ở bên anh, chơi một trò chơi ban đầu vốn chỉ dùng đề giết thời gian.

Không thể nói rõ cảm giác này như thế nào, nhưng Diêu Viễn cảm thấy, cứ thế này cũng tốt.

Asia: "Quân tỷ, hiếm lắm mới thấy chị lên ban ngày nha!"

Nhược Vi Quân Cố: "Chị lên đi dạo chút thôi."

Asia lại gọi cô lên kênh Bang phái nói chuyện.

lòng lắm đó. Những tháng ngày không có chị, bầu trời của em dường như cũng mất đi cầu vồng rồi đây này!"

Asia: "Là không có Tiểu Quân làm nhiệm vụ cùng nên cậu không thể lười biếng nữa rồi

A Di: "Quân tỷ, từ lúc chị kết hôn đến giờ chẳng để ý đến người ta gì cả, người ta đau

chứ gì?"

Doraemon: "Chị gái xinh đẹp, cầu yêu thương, cầu mớm ăn, cầu bao nuôi!"

Hoa Khai: "Tiểu Mon này, cẩn thận không lại bị bang chủ bang Thiên Hạ đánh cái chết luôn đó."

Diêu Viễn toát mồ hôi, lại thấy A Di lên tiếng: "Nếu Quân tỷ chịu đổi sang cưới em, cho dù bị Quân Lâm Thiên Hạ đánh cả trăm lần em cũng chịu!"

Hoa Khai: "Sặc, Tiểu Quân có muốn cưới lần hai không kìa?"

Diêu Viễn cảm thấy đề tài này càng lúc càng nguy hiểm, đang định nói gì đó để đánh lạc hướng thì người ngồi bên cạnh đã lên tiếng: "Phu nhân có muốn trả lời là "phá hoại cuộc hôn nhân này, giết không tha" không?"

Diêu Viễn câm nín rồi bật cười, dù sao cô cũng đã dần dần quen với cách nói chuyện của

thuộc: "Chơi game đúng mức độ tốt cho não, chơi game mê muội hại thân thể. Sắp xếp thời gian hợp lý, hưởng thụ cuộc sống mạnh khỏe."

A Di: "Quân tỷ thật tốt bụng."

Hoa Khai: "Tiểu Quân lại ra vẻ đáng yêu rồi!"

anh rồi. Cô nghiêm mặt rồi nói: "Đừng nghịch nữa" rồi trả lời trên kênh Bang phái: "Tôi thoát trước đây, mọi người chơi đi." Ngừng một lát, cô lại gõ thêm một câu cược kì quen

Diêu Viễn nghĩ, cùng một câu nói mà người phát ngôn khác nhau, kết quả cũng quá chênh lệch.

Sau khi cô thoát khỏi trò chơi, đang định nhường cho Giang An Lan lên chơi thì a lại quyết đoán gập máy lại. "Thật ra, anh bảo chơi game chỉ là cái cớ thôi."

"Game cũng chơi rồi, anh cũng hơi buồn ngủ."

"Mới bắt đầu chơi thôi mà?" Diêu Viễn cảm thấy đầu óc trì trệ, chậm chạp hơn hẳn. "Anh buồn ngủ thì cứ ngủ đi, em tự nghịch gì đấy cũng được..." Xem phim hay xem gì đó thì hai tiếng chắc sẽ qua nhanh thôi.

···

Giang An Lan từ tốn nói, giọng còn mang ý cười: "Phu nhân, em căng thẳng hả?"

"Không có."

"Thế thì... ngủ cùng anh giấc trưa nhé?"

"Sức khỏe anh không tốt, mong phu nhân thông cảm."

Ra vẻ để người khác thương, thật là gian quá! Oán thầm thì oán thế thôi, cuối cùng cô cũng ngủ cùng anh thật.

Dường như chuyện nhường nhịn anh đã trở thành chuyện đương nhiên, bản thân Diêu Viễn

cũng cảm thấy không thể tin nổi. Từ lúc cha mẹ qua đời, cô vẫn rất thận trọng trong chuyện tình cảm, vậy mà đối với anh, cô lại dễ dàng vứt bỏ hết những chướng ngại trong lòng.

Giang An Lan nằm trên giường, dựa vào người Diêu Viễn, chẳng bao lâu đã ngủ say. Cô nhìn anh rất lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Nghĩ kĩ thì quãng thời gian từ lúc bắt đầu tiếp xúc trên trò chơi cho đến khi "ngủ" cùng

Có phải cô quá dễ dàng bị "giải quyết" không vậy?

Nghi vấn này, về sau Diêu Viễn có đem ra hỏi chị họ mình. Diêu Hân Nhiên lập tức đáp: "Ngang ngửa tốc độ ra siêu thị mua rau củ luôn ấy chứ, lại còn là cái loại không cần mặc cả, cứ thế xách về luôn nữa."

•••

nhau chỉ hơn một tháng chút xíu.

Sau giấc ngủ trưa, Giang An Lan phong độ phi phàm đưa Diêu Viễn về trường.

Diêu Viễn vẫn còn đang hoang mang, rối bời thì Giang An Lan đã đứng giữa quảng đại quần chúng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nói: "Lần sau chúng ta lại gặp." Anh quả thật không nỡ xa cô nhưng anh thực sự có việc bận, cha anh hôm nay sẽ bay từ nước ngoài về, phận làm con không thể không về nhà đón tiếp.

Sau đó, trước ánh mắt của người qua đường, trai đẹp rời sân khấu, gái xinh nhớ lại nụ hôn vừa rồi, mặt đỏ bừng.

Cũng chính từ ngày hôm đó, trong trường lại có tin đồn mới, lúc trước thì là cô giáo Diêu sắp kết hôn, còn bây giờ thì đối tượng kết hôn đã xuất hiện rồi, là một anh chàng đẹp trai, cao

to hẳn hoi nhé.

Sau này Diêu Viễn mới hỏi boss Giang: "Mới chừng đó tuổi đầu sao đã kết hôn làm gì? Khụ, anh không biết hôn nhân là nấm mồ của tình yêu à?" "Kết hôn sớm" ở đây đã không phải chỉ kết hôn trong trò chơi nữa rồi.

Boss Giang trả lời: "Ở trong mộ rồi sẽ không có người thứ ba đến làm phiền."

Diêu Viễn: "Khụ, còn có dân trộm mộ mà."

Boss Giang trầm mặc.

Tôi chỉ ép buộc Nhược Vi Quân Cố thôi

Buổi tối ngày Giang An Lan rời đi, Diêu Viễn còn chưa kịp bị nhân vật trong truyền thuyết Quỳnh Dao nhập xác để thực hiện công cuộc "nhớ anh" thì đàn anh Giang đã gửi tin nhắn tới: "Cùng chơi game đi."

Được rồi, Diêu mỹ nhân ngày thường chẳng có mấy thú vui tiêu khiển đành phải lên mạng chơi game.

Cô vào Thịnh thế rồi dùng kỹ năng phu thê di chuyển đến bên cạnh anh. Nhân vật Quân Lâm Thiên Hạ đứng ở đó nhưng rất lâu vẫn không thấy có hành động gì.

Nhược Vi Quân Cố: "Người đâu rồi?"

Diêu Viễn lại đợi thêm một lúc nữa, vẫn không thấy Quân Lâm Thiên Hạ có phản ứng, gan liền to ra, mà chủ yếu là đợi không thì chán, cũng có thể là muốn đùa anh một lần. Nhược Vi Quân Cố: "Phu quân thân yêu à, ra đi nào!"

Một phút sau, Quân Lâm Thiên Hạ: "Vừa rồi cha anh ngồi máy."

Nhược Vi Quân Cố: "..."

Quả nhiên, giết người trong nháy mắt trước giờ vẫn là tuyệt chiêu của đại thần.

Trong đầu Diêu Viễn không ngừng lặp đi lặp lại câu: "Vừa rồi cha anh ngồi máy", bất thần buột miệng hỏi câu: "Cha anh cũng chơi game à?"

Quân Lâm Thiên Ha: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ông đến thư phòng nói với anh chút chuyện."

Lại xấu hổ lần nữa, Diêu Viễn ôm mặt đứng lên đi một vòng quanh phòng rồi mới trở lại, buồn bực gõ chữ: "Sao anh không nhắc em một tiếng?"

"Không sao." Quân Lâm Thiên Hạ trả lời. "Cha anh vừa nói em rất hoạt bát, vui tươi."

Cuối cùng Diêu Viễn cũng phải chấp nhận là mình thua triệt để rồi.

Hai người vừa lên YY thì trên kênh Thế giới xuất hiện một tin. Mỹ Nhân Như Xưa: "Dù thế nào thì hôm nay tôi cũng phải nói ra sự thật, là Quân Lâm Thiên Hạ ăn nói bừa bãi, trước này sau khác! Quân Lâm Thiên Hạ, lúc trước chẳng phải anh ép tôi làm bạn gái anh còn gì? Về sau lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra!" [Thế giới] Thiên Thiên: "Ô, thật á?!Bang chủ bang Thiên Hạ còn từng ép người khác làm bạn gái mình á?" [Thế giới] Làm Quỷ Cũng Phong Lưu: "Trên đời này đúng là không gì là không thể." [Thế giới] Cuộc Sống Tươi Đẹp: "Sao có thể như thế được, Mỹ Nhân Như Xưa, cô lên

kênh Thế giới nói nhăng nói cuội, bảo tiêu Gia Đẹp Trai Nhất nhà cô có biết không thế?"

[Thế giới] Đi Đâu Về Đâu: "Bực rồi đấy! Lão đại nhà chúng tôi? Cô đang nói đùa đấy hả,

[Thế giới] Hoa Khai: "Không não, miễn giải thích."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Lên YY nói chuyện đi, gõ chữ chẳng khí thế gì cả."

Đại thần, anh đủ khí thế rồi đó!

chi hai?!"

[Thế giới] Kem Vanilla: "Ủng hộ Mỹ Nhân Như Xưa."

Giữa một trận thị phi như thế, trên kênh Thế giới đột nhiên xuất hiện một câu nói, dùng lời của đám người chơi thì là "đáng yêu nhất hội" từ lúc Thịnh thế mở ra đến giờ.

[Thế giới] Quân Lâm Thiên Hạ: "Cái chuyện ép người khác làm bạn gái mình, tôi chỉ làm với Nhược Vi Quân Cố thôi."

Diêu Viễn: "..."

[Thế giới]: "..."

Trong kênh Liên minh.

Thủy Thượng Tiên: "Cô nàng đó không có vẻ giống rảnh rỗi sinh nông nổi. Bang chủ mấy người không phải đã làm chuyện đó thật chứ?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Sao có thể thế được, là trước khi bang chủ mua acc "Quân Lâm Thiên Hạ" này, cái tên chủ trước của nó gây họa đấy chứ."

Như Họa, Lạc Hà Mãn Thiên gì gì đó liếc mắt đưa tình với cậu ta. Trong đó tôi thấy ngứa mắt nhất là cái người Mi Mục Như Họa dạo này đã không chơi nữa rồi ấy, kiêu căng xấc xược, bám dai như đỉa, chị dâu hơn cô ta đến cả trăm lần có thừa ấy chứ! ^_^"

Ôn Như Ngọc: "Có điều sau khi Giang thiếu gia lấy acc này rồi cũng có mấy cô Mi Mục

Lạc Thủy: "Nghe Thương Khung nói, Như Ngọc ông ghét cái cô nàng Mi Mục Như Họa đó là bởi cô ta nợ ông một trăm đồng vàng trong game chưa trả đúng không?"

Cả đám người không chút do dự gõ: "Đúng thế!"

Ôn Như Ngọc: "Tồi là cái loại ki bọ, tính toán so đo từng tí một như thế hả?"

Ôn Như Ngọc bày tỏ: "Cảm ơn đã khen! ^ ^"

Diêu Viễn không nhịn được lầm bầm: "Cái vị bang chủ nào đó thật ra cũng nên tự kiểm điểm đi chứ, sao lai choc nhiều ong bướm vây không biết..."

Diêu mỹ nhân đã quên béng mất, bây giờ cô đang nói chuyện trực tiếp với "vị bang chủ nào đó" kia.

Giang An Lan ung dung nói: "Bởi thế em phải sớm cho anh danh phận đi."

"Khụ khụ!" Diêu Viễn cố ngừng ho khan. "Chẳng phải đã kết hôn rồi còn gì?"

Giọng Giang An Lan mang theo ý cười: "Phu nhân, tranh đấu ngoài đời còn mãnh liệt hơn trên mạng nhiều, bởi thế, em phải cố gắng lên."

Kiêu ngạo đến mức này rồi, hẳn cũng không có nhiều đâu nhi?

Diêu Viễn: "Ò, anh được yêu mến thế, nhưng em cũng chẳng kém đâu..." Từ nhỏ đến lớn, số người theo đuổi đếm trên một bàn tay có thừa.

Cùng lúc đó, trên kênh Liên minh.

Giang An Lan: "Thế à?"

Thủy Thượng Tiên: "Mà nói thật thì, Ôn Như Ngọc, cái loại chuyên gia luồn cúi, tranh thủ cơ hội như anh mà cũng bị người ta lừa tiền nữa hả? Có phải anh để ý con gái nhà người ta rồi không, xong mới mất cảnh giác bị cuỗm mất tiền?"

Ôn Như Ngọc: "Ngất, tôi thà để ý đến cô chứ chẳng thèm để ý đến cô ta đâu."

Thủy Thượng Tiên: "Ôn Như Ngọc anh vô liêm sỉ!"

Thủy Thương Tiên: "Ai cần anh khen! Cút cút cút!"

Ôn Như Ngọc: "Tôi đang khen cô còn gì."

Lạc Thủy: "Khụ, cả ngày từ sáng đến tối, yêu nhau lắm, cắn nhau đau, tình cảm giữa hai người tốt thật đấy."

Thủy Thương Tiên: "Ai có tình cảm với anh ta!"

On Như Ngọc: "Ai có tình cảm với cô ta?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Chỉ cần nhìn độ ăn ý của hai người là biết nếu không có cảm tình thì cũng có gian tình! $\gamma(^J \nabla^J)$ "

Hoa Khai: "Sặc, đồng tình."

Cục Cưng Ngoan: "Sao bang chủ với chị dâu không nói gì thế? Có phải lại đi hẹn hò riêng rồi không?"

Giang An Lan hỏi xong câu "thế à" kia liền lên kênh Liên minh tiếp lời. Quân Lâm Thiên Hạ: "Tối nay làm xong nhiệm vụ, chị dâu sẽ hát cho mọi người nghe."

Đại thần, anh đúng thật là bình thường không ghi hận, có hận liền trả thù ngay tại trận luôn!

Ngất thẳng!

Vì một câu nói của bang chủ, hôm nay mọi người làm nhiệm vụ tích cực trăm năm hiểm thấy, chưa đến một giờ sau đã hoàn thành sạch sẽ, thu dọn đồ đạc rồi háo hức chạy đến phòng YY. Diêu Viễn đương nhiên cũng bị lôi theo.

Mọi người hào hứng reo hò, mong đợi bang chủ phu nhân cất giọng vàng. Lần này chính là

bang chủ nói đó nha! Diêu Viễn nghĩ bụng, là anh hứa thì anh đi mà hát chứ, sau đó cũng nói ra câu này. Chủ yếu là cô biết trình độ ca hát của mình quả thật không ra gì, trong buổi họp mặt lần trước, mọi người đi hát karaoke nhưng cô cũng không lên sân khấu.

"Nghe thấy chưa kìa? Giang thiếu gia, vợ cậu bảo cậu lên hát kìa. Hay đại lão gia cậu lên hát trước một bài đi? Nhé nhé?" Người vừa phát ngôn là anh chàng mắc hội chứng thích bị hành hạ nghiêm trọng, Lý Cao.

Ôn Trừng cười. "Đúng đấy An Lan, lâu lắm rồi không nghe cậu hát. Chẳng phải hồi học đại học cậu vẫn thường xuyên ngân nga vài câu trong phòng tắm sao, cái gì mà "trọn đời trọn kiếp, âm thầm lặng lẽ mơ về em(*)" với "người yêu ơi, hoa dại bên đường người đừng hái(**)" còn gì?

(*) Câu trong bài **Người đuổi theo giấc mơ** của Lưu Đức Hoa.

(**) Câu trong bài **Hoa dại bên đường người đừng hái** của Đặng Lệ Quân.

Toàn YY im lặng mất mấy giây, mãi cho đến khi Diêu Viễn bật cười. "Xin lỗi, ha ha ha, anh ấy hát "người yêu ơi, hoa dại bên đường người đừng hái" thật á?"

"Thật trăm phần trăm luôn, tôi còn ghi âm lại nữa, chị dâu có muốn nghe không?"

N người nháo nhào bảo muốn. Giang An Lan lạnh lùng lên tiếng: "Lá gan đều to ghê nhỉ?"

Nguyên phòng YY lại im thin thít lần nữa, bao gồm cả Ôn trưởng lão. Nhưng vẫn có người to gan lên tiếng, là Diêu Hân Nhiên: "Quân Lâm bang chủ, lúc trước anh nói làm xong nhiệm vụ sẽ bảo em gái tôi hát mà, bây giờ em gái tôi lại bảo anh hát, thế rốt cuộc là anh hát hay em gái tôi hát thế? Mấy cặp đôi cứ họp cùng nhau lại đùa giỡn người khác là ghét nhất đấy!"

Diêu Viễn có cảm giác bị người đốt lửa sau sân nhà mình, tiếp đó lại nghe thấy giọng Giang An Lan: "Vậy cô thử hỏi em gái mình xem là cô ấy hát hay để tôi hát thay?"

Diêu Viễn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nói được không đúng ở chỗ nào. Mà quần chúng đồng thuận bày tỏ, tốt nhất là bang chủ và bang chủ phu nhân

mày, nói: "Tôi không hát được, để anh ấy hát đi vậy." Sau đó Diêu Viễn thấy tin nhắn riêng nháy lên tin mới: "Phu nhân muốn anh bán nghệ, thế định lấy gì thưởng cho anh?"

Diêu Viễn bất đắc dĩ gõ chữ: "Anh muốn gì?"

hát song ca một bài, bọn họ coi như mãn nguyện rồi. Diêu mỹ nhân cuối cùng nhăn nhó mặt

"Em."
"Em nói này... anh không thể uyển chuyển hơn được à?" Diêu mỹ nhân mặt đỏ bừng, tim đập rộn ràng.

"Vậy thì phu nhân, từ nay về sau, ngoài anh ra, hoa dại bên đường, em không được hái đâu nhé!"

Bạn nói thử xem, sao cái người này không nói thẳng luôn cho rồi, cứ phải vòng vèo một

vòng lớn như thế rồi cuối cùng lại quay về nội dung ban đầu: "Cho dù có người theo đuổi em, em cũng không được để ý đâu."

Nói thật ra thì, cô sống đến từng này tuổi rồi mà đã từng hái đóa hoa nào đâu, đến lúc vừa hái liền hái ngay phải đóa hoa cao sang thế đấy!

Mà việc chính thức "hái" được đóa hoa đó là một ngày, cô tỉnh dậy, mơ màng mở mắt nhìn

thấy người nằm bên cạnh đang mim cười nhìn mình. Đầu óc dần dần tỉnh táo, sau đó cô liếc mắt thấy giường chiếu lộn xộn, lại cảm thấy cơ thể mình dưới chặn không có một mảnh vải, cùng với người đàn ông gợi cảm đang trần nửa thân trên... mắt hạnh dần dần tròn xoe.

Anh nói: "Em uống say."

Diệu mỹ nhân run rẩy. "Sau đó thì sao?"

"Loan tính."

٠٠))

Đương nhiên, mấy chuyện này đều là chuyện về sau.

Còn ngay lúc này, cô bạn Diêu Viễn đang nghe đàn anh Giang nổi tiếng tài mạo song toàn hát *Giang hồ tiếu*. Giọng nam trầm thấp hơi khàn, từng câu từng chữ vẽ nên khung cảnh hào hùng và man mác. Diêu Viễn nghe đến mê mắn.

Giang hồ cười, ân oán giải, người vẫy tay, cười ẩn đao.

Hồng trần cười, cười tịch mịch, tâm quá cao, với chẳng tới.

Kết thúc bài hát, mọi người vẫn đang chìm đắm trong giọng ca của bang chủ, mãi sau mới có người hét lên một câu: "Thêm bài nữa", kéo theo rất nhiều người phụ họa. Diêu Viễn đang cười, định hòa theo hô: "Encore!" thì di động bỗng đổ chuông. Cô đặt tai nghe xuống, nhìn

"..."
"Sư nương, sư nương, con là Kiệt Khắc, sư nương có thể gọi con là Tiểu Kiệt."

Trăng soi sáng, đường miên man, người sẽ già, tâm chẳng lão.

màn hình thì thấy một dãy số lạ, do dự một lúc mới bắt máy. "A lô?"

"Là sư nương đúng không a?"

"Ô, chào câu, Tiểu Kiệt."

Yêu không được, buông không nỡ, quên không được chỗ tốt của người...

"Con tìm số trong danh bạ điện thoại của anh con, sau đấy dùng điện thoại của mình để gọi cho sư nương."

Diêu Viễn nghe giọng đối phương thì... quả nhiên là con trai. "Em tìm chị có chuyện gì thế?"

trên xuống dưới, có khi giờ đi đến nhà họ lừa gạt kiếm tiền cũng được ấy chứ.

Diêu Viễn chen vào: "Tiểu Kiệt à, em không phải đi học sao?"

"Có mà, nhưng đang đợt nghỉ ạ."

Trường nào mà nghỉ sớm quá vậy? Diêu Viễn không biết đứa nhóc này học ở nước ngoài, đến tháng Mười hai là bắt đầu nghỉ Giáng sinh rồi.

Lúc này, ở đầu máy bên kia vọng đến tiếng ồn. "Chết rồi chết rồi, anh em đến đấy, em dập

"Con muốn nghe giọng sư nương, à, anh bảo có thể gọi sư nương là chị. Chị ơi, lúc nào

chị lại dẫn em đi luyện cấp được? Lần nào tìm anh hai, anh ấy cũng không để ý đến em, mấy anh họ thì đều bận cả, mà mấy chị họ thì không ai chơi game hết, còn nữa..." Diêu Viễn nghe gần mười phút, cảm thấy cô đã "bị ép" hiểu hết tình cảnh nhà họ Giang từ trong ra ngoài, từ

Diêu Viễn nghe tiếng "tút tút" vọng lại, lắc đầu bật cười.

máy đã, bao giờ chi lên mang nhớ goi em nhé, em muốn thắng cấp!"

Cô lại đeo tai nghe lên. Trên YY, mọi người đang luôn miệng kêu chị dâu biến mất, lão đại cũng chuồn luôn, thật quá đáng! Cô nàng Diêu Viễn ầm thầm tháo tai nghe ra, đứng dậy đi ra ngoài phòng khách lấy nước. Cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ngoài trời tuyết rơi,

Thủy Điệu Ca Dao: "Nhược Vi Quân Cố, chúng ta nói chuyện lát đi."

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, chị dụ sếp làm thêm lần họp mặt nữa đi, làm loại sang chảnh, cao cấp nhất ấy. Lúc trước em đã nói ra miệng hết rồi, giờ nhiều người tới hỏi em lắm

Thủy Thượng Tiên: "Em gái giúp chị giết Ôn Như Ngọc! Mời em ăn cơm nguyên một học

không phải rất to nhưng dày hạt, cảnh sắc dưới ánh sáng trắng của đèn đường lại càng đẹp đẽ. Cô nhìn một lúc lâu mới cầm cốc nước đang bốc khói về lại thư phòng đang bật máy sưởi.

Vừa ngồi yên đã thấy trên màn hình có thêm một loạt tin nhắn.

mà em hỏi thì sếp chẳng thèm để ý cái gì cả!"

kì luôn!"

"Quân Lâm Thiên Hạ chơi đùa nhiều cô gái thế rồi, cô không để ý sao?"

Diêu Viễn khẽ nhíu mày. Đông Tử này mới gia nhập Bách Hoa Đường không lâu. Cô

Diêu Viễn còn đang nghĩ xem nên trả lời ai trước thì lại có tin nhắn khác đến. Đông Tử:

không trả lời người đó, chỉ nói riêng với chị họ và Quân Lâm Thiên Hạ một câu rồi thoát.

Mười một giờ, cũng đến giờ tắm rửa chuẩn bị đi ngủ rồi. Diêu Viễn nằm trên giường, trước khi tắt máy còn nhận được tin nhắn của Giang An Lan: "Chúc ngủ ngon!"

Một đêm không mộng mị. Sáng sớm hôm sau, bên ngoài đã phủ một lớp tuyết dày, cô phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một màu trắng xóa. Hôm nay cô suýt muộn giờ dạy, vừa vào đến văn phòng đã nhận được điện thoại từ chị họ: "Sao tối qua em lại bảo chị đẩy Đông Tử ra khỏi bang? Cậu ta đắc tội gì với em à?"

"Không." Diêu Viễn đáp. "Khụ, em chỉ cảm thấy cậu ta là người xấu thôi."

Diêu Hân Nhiên câm nín.

Hôm đó, cô giáo Diêu rất bận, mãi tới tận bữa trưa mới rảnh được một chút, đang định cùng đồng nghiệp đi ăn thì có người đến văn phòng tìm cô. Người đến mặc đồng phục cảnh sát, đeo kính đen, nhìn thấy Diêu Viễn liền đi thẳng tới. "Chào cô, tôi là Giang An Trình." Diêu Viễn đương nhiên không quen biết.

Đối phương tháo kính ra, bỏ qua ánh mắt tò mò của đám giáo viên trong phòng, nhìn thẳng vào Diêu Viễn, nói: "Tôi là anh họ thứ hai của Giang An Lan, cậu ta nhờ tôi đưa thứ này cho cô." Nói xong, anh ta rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ chuyển cho Diêu Viễn. Diêu Viễn ngơ ngắn nhận lấy, lại nghe thấy người đàn ông có đôi ba nét giống Giang An Lan nói tiếp: "Khoảng thời gian này tôi có chuyện cần giải quyết ở Giang Ninh, có việc gì cứ tìm tôi." Nói xong, anh ta cầm tờ giấy trắng trên bàn lên, viết số điện thoại của mình rồi đưa cho Diêu Viễn, sau đó khẽ gất đầu rồi quay người rời đi..

Tôi có thể có việc gì mà cần tìm cảnh sát chứ?

ngầu như vây không!"

ra.

Đám đồng nghiệp của cô đã hoàn hồn sau cơn choáng váng, có người lên tiếng: "Có cần

Diêu mỹ nhân đờ đẫn cả người, không biết ba phút ngắn ngủi vừa rồi đã có chuyện gì xảy

Thấy Diêu Viễn vẫn chưa phản ứng lại được, nữ đồng nghiệp ở bênh cạnh không nhịn được mà huých cô một cái. "Cô giáo Diêu, trong hộp đựng gì thế? Mau mở ra xem đi, có phải là anh chàng đẹp trai lần trước đến trường mình tặng không? Anh họ anh ta cũng ngầu quá đi, có đối tượng chưa thế?"

trong là mấy tấm ảnh cùng với một sợi dây chuyền bạch kim...

Nữ đồng nghiệp cảm thán: "Sợi dây chuyền này tinh xảo quá! Í, chỗ ảnh này là ảnh của bạn

"O, tôi không rõ nữa." Diêu Viễn mở chiếc hộp được làm rất tinh xảo kia ra, thấy bên

trai cô đúng không? Đẹp trai quá, chụp lúc tầm mười tám tuổi đúng không? Bạn trai cô cũng thú vị ghệ!"

Người trong ảnh đúng là Giang An Lan, dây chuyền cũng rất đẹp, nhưng đang yên đang lành sao lại nhờ người đến tận trường đưa tặng cô mấy thứ này? Diêu Viễn thấy vô cùng khó

Chiều hôm đó, Diêu mỹ nhân gửi tin nhắn cho ai kia: "Anh tặng em quà làm gì?" "Quà gặp mặt." "Hả?" "Lần trước gặp quên mất không đưa cho em. Có thích không?" "Anh nói dây chuyền hay ảnh?" "Ånh." "... Có thích." "Thế còn dây chuyền?" Nhắc đến sợi dây chuyển, trên đó còn đính cả kim cương nữa chứ, Diêu Viễn bất đắc dĩ nói: "Anh nhiều tiền quá à? Nếu nhiều quá thì cứ đưa luôn tiền cho em là được rồi."

hiểu.

"Được, để anh bảo người chuyển cho em, số tài khoản là bao nhiều?"

•••

"Phu nhân, cướp tiền xong rồi có muốn cướp sắc luôn không?"

٠٠٠,

"Tiểu Viễn, kết thúc học kì này, em đến gặp anh nhé!"

Tiểu Viễn cái gì chứ? Mặt Diêu Viễn lại đỏ tới tận mang tai.

10 Anh muốn hôn

Đến khi tuyết tan thì đã là giữa tháng Một, khoảng thời gian này, Diêu Viễn chẳng mấy khi đăng nhập vào trò chơi, chỉ thi thoảng lên một lát để kéo Tiểu Kiệt luyện cấp. Mà phương thức liên hệ với Giang An Lan cũng dần chuyển sang giao lưu thực tế, tin nhắn, điện thoại mỗi ngày đều có. Diêu Viễn vốn tưởng nói chuyện cùng người tên Giang An Lan này nhất định sẽ có nhiều lúc bị "sét đánh" như lúc nói chuyện trong game, được rồi, khi anh nói qua điện thoại cũng có lỡ lời, nhưng cảm giác không quá căng thẳng, ngược lại còn vô cùng... mờ ám, đầy ẩn ý nữa kia, đương nhiên, cũng có lúc khiến người ta muốn khóc nữa. Tóm lại, việc "yêu đương" với vị đại thần này không phải tốn công bình thường đâu.

Ví dụ như, ngày Mười bảy tháng Một, ngày nghỉ lễ đầu tiên của trường, mới năm giờ sáng, chiếc di động Diêu Viễn để trên tủ đầu giường đã đổ chuông. Cô lơ mơ ngái ngủ, cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn: "Anh ở dưới nhà đợi em, chúng ta đi đăng ký đi!"

"Thịch" một tiếng rõ to, cả người lẫn chăn rơi thẳng xuống đất.

Một tin nhắn nữa lại đến ngay sau đó: "Tỉnh hẳn chưa?"

Diêu Viễn tức điên, mới năm giờ sáng đã bị chọc giận khiến máu nóng xông lên não. "Đàn

anh Giang, anh có biết bây giờ là mấy giờ không hả?"

"Xin lỗi, chỗ anh bây giờ là bốn giờ chiều, đang đợi lên chuyến bay lúc năm giờ trở về.

Phu nhân, lúc nào thì em đến gặp anh?"

"Ngoan, đợi bao giờ em hứng lên sẽ triệu kiến anh nhé!" Tin nhắn gửi đi rồi cô mới lo lắng nghĩ lại, không biết có bị "báo thù" không nữa. Đợi mãi vẫn không thấy đối phương hồi âm,

Diêu Viễn đại bại, ôm lấy chăn ngồi luôn dưới sàn, nghiến răng nghiến lợi một hồi, đáp:

Diêu Viễn thở phào một hơi, có điều dù lên giường lại cũng chẳng ngủ tiếp được nữa, cô buồn bực vô cùng.

Đến trưa, Diêu Viễn đi ăn cùng chị họ. Diêu Hân Nhiên làm ở công ty liên doanh, nghỉ

trưa gần ba tiếng đồng hồ, mỗi lần rảnh rỗi không biết làm gì lại gọi em họ cùng đi ăn cơm.

Diêu Hân Nhiên nhìn cô em họ, thắc mắc: "Chẳng phải em đã nghỉ rồi à, sao vẫn trông

Hôm nay Diệu Viễn ngủ không đủ nên tinh thần không tốt.

như không ngủ đủ giấc thế kia?"

Diêu Viễn lắc đầu, cũng lười giải thích, chỉ hỏi xin phục vụ một cốc nước ấm. Diêu Hân

Nhiên cũng không hỏi thêm, lật xem thực đơn, ánh mắt có hơi thất thần. "Phải rồi, lát nữa còn có người đến."

"Hả?"

"Mợ chị giới thiệu cho một anh chàng, mẹ chị cứ ép chị phải đi gặp, chị mà nói "no" lần

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Chị có hẹn còn gọi em theo làm gì?"

"Chi em có hoa cùng chiu mà!"

nữa chắc mẹ chị giết chị luôn."

Không bao lâu sau, điện thoại của Diêu Hân Nhiên đổ chuông, cô bắt máy nói mấy câu: "Đến rồi à, bọn tôi đang ngồi ngay chỗ cạnh cửa sổ..." Sau đó có hai người đàn ông đi đến,

thì ra đối phương cũng gọi một người bạn đi cùng. Diêu Hân Nhiên chào hỏi rồi mời bọn họ

ngồi xuống. Bàn hình vuông, bốn người ngồi bốn cạnh, hai anh chàng kia cũng không câu nệ, vừa ngồi xuống đã tươi cười giới thiệu bản thân. Anh chàng A, người đến xem mắt với Diêu Hân Nhiên thuộc dạng cao to oai vệ, xuất ngũ từ một năm trước, bây giờ đang làm trong đội cảnh sát, người bạn B anh ta đưa theo thuộc loại đoan chính thư sinh, là nhân viên văn phòng.

người lạ. Có điều ngoại hình của Diêu Viễn nổi bật, cho dù chỉ im lặng ngồi đó thì người khác cũng không bỏ qua. Anh chàng B uống ngụm trà, thi thoảng lại hỏi cô đôi ba câu kiểu như cô làm ở đâu, bình thường thích làm gì... So với nội dung nói chuyện của Diêu Hân Nhiên nào là: "Trong quân đội nhiều người đẹp trai ghê, ha ha" với "Cô Diêu này, tôi có một người bạn có tính cách giống cô lắm đấy, ha ha ha"... thì Diêu Viễn cảm thấy cô còn giống

Diêu Viễn lịch sự trả lời có chừng mực mấy câu hỏi đó, cho đến lúc anh chàng B hỏi: "Ngày kia cô rảnh không, có bộ phim mới ra rạp nghe bảo hay lắm, chúng ta cùng đi xem được không?" thì điện thoại của cô kêu một tiếng. Cô thầm thở phào, nhưng đến lúc nhìn thấy

Gọi đồ ăn xong, Diêu Hân Nhiên chuyện trò cùng họ. Diêu Viễn thì chỉ yên lặng ngồi uống

nước, chủ yếu là vì cô chẳng có gì để nói, bình thường cô cũng không giỏi nói chuyên với

tên người nhắn tin thì cô quên luôn cả việc thở. "Em đang ở đâu thế?"

Suy nghĩ thoáng chốc tập trung hoàn toàn vào chiếc điện thoại trên tay, cô nàng Diêu Viễn

Suy nghi thoàng chọc tạp trung hoàn toàn vào chiệc diện thoại trên tay, có năng Dieu Vie cúi đầu gỗ chữ: "Đang dùng cơm bên ngoài."

•

"Cùng ai?"

đang đi xem mắt hơn.

- "... Với chi ho em."
- "Ù." Môt lúc sau: "Còn ai nữa?"

quanh đây. Cũng không thể trách cô suy nghĩ nhiều quá được, câu hỏi này đặt trong tình huống hiện tại, sao có thể không chột dạ mà dẫn đến nghi thần nghi quy được! Phải trả lời sao đây? Nói sự thật? Mặc dù không phải đi xem mắt nhưng cũng gần như thế rồi còn gì, lại càng không thể nói dối, cô liền đáp qua loa: "Cái gì cơ?" "Hai người đàn ông kia là ai?"

Diêu Viễn bất giác ngẳng lên nhìn bốn phía, xác định chắc chắn không có Giang An Lan ở

Diêu Viễn đứng bật dậy khiến Diêu Hân Nhiên giật mình. "Sao thế?"

Anh chàng B nhìn Diêu Viễn, quan tâm hỏi han: "Cô Diêu, cô không sao chứ?"

ngoài, vừa nhìn quanh vừa gọi điện. "Anh đang ở đâu thế?" Người ở đầu máy bên kia cười dịu dàng. "Ở Mỹ đang có tuyết, máy bay lùi giờ nên vẫn

Diêu Viễn cười gượng gạo. "Tôi xin phép gọi điện thoại một lát." Nói xong, cô đi ra

đang ở khách san, phu nhân không cần lo lắng... anh nhìn thấy gì."

"Trong bang có người nhìn thấy, nói lai với anh. Phu nhân đang xem mắt?"

"Khu, thế làm sao anh biết?"

Lúc này Diêu Viễn đã ra khỏi nhà hàng, nhìn phong cảnh tiêu điều giữa ngày đông, chậm rãi thở ra một hơi rồi cảm khái sâu sắc, rốt cuộc bang của anh thần thông quảng đại đến mức nào thế, đây là cuộc sống thực rồi mà đi đâu cũng gặp người bang đó là sao?

"Thật ra là chị họ em xem mắt, em chỉ đơn thuần là đi ăn cơm thôi." Diêu Viễn choáng váng xong, cuối cùng vẫn giải thích một câu. Cô không thể không thừa nhận rằng quả thật mình cũng không muốn anh hiểu lầm.

Đối phương "ừ" một tiếng. "Anh thật muốn vẽ một kết giới xung quanh em, làm một mẻ, khỏe cả đời."

•••

Cuối cùng, buổi xem mắt kết thúc sớm vì Diêu Viễn "đau dạ dày". Lúc Diêu Hân Nhiên đưa Diêu Viễn về còn hỏi: "Em bị đau dạ dày thật hay vì bị phu quân trong game bắt gian tại trận nên mới đau dạ dày thế? Lúc gọi món, chị nhìn thấy một thành viên của bang Thiên Hạ lần trước có tham dự buổi gặp mặt ngồi ăn cơm cách bọn mình mấy bàn."

Diêu Viễn tưa vào cửa sổ, buồn bực. "Thế sao chi không nhắc nhở em?"

"Để em qua đó giết người diệt khẩu à?" Diêu Hân Nhiên cười to. "Được rồi, có thể khiến

chị vẫn thích hình mẫu oai vệ, to con này à?"

"Đúng thế, rõ ràng đó là hình mẫu lý tưởng của chị nhưng không biết tại sao chị lại không có cảm giác gì, cứ thấy thiếu thiếu gì đó."

Lúc này, radio trên xe đang phát sóng chương trình *Lòi danh nhân*, một giọng nam nho nhã

mở đầu: "Chào khán thính giả nghe đài, đây là chương trình *Lời danh nhân*, tôi là người bạn cũ Ôn Trừng của quý vị và các bạn..." Diêu Hân Nhiên lập tức chửi đồng một tiếng rồi đổi

Sau đó Diệu Viễn hỏi chi họ: "Chi thấy anh chàng hôm nay xem mắt thế nào? Chẳng phải

Quân Lâm Thiên Hạ theo sát từng bước như thế là ước mơ không thành sự thật của biết bao

nhiêu cô gái, em đã được lợi lai còn ra vẻ nữa hả!"

của chi khi lái xe!"

Diệu Viễn thất sư là có khổ mà không thể nói ra.

sang đài khác. Diêu Viễn ngắn ra một lát mới phản ứng lại. "Đây là chương trình của Ôn Như Ngọc?"

Diêu Hân Nhiên làm bộ nôn ọe. "Đài phát thanh sao lại chuyển sang phát chương trình truyền hình rồi? Chị phải đi khiếu nại, chuyện này làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng

Thế là Diêu Viễn phải nghe Diêu Hân Nhiên kể lễ, chửi bới Ôn Trừng cả quãng đường.

Bên kia đại dương, Giang An Lan đang đứng trước cửa sổ phòng khách sạn nhìn tuyết bay đầy trời, lầm rầm rủa một câu: "Khốn kiếp, thời tiết này đúng là bực cả mình."

Triệu Tử Kiệt đứng sau lưng anh dè dặt mở lời: "Ngày mai thời tiết sẽ tốt hơn thôi, máy

Mà lúc này tại phòng hóa trang, Ôn Trừng đang không ngừng hắt hơi làm chuyên viên trang điểm cũng không biết phải làm sao. "Anh Trừng, xem ra hôm nay có người nhớ anh lắm đấy."

Ôn Trừng nhún vai. "Chắc thế."

bay chắc sẽ cất cánh bình thường, ở lại thêm một ngày không sao chứ An Lan?"

Giang An Lan quay đầu, nói: "Nếu tôi bảo có sao thì thế nào?"

Triệu Tử Kiệt cười nịnh. "Mười một giờ ở Metropolitan Opera có buổi hòa tấu nhạc đêm

khuya, hay chúng ta đến đó giết thời gian? Em đi lấy vé."

"Vhông có hứng" Giang An Lan nói yong liền đị vào nhòng tắm "Tôi đị tắm trong lúa để

"Không có hứng." Giang An Lan nói xong liền đi vào phòng tắm. "Tôi đi tắm, trong lúc đó đừng có làm phiền tôi."

Triệu Tử Kiệt đương nhiên đồng ý. Đợi đến khi Giang An Lan vào phòng tắm, đóng cửa

nhưng lúc trước cũng đã từng gặp tình huống như thế này rồi, đâu thấy anh ta khó chịu như bây giờ? Bởi vậy, để tránh anh trai nhà mình ăn no rảnh rỗi sinh nông nổi, Triệu Tử Kiệt quyết định gọi điện thoại đường dài quốc tế về cho Lý Cao, kết quả là người kia không nghe máy. Triệu Tử Kiệt lại nhớ lúc trước Lý Cao có đưa cho anh ta một số điện thoại, dặn là nếu lão đại không vui, anh ta không biết làm thế nào nữa thì gọi điện đến số này cầu cứu, đảm bảo người đó sẽ giúp anh ta giải quyết mọi chuyện rất đơn giản, nhẹ nhàng.

càng kiêng nể anh. Tóm lại, lúc nào họ cũng cảm thấy chỉ hơi bất cẩn một chút thôi là sẽ bị anh nắm đằng chuôi, sau đó sẽ lại bị khinh bỉ đến tan tác, tơi bời.

Triệu Tử Kiệt đau đầu suy nghĩ, hôm qua, người anh họ cao ngạo, khó hầu hạ này vẫn yên ổn, sao giờ lại lên cơn rồi? Trước mắt, nguyên nhân có thể xác định là do giờ bay bị lùi lại, nhưng lúc trước cũng đã từng gặp tình huống như thế này rồi, đâu thấy anh ta khó chịu như

lại rồi, cậu ta mới vò đầu bứt tai. Cũng phải giải thích tại sao đường đường Triệu Tử Kiệt như cậu ta lại kiêng kị anh họ mình đến thế. Bởi vì từ nhỏ đã bị hành hạ đến phát sợ, không chỉ cậu ta mà tất cả những đứa em họ nhỏ tuổi hơn Giang An Lan đều rất sợ anh. Cũng không phải bị đánh mắng gì, chẳng qua vì lúc nhỏ mọi người đều ngốc, còn An Lan rất thông minh, bởi vậy khi bọn họ chơi đùa cùng An Lan thường xuyên bị anh nói: "Có thể ngu thêm nữa không?", "Đừng có làm trò lố trước mặt tôi" gì gì đó... trong khi bọn họ đều chẳng biết mình sai ở đâu cả. Lớn hơn một chút họ mới hiểu, sau đó lại càng thấy An Lan lợi hại, cũng ngày

Triệu Tử kiệt bán tín bán nghi gọi cho số điện thoại kia. Hồi lâu sau đối phương mới nhấc máy, là một giọng nữ rất hay: "A lô!"

Tử Kiệt nói xong cũng cảm thấy sao mà mình hỏi ngốc thế?

"Anh goi nhầm số rồi thì phải?"

"Xin chào, tôi là Triệu Tử Kiệt, anh họ tôi đang không vui, phải làm sao bây giờ?" Triệu

"Đợi đã, cô có quen Lý Cao không?"

"Lý Cao?"

"A!"

Triệu Tử Kiệt: "Đúng thế, còn nữa, anh họ tôi tên là Giang An Lan."

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, Triệu Tử Kiệt đi theo sau anh họ, anh chàng số khổ kéo theo hai cái va li. Ra đến bên ngoài đã có xe của công ty đợi sẵn, Triệu Tử Kiệt đi lên trước hỏi anh họ: "An Lan, anh muốn về nhà nghỉ ngơi hay đi đâu đó ăn trưa đã?" Anh ta vừa nói vừa ra hiệu cho tài xế chất va li lên cốp sau xe, còn mình thì theo đuôi anh họ ngồi lên băng ghế sau. Người kia ngồi ổn định đâu vào đấy rồi mới lên tiếng: "Không ăn cơm, đưa tôi về nhà đã, tổ trạch ấy. Xe này lát nữa cậu dùng đi."

Triệu Tử Kiệt nghe giọng nói này thì cảm thấy tâm trạng anh họ có vẻ rất tốt. Nhớ đến

"À, cứ coi tôi là bạn anh ấy đi, hoặc cũng có thể nói là đàn em của anh ấy."

Bạn bè, đàn em? Whatever, cứ coi cô như cái cọc vớ được khi sắp chết đuối đi. "Là thế này nhé, ông anh họ Giang An Lan nhà tôi tính khí không tốt lắm, bình thường sẽ rất trầm mặc, không thích nói chuyện, còn lúc nào tâm trạng cực kì tồi tệ thì sẽ từ chối tất cả những người muốn tới gần, mà bây giờ anh ta đang ở trong trạng thái này. Tôi định nhờ cô tư vấn xem phải xử lý thế nào? Lý Cao bảo tôi có thể tìm cô... Nói thế nào nhỉ? Solve."

"Tính khí anh ấy không tốt? Tính khí anh ấy không phải rất tốt à?"

cuộc điện thoại hôm qua, anh ta vừa nhắc đến tên anh họ, đối phương đã im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng: "Giang An Lan à... Vậy anh gọi anh ấy nghe điện thoại đi!" Triệu Tử Kiệt giật nảy mình, không khỏi nghĩ cô nàng này thật đúng là rất quyết đoán. "Tôi có thể hỏi trước một

câu không, cô là..."

đúng không?"

"Chơi? Đương nhiên là không rồi, không ai dám lấy anh họ tôi ra làm trò đùa đâu, chúng tôi cũng không phải đang chơi."

Đối phương lại im lặng rất lâu. "Thật ra... mấy người đang chơi trò nói thật hay mạo hiểm

"Rất tốt? Không không, tính khí anh họ tôi trước nay luôn rất tệ, vô cùng tệ luôn ấy."

hay là chúng ta cứ dừng ở đây đã?"

"Ô... đợi chút, cái ông anh họ tính khí rất tệ mà anh bảo đang gọi điện cho tôi đây này,

Lúc này, Triệu Tử Kiệt không nhịn được nghiêng đầu nhìn anh họ đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh. "An Lan, có phải anh có bạn gái rồi không?"

Triệu Tử Kiệt thấy anh không khó chịu khi bị hỏi câu này, liền cười: "Tò mò thôi!"

Giang An Lan mở mắt, nghiêng đầu nhìn Triệu Tử Kiệt. "Làm sao?"

Giang An Lan lại ngồi về tư thế thỏa mái vừa rồi, nhắm mắt nghỉ ngơi. "Thế thì tiếp tục tò mò đi."

Nếu Diêu Viễn có mặt ở đó, nhất định sẽ cảm thán: "Quả nhiên, dù là ai thì khi đối diện với đại thần, bị nghẹn lời cũng là chuyện thường ngày ở huyện."

Lúc này Diêu Viễn đang ngồi ở phòng chờ chuẩn bị lên máy bay tới Bắc Kinh cũng rất choáng váng. Mặc dù chuyện đối diện với đại thần chỉ là chuyện sớm muộn nhưng nghĩ đến

cuộc điện thoại tối qua, Diêu Viễn lại thấy khóc không được mà cười cũng không xong. Điện

Cô vừa mở miệng: "Hả? Gấp thế..." Không phải buổi sáng mới bảo bao giờ cô có hứng thú mới gặp sao, thì đối phương đã nhẹ nhàng ngắt lời: "Đúng thế, gấp chết anh rồi."

thoại vừa kết nối anh đã nói: "Đến tìm anh đi, sớm muộn gì cũng phải đến, để tránh đêm dài

٠٠٠:

Rốt cuộc là ai "solve" ai đây? Chuyện này chắc chỉ có ông trời mới biết.

lắm mộng, anh cho người đặt vé máy bay ngày mai cho em nhé?"

lên máy bay, cô nhận được tin nhắn của anh, nói là sẽ sai người đến đón cô. Thật ra cô cũng rất mờ mịt, kế cả việc đến đây gặp anh..., nhưng đồng thời lại có cảm giác là chuyện này đương nhiên phải thế.

Có người đến hỏi cô đi đâu, có cần xe không, cô đang định trả lời là không cần thì phía

Hai tiếng sau, máy bay hạ cánh, ngoài trời nắng vàng rực rỡ nhưng nhiệt độ lại thấp hơn ở Giang Ninh nhiều, Diêu Viễn bất giác khép chặt áo khoác và kéo khăn choàng cổ. Trước khi

Có người đến hỏi cô đi đâu, có cân xe không, cô đang định trả lời là không cân thì phía sau đã có người giúp cô chặn người kia lại. Đó là một bác trai tầm tuổi trung niên, mặc áo khoác đen, trông rất uy phong, nói với cô: "Là cô Diêu phải không? Cậu Lan dặn chúng tôi đến đón cô, mời đi theo hướng này."

Diêu Viễn hơi bất ngờ, bởi thứ nhất là bác trai này cũng kiêu ngạo ghê, hai nữa là sao

người ta lại biết cô là "cô Diêu"?

Bác trai kia chắc cũng hiểu được thắc mắc của cô, liền giải thích: "Cậu Lan nói cô Diêu có dáng người đẹp, khuôn mặt xinh xắn, có khí chất, rất dễ nhận ra."

Thật ra, sự thật không giống kịch đến thế, Giang An Lan lấy ảnh ra, sau đó chỉ nói qua với bác lái xe mấy câu mà thôi.

Diêu Viễn câm nín leo lên xe, khi ngồi lên rồi nhìn sang người bên cạnh mới giật nẩy mình. "Anh sao lại..."

Lúc nãy Giang An Lan về nhà thay quần áo, bây giờ anh mặc một bộ vest vừa người kiểu Anh màu xám đậm, bên ngoài khoác áo khoác da, trên cổ áo còn có một dải lông chồn màu đen, lúc bình thường trông đã lạnh lùng, cao ngạo, bây giờ trong lại càng... cao ngạo, lạnh

lùng hơn. Diêu Viễn đột nhiên có cảm giác như đang nhìn thấy vương gia thời phong kiến, đến tận khi vị thiếu gia kia cất lời: "Chẳng phải phu nhân tới gặp vi phu à? Sao thế, nhìn thấy vi phu nên ngạc nhiên quá ư?"

"Không... đã lâu không gặp, trông đàn anh lại càng... yêu nghiệt hơn."

Giang An Lan cười. "Phu nhân quá khen."

mặt không khỏi xuất hiện vẻ ngạc nhiên, bởi "cậu Lan nói chuyện dễ chịu, lại còn biết nói đùa với người khác nữa, quả là hiếm thấy."

Diêu Viễn không nhân ra sư tò mò của bác trai ngồi trên ghế lái, chủ yếu là bởi mỗi lần ở

Bác trai kia đã lên xe, đang chuẩn bị khởi động máy thì nghe thấy mấy lời này, trên khuôn

bên cạnh Giang An Lan, toàn bộ sự chú ý của cô đều bị anh chiếm mất. Diêu Viễn vốn cũng không phải là người hay suy nghĩ phức tạp, chưa kể người ngồi bên cạnh lại là anh chàng yêu nghiệt cấp boss được tôi luyện từ nhỏ như Giang An Lan.

Trong xe rất ấm áp, Giang An Lan giúp Diêu Viễn tháo khăn quàng cổ rồi dịu dàng nói: "Trước tiên cùng anh đi ăn đã, sau đó về tổ trạch."

Diêu Viễn vừa nghe đến tổ trạch liền mờ mịt, cái từ này bây giờ bách tính bình dân đều không dùng nữa thì phải? Mà "tổ trạch" gì gì đó, ý là đến gặp các thành viên trong gia tộc đúng không vậy?

"Đưa em đi chào hỏi ông bà một tiếng."

Quả nhiên, Diêu Viễn yếu ớt lên tiếng: "Không phải... gặp người lớn chứ?"

Giang An Lan bình thản nói: "Sao thế, phu nhân chỉ định chơi đùa chút thôi sao?"

Giang An Lan nhìn cô, khuôn mặt ẩn hiện nét cười.

Diêu Viễn giơ tay đầu hàng. "Em đói rồi, đi ăn cái đã, anh hùng."

Giang An Lan đưa Diêu Viễn đến một quán ăn mở ngay tại tư gia, một căn nhà nhỏ hai tầng, trang trí theo kiểu cổ, sau này Diêu Viễn mới biết chủ nhà hàng này còn là hậu duệ của một vị quan lớn thời Thanh, mà chỗ ngồi trong quán ăn này cũng nổi tiếng khó đặt. Nhưng lúc hai người họ đi vào, nhân viện phục vụ nhìn thấy Giang An Lan cũng không hỏi han gì, cung kính dẫn họ đi thẳng vào trong.

Khi họ đến trước cửa căn phòng riêng có tên "Mai Hương" thì một đôi nam nữ đang đi lại từ phía đầu hành lang bên kia, nhìn thấy Giang An Lan liền cười, chào hỏi: "Cậu Lan, trùng hợp thật đấy, hôm nay cũng tới đây dùng bữa à?"

Giang An Lan khẽ gật đầu. "Hai người ăn xong rồi à?"

"Ù', đang định về đây." Anh chàng kia đáp lại, cuối cùng cũng nhìn thấy Diêu Viễn đang đứng cạnh Giang An Lan. "Vị này là..."

Giang An Lan: "Bạn gái tôi."

Trả lời thẳng thắn như thế khiến ba người còn lại đều ngắn ra. Diêu Viễn lén chọc vào

không biết gia thế sau lưng như thế nào, có vào nổi nhà họ Giang không thôi."

Anh chàng kia cũng cười. "Thái độ của nhà họ Giang với Giang An Lan là thế nào? Chỉ cần anh ta gật đầu thì ông anh ta chín phần không phản đối, như vậy đương nhiên không ai lắc đầu hay dám lắc đầu nữa rồi."

Cô gái nhìn người bên cạnh. "Khó trách tại sao bọn anh cứ phải bám lấy Giang An Lan."

Cô gái kia cúi đầu, cười. "Cậu Giang trước nay vẫn kén chọn, anh đâu phải không biết. Cô gái kia trông rất thanh tú, khí chất nhẹ nhàng, trong sáng, cũng có thể nói là xuất chúng. Chỉ

lưng Giang An Lan, hai người kia cũng không làm phiền thêm nữa, khách sáo nói hai, ba câu rồi chào tạm biệt. Ra khỏi quán ăn, anh chàng kia mới nói với cô gái bên cạnh: "Trước nay

Giang An Lan chưa từng dẫn cô gái nào theo, hóa ra anh ta thích mẫu con gái như thế."

Trong phòng riêng, Giang An Lan trước nay luôn được người khác phục vụ đang rót trà

Anh chàng kia cũng chẳng để tâm, chỉ cười một tiếng.

cho ban gái. "Uống chút trà Phúc Nhĩ trước đi, làm ấm dạ dày."

"Cảm ơn." Diêu Viễn nhận lấy uống một ngụm, trà thực sự rất thơm. "Hai người vừa rồi là ban anh à?"

Giang An Lan mim cười. "Bạn anh không nhiều." Ý là hai người đó không tính là bạn.

"Ò." Diêu Viễn cũng không biết phải tiếp lời những câu kiểu này như thế nào. "Em có rất nhiều ban."

"Vậy sau này anh phải theo em lăn lộn rồi, phu nhân."

Diêu Viễn lại bị anh chọc cười. "Đàn anh à, anh có thể đừng gọi em là "phu nhân" được không, cứ thấy kì kì..."

"Xấu hổ?"

Giang bang chủ, anh thắng rồi.

Ăn xong, theo lịch trình thì là đến tổ trạch nhà họ Giang, nhưng giữa đường Giang An Lan nhận được điện thoại nên lại đổi sang chỗ khác, chính là công ty của anh. Đó là một công ty khá quy mô, chiếm ba tầng của một tòa cao ốc. Lúc Diêu Viễn đi vào liền liên tưởng đến mấy cảnh trong phim truyền hình. Nói ra thì cô nàng Diêu Viễn chưa từng đến những nơi như thế này, thậm chí còn chưa từng bước ra xã hội, từ đầu đến cuối vẫn chỉ ở trong khuôn viên trường học... Dùng lời của Giang bang chủ mà nói thì là... "lăn lộn".

tiêu điểm để mọi người ngắm. Sếp đưa người đẹp tới? Quá hiếm thấy! Không, phải nói là lần đầu tiên trong lịch sử luôn!

Trong lúc Diêu Viễn đang nhìn ngắm xung quanh thì đâu biết bản thân cô cũng trở thành

Lý Cao từ phòng nghỉ bước ra, nhìn thấy Diêu Viễn thì sững người, sau đó gọi một tiếng "chị dâu" rõ to, khiến Diêu Viễn giật nẩy mình.

Đợi đến khi Giang An Lan dẫn Diêu Viễn vào phòng của mình rồi, đám người bên ngoài mới bắt đầu thảo luận về "chị dâu". Không bao lâu sau, Lý Cao đi vào tìm Giang An Lan. "Sếp đưa chị dâu đến sao không nói với tôi một tiếng? Cậu xem, tôi vừa kích động đã không khống chế được bản thân mà làm lộ hết cả rồi, bây giờ, chuyện cậu có vợ chắc đã truyền hết tầng mười sáu, mười bảy, mười tám của chúng ta, thậm chí còn bị truyền lên tầng trên tầng dưới luôn rồi."

Diệu Viễn câm nín.

Mặt Giang An Lan không chút biểu cảm, đang gọi điện thoại sai thư ký bên ngoài pha trà cho Diêu Viễn, sau đó mới quay đầu hỏi Lý Cao: "Bên Mỹ còn vấn đề gì nữa? Không phải đã qua đó giải quyết rồi sao?"

"Tử Kiệt đang ở phòng họp gọi chat voice với bọn họ nhưng bên đó cứ muốn nói chuyên

với cậu lần nữa."

Giang An Lan im lặng, định nói gì nhưng lại thôi. Anh để Diêu Viễn ngồi lại trong phòng mình, cười bảo: "Vậy anh bận chút, em tự mở máy tính chơi nhé."

"Dạ."

Lý Cao chớp mắt với Diêu Viễn rồi cũng theo sếp ra ngoài. Cửa vừa đóng đã nghe lão đại lạnh lùng nói: "Đồ vô dụng."

Lý Cao bày tỏ, có thể hưởng thụ nụ cười dịu dàng của lão đại, cả hành tinh này chắc cũng chỉ có chị dâu sama thôi.

Diêu Viễn mở máy tính trên bàn làm việc của Giang An Lan. Thời gian rảnh cô mở máy

tính cũng chỉ có ba việc, đọc tin tức, xem phim và chơi game. Chiếc máy tính này không cài Thịnh thế, cô lượn một vòng xem tin tức, thấy hơi tẻ nhạt liền mở QQ lên, không bao lâu sau đã nhận được tin nhắn từ chị họ: "Cả buổi sáng nay bận muốn chết, giờ mới xong đây! Đọc được tin của em rồi, sao tự nhiên đi Bắc Kinh thế? Chẳng phải mấy năm trước bọn mình đã đến đó chơi rồi còn gì?"

Diêu Viễn cũng chẳng biết phải giải thích ra sao, đang nghĩ phải nói thế nào cho hợp lý thì

đấy chứ? Hai người bên nhau thật rồi à?!"

O, câu này phải trả lời thế nào?

đối phương đã nói tiếp: "Chị nhớ là Quân Lâm Thiên Hạ ở đó, không phải em đi gặp anh ta

Đối phương khựng lại hai giây. "Thế thì lợi cho anh ta quá rồi!"

"Chi, hình như em thất sư... hơi thích anh ấy."

Diêu Viễn ngắn ra một lúc rồi bật cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, lại cùng chị họ nói chuyện đôi ba câu. Mà lúc này, tài khoản QQ cố định tự động đăng nhập của máy tính cũng báo có tin nhắn đến, tài khoản này đương nhiên là của Giang An Lan, mà người gửi tin nhắn đến còn là người Diêu Viễn quen nữa kìa.

Khóe miệng Diêu Viễn giật giật.

Ôn Trừng: "Nghe nói ngài đây đã dụ dỗ được chị dâu đến chỗ ngài rồi đúng không?"

Một phút sau, Ôn Trừng: "Lại không có đó? Không phải đang yêu đương thắm thiết mặn nồng mờ ám gì đó chứ?"

Diệu Viễn không nhịn được, gõ một dòng dấu ba chấm gửi đi.

Ôn Trừng: "Có đó à, tiếp xúc đến giai đoạn thứ mấy rồi?"

Ôn Trừng: "Có cần bạn học cũ giúp cậu lên kế hoạch tỉ mỉ không? Đúng rồi, vừa nãy tôi bảo trợ lý John gửi vào hòm thư cho cậu mấy thứ đồ tốt đó. Biết cậu lần đầu tiên có thể làm... không được tốt lắm, nhưng học tập thêm chút cũng chỉ có lợi chứ không có hại, ha ha ha."

Tay Diêu Viễn run run gõ thêm một hàng dấu ba chấm rồi gửi đi.

Ôn Trừng: "Đừng nói với tôi cậu nhớ cô ấy... bao lâu rồi ấy nhỉ, mà còn chưa nghĩ đến chuyện này nhé! Chị dâu lại còn xinh đẹp thế nữa."

"Tôi là Diêu Viễn."

Cô nàng Diêu Viễn dùng tài khoản của Giang An Lan để nói câu này, sau đó mặt đỏ bừng quay lại QQ của mình gửi cho chị họ một tin nhắn: "Em giúp chị giết Ôn Như Ngọc, miễn phí!"

Một tiếng sau, Giang An Lan quay lại thì thấy Diêu Viễn đang xem phim hài hước nước ngoài, mặt mày nghiêm túc. Anh đến bên cạnh cô, ngồi dựa vào tay ghế, định đưa tay xoa má cô nhưng lại kiềm chế, cười hỏi: "Anh xong việc rồi, về nhà nhé?"

Giang An Lan cũng xem cùng cô tầm năm phút, sau đó khẽ đặt tay lên vai cô. Lúc này Diêu Viễn mới quay lại, nói bằng giọng rất nghiệm túc: "Đàn anh, đừng giở trò lưu manh!" Rốt cuộc cũng đến lượt Giang bang chủ không đáp nổi lời nào, không những thế, anh còn

Diệu Viễn vẫn chẳng nói một lời, mắt nhìn chặm chặm vào màn hình có vẻ chặm chú lắm.

nhưng không hề rút tay về, thậm chí còn chạm vào cổ cô. Diêu Viễn bị lạnh rụt cổ lại, khẽ kêu một tiếng. Giang An Lan mới từ tốn cất lời: "Thế thì

hơi nheo mắt như đang suy nghĩ điều gì, sau đó mới khôi phục vẻ mặt bình thản, dịu dàng

quấy rối tình dục nhé."

Cô nàng Diêu Viễn dở khóc dở cười bắt lấy bàn tay anh, hai người ngồi cạnh nhau, tay cũng quấn lấy tay nhau, cuối cùng Diêu Viễn không thể không nhượng bộ mà đứng dậy. "Vừa

Giang An Lan cũng đứng lên. "Được, nghe em hết."

rôi anh nói về nhà đúng không? Vậy chúng ta đi thôi."

Diêu Viễn cảm thấy mình đã nằm sát đất lắm rồi mà sao vẫn bị trúng đạn. Anh nói cứ như cô muốn đến nhà anh bằng được ấy!

Triệu Tử Kiệt sắp xếp xong hồ sơ, lúc từ phòng họp đi ra thì nhìn thấy anh họ mình đưa

"Ôi chết tiệt!" Triệu Tử Kiệt nhất thời kích động đến mức buột miệng chửi thề. Lý Cao lại còn đùa: "Chết tiệt cái gì cơ?"

một mỹ nữ rời khỏi công ty, lập tức há hốc miệng, kéo Lý Cao lại hỏi: "Cô gái bên cạnh An

Lý Cao bình tĩnh đáp: "Bạn gái cậu ta, chẳng phải tôi đã cho cậu số điện thoại của cô ấy

rồi còn gì? Bao giờ tâm tình sếp không tốt, cậu cứ tìm cô ấy, đảm bảo tính mạng vô lo, thân

Lan là ai thế?"

eo cô. "Vào thôi."

thể mạnh khỏe, trường thọ trăm tuổi."

canh giữ, trong lòng cô càng hỗn loạn, gia tộc nhà đàn anh rốt cuộc là thế nào vậy?

Giang An Lan xuống xe từ phía bên kia, nhìn vẻ mặt phức tạp của cô bèn đi lại, lặng lẽ ôm

khi cô xuống xe là quay lại nhìn cánh cống siêu to mà xe vừa đi vào, lại còn có hai người

Nửa tiếng sau, xe chở Diêu Viễn dùng lại trước tổ trạch nhà họ Giang. Việc đầu tiên sau

Ở cửa chính của tòa biệt thự hai tầng đã có người đợi sẵn, một phụ nữ trông có vẻ thân thiện giúp họ cất giày, cười nói với Giang An Lan: "Tiểu Ngũ đến rồi à. Ông đang ở sau nhà chơi cờ với bác cả, vừa rồi còn hỏi sao cháu chưa đến đấy."

Giang An Lan gật đầu. "Cháu biết rồi. Bác dâu cả, cô ấy tên là Diêu Viễn."

Người phụ nữ được gọi là bác dâu cả cười, nói với Diêu Viễn: "Được, bác gọi cháu là Tiểu Viễn nhé!"

Diêu Viễn vội đáp: "Dạ vâng."

Giang An Lan lại hỏi: "Bà đâu rồi ạ?"

"Bà đang nghỉ, đừng làm phiền lúc này, đợi lát nữa bà dậy bác sẽ đưa Tiểu Viễn đến chào."

"Vâng ạ." Giang An Lan đáp một tiếng, kéo Diêu Viễn về phía sân sau. Diêu Viễn thấy bác dâu cả không đi theo liền nhỏ giọng hỏi: "Đàn anh Giang này, tự nhiên em đến làm phiền thế này có phải là không thích hợp lắm không?" Cô thừa nhận cô thích anh, nhưng trước mắt họ vẫn đang ở giai đoạn đầu tiên của mối quan hệ bạn trai bạn gái thôi mà? Sao vèo một cái đã bị anh đẩy lên gặp phụ huynh luôn rồi? Mà cô cũng đến thật nữa chứ.

Giang An Lan ra vẻ nghiêm túc nói: "Chẳng phải đã nói rồi sao? Sớm muộn gì cũng phải tới, em tới sớm thì có thể sớm cùng anh danh chính ngôn thuận, không bị chia cách nữa rồi."

Diêu Viễn không nhận ra chút đùa cợt nào trong giọng điệu của anh, bất giác giơ ngón cái lên khen: "Anh thật giỏi!"

Đến sau nhà, Giang An Lan chào hỏi hai người lớn đang đánh cờ: "Ông! Bác cả!"

"Ô, An Lan, đón được người rồi à?" Bác cả lên tiếng trước.

Ông nội Giang nhìn hai người họ, từ tốn cất tiếng: "Đây chính là cô bạn gái mà lúc trước cháu bảo sẽ đưa đến giới thiệu cho ông đấy hả?"

Diêu Viễn không theo kịp mấy người họ nhưng lễ nghi cơ bản thì cô vẫn hiểu, lập tức cúi đầu chào. "Cháu chào ông!"

Ông cu gât đầu. "Tiểu Viễn phải không, được rồi, buổi tối ở lai ăn bữa cơm đi!"

Tốc độ diễn biến như ánh sáng thế này khiến Diêu Viễn không biết phải làm sao. Sao ông cụ chấp nhận cô nhanh quá vậy! "Dạ, vâng ạ."

Giang An Lan lại bảo cô chào hỏi dăm ba câu với bác cả, sau đó nói: "Bà đang ngủ nên cháu chưa đưa cô ấy qua chào được. Giờ cháu đưa cô ấy đi dạo xung quanh, trước giờ ăn tối sẽ về."

Ông cụ cười. "Đi đi, chú ý an toàn."

Trước khi ra khỏi sân, Diêu Viễn nghe thấy ông nói với bác cả: "Rất tốt."

Vào đến phòng khách, Diêu Viễn cũng thật lòng nói với Giang An Lan: "Ông anh hiền quá."

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô rồi bật cười, đưa tay lên xoa đầu cô. Diêu Viễn bị hành động yêu thương bất chợt này làm cho cứng đờ cả người, sau đó lại nghe thấy anh bảo: "Hay chúng ta rèn sắt khi còn nóng, hôm nay đi đặng ký kết hôn luôn?"

Ngất!

Hai người đi qua phòng bếp chào bác dâu cả một tiếng rồi rời khỏi biệt thự. Vừa ra ngoài, Diêu Viễn chợt nhớ tới chuyện gì, cúi đầu rút một vật từ trong túi ra đưa cho Giang An Lan. Anh nhận ra vật đó nhưng lại không nhận, chỉ hơi nhếch khóe miệng, nói: "Em trả lại tín vật định tình anh tặng à? Em không thấy làm thế là quá nhẫn tâm sao, phu nhân?"

Nếu cô không bị mất trí nhớ thì đây rõ ràng là quả gặp mặt cơ mà? Cuối cùng là ai nhẫn tâm hơn ai? Diêu Viễn trước giờ luôn bị công kích tới mức nghẹn lời lại nghe thấy vị anh hùng bên cạnh lên tiếng: "Em phải đối xử với anh tốt một chút."

Diêu Viễn đưa tay nhét luôn vật đó vào túi anh rồi quay người rời đi. Vậy mà ánh mắt như trách như móc lúc quay đi đó lại khiến Giang An Lan cảm thấy vui vẻ, rảo bước theo sau. Anh nghĩ, người yêu xấu hổ rồi, vậy thì để anh giúp cô cất giữ nó vậy.

Sau đó Giang An Lan đưa Diệu Viễn đi thăm thú cảnh trí phương Bắc. Mấy năm trước cô

đến Bắc Kinh vào mùa hè, cảnh vật đương nhiên khác hẳn so với mùa đông thế này. Cũng không biết cuối cùng anh đưa cô đến đâu, đó là lúc hoàng hôn buông xuống, trải ánh vàng kim hư ảo lên dãy núi. Hai người đứng đó, thưởng thức phong cảnh một lúc thì Giang An Lan lên tiếng: "Anh muốn hôn."

Lúc đầu Diêu Viễn còn chưa kịp hiểu, sau đó thì kinh ngạc tới độ mặt trắng bệch, vội vàng nhìn trái ngó phải. "Chỗ này đông người lắm... anh đừng đùa nữa."

Giang An Lan ung dung nói: "Anh không quan tâm."

Cuối cùng Diêu Viễn cũng tin, tính khí của anh đúng là không tốt, không, phải nói là hoàn toàn không biết xấu hổ.

Mối tình đầu trong sáng không nên như thế này!

"Lần trước anh không hôn sâu, lần nào nghĩ lại cũng thấy không đủ."

Giang An Lan nhân lúc cô thất thần liền kéo cô vào một chỗ khuất, xung quanh còn có rừng cây che chắn, anh đứng quay lưng về phía mặt trời, áp sát vào cô, nhỏ giọng nói: "Nỗi nhớ

khắc tận trong xương..."

Lúc nụ hôn của Giang An Lan đến gần, lưng Diêu Viễn đã dựa vào thân cây đằng sau, một tay anh giữ tay cô, còn tay còn lại ôm lấy khuôn mặt cô. Lúc hai đôi môi chạm nhau, cô hoảng hốt quá mà nhắm chặt mắt lại. Giang An Lan chậm rãi tách đôi môi cô, đưa lưỡi vào trong thăm dò. Diêu Viễn phát ra tiếng rên khe khẽ, anh lại càng hôn sâu hơn. Trong đầu Diêu Viễn

thăm dò. Diêu Viễn phát ra tiếng rên khe khẽ, anh lại càng hôn sâu hơn. Trong đầu Diêu Viễn lúc này trắng xóa, tai chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập rộn ràng còn cơ thể thì nhẹ bẫng, cô bất giác hôn lại làm anh càng trở nên mãnh liệt hơn. Nụ hôn nóng bóng dần dần chuyển thành ve vuốt nhẹ nhàng rồi dừng lại, cuối cùng anh thấp giọng cười. "Thế này mới tạm chấp nhận được."

Mặt Diêu mỹ nhân đã đỏ như mặt trời chiều.

"Có muốn làm lại lần nữa không?"

Diệu Viễn đần người nhìn anh.

Diệu Viễn thở hồn hền, nhìn anh. "Anh... Chuyện này anh học được ở đâu vậy?"

Giang An Lan hơi ngắn ra, cười đáp: "Tự học thành tài."

của cô, mặt đỏ bừng. "Vậy thì anh đúng là có tài thiên phú đấy."

Giang An Lan bật cười, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc cô. "Vậy phải cảm ơn phu

Diêu Viễn dựa vào thân cây, ánh mặt trời nóng rực chiếu xuống đôi môi ướt át, xinh đẹp

nhân biết thưởng thức rồi."

Hai người lại tiếp tục đi dạo. Tới lúc xuống núi, Diêu Viễn không kìm được hỏi: "Rốt

cuộc anh thích em ở điểm nào?"

Giang An Lan lười biếng đáp cho có lệ: "Ngoại hình."

"Vậy phu nhân thích anh ở điểm nào?"

Diệu Viễn cắn môi. "Thật nông can!"

Diêu Viễn cũng bắt chước anh: "Ngoại hình."

Nhưng cô không nghe ra thái độ thất vọng trong giọng nói của Giang An Lan: "Vậy anh yên tâm rồi, xung quanh em chắc chẳng tìm được ai có ngoại hình bắt mắt hơn anh đâu."

Anh hai à, anh có thể kiệu ngạo thêm chút nữa được không?

"Chúng ta bây giờ thật sự là bạn trai bạn gái sao?" Diêu Viễn hỏi bằng giọng yếu ớt.

"Em nói xem!"

Giang đại thần bình tĩnh đáp: "Chẳng phải còn chưa tới giai đoạn ba sao?"

Diêu Viễn lúng túng. "Đàn anh Giang, anh có thấy chúng ta tiến triển quá nhanh không?"

"..." Diêu Viễn hít sâu một hơi. "Đúng rồi, rốt cuộc lúc nào anh mới chịu kể cho em chuyện em cứu anh thế? Em thật sự không nhớ được là đã cứu anh lúc nào."

Giang An Lan chỉ "hờ" một tiếng. "Xem em thể hiện thế nào đã."

Đại thần, anh đáng đánh thế này, người nhà anh có biết không?

Bữa tối tại nhà họ Giang, Diêu Viễn lại gặp thêm mấy người họ hàng của Giang An Lan. Có bà nội của Giang An Lan, anh họ Giang An Hoành và em trai hoạt bát, thông minh của Giang An Lan là Giang An Kiệt. Vừa biết cô là "sư nương" nhiều lần dẫn mình đi luyện cấp trong game, Tiểu Kiệt lập tức không còn vẻ xa lạ mà cứ dính chặt lấy cô. Sau này Diêu Viễn

mới biết Giang An Kiệt là em trai cùng cha khác mẹ của Giang An Lan, mẹ ruột của anh đã

thấy trong những buổi ra mắt như hoàn cảnh gia đình với công việc gì gì đó, chỉ hỏi vài vấn đề đơn giản như cô bao nhiều tuổi, bình thường thích làm gì, thích ăn gì... Diêu Viễn cũng rất nhẹ nhàng đáp lại từng câu một.

Lúc Diêu Viễn đi xuống nhà đã chẳng thấy bóng dáng Giang An Lan trong phòng khách mà chỉ có Giang An Hoành và ông nội Giang đang ngồi trên xô pha xem ti vi. Giang An Hoành

nhiều, chỉ là đôi ba câu chuyện phiếm, thậm chí còn không hỏi mấy câu "bắt buộc" thường

Sau bữa ăn, bà nội Giang kéo Diêu Viễn đến phòng mình nói chuyện. Họ cũng không nói gì

qua đời không bao lâu sau khi sinh anh, còn cha của Giang An Lan thì cô không thấy xuất

nhìn thấy cô liền đứng dậy, nói: "Qua đây ngồi đi, An Lan đưa Tiểu Kiệt lên thư phòng kiểm tra bài vở rồi, chắc sẽ xuống nhanh thôi."

Ông nội cũng vẫy tay gọi cô tới. Lúc qua đó rồi cô còn nghĩ, một mình đối diện với người

nhà của người yêu thật đúng là đáng sợ! Cô ngồi xuống, ông nội Giang liền đẩy đĩa đồ ăn ở trên bàn trà đến trước mặt cô, nói: "Tiểu Viễn, ăn chút hoa quả đi!"

Diêu Viễn ngoạn ngoãn nói lời cảm ơn.

hiện. Về cơ bản thì bữa ăn này diễn ra rất hòa hợp.

Lúc Giang An Lan xuống nhà thì được bác dâu cả báo là mọi người đều đang ở phòng chơi thể thao đánh bóng bàn. Anh "dạ" một tiếng rồi đi về hướng đó, vừa vào đã thấy ông nội

cười rạng rỡ. "Đánh tốt lắm, hiếm có đấy!"

Anh họ Giang An Hoành cũng đứng đó trêu đùa: "Có thể đánh ngang sức ngang tài với ông nôi thì chắc cũng là nhân tài của đôi bóng bàn đúng không?"

Ông nội Giang vui vẻ để vợt xuống, quay đầu nhìn Giang An Lan, nói: "An Lan, cháu có muốn đánh một ván với cô bé không?"

Diêu Viễn lúng túng cười. "Lúc còn học trung học, cháu ở trong đội bóng bàn của trường."

"Thôi ạ."

Ông cụ gật đầu. "Tối nay ở đây luôn chứ?"

Ngày đầu tiên đến đã ngủ ở nhà người ta? Diêu Viễn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Giang An Lan. Anh cười với cô rồi đáp: "Cô ấy chưa dám ở lại đây đâu, sợ cháu giữ lại luôn. Hôm nay cứ về chỗ cháu ở tạm đã!"

Diêu Viễn trọn tròn mắt.

Ông nội Giang cười, nói: "Vậy tùy hai đứa."

vừa ra khỏi cổng chính, Diêu Viễn đã nói với người bên cạnh: "Em muốn về nhà."

Giang An Lan cũng ngồi ở ghế sau vươn tay vuốt lưng cô. "Ngoan."

Lại nói đến chuyện tại sao lần nào ra khỏi cửa, Giang An Lan cũng phải có người lái xe cho, không phải anh cố tình ra vẻ cao sang hay khoe khoang có tiền, mà vì hồi còn học đại

Giang An Lan dẫn Diệu Viễn đi chào ông bà nội rồi rời khỏi tổ trạch nhà họ Giang. Xe

Diêu Viễn rốt cuộc cũng lệ chảy thành sông.

học, anh đã ngất xỉu trên xe, cứ nghĩ đến chuyện này lại tức giận nên không thèm tự lái nữa. Thế là lúc này, bác lái xe đưa cặp đôi "âu yếm" về "địa bàn" riêng của Giang An Lan.

Căn hộ của Giang An Lan cũng không quá lớn nhưng gọn gàng, phóng khoáng, chỉ có ba

màu xanh lam, trắng và xám đơn giản. Diêu Viễn nhìn một lượt rồi ngồi xuống xô pha màu trắng sữa trong phòng khách, vẫn không thôi hy vọng. "Hay em ra ngoài ở khách sạn?"

Giang An Lan rót cho cô một cốc nước ấm. "Khách sạn ở Bắc Kinh rất đắt."

Đại ca, anh còn thiếu chút tiền đó sao? Mà cũng có ai bảo anh phải bỏ tiền ra đâu? Nhớ đến mấy lời ban sáng Ôn Trừng nói, Diêu Viễn lại cảm thấy việc chỉ có hai người ở cùng nhau thật khiến người ta bối rối. Giang An Lan cũng chẳng để ý đến thái độ "đa sầu đa cảm" của cô, mở laptop đang đặt trên bàn trà lên. "Có muốn chơi game không?"

Giang An Lan đăng nhập acc mình, sau đó đưa máy cho Diêu Viễn. "Giết người thì dùng acc của anh tốt hơn. Anh đi tắm đây."

Diêu Viễn kinh ngạc: "Sao anh biết?"

"Di động anh vẫn mở QQ liên tục." Giang thiếu gia giải thích xong liền đi vào phòng tắm.

Diêu Viễn sắp phát điện đến nơi. Ôi trời ơi! Thế nghĩa là... mấy câu cô nói với Ôn Trừng

Ngạo Thị Thương Khung: "Hôm nay cậu ta cũng có thời gian lên đây á, kì quái nha!"

"Không đi." Giang thiếu gia còn chẳng thèm ngắng đầu lên.

"Anh hiểu tâm trạng của em."

Đi Đâu Về Đâu: "Úi cha, lão đại lên rồi!"

anh đều đọc hết rồi?

Ö, đúng rồi, lên cảnh cáo Ôn Như Ngọc một chút, có những lời không nói bừa được đâu! "Được." Diêu Viễn vẫn chưa hết hy vọng. "Vậy chơi xong anh đưa em đi tìm khách sạn nhé?"

Đi Đâu Về Đâu: "Sao hôm nay lão đại lại không lên được?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Không nói cho cậu biết, là lá la..."

Lạc Thủy: "Tiểu Thương, anh càng ngày càng vặn vẹo rồi đó."

Ôn Như Ngọc: "Chào chị dâu!"

Cục Cưng Ngoan: "Í? Chị dâu? Chị dâu ở đâu?"

Lạc Thủy: "Lẽ nào..."

Ngạo Thị Thương Khung: "Đừng nói nữa, thật khiến người ta xấu hổ quá đi mà."

Diêu Viễn cũng bật cười, đồng thời gửi tin nhắn cho Ôn Như Ngọc: "Để tôi giết anh một lần đi."

Lạc Thủy: "Phó bang chủ anh có dám bình thường hơn chút không hả? Dám không hả?"

Ôn Như Ngọc: "Khụ, chị dâu à, thấy chị lên bằng acc này để nói chuyện với tôi là tôi biết

không đưa ra mấy chủ ý xấu xa như vậy nữa!" Người này bị Lý Cao lây nhiễm rồi à? Diêu Viễn nhịn cười, ra vẻ nghiêm túc, nói: "Không được." Ôn Như Ngọc: "..."

đỡ không lại rồi. Chị dâu, chị không thể tha cho tôi một lần sao? Tôi đảm bảo về sau sẽ

Ôn Như Ngọc: "Được rồi, vậy chúng ta đến đấu trường đi, tôi cởi sạch cho chị dâu chém."

Diêu Viễn nghĩ ngơi một lát rồi đáp: "Đột nhiên tôi không có hứng nữa, để chị tôi đến chém, chém đến bao giờ chị ấy mãn nguyện thì thôi."

Ôn Như Ngọc: "Chị dâu, phiền chị chuyển lời cho Lan thiếu gia, vì cậu ta tôi đã hy sinh

Ôn Như Ngọc: "..."

những gì!"

Diêu Viễn: "Được, nhớ cởi hết đấy."

Diêu Viễn vui vẻ nói lại chuyện này cho Diêu Hân Nhiên. Diêu Hân Nhiên lập tức hứng

thú bừng bừng, xách đao chạy đến đấu trường.

nhập vào acc của mình thì có tin nhắn đến.

Ngạo Thị Thương Khung: "Là chị dâu đúng không? Gì ấy nhỉ, lão đại là lần đầu tiên đấy, vì thế, chi nhớ nhe nhàng chút nha!"

Sự việc giải quyết xong, Diêu Viễn đang định thoát khỏi acc của Giang An Lan để đăng

Đám người bên cạnh Giang An Lan toàn thể loại gì thế này? Cô cũng là lần đầu cơ mà? Ơ, không đúng, hôm nay cô cũng đâu có ý định dâng hiến lần đầu của mình đâu!

Lúc Giang An Lan đi ra, Diêu Viễn đóng sập máy tính xuống.

Giang An Lan: "Sao thế?"

"Em buồn ngủ rồi."

Giang An Lan hơi nhướng mày, dẫn cô đến một gian phòng. "Hôm nay em ngủ ở đây đi."

Mặc dù vô cùng buồn bực nhưng cô vẫn phải thốt ra một câu. "Phòng dành cho khách của nhà anh rộng thật đấy!"

"Đây là phòng ngủ chính."

...,

Trong lúc Diêu Viễn còn đang choáng váng thì tay Giang An Lan đã đặt lên vai cô, sau đó chậm rãi di chuyển đến cần cổ cô, thỏa mái sờ xong mới nói: "Lát nữa anh ngủ ở phòng dành cho khách."

Diêu Viễn câm nín. "Em nên ngủ ở phòng dành cho khách thì hơn."

"Hoặc là cùng ngủ ở phòng ngủ chính, hoặc là để phu nhân chịu thiệt thời một chút, một mình ngủ ở phòng ngủ chính."

Diêu Viễn đanh thép nói: "Em ngủ ở phòng ngủ chính, cảm ơn."

Diêu Viễn nhanh chóng tắm rửa rồi nằm lên chiếc giường vẫn vương mùi của Giang An Lan, không khỏi suy nghĩ kĩ hơn về Giang đại thần. Lúc cô mới quen với Quân Lâm Thiên Hạ, cảm thấy người này rất lạnh lùng, tiếc chữ như vàng, dù sao cũng là người đứng đầu một họng mà Về say họi người "liết hệa" nềi caph thường vuyên nhất ngôn những cây lhiến người

bang mà. Về sau hai người "kết hôn" rồi, anh thường xuyên phát ngôn những câu khiến người khác đứng hình, làm cô cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là "bụng dạ đen tối". Sau đó nữa, cô lại nghe được từ người khác rằng "tính khí anh ta rất tệ", thậm chí, đến tận bây giờ, khi ở trước mặt cô, anh cũng hay giở trò lưu manh. Diêu Viễn nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng suýt

vừa kiệm lời vừa bụng dạ đen tối, vừa có tính khí tệ lại vừa lưu manh, đa nhân cách mà!

Còn bản thân cô thì đã chọc vào, à nhầm, cứu được vị "Phật Tổ" to đùng này lúc nào vậy?

Khiến anh phải đền "đền ơn", cuối cùng lại khiến trái tim cô rơi vào tay anh.

không nhịn được muốn quỳ trước mặt Giang thiếu gia luôn rồi, đây thực sự là dạng đàn ông

Trước khi Diêu Viễn mơ màng ngủ mất, dường như có thứ gì đó mơ hồ xuất hiện từ ký ức.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Diêu Viễn mở mắt nhìn trần nhà cả nửa ngày mới nhớ ra được là mình đang ở đâu, cầm điện thoại lên xem thì thấy đã gần mười giờ trưa, rồi lại nhớ tới chuyện mình suy nghĩ tối qua, cuối cùng vội vã bò dậy thay quần áo. Xong xuôi đâu đấy đi ra cửa thì nghe thấy vài giọng nói ở ngoài, cô tưởng đại thần mở ti vi nhưng đến khi mở cửa ra thì lại thấy trong phòng có rất nhiều người. Cô đứng hình tại trận.

"Chi dâu, ha ha, bon tôi lai đến họp mặt rồi."

Diêu Viễn đứng đờ người trước cửa phòng, tóc tai bù xù, chân xỏ dép lê, bộ dang của người vừa mới ngủ dậy. Cô nghĩ, nhất định mình còn chưa tỉnh ngủ nên nhìn thấy ảo giác rồi, mà ngay giây sau đã có người đi đến phá vỡ quá trình tự thôi miên của cô. "Vào phòng bếp ăn chút điểm tâm đã, anh mua cho em cháo với sữa đậu rồi, vẫn còn nóng đấy." Người nói câu này đương nhiên là Giang An Lan.

Sau đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, bọn tôi phân phòng ngủ. Còn vì sao dậy muộn là bởi vì tối qua suy nghĩ nhiều quá nên ngủ muộn thôi! Lời giải thích này đến bản thân cô còn thấy chẳng đáng tin... Cô không khỏi quay đầu nhìn đối tượng bị bàn tán còn lại. Giang An Lan đang dùng giọng nói bình tĩnh trước nay vẫn thế nói với đám người ngoài phòng khách: "Khi nào đã đông đủ rồi thì để Lý Cao dẫn mọi người đi chơi." Sau đó quay đầu nhìn cô, mim

Diêu Viễn gật đầu qua loa với mấy người bên ngoài rồi đi vào bếp, định uống chút nước

để trấn tĩnh lại thì nghe thấy một giọng nữ nói: "Lão đại với chị dâu đã sống chung rồi sao?" Một giọng nam khác: "Quả nhiên tối qua chị dâu đã lên acc của lão đại? Tôi đã bảo mà, chỉ

một lúc thôi, lẽ nào sau đó... nên mới dây muôn như thế..."

cười tiến lai.

Trái tim Diêu Viễn đập rất nhanh, cô nghiêng đầu đi vào bếp, nghe thấy Lý Cao đang nói ở bên ngoài: "Nào nào nào, tour tham quan thủ đô hai ngày hạng sang, muốn chơi gì thì nói với Cao gia nào!"

Giang An Lan vào trong, lấy chiếc cốc trong tay cô rồi giúp cô rót sữa đậu. "Thổi đi rồi hằng uống. Tối qua ngủ có ngon không?"

Diêu Viễn nhận lấy cốc sữa, nghiêm túc nhìn anh. "Đàn anh, chúng ta nói chuyện đi!"

Giang An Lan từ tốn dựa vào chiếc bàn đá hoa cương đằng sau. "Em nói đi, anh đang nghe

"Đến tận lúc bọn họ tới rồi anh cũng mới biết, đều là những người ở xung quanh Bắc Kinh, chắc là đến xem chúng ta yêu đương thắm thiết thế nào." Giọng anh nhẹ nhàng lại tràn trề tình cảm. Diêu Viễn lại thất bại. "Chênh lệch thật đấy, lần đầu tiên anh nói chuyện với em, giọng lạnh lùng kết thành băng được ấy."

Diêu Viễn thở dài. "Hóa ra em nộp tiền thuốc cho anh! Còn nữa, tính khí anh quả là chẳng tốt chút nào."

Giang An Lan nhìn cô một lúc, cuối cùng đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói: "Dù anh có là người thế nào thì em cũng phải nhận hết."

Vị anh hùng này... đây có được tính là ép mua ép bán không?

Giang An Lan nheo mắt. "Phu nhân nhớ lại gì rồi sao?"

đây."

"Mấy người ngoài kia..."

"Thật ngại quá, làm phiền ngài cùng chị dâu nói chuyện yêu đương rồi. Có người hỏi lão đại anh tuấn vô địch, hào phóng vô song vừa rồi nói để phó bang chủ đưa đi ăn uống, vui chơi, thế nếu đi mua đồ thì sao? Lão đại có bao luôn không? Đương nhiên bọn này cũng

trả lời thế nào?" Ánh mắt Giang bang chủ lạnh lùng. "Cút ra ngoài!" Phó bang chủ cút rồi, Diêu Viễn gượng gạo nói với Giang An Lan: "Thôi, chúng ta cũng ra

không bắt lão đại mua nhà tại Bắc Kinh cho đâu, ha ha! Về vấn đề này, boss đại nhân ngài

ngoài đi." Cô uống mấy ngụm nước, đặt cốc xuống rồi đi ra ngoài, nhưng lại bị Giang An Lan kéo tay giữ lại. "Diêu Viễn."

Diêu Viễn quay đầu.

người khác."

Giang An Lan nói bằng giọng rất nghiệm túc: "Trừ em ra, trước nay anh chưa từng thích

Diêu Viễn cúi đầu, "ừ ừ" hai tiếng nhỏ đến độ người khác khó mà nghe thấy. "Em biết, em... em cũng thể."

Ui, bọn họ đang làm gì vậy? Thố lộ tình cảm đôi bên sao?

Giang An Lan cười mãn nguyện. "Được rồi, chúng ta ra ngoài đi."

Hai người đi từ phòng bếp ra, đám người ngoài phòng khách lập tức ồn ào.

"Lão đại, chị dâu, hai người có cùng bọn này ra ngoài chơi không?"

"Đúng thế, đúng thế, nhân vật chính không đi thì mất cả vui!"

Ôn Trừng không biết đã đến từ lúc nào, cũng mở miệng dụ dỗ: "Đi cùng đi, tôi đến đây chủ yếu là để ngắm lão đại với chị dâu, bồi dưỡng mắt, có lợi cho sức khỏe."

Lý Cao cười lớn: "Chẳng phải cậu bảo mấy hôm nay phải ở Thiên Tân làm gì đó, bận muốn chết sao, học được thuật phân thân rồi à? Tôi thấy hẳn là vì tối qua cậu bị Thủy Thượng Tiên hành hạ cả về tinh thần lẫn thể xác, mệt mỏi quá nên mới chạy đến đây giải tỏa đúng không?"

Ôn Trừng mim cười: "Sao lại thế được? Tôi chẳng qua..." Anh ta hít một hơi thật sâu, đứng thẳng dậy, đi đến bên cạnh Diêu Viễn rồi ôm lấy tay cô. "Chị dâu, sức chiến đấu và tính nhẫn nại của chị chị thật sự là mạnh chết đi được, cô ta chém tôi đến hơn nửa đêm mà vẫn không ngại mệt, còn bắt tôi sau này mỗi sáng sớm phải dậy cho cô ta chém, quá là vô nhân đạo! Cầu xin chị dâu đại từ đại bi bảo cô ta tha cho tôi đi mà!"

Lời này khiến cho mọi người cười ha hả.

"Bang chủ Bách Hoa Đường hoành tráng quá!"

"Ôn trưởng lão, mấy chuyện kiểu như nửa đêm cởi sạch đồ cho người ta chém gì gì đó, quen rồi là được ấy mà!"

"Yêu nhau lắm, cắn nhau đau, chuyện này đúng là hành hạ con tim nhất luôn nha, ha ha ha!"

. . .

"Khốn kiếp!" Ôn trưởng lão rốt cuộc cũng buột miệng chửi thề.

11 Bị lơ rồi

Chuyến đi tham quan thủ đô hôm đó, Diêu Viễn cũng tham gia, nguyên nhân không nói cũng rõ. Giang An Lan ho khan một tiếng rồi cũng đành đi theo. Lần này, số người tham gia không nhiều, Lý Cao sắp xếp ba chiếc xe con là vừa đủ. Chiếc xe Diêu Viễn ngồi có Ôn Trừng ngồi ở ghế trước, bên cạnh cô đương nhiên là Giang An Lan.

Chưa đi được bao lâu thì Ôn Trừng lên tiếng: "Chị dâu, nghe nói chị tốt nghiệp đại học xong là đi Canada học tiếp luôn à?"

"Ù"

"Bên đó chắc vui lắm đúng không?"

"Cũng được."

"Mùa thu năm ngoái tôi cũng định sang đó du lịch nhưng vì lý do công việc nên không đi

thuộc lối rồi mà."

"Thật ra tôi cũng không biết nhiều về Canada đâu." Quen thuộc nhất cũng chỉ có trường học và khu vực xung quanh đó mà thôi.

được. Hay là lần sau tôi đi, chị dâu làm hướng dẫn viên cho tôi nhé? Vì chị quen đường

"Thì vẫn hơn tôi mà, ha ha."

Giang An Lan chen vào: "Có thể nói chuyện khác được không?"

nhịn được mà nói như bắn súng liên thanh rồi. Lão đại, ngài nói đi!"

Giang An Lan chỉ "hừ" một tiếng mà không nói gì. Diêu Viễn có chút lúng túng nhưng lại

Ôn Trừng giơ tay xin lỗi. "Thật ngại quá, ngại quá, nhìn tôi xem, vừa gặp chị dâu đã không

Giang An Lan chỉ "hừ" một tiếng mà không nói gì. Diêu Viên có chút lúng túng nhưng lại cảm thấy, dường như từ khi biết cô đã hiểu bản tính của anh rồi thì anh cũng không cố che giấu nữa.

"Đàn anh này, anh mặc ít thế không lạnh sao?" Diêu Viễn vừa là muốn đối đề tài, cũng vừa là nghĩ đến chuyện hôm qua anh còn mặc áo dạ, hôm nay mặc mỗi chiếc áo len, rõ ràng đây là trang phục trong nhà mà.

Lông mày Giang An Lan dãn ra. "Không sao."

"Lát nữa cậu ta chẳng tham gia vào mấy hoạt động ngoài trời đâu."

Giang An Lan nhìn Ôn Trừng vừa mở miệng, đối phương lập tức cười, nói: "Ok, kì đà tôi im miệng đây."

Sự thật đã chứng minh, quả nhiên suốt hành trình Giang thiếu gia đều trốn vào một góc. Nếu mọi người ra ngoài chơi đùa thì anh sẽ vào chỗ nghỉ hay quán cà phê gần đó uống nước, đương nhiên cũng kéo theo cả Diêu Viễn. Diêu Viễn đáng thương muốn đi theo mọi người để được thư giãn, kết quả là vẫn bị ai đó giữ trong tay. Còn về Ôn Trừng, vì tối qua không được nghỉ ngơi tử tế nên cũng chẳng có tâm tình đâu mà vui chơi, thế là cũng đi theo bang chủ và bang chủ phu nhân, có điều sau đó bi một câu "biết điều chút" của nam chính đuổi đi mất.

Ôn Trừng vừa tức vừa bực đến tìm Lý Cao. "Sếp cậu thật đúng là càng ngày càng khó động vào. Cậu nói xem, nếu chị dâu không cần cậu ta nữa, liệu cậu ta có biến thành đại ca số một khu này không? Tôi thấy có khả năng lắm đấy."

Lý Cao buồn cười. "Ai bảo cậu không có mắt đi làm kì đà cản mũi?"

Ôn Trừng trêu: "Tôi nghĩ bọn mình đã giúp cậu ta theo đuổi chị dâu như thế đúng là nối giáo cho giặc."

thế nào nhỉ? Giống như câu hát "người yêu em nhất là anh, nếu không, sao anh có thể xông pha khói lửa, em nói gì làm nấy..." ấy."

Hai người thay phiên trêu chọc Giang thiếu gia, còn Giang thiếu gia đang ngồi trong phòng

thì rót trà cho phu nhân mình yêu nhất. "Em uống thử Bích Loan Xuân này đi, có thể hơi nồng

Lý Cao lắc đầu. "Lão đại đôi lúc hơi ác một chút nhưng đối với chị dâu thì đúng là... Nói

Diêu Viễn nhấp một ngụm. "Cũng được mà." Sau đó cô nhìn ra ngoài mặt hồ sóng biếc lao

đấy."

xao, nơi mà mọi người đang chèo thuyền vui vẻ. "Em có thể ra ngoài chơi một lát không?"

Giang An Lan nhấp một ngụm trà. "Ngồi với anh không được sao?"

"Áp lực lớn quá."

Giang thiếu gia vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình. "Em ngồi qua đây là không lớn nữa đâu."

Diêu Viễn bật cười. "Đàn anh, có ai từng nói với anh là anh nói chuyện khiến người khác khó đỡ lắm chưa?" Có lẽ bản thân cô cũng không nhận thấy là cách nói chuyện với anh đã trở nên thoải mái hơn trước rất nhiều.

"Chưa ai nói." Giang An Lan cũng rất thành thật, có gì nói nấy. "Không ai dám."

Diêu Viễn lại giơ ngón cái lên lần nữa.

Hôm đó, ăn cơm tối xong, có người đề xuất đi quán bar ở Bắc Kinh xem thử thế nào, thế là cả đám người lại kéo nhau tới quán bar.

Giữa ánh đèn ngũ sắc lấp loáng, một anh chàng có vẻ đã uống kha khá ngồi bên quầy bar huých người anh em đang lắc lư đầu theo nhạc ở bên cạnh. "Nhìn bên kia kìa, cô gái đó đó, ngon không?"

quay mặt về phía họ. "Rất có khí chất. Sao, cậu định theo đuổi hả?"

Người kia cũng quay đầu nhìn sang, thấy trên chiếc sô pha rộng rãi có một cô gái đang

Anh chàng pha chế đứng sau quầy ghé lại gần nhắc nhở: "Khách của Giang thiếu gia. Giang Thiên."

Hai người kia đồng loạt sững sờ, lại quay đầu nhìn về phía đó, quả nhiên nhìn thấy người ngồi bên tay trái cô gái kia là Giang An Lan. Anh ta ngồi tựa vào lưng ghế, lúc nãy có người đứng trước mặt anh ta nói chuyện khiến bọn họ không nhìn thấy, còn bây giờ thì đã rõ ràng. Hai người quay lại nhìn nhau, ngậm miệng không dám nhắc đến mấy câu vừa rồi nữa.

Lý Cao xách một thùng bia đến, thấy mọi người chỉ ngồi đó không chơi gì thì hô hào: "Đã

chị!"

"Tôi thật sự không biết nhảy đâu." Diêu Viễn gửi ánh mắt cầu cứu đến Giang An Lan nhưng anh chỉ cười nhạt đáp lại, xem ra cô phải tự cứu mình thôi. "Ai muốn chơi đoán số

Đám bang chúng nghe thấy thế thì nhiệt tình chạy lại kéo cô. "Đi nào, chị dâu, bọn em dạy

đến đây rồi, ngồi hết ở đây làm gì? Mau ra sàn nhảy thả lỏng chút đi." Dưới sự chủ xị của phó bang chủ, mọi người đẩy nhau đi ra, ghế bên phải Diêu Viễn bỏ trống, Lý Cao liền nhảy

Diệu Viễn toát mồ hôi. "Tôi không biết nhảy đâu, mọi người cứ chơi đi."

Giang An Lan vươn tay qua vuốt ve vành tai cô, nhẹ giọng nói: "Ưống ít thôi."

vào ngồi phịch xuống. "Chị dâu có ra không?"

uống rươu với tôi không?"

Mấy người cũng không biết nhảy lập tức phụ họa: "Tôi! Tôi!"

Thế là Diêu Viễn cùng một đám người chơi trò đoán số uống rượu, đành chịu thôi, tế bào văn nghệ của cô gần như không có. Khi cô đã uống đến vài cốc rượu, mặt bắt đầu nóng lên thì

Diêu Viễn quay đầu, giọng nói đã không còn rõ ràng. "Đàn anh, lát nữa anh nhớ đưa em về nhé..."

đó bị người ta hùng hồn tố cáo là cô say rượu...loạn tính. Diêu Viễn cảm thấy vô cùng chấn động, ôm chăn ngồi lâu ơi là lâu vẫn không hoàn hồn được. Người bên cạnh lại từ tốn nói: "Tối qua em uống nhiều quá, vừa vào nhà đã tận lực lột quần áo anh, anh không cho em liền cắn người, anh đành kệ cho em cởi, nhưng cởi xong rồi em vẫn không an phận, còn muốn

Ngày hôm sau, ánh mặt trời luồn qua khe cửa số chiếu vào phòng. Diệu Viễn tỉnh dây, sau

Đây là câu nói cuối cùng của ngày hôm đó mà Diêu Viễn còn nhớ được.

"Còn đau không?"

Cả người Diêu Viễn đều đỏ luôn rồi.

Diêu Viễn vùi mặt vào trong chặn, đến cổ cũng đỏ rực. "Không cần nói nữa."

Hối hận không? Hình như không có, chẳng qua cô cảm thấy mọi việc dường như quá nhanh, hoàn toàn không kịp chuẩn bị tinh thần nên không khỏi thở dài che đậy nước mắt.

Ngày hôm sau, cuối cùng vẫn là cùng ngủ trong phòng ngủ chính...

cắn..."

Lúc ra khỏi phòng, Giang An Lan đã ăn mặc gọn gàng, lịch sự, vẻ mặt tươi tỉnh tiến đến quàng vào cổ Diêu Viễn chiếc khăn quàng cashmere kẻ ca rô của mình. "Chúng ta ra ngoài ăn

"Bây giờ đã là buổi trưa rồi á?!"

cơm, em muốn ăn gì?"

Giang thiếu gia giơ tay lên cho cô xem giờ, mặt đồng hồ hiến thị rõ ràng mười hai giờ. Diêu Viễn muốn khóc, cô ngủ đến tận giữa trưa luôn. "Những người khác đâu rồi?"

Giang An Lan hoàn toàn chẳng để tâm. "Bọn họ không do anh quản."

Thế là, người duy nhất được đại thần quản là Diêu Viễn lại bị kéo ra ngoài cho ăn.

Diêu Viễn vốn định về luôn hôm nay, nhưng bây giờ... Cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, bình ổn tâm tình rồi cần thận nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại nhận được câu trả lời:

"Người xưa nói, bôi tình bac nghĩa là không thể chấp nhân được, phu nhân thấy sao?"

Diệu Viễn có cảm giác muốn chết sớm.

Ăn xong, Giang An Lan nói ở nhà không có hoa quả và nước uống, thế là Diêu Viễn lại phải cùng anh vào siêu thị gần đó. Diêu Viễn đẩy xe, anh đi trước chọn đồ. Nhìn dáng lưng người phía trước, mặt Diêu Viễn lại đỏ rực, tối qua thật sự đã...với anh ấy rồi à? Sao cô

chẳng có chút ấn tượng nào cả, mặc dù cho đến giờ eo vẫn hơi nhức, đầu cũng hơi đau... Nói đến eo, hình như đã đứng ở phòng khách hôn nhau cuồng nhiệt... Chết mất! Diêu Viễn toát mồ

hôi hột.

Người phía trước quay đầu nhìn cô, gương mặt tràn ngập ý cười, hỏi: "Đang nghĩ gì thế?"

"Không, không có gì."

Lúc tính tiền xong lại xảy ra chuyện khiến Diêu Viễn muốn đập đầu vào tường luôn cho đỡ xấu hổ. Nhân viên thu ngân nói hóa đơn từ ba trăm tệ trở lên có thể đến quầy phục vụ rút thăm trúng thưởng, bởi vậy Diêu Viễn trước nay luôn tiết kiệm kéo Giang An Lan đến quầy phục vụ, dù sao lúc ra ngoài cũng phải đi qua đó. Quả nhiên không phí công, Diêu Viễn rút trúng phiếu "có thể chọn một vật phẩm từ năm mươi tới tám mươi tệ". Chị gái đứng trong quầy chỉ vào một tầng trong giá hàng sau lưng, nói: "Cô có thể chọn bất cứ cái nào ở hàng này."

Diêu Viễn nhìn qua, thấy có bột giặt, bát sắt gì gì đó, dường như những thứ này anh không dùng, bèn chỉ vào cái hộp bé nhất. "Thế lấy cái này đi."

Chị gái đã trải qua bao phong ba bão táp bình tĩnh hỏi lại: "Chọn mùi nào?"

Diêu Viễn thầm hỏi, đó là cái gì thế? Lại còn chia theo mùi? Bên cạnh đã có người bật cười, Diêu Viễn chẳng hiểu ra sao thì lại thấy chị gái kia giải thích: "Bao cao su, có ba mùi, táo, dâu và sô cô la, cô chọn loại nào?"

Giọng nam quen thuộc ở phía sau cất lên: "Chúng tôi chọn mùi táo, cảm ơn."

Tiếng lòng Diêu Viễn: Có cái hố nào cho tôi chui vào không?

Cuối cùng, vào lúc hoàng hôn, Diêu Viễn vẫn lên máy bay trở về nhà, Giang An Lan tiễn cô ra sân bay. Trước lúc đi, anh giúp cô chỉnh lại cổ áo, vuốt lại khăn quàng, nhưng ngón tay thon dài, trắng muốt cứ lượn qua lượn lại trước mặt cô thật lâu, sau đó anh chàng tuấn tú động lòng người, đẹp trai đến nín thở kia mới lên tiếng: "Yêu xa rất phiền phức, trước khi kết hôn, ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, không phải anh đến chỗ em thì phải để em sang chỗ anh, chúng tạ tranh thủ giải quyết vấn đề này vào năm sau luôn nhé?"

chỗ anh, chúng ta tranh thủ giải quyết vấn đề này vào năm sau luôn nhé?"

Tổng kết lai câu này thì là: "Năm sau kết hôn đi", đúng không!?

- "Em nói này..."
- "Chuyến bay của em bắt đầu kiểm tra an ninh rồi, qua đó đi."
- "Không phải..."
- "Sao thế? Không nỡ xa anh à?"
- "Em đi đây..."

Diêu Viễn vác theo gánh nặng ngàn cân bước lên máy bay, đến khi máy bay cất cánh rồi mới hoàn hồn lại. Bấm ngón tay nhẩm đếm, cách năm sau còn chưa đến mười ngày, mối quan hệ này có cần phát triển thần tốc như thế không? Cô còn chưa tiêu hóa được vụ "say rượu loạn tính" cơ mà!

Triệu Tử Kiệt lái xe đến sân bay, nhìn thấy anh họ đang đứng trước cửa số sát đất liền chạy đến, định lên tiếng thì lại bị anh họ giơ tay ngăn lại. Anh ta đành ngậm miệng, đứng đó đợi.

Hồi lâu sau, Giang An Lan mới quay người nói: "Đi thôi!"

Triệu Tử Kiệt nhận lấy túi xách màu đen trên tay anh họ, ngoan ngoãn theo sau. "An Lan, bạn gái anh đi rồi à?"

Giang An Lan: "Đi rồi."

"Sao không ở lại thêm vài ngày?"

Giang An Lan chỉ "ừ" một tiếng.

"Đúng rồi, em nghe Lý Cao bảo cô ấy là người Giang Ninh, vậy thì là đồng hương với em rồi. Thế cô ấy ở khu nào ở Giang Ninh thế?"

Giang An Lan thấy phiền. "Hỏi nhiều thế làm gì?"

Triệu Tử Kiệt bị gọi đến làm lái xe lặng lẽ "kéo khóa miệng".

Sau khi lên xe, Giang An Lan lập tức nhắm mắt ngủ. Triệu Tử Kiệt liếc gương chiếu hậu, yên phận lái xe. Đến khu nhà của Giang An Lan, Triệu Tử Kiệt thấy anh mình vẫn đang nhắm mắt, cũng không dám gọi dậy, đành ngồi trên xe đợi. Vì không được mở radio nên anh ta lục trong hộc để đồ bên cạnh xem có gì đọc không thì vô tình làm rơi chiếc túi nhỏ từ trên ghế lái phụ xuống. Bên trong có một quyển sổ tay màu xám, Triệu Tử Kiệt nghiêng người nhặt túi và quyển sổ lên, tiện tay lật giở mấy trang, cuối cùng lại đần cả người.

Trang anh ta đang mở viết nào là "trước tiên phải lừa cô ấy đến đây (tốt nhất là khiến cô ấy tình nguyện đến)", "ra mắt người nhà, thủ đoạn phải tự nhiên chút", "tối đầu tiên không cần quá kích động", "tạo hiện trường giả"... Tất cả đều là chữ viết của Giang An Lan, mà toàn bộ chỗ này đều dùng để theo đuổi cô gái hôm qua cậu thoáng nhìn thấy ở công ty sao? Triệu Tử Kiệt vô cùng tò mò, đang định mở ngược mấy trang trước xem thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương từ ghế sau: "Muốn chết đúng không?"

Trong cuốn số kín đặc những "kế hoạch", đúng thế, kế hoạch, hay phải nói là "âm mưu".

Giang An Lan nhận lấy cuốn sổ, cười một cái, hỏi: "Đọc được bao nhiêu rồi?"

Lưng Triệu Tử Kiệt toát mồ hôi lạnh. "Mới có một trang."

Triệu Tử Kiệt run bắn, chậm rãi quay đầu đưa lại quyển sổ trên tay cho người phía sau,

Trước khi xuống xe, Giang An Lan nói: "Đi đi, mai gọi người đến đón tôi."

Triệu Tử Kiệt nhìn anh mình đi vào tòa nhà rồi thở phảo một hợi. "Còn tưởng sẽ bị mắng

chứ! Chắc anh họ ngủ được một giấc nên tâm trạng cũng tốt lên nhiều."

Diêu Viễn về đến nhà đúng vào giờ ăn tối, liền gọi điện cho chị họ. Chị họ nói đang ở trong game, bảo cô cũng lên đi.

Diêu Viễn chán nản. "Đi ăn trước đã."

cười ninh. "Anh tỉnh rồi à?"

Diêu Hân Nhiên đấu tranh hồi lâu rồi nói: "Được rồi."

Lúc gặp mặt, Diêu Hân Nhiên nói: "Vừa rồi, mãi chị mới bắt được Ôn Như Ngọc lên mạng, thẳng cha đó làm rùa rụt đầu hai ngày liền, đúng lúc em gọi điện làm chị phải tha cho

Diêu Viễn câm nín. "Chị vẫn chưa giết đủ sao? Cũng phải tương đối rồi chứ?"

Diêu Hân Nhiên khoát tay. "Không biết tại sao, một ngày không giết hắn ta là chị thấy

hắn. Lát nữa em phải giúp chị bắt hắn lại, thẳng cha đó quá là gian manh, tính toán chu đáo

hết cả, mà còn là những tính toán căn kẽ, không có lấy một sơ hở nào."

không vui."

Diêu Viễn thầm thương cảm cho Ôn Trừng, sau đó mới dè dặt nói: "Chị, nếu mà... em nói nếu thôi nhé, nam nữ phát sinh quan hệ, liệu ngày hôm sau có thể hoàn toàn không cảm thấy gì

không? Con gái ấy, ừm, lại còn say rượu rồi nữa."

Diệu Hân Nhiên đập bàn. "Em uống rượu say rồi phát sinh quan hệ với Giang An Lan?!"

Sau khi Diêu Viễn tiến hành "giao lưu rùng rợn, run rẩy" với chị họ, Diêu Hân Nhiên xác định là "hai bên tình nguyện" rồi mới đưa ra câu trả lời rõ ràng cho câu hỏi vừa rồi: "Không thể không có cảm giác gì được, trừ khi em không phải lần đầu. Nhưng theo chị biết thì em sống đến bây giờ chưa yêu ai, nên có thể nói chắc chắn tên Giang An Lan kia đang lừa em!"

Diêu Viễn đưa tay bóp trán. Diêu Hân Nhiên vươn sang vỗ vai cô. "Tối nay lên game giết

"Sao chi không bảo giết Quân Lâm Thiên Ha?" "Bon mình giết nổi anh ta chắc?" Thực tế luôn rất tàn nhẫn. Tối hôm đó, vừa lên Thinh thế, Diêu Viễn đã thấy không ít người bàn luân sôi nổi về buổi offline lần hai, nào là xe hạng sang đưa đi đón về, ăn uống ở khách sạn năm sao, chơi đến độ điện cuồng mờ mịt... Lão đại và chị dâu lại không ít lần xuất ngôn làm quần chúng chết đứng... Diêu Viễn nghĩ bụng, tôi mới là người bị "chết đứng" kinh khủng nhất đây này! Thủy Thượng Tiên: "Ôn Như Ngọc, đừng có lẫn trốn, tránh né nữa, mau ra đây chịu chết đi, chết sớm đầu thai sớm, ok?" Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Như Ngọc, Như Ngọc, có người gọi hồn ông kìa!" Ôn Như Ngọc: "Cái gì mà trốn? Tôi đang giúp bang chủ nhà chúng tôi làm việc nghiêm

người xả "xì trét" đi, ví dụ như giết tên Ôn Như Ngọc chẳng hạn."

Thủy Thượng Tiên: "Chuyện nghiêm túc? Nói chuyện yêu đương với bang chủ nhà anh à? Thôi đi, nhanh lăn ra đây." Quần chúng: "..." Ôn Như Ngọc: "Thủy Thượng Tiên, cô thắng rồi! T T" Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Lần đầu tiên tôi thấy khuôn mặt khác ngoài cái mặt cười của A Ôn đấy." Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha, Thủy bang chủ, chúng tôi đúng là bận chút chuyện, không phải trong game đâu."

túc."

Thủy Thượng Tiên: "Ô, còn có anh nữa hả phó bang chủ? Tam giác tình yêu này cũng được ghê chứ!"

A Di: "Tiên Tiên, chị mà nói tiếp nữa, bọn mình sẽ bị truy sát, quần sát, chớp sát, nói không chừng còn bị giữ xác nữa kìa!"

Lạc Thủy: "Tôi có thể sùng bái cô chút không? Thủy Thượng Tiên bang chủ, cô một lần

Thủy Thượng Tiên: "Chuyện này thì có là gì, bọn họ dám làm gì tôi, để em gái tôi giải quyết hết là xong."

quét hết ba vi đai thần bên tôi còn bình tĩnh được như thế, nữ vương bê ha!"

Diêu Viễn câm nín. Chị à, không phải em muốn nói đâu, nhưng bọn mình còn chẳng giết nổi một mình Quân Lâm Thiên Hạ nữa là... cũng may lúc này anh ta không có mặt. Đang định nhắc nhở chị họ đừng làm quá thì cô lại nhận được tin nhắn.

Diệt Thế Thần Uy: "Tôi sẽ cho cô năm van tiền vàng, bán acc cho tôi."

Diệt Thế Thần Uy: "Mười van!"

Diêu Viễn: "Tôi không bán acc."

Mười van tiền vàng tương đương với một van nhân dân tê.

Diêu Viễn: "Tôi có thể hỏi vì sao anh lai muốn mua acc của tôi không?"

Diệt Thế Thần Uy: "Báo thù, Quân Lâm Thiên Ha cướp người phu nữa của tôi."

Thế nên anh dùng phương pháp này để cướp người phụ nữ của Quân Lâm Thiên Hạ? Ây,

Diêu Viễn: "Có thể nói rõ ngon ngành được không?" Diệt Thế Thần Uy: "Cô muốn nghe làm gì? Rốt cuộc có bán không?!" Hung dữ vậy! Diêu Viễn: "Không bán!" Diệt Thế Thần Uy: "Hai mươi van!" Diêu Viễn: "Trừ phi anh đưa tôi hai mươi van... nhân dân tê." Diệt Thế Thần Uy: "..." Diệt Thế Thần Uy: "Cô nhớ kĩ cho tôi!" Í? Sao phải nhớ? Không bán acc chẳng phải chuyện rất bình thường sao? Kẻ thù của anh là Quân Lâm Thiên Hạ cơ mà, đừng nhầm lẫn nhé, tuyệt đối đừng có đến làm phiền tôi nha...

không đúng, để báo thù?

đời thật, nhưng rất nhanh đã bị Giang An Lan "giải quyết". Mà đối với thể loại "phá hoại" này, trong quyển sổ màu xám kia có một câu nói ngắn gọn, đó chính là: "Dòm ngó người tôi yêu là không thể tha. Nhớ kĩ, thủ đoạn phải kín đáo chút."

"Tim đọ Tỷ Can hơn trăm khiếu, bệnh so Tây Tử trội vài phân(*)." Đây chính xác là dùng

Điều Diêu Viễn không nghĩ tới là, về sau, giữa cô và người đó còn xảy ra rắc rối ngoài

để hình dung về Giang thiếu gia Giang An Lan.

(*) Tỷ Can: chỉ chú của Trụ Vương đời nhà Thương, tương truyền là người có trái tim "thất khiếu lung linh", (trời sinh đã có bảy cái động), bởi vậy mà thông minh vô cùng. Tây Tử: chỉ Tây Thi, mỹ nhân nổi tiếng bệnh tật mà

vẫn xinh đẹp. Hai câu này trích trong tác phẩm **Hồng lâu mộng** của Tào Tuyết Cần, vốn dùng để tả Lâm Đại Ngọc,

ý nói người này còn thông minh hơn so với Tỷ Can, mà vẻ ngoài ốm yếu xinh đẹp còn hơn cả Tây Thi.

chẳng hề kiêu căng, ngược lại vô cùng nham hiểm.

Giang An Lan là hình mẫu tiêu biểu của loại người vừa ra đời đã ngậm thìa vàng, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa. Theo lý mà nói, được nuôi dưỡng, dạy dỗ trong môi trường như thế, người đó lớn lên hẳn sẽ trở thành kiểu "được nuông chiều từ bé", thế nhưng Giang An Lan lại

Giang thiếu gia nham hiểm dự đoán vở kịch "say rượu loạn tính" chắc đã bị cô nhìn ra chân tướng rồi, thế nên tối đó anh không vào Thịnh thế mà tính toán chính xác thời gian rồi dùng QQ gửi tin nhắn cho Diêu Viễn: "Anh không thoải mái lắm, hôm nay không chơi game được, em ngủ sớm đi, đừng chơi muộn quá."

hỏi anh tại sao lại lừa mình nhìn thấy câu "anh không thoải mái lắm" liền quên luôn mình muốn hỏi gì.

"Không thoải mái? Anh không sao chứ? Vậy anh nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon."

Tại một thành phố cách Bắc Kinh hơn một ngàn kilômét, cô nàng đã lên sẵn tinh thần để

Diêu Viễn thở phào một hơi, sau đó mới mơ hồ nhận ra hình như mình quên mất chuyện gì

"Không sao, em đừng lo lắng."

rồi thì phải.

Giang thiếu gia ngủ đến lúc tự tỉnh, ngồi trên giường thất thần một hồi mới đứng dậy khoác áo khoác rồi bước ra phòng khách. Anh chậm rãi đi một vòng, cuối cùng lại nằm ra sô pha,

hai chân gác lên thành ghế, một tay che mắt, miệng lầm bẩm: "Khốn kiếp, muốn cưới rồi."

Phía bên kia, mới sáng sớm Diêu Viễn đã cùng chị họ xin nghỉ phép năm để xuất phát về quê thăm bà nôi, cũng chính là về nhà bố me đẻ của Diêu Hân Nhiên.

Bây giờ nông thôn đã phát triển hơn nhiều, khi xe ra đến ngoại ô thì thấy hai bên đường phần lớn đều là những căn nhà riêng xây theo kiểu phương Tây, môi trường cũng tốt. Diêu Viễn thò tay ra ngoài cửa sổ, vừa ngắm cảnh vừa nói với Diêu Hân Nhiên: "Chị, chị nói xem

"Chị không thể không nhắc đến anh ấy à?"

Diêu Hân Nhiên cố ý hỏi: "Làm sao? Cứ nhắc đến cậu ta là em lại mặt đỏ, tim đập rộn

đi, vèo cái là hoàn thành ước nguyện luôn, thậm chí chưa đến ba mươi tuổi đã dưỡng lão."

Diêu Hân Nhiên chẳng thèm nhìn cô, nói: "Em bảo anh chàng Giang An Lan kia cưới em

em phải làm bao nhiều năm nữa mới kiếm đủ tiền dưỡng lão để về quê sống đây?"

"Không phải." Diệu Viễn đáp. "Là hãi hùng khiếp vía."

chứ gì?"

Diêu Hân Nhiên cười suýt sặc.

Hôm đó, khi ăn xong bữa trưa, hai chị em ngồi trò chuyện cùng bà nội. Hai người lâu rồi mới về nhà, mà bà thì lần nào cũng hỏi hai vấn đề như nhau, một là công việc thế nào, hai là có đối tượng chưa, tìm đến đâu rồi.

Giọng Diêu Hân Nhiên ngọt như mía lùi: "Bà ơi, công việc của cháu và Tiểu Viễn đều rất tốt ạ. Còn về đối tượng ấy mà, chuyện này phải xem duyên phận thế nào, nếu duyên đến sớm nói không chừng năm sau cháu đã cho bà đứa chắt rồi ấy chứ."

Mẹ Diêu Hân Nhiên đi từ ngoài vào, nghe thấy cái này lập tức châm chọc đứa con gái sống hai mươi bảy năm vẫn chưa kiếm được anh người yêu nào của mình: "Chắt? Miệng con có nói được câu nào là thật không thế?"

Diêu Hân Nhiên cực kì không vui, đây rõ ràng là nghi ngờ nhân cách của cô, thế là lập tức đứng dậy ôm lấy mẹ. "Cho dù con không làm được thì em gái con nhất định sẽ làm được."

Diêu Viễn cắn răng. Bà cô nghe thế lập tức nhìn sang. "Viễn Viễn có bạn trai rồi à?"

"Lại còn không à!" Người trả lời là Diêu Hân Nhiên, nói xong còn lấy di động ra tìm ảnh cho mẹ xem. Lần gặp mặt đầu tiên, cô nàng đã chụp không ít hình ảnh. Diêu Viễn đau hết cả đầu, nhưng lại không thể tố cáo hành vi hy sinh em họ để thoát hiểm đáng xấu hổ của chị mình trước mặt người lớn được, mà bà nội thì vỗ vai cô vẻ vui mừng. "Có là tốt, có là tốt."

Ngay lập tức, bác gái đã nhận điện thoại từ tay Diêu Hân Nhiên, chỉ vào người trên màn hình năm phẩy ba inch, nói: "Viễn Viễn, anh chàng này đẹp trai đấy." Ảnh chụp vào bữa trưa hôm ấy, anh ngồi bên cạnh cô, nghiêng đầu nói gì đó với cô. Diêu Viễn bất giác buột miệng đáp trả: "Người thật còn đẹp hơn cơ."

Bác gái dạy dỗ cháu gái nhà mình đầy ẩn ý: "Con gái con đứa thì phải biết ý tứ một chút."

Diêu Viễn xấu hổ không nói nên lời.

Buổi tối hôm đó, khi quay trở lại thành phố, Diêu Viễn bị cảm, còn hơi sốt, cả người bỗng chốc chẳng còn sức lực, thật đúng là bệnh đến như núi đổ. Có điều trước nay cô đều không thích đến bệnh viện nên nằm nhà uống thuốc nghỉ ngơi, đói thì bò dậy nấu cháo ăn. Cứ mơ màng như thế hết một ngày rưỡi, dén gần tối ngày thứ hai thì cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô vươn tay lấy điện thoại trên đầu giường, nhận cuộc gọi rồi đặt lên tai. Đầu máy bên kia vang lên giọng nói chậm rãi, ung dung: "Sao hai ngày nay nhắn tin mà không thấy em trả lời, tối qua gọi điện em cũng không nghe máy? Có phải phu nhân định qua cầu rút ván không?"

Khi Diêu Viễn nhận ra người đó là ai liền tỉnh táo hẳn, nhìn lên trần nhà, không biết tại sao lại nói: "Đàn anh, em bị cảm rồi, khó chịu quá."

Giang An Lan im lặng hai giây rồi nói: "Anh qua đó."

Diêu Viễn còn chưa kịp phản ứng lại thì đối phương đã dập máy. "Có phải vừa rồi mình đã nói câu gì kinh khủng lắm không?" Cô vốn chỉ muốn than thở chút thôi, ai ngờ hiệu quả lại kinh người như thế. Diêu Viễn nhìn cái ổ lung tung, bừa bãi cộng với tình trạng sức khỏe của mình lúc này, bỗng cảm thấy sợ hãi đến run rẩy.

Giang An Lan thở dài. "Chúng ta kết hôn đi."

Anh hai à, anh đổi đề tài nhanh quá rồi thì phải?

Giang An Lan đổi đề tài nhanh như chớp lại nói: "Đưa em đến bệnh viện khám trước đã."

viện nhưng em uống thuốc rồi, không sao đâu. Sao anh lại đến thật thế?"

chục lần xong mới nói: "Hơi ấm, thôi cứ đến bệnh viện cho chắc."

Lúc Giang An Lan đến nơi thì Diêu Viễn cũng vừa dọn dẹp nhà cửa xong. Cô ra mở cửa

Diêu Viễn nghiêng người cho anh vào, mãi mới dứt được cơn ho, nói: "Chưa đến bệnh

mà ho khù khụ không ngừng. Giang An Lan nghe thấy tiếng ho từ nãy đã nhíu chặt mày. "Nghiêm trọng thế này cơ à? Đã đến bệnh viện chưa? Uống thuốc chưa? Bác sĩ nói thế nào?"

cũng may lý trí xuất hiện kịp lúc, không lại có họa từ miệng mà ra.

Giang An Lan đặt tay lên trán cô. Da Diêu Viễn rất trắng, đường nét xinh đẹp, đôi mắt lại rất nổi bật, trong suốt khiến người khác không khỏi liếc lại vài lần. Giang An Lan liếc lại

Diêu Viễn suýt thì đáp lại theo phản xạ: "Rốt cuộc là kết hôn trước hay đến bệnh viện trước",

"Vừa rồi em bận việc nên mới nóng thôi." Diêu Viễn nói xong lại ho khù khụ. Giang An Lan không nói tiếng nào, lập tức đến lấy áo khoác để trên sô pha mặc vào cho cô rồi kéo cô ra ngoài.

Diêu Viễn bị kéo xuống dưới nhà rồi vẫn không nhịn được lên tiếng: "Đàn anh, em thật sự thấy không cần đến bệnh viện đâu."

"Em nghe lời đi." Giang An Lan liền ôm lấy eo cô. "Có lạnh không?"

"...Hơi nóng."

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn sang, rốt cuộc khuôn mặt cũng xuất hiện nụ cười. "Có phải trần truồng nằm cạnh nhau đầu, nóng gì chứ?"

Bây giờ có phải nên đóng thêm cái dấu "lưu manh" cho anh chàng đa nhân cách này không vây?

Hai người ra bên ngoài khu nhà, Giang An Lan giơ tay vẫy xe nhưng mãi chẳng có chiếc xe nào dừng lại, một số là do đã có khách, số khác là sắp đến giờ giao ban, dù không có khách cũng không muốn dừng lại đón thêm. Diêu Viễn không nhịn được trêu chọc anh: "Đàn anh à, mỹ mạo của anh không có tác dụng gì nữa rồi."

Giang An Lan lườm cô một cái. Cái lườm ướt át này khiên Diêu Viễn hối hận vì đã đùa quá trớn, cô thầm kêu không ổn, cũng may có một chiếc xe trống đi tới, cô vội vàng lên vẫy. Lần này tài xế rất nể mặt, dừng xe, Diêu Viễn vội vàng lên xe, Giang An Lan cũng thu lại nụ

tay áo của chiếc áo khoác dạ màu lam đậm rồi mới nghiêng người nói nhỏ với Diêu Viễn: "So với việc em mở miệng trêu chọc anh thì anh thích em dùng hành động để "trêu chọc" hơn đấy."

Diêu Viễn suýt thì phun máu tại trận, đành cố làm ra vẻ bình tĩnh nói cho tài xế biết địa chỉ

cười, mở cửa bên kia lên nốt. Dù chỉ là xe taxi nhưng đại thiếu gia này cũng làm như đang ngồi trên xe hạng sang, lưng dựa thành ghế, vắt chéo chân, sau đó nhẹ nhàng kéo lại hai ống

nơi cần đến.

Trên dường, Diêu Viễn nhận được điện thoại của chị họ, hỏi cô ốm đau thế nào, chị ấy chuẩn bị đến thăm. Diêu Viễn bảo: "Em đang đến bệnh viện."

"Đến bệnh viện? Bệnh nặng hơn rồi à? Chị đang đi đến chỗ em, bây giờ chị sẽ đi thẳng tới bệnh viện, bệnh viện nào thế?"

Diêu Viễn không muốn chị họ phải chạy tới chạy lui bận rộn, đang chưa tìm ra lý do gì để từ chối thì điện thoại đã bị người bên cạnh cướp mất, sau đó nghe Giang An Lan nói: "Chị họ Tiểu Viễn phải không? Cô không cần qua đâu, tôi sẽ ở bên cô ấy." Dường như còn lờ mờ nghe thấy chị cô hỏi: "Anh là ai?"

"Giang An Lan."

Sau đó, người ở đầu máy bên kia nói gì thì Diêu Viễn không nghe được nữa, cuối cùng chỉ thấy Giang An Lan "ừ" một tiếng, kết thúc cuộc gọi.

Diêu Viễn hiếu kì hỏi: "Chị ấy nói gì thế?"

Giang An Lan trả lại di động cho cô. "Cô ấy bảo anh phải chăm sóc tốt cho em." Vừa dứt lời, di động của Giang thiếu gia lại đổ chuông, anh vừa liếc qua đã ấn từ chối. Diêu Viễn còn nghe thấy người bên cạnh lầm bẩm: "Khốn kiếp! Thật phiền phức."

Diêu Viễn lắc đầu, cô đã nghe quen mấy câu chửi thể của vị đại thần bên cạnh, giờ cũng chẳng thấy có gì đáng kinh ngạc nữa.

Lúc xuống xe, Giang An Lan hơi nheo mắt nhìn cổng lớn của bệnh viện, có điều cái nheo mắt đó cũng chỉ thoáng qua nên Diêu Viễn không kịp để ý. Cô nói: "Đàn anh, đi thôi nào."

Giang An Lan đi làm thủ tục, bệnh viện không đông người nên chẳng bao lâu sau Diệu

Viễn đã nằm truyền nước. Có điều, cô y tá lúc lấy ven bị anh chàng đẹp trai bên cạnh hấp dẫn mất bảy phần lý trí khiến Diêu Viễn chịu tội. Sau hai lần lấy ven không thành, mua bàn tay đã bị chảy máu, Diêu Viễn đang không biết có nên nhắc nhở cô nàng này một chút, rằng đợi cô xong việc bên chỗ tôi rồi hãy từ từ thưởng thức anh ta có được không? Nhưng Diệu Viễn còn

xong việc bên chỗ tôi rôi hãy từ từ thưởng thức anh ta có được không? Nhưng Diêu Viễn còn chưa kịp nói thì Giang An Lan đã lạnh lùng lên tiếng: "Chưa tốt nghiệp nghiệp vụ y tá à? Bệnh viện này tuyển người kiểu gì thế? Không biết làm thì đổi người khác vào đây."

Lần thứ ba rốt cuộc cũng ổn thỏa, mắt cô nàng y tá lúc rời đi còn đỏ hoe. Diêu Viễn thầm nghĩ, tính khí của đàn anh này đúng là không phải tệ bình thường.

Giang An Lan đang dùng khăn y tế lau vết máu trên mu bàn tay Diêu Viễn, đột nhiên cất tiếng: "Anh sẽ không bao giờ cáu giận với em đâu."

Đại thần, anh là Diêu Học Sâm(*) à?

(*) Diêu Học Sâm là nhân vật chính trong bộ phim **Thuật đọc tâm** của TVB sản xuất năm 2010. Anh là thanh tra hình sự đã học được cách đoán suy nghĩ của đối tượng qua ngôn ngữ cơ thể, nét mặt và giọng điệu.

Truyền được một nửa chai nước thì Giang An Lan ra ngoài, chắc là đi gọi điện thoại vì nãy giờ, điện thoại của anh kêu mấy lần rồi. Nhưng đến lúc anh quay lại thì có thêm mấy người mặc áo bờ lu trắng đi cùng. Diêu Viễn đang ngắn người thì anh lên tiếng giải thích: "Anh đi gặp người quen."

Vị bác sĩ lớn tuổi đi đầu cười, nói với Diêu Viễn: "Cháu là bạn gái của An Lan à? Chào cháu, bác là bác sĩ chủ trị của khoa Hô hấp bệnh viện này, họ Hạ, cháu cứ gọi là bác sĩ Hạ là được. Vừa rồi trông thấy Giang An Lan ở hành lang, bác lại cứ tưởng mình nhìn nhầm, không ngờ đúng là cậu ấy thật. Cháu bị cảm đúng không? Có bị sốt cao không?"

"Dạ, cũng không cao lắm ạ, vừa rồi đo là ba tám độ mốt."

Bác sĩ Hạ gật đầu. "Ù, sốt nhẹ thôi. Lát nữa truyền nước xong thì uống thêm thuốc hạ sốt là được. Không cần uống nhiều thuốc, về nhà nhớ uống nhiều nước, chú ý nghỉ ngơi là ổn rồi."

Từ nhỏ Diêu Viễn đã rất sợ bác sĩ, vội vã gật đầu. "Dạ vâng, cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ Hạ dặn dò Diêu Viễn xong lại quay sang hỏi Giang An Lan: "An Lan, mấy năm nay sức khỏe thế nào? Phó viện trưởng Châu vẫn rất để tâm đến tình trạng của cậu đấy."

"Vẫn thế thôi ạ." Giang An Lan không muốn nói nhiều về chuyện này. Đối phương cũng

hiểu ý, bèn nói: "Thế thì tốt, có chuyện gì cậu bảo y tá gọi tôi." Nói xong, bác sĩ Hạ dẫn đám người rời đi, trước khi đi còn dặn dò cô y tá bên cạnh phải chú ý chăm sóc Diêu Viễn.

Bon ho vừa đi, Diêu Viễn liền hỏi: "Trước đây anh từng khám bệnh ở bệnh viên này à?"

"Lúc nhỏ thôi."

"Rốt cuộc là bệnh gì thế?" Bệnh viện này hình như rất nổi tiếng về chữa trị các loại bệnh liên quan đến đường hô hấp. Giang An Lan nhìn cô, cô chợt nghĩ ra có phải mình không nên hỏi câu vừa rồi không? Dù sao đó cũng là chuyện riêng của anh. Nhưng Giang thiếu gia chỉ

đến chuyện phòng the và chuyện sinh con đẻ cái trong tương lai đâu."

Diêu Viễn đần người, còn mấy người bệnh đang nằm truyền nước ở xung quanh nghe thế đều bât cười.

đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười bảo: "Phu nhân yên tâm, không ảnh hưởng

Rất lâu, rất lâu sau, Diêu Viễn cũng không hỏi anh về vấn đề này nữa, kệ anh mắc bênh gì luôn!

Hai tiếng đồng hồ sau cũng truyền xong chai nước. Trong thời gian đó, Giang An Lan ra ngoài mua hai suất cháo, coi như bữa tối luôn. Đến lúc cô xuất viện, vị bác sĩ họ Hạ kia còn

ra tiễn. Cô không khỏi nhìn Giang An Lan bên cạnh. "Đàn anh à, mối quan hệ của nhà anh rốt cuộc rộng đến mức nào vậy?"

Bác sĩ Hạ làm công tác ngoại giao xong thì rời đi, Diêu Viễn đang định ra ngoài vẫy taxi

thì Giang An Lan đã kéo cô lại. "Anh gọi người đến đón chúng ta rồi." Sau đó, anh chỉ về

phía chiếc xe vừa dừng lại phía đối diện. "Anh họ thứ hai của anh, em gặp rồi đấy."

Là anh chàng cảnh sát lần trước đến đưa ảnh và dây chuyền cho cô ấy hả? Mặc dù anh ta đến hay đi đều vội vội vàng vàng nhưng ấn tượng để lại cho người khác thì vô cùng sâu sắc.

đến hay đi đều vội vội vàng vàng nhưng ấn tượng để lại cho người khác thì vô cùng sâu sắc. Đến bên cạnh chiếc xe đó, Giang An Lan mở cửa sau xe cho Diêu Viễn vào trước, sau đó thì ngồi lên ghế lái phụ phía trên.

"À, dạ vâng." Diêu Viễn rất ngại, rốt cuộc vẫn là mình bị ốm nên làm phiền đến người ta.

Giang An Lan nhìn cô qua kính chiếu hậu. "Em đừng ngại, sau này đều là người một nhà

đã quay lại hỏi han: "Bị ốm hả? Mấy hôm nay nhiệt độ giảm mạnh, phải chú ý giữ ấm."

Diêu Viễn còn chưa biết phải chào hỏi anh chàng cảnh sát kia thế nào thì Giang An Trình

۰۰۰,

cả."

Giang An Trình ho khan một tiếng. Em họ của anh "biết ăn nói" thế đấy.

Vo đi vào nội thành đường động đòn giao thông nhiều bầu như có đường đầu gặn toài

Xe đi vào nội thành, đường đông, đèn giao thông nhiều, hầu như cả đường đều gặp toàn đèn đỏ. Đến một chỗ dừng đèn đỏ, một chiếc xe con lách qua họ chạy lấn sang làn xe ngược chiều, chọn đúng thời điểm đèn xanh vừa sáng là phóng thẳng qua vạch dành cho người đi bộ.

Giang An Trình chửi đồng một tiếng. Giang An Lan ngồi ghế bênh cạnh còn thản nhiên cười, nói: "Còn là xe của cơ quan nhà nước nữa."

Giang An Trình sầm mặt. "Chú nhớ biển số xe không?" Giang An Lan đọc một dãy số,

chết à!"

Diêu Viễn dám khẳng định anh ta và Giang An Lan quả đúng là anh em họ hàng ruột thịt.

Theo lời Giang An Lan, Giang An Trình đưa hai người về thẳng nhà Diêu Viễn. Trước khi hai người xuống xe còn hỏi: "Thật sự không cần anh đặt khách sạn cho hả?"

"Không cần."

gì thì làm."

"Có việc tìm cảnh sát."

Dập máy rồi, Giang An Trình nói: "Địa bàn của anh mà chúng bay dám phạm pháp, muốn

Giang An Trình lập tức rút di động gọi cho ai đó: "Tìm thông tin biển số xe này cho tôi..."

"..."

Vừa vào nhà, Diêu Viễn đã nói với Giang An Lan: "Em chơi game một lát, anh thích làm

Dứt khoát đến độ khiến Diêu Viễn đỏ cả mặt, mà sau đó Giang An Trình lại dặn dò cô:

Giang An Lan thấy cô có vẻ tươi tỉnh nên cũng không phản đối, ngược lại còn hào phóng chơi cùng. "Có laptop không? Anh cũng chơi."

"Có, nhưng mà cũ rồi, đăng nhập vào Thịnh thế sợ sẽ hơi lag đấy."

"Không sao."

Thế là hai người sang thư phòng, Diêu Viễn ngự trên vị trí quen thuộc, Giang thiếu gia ngồi trên sô pha phía sau, cả hai mở máy lên Thịnh thế.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Ô? chị dâu lên mạng kìa!"

A Di: "Quân tỷ, ôm!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Ô?! Lão đại cũng lên nữa!"

Lạc Thủy: "Đảm bảo hai người đã sống chung."

Diêu Viễn: "..."

Hóng hớt, tám chuyện như thường lệ xong, Diêu Viễn mới mở lời: "Tôi có một chiếc nhẫn, Thương tổn +50, Vận may +3, Nội lực +20, Khí thế +20, ai lấy không?"

Chiếc nhẫn tên Phù lân này là lúc dẫn Tiểu Kiệt luyện cấp tự nhiên ăn may vớ được, công năng hoàn toàn có thể xếp vào hàng cực phẩm trong đám phụ kiện trang sức.

Thế là trong nháy mắt, cả màn hình toàn là: "Tôi muốn!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Cho em, quan hệ của em với chị dâu rất tốt!"

A Di: "Biến sang bên kia, lúc tôi với Quân tỷ quen biết nhau, chẳng biết cậu còn đang ở đâu ấy chứ."

Đi Đâu Về Đâu: "Tôi gặp chị dâu ngoài đời đến ba lần rồi, quan hệ chắc chắn thân mật hơn mấy người! Chị dâu còn mời tôi ăn cơm đấy!"

Thế là cả đám người lại bắt đầu tranh luận xem ai là người có quan hệ tốt nhất với Nhược Ví Quân Cố.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hờ."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "..."

Lạc Thủy: "..."

Giang An Lan ngắng lên, nói: "So sánh vấn đề này, không nhin được." Diêu Viễn câm nín một hồi rồi quay lại trò chơi, nói với mọi người trên kênh Liên minh rằng chơi trò đổ súc sắc để quyết định cho đơn giản. Thế là cuối cùng, chiếc nhẫn đó về tay người đổ được số to nhất: Đi Đâu Về Đâu.

Diêu Viễn bật cười quay đầu lại. "Anh nhảy vào so đo với bọn họ làm gì?"

Đi Đâu Về Đâu: "Ha ha ha, tôi may mắn ghê chưa! Cảm ơn chị dâu!"

Lac Thủy: "Tiểu Đi, đừng quá vênh váo mà quên trời quên đất thế, cẩn thân lai bi bang chủ đá khỏi bang đấy! Bang chủ đại nhân, có đi đánh phụ bản không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không có hứng."

Lac Thủy: "Thế chi dâu, đi đánh phu bản cùng bon này không?"

Diêu Viễn: "Được, tập hợp ở đâu? Tôi qua đó."

Quân Lâm Thiên Ha: "Toa đô?"

Cục Cưng Ngoan: "Đây lẽ nào chính là phân biệt đối xử trần trụi đẫm máu mà thiên hạ vẫn

thường đồn đại?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi lên rồi đây! Sao sếp không nghe điện thoại của người ta, trái tim người ta sắp tan nát rồi đây này!"

Lac Thủy: "Tôi nói này Lão Thương, anh mới trốn trai tâm thần ra đấy hả?"

Lúc đám người kia còn đang náo loạn trong game thì Giang An Lan lên tiếng: "Đánh phụ bản xong, em cũng nghỉ ngơi đi."

Diêu Viễn quay lại, nghiêm túc nói: "Anh muốn ngủ thì đi ngủ trước đi. Cho anh ngủ phòng em đấy, em ngủ ở phòng bố mẹ."

Giang An Lan cười. "Khách sáo vậy sao?"

Nói đến khách sáo với không khách sáo, Diêu Viễn liền nhớ đến một chuyện. "Lần trước, sao anh lại gạt em, nói chúng ta đã làm chuyện đó rồi?"

"Gì cơ?"

Diêu Viễn hơi cáu. "Đừng có làm ra vẻ vô tội với em!"

thật, em lột đồ của anh cũng là sự thật, sau đó em kéo anh, bắt anh ngủ cùng em cũng là thật, trừ mỗi bước cuối cùng ra thì việc gì em cũng làm với anh rồi. Có phải em cảm thấy nếu chưa làm đến bước cuối cùng thì có thể không chịu trách nhiệm không?"

Cái anh chàng này, chơi mấy trò gian xảo đã quen lối thuộc đường, muốn gì được nấy ghê

Giang An Lan ra vẻ nghĩ ngợi, vẻ mặt vẫn tỉnh bơ. "Tối hôm đó, em ôm anh ép hôn là sự

vậy đó!

Diêu Viễn kinh hoàng nghe hết, rút ra kinh nghiệm xương máu rồi thề: "Sau này em sẽ

không bao giờ uống rượu nữa!"

Giang An Lan lại khẽ cười, lên tiếng khuyên bảo: "Con người ta có làm gì thì cũng kỵ nhất là cắt đứt đường lui của chính mình, thi thoảng uống chút rượu có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, kéo dài tuổi thọ."

"..." Cô như vậy là tự làm giảm tuổi thọ của chính mình sao?

Diêu Viễn như người câm ăn hoàng liên, có khổ cũng chẳng thể nói ra lời đành kiên quyết không thèm để ý đến anh chàng này nữa, quay lại chơi game.

Giang An Lan nhìn bóng lưng thẳng tắp phía trước, ý cười nơi đáy mắt mờ dần.

12 Thiên ý trêu ngươi

Tối hôm đó đánh phụ bản xong, hai người lần lượt tắm rửa rồi Diêu Viễn vào phòng bố mẹ ngủ. Phòng này cô vẫn dọn dẹp thường xuyên, giữ nguyên trạng thái sạch sẽ, ngăn nắp nên chỉ cần trải đêm lên là ngủ được ngay.

Giang An Lan thì vào phòng của Diêu Viễn nghỉ ngơi. Phòng không rộng, có giường và bàn sách, chỗ gần cửa sổ đặt một chiếc số pha nhỏ màu vàng nhạt, bên cạnh là giá sách. Giang An Lan đi qua đó, lướt qua những quyển sách cô từng đọc, *Thế thuyết tân ngữ*(*), *Cổ dại*(**), *Tôn sinh bát tiên*(***), *Trăm năm cô đơn* (****), *Tình yêu đầu hạ mùa sen nở*(*****)... Giang An Lan cầm lấy khung ảnh đặt ở ngăn trên cùng của giá sách, bên trong là một bức ảnh đã cũ, một nhà ba người, người cha bế đứa con gái tầm bảy, tám tuổi, người mẹ đứng bên cạnh hôn má con, trông rất hạnh phúc và yên bình.

(*) **Thế thuyết tân ngữ** có nội dung chủ yếu là ghi chép lại những chuyện hiếm người biết đến và những truyền thuyết nổi tiếng về các danh sĩ thời Ngụy – Tấn, cũng có thể nói là một bộ truyện về cuộc sống thời Ngụy - Tấn, là tác phẩm tiêu biểu của Trung Quốc thời kì Ngụy - Tấn – Nam - Bắc triều, đồng thời cũng là bộ "chí nhân tiểu thuyết" sớm nhất của Trung Quốc.

(**) Cỏ dại là tuyển tập thơ văn xuôi duy nhất của Lỗ Tấn.

(***) **Tôn sinh bát tiên** là một tác phẩm chuyên ngành về dưỡng sinh có nội dung bao quát và thiết thực, cũng là văn kiện có cống hiến lớn nhất trong nền dưỡng sinh thuật thời cổ của Trung Quốc, rất có giá trị tham khảo.

(****) **Trăm năm cô đơn** là tác phẩm của nhà văn Colombia, Gabriel Garcia Marquez .

(*****) **Tình yêu đầu hạ mùa sen nở** là tác phẩm viết hết mọi cái kết cho tình yêu của tất cả các đôi nam nữ trên đời. Nó muốn nói, tất cả tình yêu đến cuối cùng đều chỉ là thế, thấy được sự lạnh lùng, tàn nhẫn của nó rồi mới hiểu phải làm sao để nắm chặt tay nhau. Vốn chỉ là tác phẩm nhỏ viết trong lúc tác giả đầu tư cho một tác phẩm đồ sộ khác, nhưng lại nhờ chủ đề "sự tan biến của tình yêu" mà làm dấy lên một làn sóng lớn, tạo được ảnh hưởng mạnh mẽ trong lòng độc giả.

Anh vốn nghĩ lần đầu tiên gặp cô là vào năm thứ tư đại học, khi anh gục ngã bên chiếc xe, hóa ra lại không phải.

Buổi tối trước khi cô rời Bắc Kinh về Giang Ninh, Giang An Trình gọi điện thoại cho anh: "Anh gửi mấy thứ vào hòm thư của chú rồi đấy. Ông bảo anh tìm hiểu, nhưng anh thấy chuyện này nên cho chú xem trước."

Ông nội điều tra đối tượng của các con cháu trong nhà, anh hoàn toàn không ngạc nhiên, điều khiến anh ngạc nhiên lại là nội dung bức thư được Giang An Trình gửi đến.

Mà chú út năm đó cũng đang công tác tại Giang Ninh, lại còn mới nhậm chức. Nhà anh ở Giang Ninh cũng xem như có quan hệ rộng rãi, bởi thế nếu con cháu trong nhà cần ra ngoài rèn luyện thì phần lớn đều đưa đến thành phố này. Kết quả, chú út mới nhậm chức chưa được bao lâu thì đã gây ra chuyện, mà ông nội anh trước nay luôn cố chấp, trọng sĩ diện, chết đói là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn.

Giang An Lan không thể tin vào mắt mình, lại lần nữa xem lại toàn bộ nội dung tư liệu.

Nhưng trên đời quả đúng là có chuyện trùng hợp như thế, khiến bạn không thể không thốt

Anh còn mơ hồ nhớ được ngày xảy ra tai nạn, bố anh cũng đến Giang Ninh. Ban đầu anh

Nội dung đoạn đầu viết về một cặp vợ chồng đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cách đây mười bảy năm. Người chồng tên Diêu Quốc Hoa, vợ là Thái Phân. Anh không quen ai là Diêu Quốc Hoa, cũng chẳng biết ai là Thái Phân, nhưng khi đọc đến tên người gây ra vụ tai nạn chết người đó là chú út Giang Văn Hàn của anh, rồi lại nhìn thấy bức ảnh cùng tư liệu về

Năm đó anh mười một tuổi, ở Giang Ninh chữa bệnh. Phần lớn thời gian ông bà nội đều ở

thành phố Giang Ninh chăm sóc anh, những trưởng bối khác thỉnh thoảng ghé qua thăm nom.

con gái của Diêu Quốc Hoa, thì tay anh không khỏi ướt đẫm mồ hôi.

Sau đó chú út ngồi tù, khi ra tù thì lập tức ra nước ngoài.

lên rằng thiên ý trêu ngươi, thế sự khó lường.

nữa chú út cũng về nước."

"Em biết rồi." Giang An Lan dập máy, anh nghĩ, tình huống này thật éo le.

Giang An Trình ở đầu máy bên kia lại lên tiếng: "Sắp sang năm mới rồi, chắc mấy ngày

thương, chết cả rồi."

không biết chú út đâm vào người ta, mà đôi vợ chồng bị đâm cũng được đưa tới bệnh viện anh đang điều trị để cấp cứu. Mãi lúc sau, anh vô tình nghe được mấy y tá nói chuyện với nhau mới biết. Vì tò mò, anh cũng lén chạy ra ngoài xem thế nào thì nhìn thấy bác cả và bố anh đều có mặt ngoài phòng bệnh đó, rất nhiều người đang khóc, trong đó có một cô bé đang bị người khác giữ lại, không cho chạy đến gần thi thể. Anh chỉ kịp liếc qua một cái đã bị mấy y tá phía sau kéo đi mất. Trước đó vẫn kịp nghe có người nói ngoài hành lang: "Thật đáng

Trời cao thật thích trêu người, chú út anh hại chết cha mẹ cô, anh lại được cô cứu. Anh yêu cô, đến bây giờ cũng dần tiến được vào trái tim cô rồi thì đúng thời điểm mấu chốt này

lại xảy ra chuyện.

Ngay lúc này, Giang An Lan nhìn bức ảnh trên tay, thở dài một tiếng. "Nếu em biết được

chuyện này thì sẽ đối xử với anh thế nào?"

Sáng sớm hôm sau, Diêu Viễn vừa tỉnh dậy đã nghe thấy chuông cửa kêu. Cô không khỏi

Diêu Viễn choàng áo khoác ra mở cửa, khi nhìn thấy người đứng bên ngoài cô lại càng kinh ngac. "Trần Đông Dương?"

ngạc nhiên, ai mà mới sáng ra đã đến thăm nhà cô vậy?

nên hỏi người ta rồi tìm tới."

"Ò, thế à?" Câu này của Diêu Viễn chỉ là thuận miệng đáp lời, kết quả đối phương cũng

Trần Đông Dương cười. "Tớ có việc ở gần đây, nhớ ra nhà cậu hình như ở trong khu này

thản nhiên ho khan một tiếng: "Không mời tớ vào ngồi một lát sao?"

Thật ra Diêu Viễn luôn cảm thấy mình với Trần Đông Dương cũng chỉ là quen biết xã giao

Thật ra Diêu Viễn luôn cảm thây mình với Trân Đông Dương cũng chỉ là quen biết xã giao mà thôi, nhưng cứ để cậu ta đứng ở cửa thế này cũng không được. "Mời vào, khụ khụ!" Cô ho thật đấy.

"Cậu bị cảm à?"

Diêu Viễn "ừ" một tiếng.

Trần Đông Dương theo cô vào phòng, nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diêu Viễn, thấy cô định vào phòng bếp rót nước thì vội ngăn lại: "Không cần lấy nước đâu. Diêu Viễn, tớ chỉ đến thăm cậu chút thôi."

Lời này rất thẳng thắn, ít nhất thì cũng thẳng thắn hơn mấy câu mở đầu ở lần gặp mặt trước rất nhiều, nhưng đương nhiên, vẫn không thể so được với câu: "Nếu cậu vẫn chưa có bạn trai... cậu thấy tớ thế nào?" Về phương diện tình cảm, Diêu Viễn khá là bị động, trời sinh đã thế nên chẳng có mấy người thực sự thân thiết. Lúc này, thái độ của cô với Trần Đông Dương cũng chỉ thường thường, không thất lễ nhưng cũng tuyệt đối không khiến đối phương nghĩ sai. Diêu Viễn không khỏi nhớ đến Giang An Lan, đối tượng duy nhất được cô đối xử đặc biệt, nhưng đó cũng là bởi ai kia cũng quá "chủ động" đi. Gặp cô rất hoành tráng, kết hôn trong trò chơi, gặp mặt, yêu đương... trong lúc cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì trái tim đã rung động mất rồi.

Sao cứ phải là anh ấy chứ? Về vấn đề này, Diêu Viễn nghĩ rất lâu mà vẫn chưa nghĩ được nguyên nhân nào, chỉ cảm thấy từ khi tiếp xúc với Giang An Lan đến giờ, cô luôn rất vui vẻ.

Còn về Trần Đông Dương, thật ra cô cũng cảm thấy khó hiểu. Lúc học đại học, hai người chẳng mấy khi nói chuyện, hai năm sau gặp lại, sao đột nhiên lại có hứng thú với cô nhỉ? Cô còn chưa kịp nói gì thì Trần Đông Dương đã lên tiếng: "Diêu Viễn, lần trước cậu bảo tới là cậu kết hôn rồi, nhưng bạn đại học của cậu là Lý Tiểu Nguyệt lại bảo chưa nghe được tin cậu cưới bao giờ. Có phải vì lần đó tớ nhắc đến chuyện thử qua lại với tớ, cậu thấy quá đột ngột nên mới mươn cớ..."

Lúc này, cửa phòng Diêu Viễn bật mở, một người đàn ông vừa đi ra vừa ngáp dài, ra vẻ

thế?"

Diêu Viễn: "..."

rất mất hứng. "Tiểu Viễn, ai mà mới sáng sớm đã đến phá hoại mộng đẹp của người khác

Cuối cùng Trần Đông Dương cũng lúng túng, mặt xám ngoét ra về.

Bia đỡ đan ho Trần: "..."

Nhìn người đàn ông chỉ mặc mỗi quần dài, thân trên để trần, đầu tóc bù xù nhưng ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo, Diêu Viễn hỏi: "Anh không lạnh à?"

Anh chàng đẹp trai, chân dài Giang An Lan bĩu môi, quay người đi vào phòng.

Sau khi đóng cửa, Giang An Lan dựa người vào cửa thở ra một hơi, sau đó lại chửi thề một câu: "Khốn kiếp, thật đúng là trong đã loạn mà ngoài còn chẳng yên."

Tối qua Giang An Lan gần như suy nghĩ cả đêm không ngủ, anh muốn cưới cô, cưới trong hiện thực hẳn hoi, vậy thì chuyện trước đây nhất định phải thành thật kể cho cô nghe, vì chẳng thể giấu giếm cả đời được. Nhưng trước mắt, anh thật sự không có tự tin để nói ra chuyện đó,

thậm chí anh còn cực kì sợ hãi, sợ rằng một khi nói ra rồi thì đến khả năng hai người ở bên nhau cũng chẳng còn. Bởi thế, cuối cùng anh quyết định tính kế dài lâu, về Bắc Kinh trước,

suy nghĩ cho kĩ xem phải làm thế nào mới có thể đảm bảo mình không bị bỏ rơi.

Nhưng Giang An Lan không thể ngờ được rằng sự tình lại bại lộ sớm đến như thế.

Đúng lúc anh đang ở trong phòng vừa tính toán cấn thận, suy nghĩ cặn kẽ vừa mặc quần áo thì Diêu Viễn ở bên ngoài nhận được điện thoại của chị họ. Giọng Diêu Hân Nhiên có vẻ nghiêm trọng và hơi do dự: "Em gái, có phải Giang An Lan đang ở chỗ em không?"

"Vâng."

chơi rồi, Ngạo Thị Thương Khung, tức là Lý Cao ấy, vô tình nhắc đến gia đình anh ta, nói ông nội anh ta là Giang Nguyên thuộc hàng nhân vật có máu mặt ở Bắc Kinh. Giang Nguyên thì chắc em không còn nhớ nữa, nhưng Giang Văn Hàn thì hẳn chưa quên chứ? Cha hắn ta cũng tên là Giang Nguyên, cũng làm quan chức ở Bắc Kinh. Ban đầu chị còn nghi ngờ vì thấy khó tin quá, nghĩ chắc là trùng tên thôi nên mới nhờ người bạn bên sở cảnh sát điều tra giúp, vừa rồi mới nhận được tin nhắn của cậu ta... Tiểu Viễn, ông nội của Giang An Lan cũng chính là cha của Giang Văn Hàn. Giang Văn Hàn chắc là chú của Giang An Lan. Tiểu Viễn, em còn đó không?"

Diêu Hân Nhiên trù trừ hồi lâu mới lại nói: "Tối qua, lúc em với anh ta thoát khỏi trò

Giang Văn Hàn, Giang Văn Hàn... người đã đâm chết cha mẹ cô.

chạm đến là lại như thác lũ tràn về, kèm theo đó là sự đau đớn và tuyệt vọng đến vô tận.

"Người nhà của Diêu Quốc Hoa và Thái Phân, thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi."

Cái tên này luôn bị chôn giấu ở nơi có những ký ức đen tối nhất trong lòng cô, chỉ vừa

"Con trai, con dâu tội nghiệp của tôi, sao ông trời lại không đưa bà già sắp xuống lỗ như tôi đi cơ chứ? Cháu tôi mới có tám tuổi thôi..."

Trong đầu Diêu Viễn vang lên những tiếng ù ù, những lời sau đó cô không nghe thấy được nữa. Giang Nguyên, Giang Văn Hàn, Giang An Lan...

nữa. Giang Nguyen, Giang Văn Han, Giang An Lan...

Cửa phòng cô đột nhiên bị mở ra, người đó đi lại, thấy cô ngắn người thì hỏi: "Sao thế?"

có quen Giang Văn Hàn không?"

Mặt Giang An Lan nhất thời biến sắc. Anh định lại gần cô thì người kia lại lùi một bước

Anh nhìn cô thật lâu, bàn tay cô vì siết chặt điện thoại quá chặt mà hơi đau. "Đàn anh, anh

khiến anh không dám bước tới nữa. Anh nhắm mắt, nói: "Anh đi nấu cháo, khi nào em ăn xong bữa sáng chúng ta sẽ nói chuyện, được không?"

Diêu Viễn không thể hiện bất cứ biểu cảm gì, chỉ lắc đầu, nói: "Anh đi đi."

Giang An Lan nhíu mày nhìn cô. "Tiểu Viễn..."

Diêu Viễn mệt mỏi ngắt lời anh, nhưng cô thật sự không nói được những lời quá tuyệt tình: "Đàn anh, về mối quan hệ của chúng ta, chúng ta nên suy nghĩa kĩ, còn bây giờ, anh đi đi."

Cuối cùng Giang An Lan gật đầu. "Được." Nhưng sau đó anh lại bình thản nói thêm một câu: "Anh đợi em."

Câu "anh đợi em" của anh thể hiện tình cảm vương vấn, nhất quyết không chịu kết thúc mọi chuyện tại đây.

Giang An Lan đi rồi.

Diêu Viễn vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy mình trong gương, mắt đỏ hoe.

Ngày cha mẹ qua đời là ngày đau khổ nhất cuộc đời cô. Lúc đó cô đã mơ hồ biết cha mẹ mình chẳng thể cứu được nữa rồi. Cô bám dính lấy cửa kính bên ngoài phòng cấp cứu, không rời nửa bước, cầu nguyện Thần Chết đừng đưa cha mẹ cô đi. Nhưng cuối cùng, mẹ cũng đi, chưa đến một tiếng sau, cha cũng mất.

Giang An Lan biết chuyện này từ lúc nào? Tại sao anh lại giấu giếm cô?

Anh tiếp cận cô là có mục đích gì? Lẽ nào anh biết cô trở thành mồ côi vì người nhà anh nên thấy thương xót?

Giang Văn Hàn hại chết cha mẹ cô.

Nhưng người như anh, nếu quả thật chỉ là thương xót cô thì sẽ không tốn công tốn sức như thế.

Nhưng bất kể anh có mục đích gì, bây giờ tất cả đều chẳng còn quan trọng nữa. Cô không

thể gào lên chất vấn anh, bài bác anh, nhưng cũng chẳng thể bình yên mà ở bên anh nữa.

Nhưng tại sao trong lòng cô lại đau đớn thế này?

Nghĩ đến một giờ trước còn đang cười, bây giờ lại chỉ muốn khóc, cuộc đời đúng thật nực cười!

Lúc Diêu Hân Nhiên đến, Diêu Viễn đang chuẩn bị đun nước nhưng lại cầm ấm đứng bất động trước vòi nước.

cô bé tám tuổi cũng như thế này, đứng lặng im, cô độc một mình, chẳng nói tiếng nào. Diêu Hân Nhiên mở vòi nước, lấy đầy ấm rồi để lên đun, sau đó kéo em gái ra ngoài. "Chúng ta ra phòng khách ngồi đi."

"Chị, chị thử nói xem, vì sao anh ấy lại bắt đầu với em?" Giọng Diêu Viễn khô khan, đong

Diêu Hân Nhiên đi đến cầm lấy ấm nước, không khỏi thở dài. Năm đó chú thím qua đời,

đầy đau khổ.

Nhìn em họ thế này, Diêu Hân Nhiên chẳng biết phải nói thế nào. Cô không muốn chia rẽ

em mình và Giang An Lan, chẳng qua khi đã biết chân tướng thì chắc chắn không thể giấu giếm em mình được.

Diêu Hân Nhiên gượng gạo lên tiếng: "Thật ra, người gây ra chuyện là chú của Giang An

Lan, anh ta cũng đâu có lỗi gì, chúng ta đâu cần bắt họ "một người phạm tội, cả họ vạ lây" làm chi? Hơn nữa, có khi lúc trước anh ta cũng không biết chuyện này thì sao?"

"Anh ấy biết, anh ấy nhạy bén thế cơ mà. Anh ấy đã biết cha mẹ em do chú anh ấy đâm chết, sao anh ấy còn có thể... có thể đưa em đến nhà anh ấy, gặp người nhà anh ấy, ra vẻ vui cười nói chuyện với nhau chứ..."

Diêu Hân Nhiên nghe đến đây thì chỉ biết im lặng.

khuyên cô về phòng nghỉ ngơi.

Diêu Viễn vừa vào phòng, nhìn thấy chăn gối được gấp ngăn nắp gọn gàng, lại thất thần một lúc.

miếng, Diêu Hân Nhiên thấy tinh thần của em họ thực sự quá tệ nên cũng chẳng ép ăn, chỉ

Sau đó, cô rót cho em mình cốc nước ấm, lại nấu nồi cháo. Diêu Viễn chẳng ăn được mấy

Diêu Hân Nhiên ở bên ngoài chẳng có việc gì làm, lại không yên tâm rời đi nên đến thư phòng mở máy tính. Lướt Weibo một hồi, nghĩ đến chuyện đang xảy ra, cô lại thấy phiền não.

không thể tin được Giang An Lan lại là người nhà của Giang Văn Hàn.

Em gái cô kiếp trước đã tạo nghiệp gì mà kiếp này lại đen đủi đến thế? Càng nghĩ càng

Mặc dù việc này do chính cô tìm hiểu được, nhưng ngay cả cô cũng thấy quá hoang đường,

tức. Chuyện này mà là tình tiết trong phim thì chắc chắn phải là đề tài báo thù rửa hận rồi.

Diêu Hân Nhiên nhìn thấy biểu tượng Thịnh thế trên màn hình bèn nhấp chuột vào. Bách

Cục Cưng Ngoan: "A Di ca, nếu em kết hôn với anh, anh có dám đảm bảo hôn lễ của

Hoa Đường bon họ cùng với bang Thiên Ha đang chuyên trò sôi nổi trên kênh Liên minh.

chúng ta còn sang chảnh hơn cả hôn lễ của bang chủ với chị dâu không? Đương nhiên, thời gian không thể thần tốc như bang chủ với chị dâu được!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Đi Đâu, chẳng phải lúc trước cậu nói cậu nghèo đến độ sắp bán cả quần rồi còn gì? Vẫn còn tiền cơ à? Câu ngồi đó mà chém tiếp đi."

Huyết Sa: "Muốn kết hôn với người như bang chủ, nói thật lòng thì, chắc đến lúc trò chơi này đóng cửa cũng chẳng còn ai nữa đâu."

Đi Đâu Về Đâu: "Cục Cưng Ngoan đừng có cưới cậu ta, anh đây mới nhiều tiền, cưới anh

Cục Cưng Ngoan: "Khóc lóc, ngưỡng mộ chị dâu quá!"

Hoa Khai: "Sặc, cho tôi ngưỡng mộ với."

A Di: "Tất cả đều được hết!"

đây này!"

Đi Đâu Về Đâu: "Tối qua lão đai với chi dâu còn thoát cùng lúc đó..."

Diêu Hân Nhiên không để yên được nữa. "Đủ rồi, chuyện của người khác, mọi người hứng thú thế làm gì?"

Đi Đâu Về Đâu: "Ui chao, Thủy bang chủ đến rồi!"

Cục Cưng Ngoan: "Thủy tỷ, chị là người thân của chị dâu, lão đại với chị dâu lúc nào kết hôn thật thế? Bọn này muốn ăn kẹo!"

Diêu Hân Nhiên: "Tôi nói này, mong mọi người phân biệt thực tế và trong game đi."

Diêu Hân Nhiên nói xong liền thoát khỏi Thinh thế.

Cô nghĩ một lúc, lại đăng nhập rồi gửi tin nhắn cho Ôn Như Ngọc: "Phiền anh nói với mấy người trong bang một tiếng, về sau ít tám chuyện của người khác thôi. Thật ra có nói cũng chẳng sao, vì chắc em tôi chẳng lên chơi nữa đâu."

Ôn Trừng nhận ra có điều gì đó không ổn. "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không có gì, sau này chắc em gái tôi sẽ không chơi trò Thịnh thế này nữa."

"Liên quan đến Giang thiếu gia à?" Ôn Trừng rất cảnh giác.

"Anh nói xem?" Diêu Hân Nhiên cũng chẳng muốn nói thêm.

mắt dưỡng thần, sắc mặt rất khó coi, môi cũng trắng bệch.

Anh vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của anh họ Giang An Hoành, nói chú út

hôm nay về nhà, nếu anh không có chuyện gì quan trọng thì cổ gắng bớt chút thời gian về nhà

Giang An Lan vừa ra khỏi sân bay đã thấy tài xế đỗ xe đợi ở bên ngoài. Anh lên xe, nhắm

ăn bữa cơm tối.

Giang An Lan không nhịn được cười, bây giờ, chuyện quan trọng nhất đối với anh xem như

đã xôi hỏng bỏng không, những chuyện khác còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Anh vừa xoa bóp huyệt thái dương vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, người qua kẻ lại tấp nập, bao nhiều người như thế, bao nhiều khả năng như thế, họ đã gặp nhau rồi nhưng lại hết lần này đến

giá cho quá khứ tội lỗi trước đây?

Để có tình cảm lưu luyến không quên, để không phải đau khổ, không phải tiếc nuối, không phải bất đắc dĩ, anh đã đợi bao nhiêu năm?

lần khác có "tiền duyên" xen vào. Có tiền duyên cũng được, nhưng tại sao lại bắt anh phải trả

Cô về nước, để không dọa cô sợ, anh đã bỏ bao nhiều công sức vào trò chơi, thông qua trò chơi để từng bước tiếp cận cô.

rò chơi đề từng bước tiếp cận cổ.

Giang thiếu gia đang chìm sâu trong đau khổ và thù hận thì nhận được tin nhắn của Ôn

Vị đại thần này một khi đã rơi vào bế tắc thì đúng là đen tối tới độ "tam quan không chỉnh(*)" luôn rồi.

(*) Tam quan ở đây chỉ thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Hoàng hôn ngày hôm đó, Giang Văn Hàn được lái xe đón từ sân bay về. Ông không mang

theo bao nhiều đồ, chỉ có một va li cỡ trung được tài xế xách vào hộ. Ông vào phòng khách

Giang Văn Hàn đã bốn mươi lăm tuổi nhưng gương mặt trẻ hơn tuổi rất nhiều, mặc một

trước, ở đó đã có ông bà Giang, còn có Giang Văn Quốc, Giang An Hoành...

chiếc áo khoác dài, trông rất ôn hòa, nho nhã.

Trừng: "Cậu với chị dâu sao thế? Chị họ của chị dâu nói sau này chị dâu sẽ không chơi Thịnh thế nữa." Mặt Giang An Lan lập tức sầm xuống, trừ Diêu Viễn ra, anh rất ít khi có đủ kiên nhẫn để nhắn tin cho người khác, nhưng lần này anh lại soạn một tin nhắn gửi đi: "Bọn tôi

Bọn họ không sao. Đúng thể, cho dù bây giờ xảy ra chuyện thì sau này cũng sẽ không sao.

Đã tới nước này, dù có bắt anh đi ngược tất thảy, lật lọng bội ước, anh cũng tuyệt đối

không sao."

không để xảy ra chuyện.

Giang Văn Quốc, chào một tiếng: "Anh cả!" Giang Văn Quốc đã ngoài năm mươi, mặt mũi rất giống ông cụ Giang, đến cả mánh khóe, thủ đoạn cũng vậy. Giang Văn Quốc giờ có địa vị cao, cũng chỉ ôn tồn đáp một tiếng rồi nói: "Chú hai bận việc làm ăn ở nước ngoài, Tết năm nay cũng không về được. Chú thay chú hai ở lại nhà thêm mấy hôm đi."

Ông chào hỏi cha mẹ ngồi ở giữ số pha, thấy mắt bà cụ hơi đỏ. Giang Văn Hàn nhìn sang

Giang Văn Hàn gật đầu, không khỏi thầm cười khổ, trong ba anh em ông, chỉ có ông là vô dụng nhất, thậm chí còn làm hoen ố thanh danh nhà họ Giang.

Anh cả Giang Văn Quốc là người có nhiều con cái nhất trong ba anh em, gồm hai nam hai nữ. Con trai cả là Giang An Hoành đã ba mươi tuổi, thành gia lập nghiệp đều đã ổn thỏa, vơ

lại là dòng dõi thế gia. Con trai thứ là Giang An Trình làm trong ngành cảnh sát, chỉ cần chịu khó rèn luyện mấy năm là sẽ được thăng chức. Hai cô con gái là do ông cụ Giang đứng ra thay Giang Văn Quốc nhận hai cô nhi con liệt sĩ về nuôi, đến nay đều đã trở thành rường cột của xã hội. Mà anh hai Giang Văn Hoa cũng có hai cậu con trai, con cả Giang An Lan, từ nhỏ đã thông minh, là cháu trai được ông cụ Giang yêu thương nhất. Con thứ là Giang An Kiệt, ông chưa được gặp. Giang Văn Hàn nhìn qua một lượt, đến khi ánh mắt vòng lại chỗ ông cụ Giang thì thấy cha mình cất tiếng, thái độ rất nghiêm khắc: "Có phải mày đang nhìn mấy đứa cháu nhỏ hơn mày mà giờ cũng đã trưởng thành, ổn định, sự nghiệp thành công, mày làm tiền bối có thấy hối hận không?"

"Bà cũng biết là hiếm à, tôi thấy nó chắc coi nhà ho Giang chúng ta là khách san luôn rồi."

Cụ bà nhíu mày. "Ông không thể bớt nói mấy câu à, hiếm khi nó mới về nhà một lần."

Nhưng Giang Văn Hàn dường như đã quen với thái độ lạnh lùng, khiêu khích của cha mình nên nghe thế mặt cũng chẳng đổi sắc.

Thấy vẻ mặt ông cụ Giang vẫn rất khó chịu, Giang Văn Quốc vội vàng trấn an mấy câu.

Giang An Lan nhìn cảnh tượng trước mắt, đứng dậy, bình thản nói: "Ăn cơm trước đã, đói rồi", sau đó đi vào phòng ăn trước.

Giang An Trình cũng theo sau. "Ông bà vào ăn cơm thôi, cơm canh sắp nguội hết cả rồi."

Ông cụ Giang nhìn Giang An Lan đang dặn cô giúp việc hâm nóng lại cơm canh, cuối cùng lắc đầu, nói: "Ăn cơm."

Không khí trên bàn ăn hòa thuận hơn đôi chút, nhưng ông cụ Giang vẫn không nói chuyện với con út. Giang Văn Hàn cũng tự biết thân biết phận, chỉ nói chuyện với mẹ, anh cả và mấy đứa cháu.

"An Lan, dạo này sức khỏe cháu thế nào?"

nhất. Ông vẫn nhớ mười mấy năm trước, dạy học cho mấy đứa nhỏ này, chỉ có Tiểu Ngũ là làm ông ít tốn thời gian nhất. Bất luận vấn đề gì, chỉ cần nói một lần thẳng bé đã hiểu, nếu ngay lúc đó không hiểu thì chỉ cần cho vài phút là sẽ nghĩ thông suốt.

Hôm nay dạ dày Giang An Lan không tốt, ăn cũng không thoải mái, nhưng trước giờ anh

Giang An Lan là người ít nói nhất trong đám cháu của ông, nhưng lại là đứa thông minh

bế tắc như hiện nay. "Cũng bình thường ạ."

"Thế thì tốt." Giang Văn Hàn nói, "Chú có quen một bác sĩ ở Mỹ, anh ta là chuyên gia về

lĩnh vực đường hô hấp, lúc nào cháu sang Mỹ chú sẽ nhờ anh ta..."

chưa bao giờ thất lễ với các bậc tiền bối, cho dù đó là người khiến tình cảm của anh rơi vào

Ông cụ Giang chen ngang: "Trung Quốc không có bác sĩ giỏi hay sao mà phải chạy ra nước ngoài chữa bệnh!"

Giang Văn Quốc cũng nói: "Bệnh của An Lan chủ yếu dựa vào nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tây y không hợp lắm."

Giang An Lan ăn được nửa bát cơm, thật sự không ăn nổi nữa, bèn buông bát đũa. "Ông, hôm nay con về bên nhà, con xin phép đi trước ạ." Nói xong liền đứng dậy đi qua chỗ bà nội, cúi người chào. "Bà, con về đây ạ."

"Con no rồi ạ."

Ông cụ Giang cũng nói: "Thế gọi tài xế đưa cháu về."

Bà cụ Giang kéo tay cháu nội. "Tiểu Ngũ, con ăn no chưa? Bà thấy con có ăn mấy đâu."

Giang An Lan đứng thẳng người, gật đầu. "Vâng ạ." Anh cũng không có suy nghĩ đối đầu gì với chú út, rời đi sớm chẳng qua là vì tâm trạng không tốt mà thôi.

Lúc Giang An Lan định lên xe thì Giang An Trình cũng chạy ra, Giang An Lan nhíu mày hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Cùng đi uống chút gì nhé?"

Giang An Lan ngồi trên xe của Giang An Trình, đi đến một quán bar. Cả hai mới ngồi

chưa được bao lâu thì đã có mấy cô gái đến chào hỏi. Giang An Trình luôn đáp: "Đang đợi người."

Trong đó có một cô rất to gan. "Vậy trước khi bạn gái anh đến thì uống cùng em một ly nhé?"

Tâm trạng của Giang An Lan vốn không tốt, anh nói thẳng: "Tôi kết hôn rồi."

"Vậy trước khi vợ anh tới thì uống cùng em một ly?"

Giang An Trình thấy vẻ mặt em mình sầm xuống, liền móc thẻ ngành ra cho cô gái kia xem. "Xin lỗi, chúng tôi đang làm nhiệm vu."

Đối phương nhìn thấy tấm thẻ cảnh sát, không dám làm càn nữa, từ tốn rời đi.

Giang An Trình quay lại nhìn em trai. "Chú kết hôn lúc nào thế?"

Giang An Lan cúi đầu uống một ngụm rượu, không đáp mà hỏi lại: "Lúc nào anh về?"

"Về đâu cơ?"

Giang An Lan nhíu mày "hừ" một tiếng. Giang An Trình: "Chậc chậc, chú vẫn chẳng có tí nhẫn nại nào cả. Chắc ngày kia sẽ về, chú định đi cùng anh hả?"

"Ngày mai em qua đó."

"Chuyện kia bạn gái chú biết rồi à? Hai người cãi nhau?"

Giang An Trình nói: "Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ bảo anh, anh em ta cùng một

Giang An Lan không lên tiếng nữa, nhưng có thể nhận thấy tâm trạng của anh đang rất tệ.

"Không cần." Giang An Lan lại uống một ngụm rượu. "Đây là chuyện của em, chuyện của em và cô ấy."

Diêu Viễn ngủ một mạch đến tám giờ tối mới tỉnh, tinh thần cũng tốt hơn ít nhiều. Diêu Hân Nhiên vẫn ở thư phòng xem phim truyền hình, nghe thấy tiếng động bên ngoài mới tắt ti vi chạy ra. Diêu Viễn nhìn thấy vẻ lo lắng và quan tâm của chị họ liền gượng cười. "Đói quá."

Diêu Hân Nhiên lập tức nói: "Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi."

chiến tuyến, anh nhất định sẽ giúp chú hết sức có thể."

Diêu Hân Nhiên lái xe đến một quán ăn nhỏ. Trong lúc đợi đồ ăn được dọn lên thì hai chị em nói chuyện phiếm. Diêu Hân Nhiên cũng là người tinh tế, nội dung câu chuyện hoàn toàn không liên quan đến trò chơi và những người chơi trong đó. Nhưng dù có vậy, Diêu Viễn vẫn không cảm thấy tinh thần tốt hơn, từ đầu đến cuối cứ gác cằm lên đũa, bộ dạng thất thần. Cô nói đói bụng là để Diêu Hân Nhiên không hỏi gì thêm nữa, thật ra sau khi ngủ một giấc, mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, sao có tinh thần để nói chuyện phiếm chứ?

Các món lần lượt được dọn lên, di động của Diêu Viễn đặt trên bàn báo có tin nhắn đến.

Nhưng nếu anh đau khổ mười phần, thì cô đau khổ vạn phần.

Rốt cuộc cô cũng hiểu được cái gọi là "bị số mệnh đập cho một cú". "Cú đập" này khiến

cô đau đến mức không đứng thẳng người dậy được. Nghĩ đến đây, cô bất giác bật cười, không

Cô mở ra xem, người gửi là Giang An Lan, cô nhất thời hoảng hốt. Anh nói: "Em muốn suy

Diêu Viễn nhìn chằm chằm vào tin nhắn kia một hồi lâu. Lúc trước cô nói "về mối quan hê

của chúng ta, chúng ta nên suy nghĩ kĩ" chẳng qua là vì cô không muốn nói ra mấy lời trở mặt

vô tình mà thôi, nhưng ý muốn thể hiện đã rất rõ ràng, còn phải nói thêm gì nữa đây?

ngời đến lúc này rồi mà cô còn không quên trêu đùa chính mình.

nghĩ đến lúc nào? Anh đơi khó chiu quá."

Diêu Viễn lắc đầu. "Không sao."

Diêu Hân Nhiên không nói gì thêm nữa, gắp cho Diêu Viễn ít đồ ăn. "Ăn cơm đi."

Diêu Hân Nhiên nhìn cô tắt máy, có chút ngạc nhiên. "Sao thế? Sao tự nhiên lại tắt máy?"

Ăn được một lát, Diêu Hân Nhiên lại nói: "Nhắc mới nhớ, hai hôm trước có người bạn giới thiệu đối tượng cho chị, anh chàng kia chị nhìn cũng thuận mắt, nói chuyện qua lại được hai ngày, cuối cùng vẫn thấy không ổn. Mà tiền cơm hai ngày đó toàn do chị trả."

Diêu Viễn an ủi: "Loại đàn ông như thế thì cần gì."

Diêu Hân Nhiên nhíu mày. "Là chị cướp hóa hơn."

Diêu Viễn đang hồn vía trên mây. "Ö, loại phụ nữ như thế thì cần gì."

Diêu Hân Nhiên: "..."

Lúc này, Giang An Lan vừa bước vào căn hộ của mình, nhìn căn phòng trống trải trước mắt, trong lòng anh vô cùng khó chịu, không nhịn được mới gửi tin nhắn cho Diêu Viễn.

Anh vào bếp đun nước, uống hai viên thuốc dạ dày rồi mà vẫn không thấy cô nhắn lại. Giang An Lan mặt mày vô cảm cứ đứng như thế trong bếp, khoảng mười lăm phút sau mới đi ra, tắm gội xong thì vào phòng ngủ, đặt người xuống gục thẳng.

Trong thời gian ngắn, cô thật sự không thèm để ý đến anh nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Cao đã mò đến gõ cửa nhà Giang An Lan, nửa ngày sau người bên trong mới ra mở cửa.

Lý Cao cười. "Tôi đưa đồ ăn sáng đến cho ngài đây." Nói xong còn giơ sữa đậu với quẩy lên.

tôi sai rồi, giờ mới nhớ ra cậu không ăn đồ dầu mỡ! Cậu mở cửa đi mà, tôi có việc cần nói. Vì cậu tắt điện thoại nên tôi mới phải đến tận nhà, chuyện liên quan đến chị dâu..." Anh ta còn chưa nói xong thì cửa đã mở ra lần nữa. Giang An Lan kéo thẳng Lý Cao vào nhà. "Cô

Phản ứng của Giang An Lan là thẳng tay sập cửa. Lý Cao xoa xoa mũi, lại gõ tiếp. "Sếp,

Lý Cao kéo tay sếp xuống. "Khụ khụ, là thế này, lúc tám, chín giờ tối qua, bên chỗ chị dâu bắt đầu đổ tuyết lớn. Sau đó Đi Đâu Về Đâu bang chúng ta lên cơn gọi điện thoại cho cả đám

thông báo niềm vui trời cho tuyết lớn, đến lúc gọi điện cho chị dâu..."

Giang An Lan không kiên nhẫn ngắt lời: "Nói thẳng vào vấn đề, cô ấy làm sao?"

ấy làm sao?"

Giang An Lan không kiên nhẫn ngắt lời: "Nói thẳng vào vấn đề, cô ấy làm sao?"

Lý Cao: "Nghe nói chị dâu bị tai nạn xe, sáng nay tôi cũng mới biết, có điều cậu yên tâm, chỉ có xe của chị họ cô ấy bị hỏng nhẹ, người đều không sao."

Giang An Lan lập tức quay người đi vào phòng, lấy áo khoác và ví tiền rồi chạy ra ngoài, đến hơi thở cũng hỗn loạn. Anh thừa nhận mình chưa từng hoảng hốt, rối loạn như thế này.

Lý Cao đi theo sau anh. "Sếp ra sân bay à? Xe tôi để ngay dưới nhà, để tôi đưa cậu đi."

nguyên nhân dẫn đến sự căng thẳng trong mối quan hệ của sếp và chị dâu bây giờ.

Giang An Lan vừa lên xe của Lý Cao đã sạc pin thoại, gọi điện cho Diêu Viễn nhưng đối

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy boss bối rối như thế, ảnh hưởng của chị dâu quả không nhỏ. Lúc anh ta nghĩ thế thì vẫn hoàn toàn chưa biết mấy lời nói đùa vô ý của mình chính là

phương tắt máy.

Lý Cao vừa lái xe vừa cười. "Gọi điện thoại cho chị dâu à? Giờ này chắc chị dâu còn đang nghỉ ngơi." Giang An Lan liếc anh ta một cái. Lý Cao cũng rất tâm lý, thấy tâm trạng

của sếp không tốt bèn ngậm chặt miệng, không nói gì nữa, chỉ tập trung lái xe. Lúc đến sân

bay, anh ta giúp đỡ sếp làm thủ tục lên máy bay.

Nhưng trước khi lên máy bay, Giang An Lan lại nói với Lý Cao một câu: "Quay về tôi sẽ xử lý cậu." Tối qua Ôn Trừng lại gọi điện cho anh, nói bây giờ những thành viên trong trò

xử lý cậu." Tôi qua On Trừng lại gọi điện cho anh, nói bây giờ những thành viên trong trò chơi đều biết anh là cháu nội của Giang Nguyên rồi. Nói hai, ba câu, Giang An Lan đã biết có chuyện gì.

Mặc dù biết căn nguyên mọi chuyện không phải do Lý Cao, anh ta chẳng qua chỉ nhất thời nhiều chuyện, nhưng ít nhiều Giang An Lan vẫn cảm thấy khó chịu vì chuyện này. Vốn anh định làm đến đâu chắc đến đó chứ không phải không nắm chắc được gì như bây giờ.

Lý Cao không biết mình đã đắc tội gì, người ta rõ ràng đã ngoan ngoãn, đảm đang thế rồi

13 Em không muốn hận anh

Trong ba ngày bay đến ba lần, đối với Giang An Lan, điều này quả thật nuốt không trôi. Sau khi xuống máy bay, anh tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, nghỉ ngơi mười phút rồi mới đứng lên.

Lúc Diêu Viễn tỉnh lại, cảm thấy trán hơi đau, lúc đó mới nhớ ra hôm qua, sau khi ăn tối xong về nhà thì xe của Diêu Hân Nhiên bị một chiếc xe đi bên cạnh trượt bánh đâm phải, sau đó mất lái đâm vào dải phân cách, đầu cô đập vào cửa xe bị rách da, còn chân trái của Diêu Hân Nhiên bị bầm tím một mảng, cũng may là không có gì nguy hiểm. Tối qua, lúc cảnh sát và công ty bảo hiểm xử lý mọi chuyện xong xuôi thì đã gần mười giờ, sau đó cô lại vội vã đến bệnh viện xử lý vết thương, làm xong thì cũng đã hơn mười một giờ. Về đến nhà cô, hai người đánh răng rửa mặt qua loa rồi đi nghỉ.

Lúc này Diêu Viễn nằm trên giường, hồi tưởng lại thời khắc xảy ra tai nạn, cô đột nhiên nhớ đến cha mẹ mình, cũng nhớ đến anh. Rất nhiều suy nghĩ và tình cảm dấy lên rối bời,

Cô khẽ ấn vào mảnh băng gạc trên trán, không khỏi thở dài. "Dạo này sao lắm tai nạn

quá!"

Diêu Hân Nhiên cũng đã tỉnh. "Chị thấy bọn mình nên lên chùa thắp hương đi thôi."

Diêu Viễn hỏi: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

nhưng rõ ràng nhất là cảm giác cay đắng.

Diêu Hân Nhiên nhìn điện thoại. "Mới bảy giờ mười lăm, còn sớm...Í? Đi Đâu Về Đâu? Mười hai giờ đêm hôm qua, thẳng nhóc này còn gửi tin nhắn hỏi bọn mình thế nào rồi? Thẳng nhóc này cũng có nghĩa khí ghê chứ." Diêu Hân Nhiên liền gọi điện cho Đi Đâu Về Đâu. Đối phương vừa bắt máy cô đã cười, nói: "Chào buổi sáng, em trai Tiểu Đi... Bọn tôi? Bọn tôi đương nhiên không sao rồi... À, di động của em ấy rơi hỏng mất rồi... Thật á? Chuyện tốt mà, được chứ, vinh dự cho bọn này quá." Diêu Hân Nhiên thuận miệng nói vài câu rồi dập máy.

Diêu Viễn đang thay quần áo. Diêu Hân Nhiên ngồi dậy, bảo: "Đi Đâu Về Đâu nói hôm nay quán của Hoa Khai mở chi nhánh mới, bảo bọn mình đến chúc mừng, nhân tiện cùng mọi người đi ăn bữa cơm."

Diêu Viễn trầm ngâm nói: "Em không đi đâu, chị đi đi."

"Sao lại không đi? Đi đi, cứ ở nhà bí bách lắm."

"Rách da chút thôi, không sao."

"Điện thoại của em còn sửa cái gì nữa? Màn hình bị nứt thế rồi, lát nữa đi mua cái mới

Diêu Viễn bất đắc dĩ nói: "Vậy em phải đi sửa điện thoại trước đã."

nữa tớ giới thiệu cho cậu một loại thuốc làm mờ seo, dùng tốt lắm."

đi."

Nhận được tin nhắn báo địa chỉ từ Đi Đâu Về Đâu, hai người cũng xuất phát. Diêu Hân Nhiên cố ý muốn để em mình tiếp xúc với mọi người. Lúc họ đến, trong tiệm hoa vẫn rất yên

Nhiên cố ý muốn để em mình tiếp xúc với mọi người. Lúc họ đến, trong tiệm hoa vân rất yến ắng, Hoa Khai vừa nhìn thấy Diêu Hân Nhiên và Diêu Viễn thì lập tức bỏ dở công việc đang làm. "Hai mỹ nhân đến sớm quá đi. Quân Quân, trán làm sao thế kia?"

Hoa Khai xót xa nói: "Khuôn mặt xin đẹp thế này mà sao không cẩn thận chút chứ? Đợi lát

Diêu Hân Nhiên nhìn trái nhìn phải. "Hoa Khai, không phải bảo tập hợp ở chỗ cậu à? Mọi người đâu hết rồi?"

"Tôi hẹn lúc mười giờ đúng, giờ đẹp để khai trương cửa hàng là mười giờ ba mươi tám

phút, bây giờ mới chín giờ thôi, bang chủ."

"Ngất, thẳng nhóc Đi Đâu Về Đâu không thể nói cho rõ ràng được à?" Diêu Hân Nhiên nói bằng giọng khinh bỉ.

Diêu Viễn nói: "Đã đến rồi thì xem có việc gì để làm giúp đi."

Chị hai Hoa Khai vươn tay ôm lấy vai Diêu Viễn. "Tôi hay nói gì ấy nhỉ, Tiểu Quân lúc nào cũng đáng yêu thế này đấy."

Diêu Viễn cười cười, không muốn để người khác phát hiện thật ra cô đang hơi thất thần.

đời của Hoa Khai, một phần là bạn trong game như Hùng Ưng Nhất Hiệu, Asia, tất cả đều là người vùng này. Đến mười giờ, Đi Đâu Về Đâu rốt cuộc cũng tới.

Trong lúc mọi người làm việc thì cũng lục tục có người tới, một phần là bạn thân ngoài

Đi Đâu Về Đâu vừa nhìn thấy bọn Diêu Viễn liền chạy lại hỏi: "Chị dâu, Thủy bang chủ, hai người có sao không?"

Diêu Hân Nhiên đánh "bộp" vào sau đầu cậu nhóc. "Không phải đã nói là không sao rồi à? Có phải cậu đang hy vọng bọn này phải bó bột, đeo cố định cổ không hả?"

băng rôn."

Anh ấy biết rồi?

Diêu Viễn nhíu mày, chắc anh ấy sẽ lo lắng lắm nhỉ? Cô thật sự không muốn trong hoàn cảnh này mà anh còn phải để tâm lo lắng cho mình.

Asia bên cạnh đột nhiên đập vào cánh tay cô. "Quân tỷ, người đang đi từ bên kia đường sang có phải là Quân Lâm Thiên Hạ nhà chị không? Đúng chứ? Người thế này khó nhận nhầm

Hùng Ưng Nhất Hiệu tỏ vẻ nghi hoặc: "Không phải bang chủ đến là vì cái tin nhắn tôi gửi

Đi Đâu Về Đâu vội vàng kêu oan: "Không có, sao có thể thế được, em chỉ quan tâm tới hai người thôi mà. Tối qua em sợ chết đi được, sáng sớm nay còn gửi tin nhắn cho phó bang chủ báo chị dâu xảy ra tai nạn, chắc bang chủ cũng biết rồi..." Đi Đâu Về Đâu thấy sắc mặt

Diêu Hân Nhiên xách cổ áo sau lưng cậu nhóc, kéo ra ngoài. "Đi, cùng chị ra ngoài treo

Diêu Hân Nhiên ngày càng khủng bố, nhỏ giọng hỏi: "Em nói gì sai a?"

lắm!"

nhầm đó chứ?"

Diêu Viễn nhìn về phía cậu ta. Hùng Ưng Nhất Hiệu cười gượng. "Lúc bang chủ mới quen chị trong game thì đã giao nhiệm vụ cho bọn em là nhìn thấy chị ở đâu thì phải báo cho anh

Cảm giác trong lòng Diêu Viễn lúc này là... ngũ vị tạp trần.

Lúc Giang An Lan bước vào tiêm hoa, hầu như tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về

phía anh, ngay cả mấy người thân và ban bè của Hoa Khai cũng không khỏi liếc nhìn anh

ấy, em nhất thời nhầm lẫn trò chơi và hiện thực rồi."

lão vốn đang ở thành phố này rồi đúng không?"

chàng rất ngầu này. Chỉ có mình Diêu Viễn vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

Hùng Ưng Nhất Hiệu là người đầu tiên lại gần Giang An Lan. "Lão đại thần tốc thật đấy,

Giang An Lan gật đầu, sau đó đi thẳng đến trước mặt Diêu Viễn, nhìn băng gạc trên trán cô. "Chỉ bị thương nhẹ ở trán thôi hả?"

Diêu Viễn khẽ "ừ" một tiếng.

Thấy cô thật sự không sao, Giang An Lan thầm thở phào, sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Có thể ra

ngoài nói chuyện với anh một lát không?"

Diêu Viễn trầm mặc không đáp, bởi vì cô quả thật không biết phải đối mặt với anh thế nào.

Thật ra thì tính từ lúc anh rời đi mới có một ngày một đêm, thế mà cô lại cảm thấy như đã

tự nhiên, sau đó lại nghe thấy Giang An Lan nói với mấy người khác: "Hay mọi người ra ngoài đi?" Ngữ khí của anh rất bình thường, không đến nỗi ngang ngược lắm, nhưng cũng là... không khách sáo chút nào.

Tiếng nói chuyện lầm rầm của những người xung quanh vang lên, Diêu Viễn cảm thấy mất

Da mặt Diêu Viễn trước nay vốn mỏng, lúc này chỉ khẽ vứt lại một câu: "Chúng ta ra ngoài", sau đó bước ra khỏi tiệm hoa trước.

Giang An Lan theo sau, bên ngoài lạnh, anh nắm lấy tay cô. "Chúng ta đến quán cà phê phía trước nói chuyên nhé?"

Diêu Viễn nhẹ nhàng rút tay lại. "Nói ở đây luôn đi."

Sắc mặt Giang An Lan rất tệ, thậm chí còn tái nhợt, anh hỏi: "Có phải em cũng hận cả anh không?"

Diêu Viễn không nói gì.

cách một kiếp người.

Giang An Lan nói tiếp: "Có phải em trách anh đã giấu em? Vậy em cứ trách đi, dù sao thì về chuyện này đúng là anh đã sai, anh đã không nói cho em biết ngay khi anh biết được.

Nhưng mà Diêu Viễn này, tình cảm của anh đối với em hoàn toàn không có chút giả dối nào cả."

có hiệu quả nhất. Chỉ cần em ở bên anh, sau đó đối xử với anh tệ một chút... Đương nhiên, đầu tiên là em phải ở bên anh đã."

"Thật ra, nếu em muốn báo thù nhà họ Giang thì em ở bên anh là phương pháp nhanh nhất,

Diêu Viễn nhìn anh với vẻ không thể tin được, chán nản nói: "Anh đừng nói lung tung nữa."

Giang An Lan thấy cuối cùng cô cũng mở miệng thì thầm thở phào, từ tốn nói tiếp: "Diêu Viễn, anh thật sự không thể chấp nhận việc chia tay. Em hãy làm như... làm như thương hại anh đi, đừng để anh không còn đường sống nào nữa, được không?" Anh đưa tay hất phần tóc mái trên trán cô. "Đau không?"

Diêu Viễn nhìn Giang An Lan, tâm trạng thoáng chốc lại tuột dốc. Cô không biết tại sao tự nhiên mình lại đau khổ như thế.

Cô không trả lời anh. Bởi vì cô cũng không biết phải làm thế nào vào lúc này.

Hoa Khai đốt dây pháo. Diêu Viễn đứng giữa đám đông, anh đứng bên cạnh cô. Hoa Khai bên cạnh nói: "Đôi tình nhân này đúng là xứng đôi thật đây."

Dây pháo nổ hết, Giang An Lan giơ tay định lấy mảnh giấy màu đỏ bắn ra từ dây pháo vương trên tóc cô xuống nhưng bị cô nghiêng đầu né tránh. Đến lúc Diêu Hân Nhiên bước lại, Diêu Viễn ôm lấy tay chị mình. "Nói với Hoa Khai một tiếng rồi chúng ta về trước đi!"

Nhưng bọn họ không thoát được, Hoa Khai đã hô hào mọi người đến quán lấu, dặn dò hai

cô bé trông tiệm rồi đi tới kéo tay Diêu Viễn. "Tiểu Quân, lát nữa uống chút rượu gạo nhé? Ông chủ tiệm đó tự nấu đấy, hương vị rất đặc biệt!"

"Tôi uống Hoàng tửu(*) được không? Rượu gạo đàn bà quá. Lão đại, lát nữa chúng ta

uống Hoàng tửu nhé?" Hùng Ưng Nhất Hiệu vui vẻ chạy ra hỏi bang chủ nhà mình. Giang An Lan nhìn bóng lưng ai đó đã bị người khác kéo đi. "Được, bây giờ tôi đang muốn uống rượu." Anh hơi bực mình, không phải anh trách cô, mà là trách mình quá hấp tấp, nóng nảy.

(*) Hoàng tửu là một trong những loại rượu cổ nhất trên thế giới, có nguồn gốc từ Trung Quốc.

Giang An Lan đi sau đoàn người, Hùng Ưng Nhất Hiệu đi bên cạnh. "Lão đại, hôm qua bọn này đi Đệ Nhất Phong rồi, khó khăn lắm mới qua được ải thì lại nhận được một đống đồ vứt đi, quả nhiên không có bang chủ ngài không được, số quá nhọ luôn."

nói gì. Cuối cùng anh cũng bắt đầu một mối tình trước nay vẫn không dám chạm đến, nó chậm rãi vươn cao, dần dần phát triển theo hướng anh dự định, thì đột nhiên xuất hiện chuyện cũ năm xưa khiến nó tiêu điều, xơ xác.

Đi Đâu Về Đâu đi trước không xa cũng quay đầu lại, nói: "Bang chủ, anh qua đây công tác

Giang An Lan tùy tiện "ừ" một tiếng, tâm trạng anh không tốt nên chẳng nghe thấy bọn họ

à? Công ty anh có tuyển người không? Em tốt nghiệp rồi có thể nhận em không?"

Anh quả thật không cam lòng.

Hoa Khai nói: "Trường cậu chẳng phải đã được nghỉ rồi sao, còn bận việc gì nữa?"

Lúc anh đi lên trước thì nghe thấy cô đang nói với người bên cạnh, vẻ mặt khó xử: "Tôi

Giang An Lan đi đến bên cạnh Diêu Viễn, nói với Hoa Khai: "Cô ấy bị cảm chưa khỏi, tối qua lại bị sợ hãi, không thể uống rượu được."

Hoa Khai nhìn thấy Giang An Lan thì cũng rất biết điều, chỉ cười với Diêu Viễn rồi đi lùi ra sau nói chuyện với người khác.

thật sự không thể uống rượu, lát nữa còn có việc phải làm."

Bọn họ phải đi qua một con phố mới tới quán lầu kia, mất khoảng mười phút. Trong mười

chẳng nói gì, cứ im lặng mà đi.

Diêu Hân Nhiên thì vô cùng bối rối. "Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?" Nói thật, em gái cô chia tay Giang An Lan, cô cũng thấy đáng tiếc, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô thấy em

phút này, Giang An Lan đi bên cạnh Diêu Viễn, anh không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nhìn cô. Còn Diêu Viễn, cô cũng không biết phải đối xử với anh thế nào mới hợp tình hợp lý, nên cũng

mình mở lòng với người khác, nhưng bây giờ, vấn đề đặt ra trước mắt hai người rõ ràng không phải chỉ là câu hỏi đơn giản "hai bên có bằng lòng không" nữa rồi.

Vào trong quán lầu, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ lên phòng bao ở tầng hai.

vào trong quan rau, man viên phậc và dan bộn nộ tên phòng bào o tang hai.

Diêu Viễn định đưa túi cho chị cầm để vào nhà vệ sinh thì Giang An Lan đã cầm lấy. Cô nghĩ chắc cũng chẳng thể cướp lại túi được, đành bất đắc dĩ nói tiếng "cảm ơn". Lúc đi ra, cô không ngờ lại gặp bạn từ hồi đại học trên hành lang, một nam một nữ. Bọn họ nhìn thấy cô cũng rất bất ngờ, hai bên chào hỏi lẫn nhau, sau đó bạn nam hỏi: "Tôi nghe nói cậu về trường công tác à?"

"Ù, hai người thì sao?"

Cô bạn kia đáp: "Bọn tôi đều làm ở công ty ngoài. Cậu vẫn tốt nhất, công việc ở trường nhẹ nhàng, hoàn cảnh cũng tốt, hâm mộ thật đấy."

với cô ta, nhưng lại khá thân với cậu bạn này vì lúc trước cả hai đều là cán bộ lớp, thường xuyên phải nói chuyện. Diêu Viễn cũng đã quen với việc bị phái nữ hiểu lầm là tình địch nên chẳng mấy bận tâm, chỉ nói thật. "Áp lực ở trường cũng lớn lắm, dăm ba bữa lại phải viết báo cáo tổng kết, luận văn gì đấy nữa."

Diêu Viễn nhận ra trong giọng điệu của cô bạn này có chút không tốt, cô cũng không thân

Cậu bạn kia mim cười. "Cậu ấy mà, tìm một anh chàng đẹp trai, nhà giàu rồi kết hôn đi là được rồi, còn phải vất vả làm lụng làm gì?"

Cô gái bên cạnh đánh cậu ta một cái. "Hoa khôi lớp chúng ta còn cần cậu lo à?"

An Lan đi ra. Anh nhìn hai người kia một cái, hỏi Diêu Viễn: "Ban em à?"

Diêu Viễn bất đắc dĩ cười cười, vừa định chào tạm biệt hai người họ thì chợt thấy Giang

Diêu Viễn buôt miêng hỏi: "Sao anh lai ra đây?"

Bion vion ouço impignor. Suo umi içi in any.

rồi." Nói xong, anh đưa điện thoại cho cô. Diêu Viễn chẳng biết làm thế nào, đành nhận lấy. Giang An Lan vừa đi, cô quay lại nhìn hai người bạn đang ngạc nhiên nhìn mình. Cậu bạn kia chỉ vào cánh cửa nhà vệ sinh nam. "Anh ta là Giang An Lan phải không? Lúc trước cũng học trường chúng ta, học trên chúng ta ba khóa."

Giang An Lan "ừ" một tiếng. "Anh vào nhà vệ sinh, anh đưa túi của em cho chị em cầm

Cô bạn lại có vẻ không tin. "Cậu đang qua lại với Giang An Lan?"

Diêu Viễn thầm nghĩ, bọn họ chắc cũng sắp tan đàn xẻ nghé rồi, nhưng dù có như vậy thì cũng không cần thiết phải nói với người khác. "Tớ vào trước đây, tạm biệt."

Cô mới đi được mấy bước thì điện thoại của Giang An Lan chọt đổ chuông, là Giang An Trình gọi đến. Cô không nghe máy nhưng anh chàng cảnh sát này rất kiên trì, chuông kêu mãi vẫn không có dấu hiệu dừng lại, cô sợ có việc gấp nên đành bắt máy. "... Hiện giờ anh ấy không có ở đây."

Người ở đầu máy bên kia rõ ràng rất bất ngờ. "Ò, là Diêu Viễn đúng không?"

"Vâng."

Giang An Trình nói: "Vậy phiền cô hỏi chú ấy giúp tôi, căn nhà chú ấy thích lúc trước có chắc chắn muốn mua không? Nếu mua thì để tôi cho người đi đặt cọc trước." Nói rồi, anh ta dừng một chút, cuối cùng mới nói thêm một câu. "Diêu Viễn, An Lan rất để tâm đến cô."

Giang An Lan vừa mở cửa phòng đã thấy Diêu Viễn đang ngồi nói chuyện với Diêu Hân Nhiên bên cạnh. Đi Đâu Về Đâu vẫy tay với anh. "Bang chủ, bên này, bên này!"

Giang An Lan không để ý, đi đến chiếc ghế trống bên cạnh Diêu Viễn, thản nhiên ngồi xuống. Đi Đâu Về Đâu vẫn không chịu thua. "Bang chủ, bang chủ, em có chuyện muốn nói với anh, anh qua đây đi mà." Đương nhiên cậu ta vẫn bị Giang An Lan ngó lơ.

Diêu Viễn trả điện thoại cho anh. "Có người tìm anh đấy. Hỏi anh chuyện mua nhà..."

Giang An Lan nhận lấy, đáp một tiếng cho có lệ rồi tiện tay đặt điện thoại lên bàn. Lúc này Đi Đâu Về Đâu lại chạy qua, nghiêng người hỏi Giang An Lan: "Bang chủ, nói thật đấy, sau Tết em có thể đến công ty anh thực tập không? Em thật sự rất muốn đến Bắc Kinh phần đấu xem sao, nhưng em chẳng quen biết ai ở đó cả, chỉ quen mỗi bang chủ anh thôi, hê hê."

"Câu liên hê với Lý Cao."

Viễn, nói xong liền quay đầu sang phía Diêu Viễn, bảo: "Sau này chị dâu là vợ sếp em rồi!"

Hoa Khai đang gọi món, hỏi bọn họ muốn ăn gì. Đi Đâu Về Đâu hét với lên: "Thịt dê, dạ

"Phó bang chủ à? Được ạ!" Đi Đâu Về Đâu đang chen vào giữa Giang An Lan và Diêu

Hoa Khai đang gọi món, hói bọn họ muốn ăn gì. Đi Đâu Vê Đâu hét với lên: "Thịt dê, dạ dày bò" rồi mãn nguyện chạy mất, để lại Diêu Viễn đang choáng váng vì cách gọi "vợ sếp" kia.

Giang An Lan thì lại đang nghĩ, có thể tập trung bồi dưỡng thẳng nhóc Đi Đâu Về Đâu này.

Hùng Ưng Nhất Hiệu cười lớn. "Không phải đâu ạ, anh ấy là bang chủ trong game của bọn cháu."

"À, trong game." Bác gái mất hứng, nhưng vẫn khen Giang An Lan. "Đẹp trai thật đấy, cứ như diễn viên ấy."

Mấy người thân và bạn của Hoa Khai bên kia thì thắc mắc tại sao bọn họ lại gọi anh chàng này là bang chủ, có phải anh ta từng đóng phim truyền hình không? Có một bác gái hỏi: "Anh

chàng trẻ tuổi kia có phải diễn viên không?"

Đi Đâu Về Đâu gõ đũa. "Ha ha ha, đúng thế ạ, cháu thấy bang chủ của chúng cháu còn đẹp trai hơn Nick Carter – thần tượng của cháu nữa cơ!"

Diêu Viễn thầm nghĩ, làm sao có thể so sánh người phương Đông với người phương Tây được chứ!

Sau đó mọi người ăn lấu rất vui vẻ, đặc biệt là thêm rượu vào, bầu không khí lại càng sôi nổi. Diêu Viễn bị cảm chưa khỏi hẳn nên không uống. Giang An Lan thì uống hơn nửa chai Hoàng tửu. Diêu Viễn biết sức khỏe của anh không tốt, không nhịn được nữa mới bảo anh đừng uống thêm. Giang An Lan chỉ cười thầm nhưng cũng không uống nữa thật.

Từ quán lầu bước ra, rất nhiều người vẫn hứng thú bừng bừng bảo muốn đi hát karaoke.

việc đây này, giải tán thôi! Cái người nào đó, đã nói buổi chiều cũng đến giúp rồi đấy nhé!"

Diêu Hân Nhiên cười. "Biết rồi, không ăn không của câu đâu."

Hoa Khai cười, mắng: "Thôi đi, ban ngày ban mặt hát gì mà hát, tôi còn phải về tiệm làm

Dieu Haii Nilleii cuot. Biet foi, kilong an khong cua cau dau.

Thế là cả đám người đều bày tỏ phải đến giúp người bỏ tiền ra khao là Hoa Khai.

Hoa Khai lại càng vui. "Tôi chân thành cảm ơn ý tốt của mọi người, nhưng bổn tiệm nhỏ

Hùng Ưng Nhất Hiệu khó xử. "Thế có phải bon tôi cũng không được ăn không rồi không?"

bé nhét không vừa từng này người. Được rồi, bang chủ và..." Đang định điểm danh Diêu Viễn thì nhìn thấy Giang An Lan đứng ngay cạnh cô bạn, chủ tiệm hoa mới khai trương lập tức nuốt lại phần sau. Giang An Lan còn khách khí đi lại gần, rút từ trong ví ra hai tờ một trăm tệ đưa cô, nói: "Đây xem như tiền ăn của tôi với Diêu Viễn, tôi đưa cô ấy về đây."

Quần chúng ngắn cả người.

Diêu Viễn cũng ngắn ra, sau đó bị Giang An Lan cầm tay kéo đi mất. Đợi đến khi mọi người hoàn hồn thì tuấn nam mỹ nữ đã cách xa cả mười mét rồi.

người hoàn hồn thì tuần nam mỹ nữ đã cách xa cả mười mét rồi.

Hùng Ưng Nhất Hiệu thán phục. "Lão đại có cần ngang ngược dữ vậy không?"

Đi Đâu Về Đâu: "Sặc, sao tôi cứ thấy đáng yêu thế nhỉ!"

Hùng Ưng Nhất Hiệu tiếp lời: "Cậu bị Cục Cưng Ngoan dạy hư rồi."

Hai người đi được một đoạn, Diêu Viễn mới vùng tay ra lần nữa. Cuối cùng cô vẫn phải nói ra câu đó: "Đàn anh, chúng ta thôi đi."

Nụ cười trên mặt Giang An Lan cứng đờ. Anh đứng đó, từ trên cao nhìn xuống cô, quay

lưng về phía mặt trời, bị ngược sáng nên nét mặt cũng trở nên mơ hồ. "Thật sự không thể tha thứ sao?"

Diêu Viễn cuối đầu nhìn tay mình, một ngày một đêm vừa rồi thật sự dài bằng cả năm. Hôm nay nhìn thấy anh, trong lòng cô giống như có cái gì trỗi dậy, đau đớn khôn nguôi. Cô từ tốn hỏi: "Tha thứ? Em sẽ không báo thù nhà anh, em cũng không có năng lực đó, cũng sẽ không đổ tội gì lên người anh. Nhưng em thật sự không biết phải ở bên anh thế nào. Nếu em với anh ở bên nhau, em phải gọi Giang Văn Hàn là gì? Chú à?" Khuôn mặt trước nay vẫn luôn bình thản của Diêu Viễn lúc này lại hiện rõ vẻ ưu thương. "Đàn anh, sau này, chúng ta đừng gặp nhau nữa."

Giang An Lan hít sâu một hơi rồi bước lên, ôm chặt lấy cô. "Diêu Viễn, tại sao em không thể chỉ nghĩ đến anh thôi? Tình cảm của chúng ta là chuyện giữa anh và em, có liên quan gì đến người khác, kể cả người đó là người thân của chúng ta? Anh biết lời này rất ích kỷ, ích

Diêu Viễn nghe anh nói xong lời thổ lộ và thấy thái độ kiên định này, không phải không xúc động.

được không? Coi như anh cầu xin em đấy."

kỷ vô cùng, nhưng anh không quan tâm. Anh muốn đi cùng em hết phần đời còn lại, không muốn vì chuyện của người khác mà chia tay em. Anh tốn bao nhiều thời gian như thế mới gặp được em, mới cùng em đi được tới lúc này. Anh nói rồi, em cứ coi như thương hại anh đi,

lòng anh, anh có thể nhẹ nhàng hất sang bên, còn cô thì không thể... Ngày cha mẹ cô gặp tai nạn chính là sinh nhật cô. Buổi sáng cha mẹ còn vui vẻ đưa cô đến trường, hứa là buổi tối sẽ đến đón cô về, sau đó cả nhà cùng đi mua bánh ga tô. Cô háo hức đợi đến giờ tan học để được cùng cha mẹ ăn mừng sinh nhật. Thế nhưng hôm đó lại trở thành ngày dài nhất cuộc đời cô. Cô đang học thì được bác cả đón về, đưa đến bệnh viện, rồi cô trông thấy khắp người cha mẹ đầm đìa máu. Cô sẽ không đi đòi nợ ai, nhưng cũng không thể vượt qua bức tường trong tim này.

Nhưng anh nói được những lời như thế là bởi vụ tai nạn kia không phải bóng ma trong

"Đàn anh, em không muốn hận anh." Lúc nói ra câu này, Diêu Viễn lại cảm thấy có chút hận bản thân mình.

Sau hôm đó, Diêu Viễn không có bất cứ liên hệ gì với Giang An Lan nữa.

Có người nói, chúng ta không thể lựa chọn vận mệnh, thứ duy nhất chúng ta có thể lựa chọn là phải đối mặt thế nào khi đứng trước vận mệnh mà thôi.

Nếu cô đã chọn cách đối mặt như thế thì bất luận đúng sai thế nào, cô cũng chỉ có thể bước tiếp mà thôi.

Trong Tết, Diêu Viễn ở dưới quê cùng bà nội. Hết đợt nghỉ, vào học kì mới, Diêu Viễn lại bắt đầu bận rộn. Cô tham gia tất cả những buổi tụ tập của bạn bè, đồng nghiệp, hết giờ làm còn tập thể dục thể thao, ngoài ra còn chuẩn bị thi lên tiến sĩ... Tóm lại là không cho bản thân nghỉ ngơi một giây nào cả.

Cô còn đi cắt tóc, cắt lên rất cao, chỉ vừa che hết tai. Thợ cắt tóc bảo tạo hình thế này rất hợp với cô, trông nhẹ nhàng, thanh thoát. Nhưng cô lại chẳng để ý xấu đẹp gì, thậm chí còn định cắt ngắn hơn nữa để gội đầu cho tiện nhưng bị chị họ ngăn lại, lý do là không thể tiếp tục nhìn cô "hành hạ" bản thân như thế được. Diêu Viễn đành câm nín, chẳng qua cô nhiều việc quá nên không có thời gian chăm sóc bản thân thôi mà.

Lúc này, điện thoại của cô chợt đổ chuông, là chị họ Diêu Hân Nhiên gọi tới. Thi thoảng Diêu Hân Nhiên lại rủ Diêu Viễn ra ngoài chơi, dường như sợ cô ở một mình sẽ xảy ra chuyện gì thì phải.

Chúa tể của những chiếc nhẫn, quyết định hồi tưởng lại vẻ đẹp của hoàng tử vương quốc tiên(*) nhà mình, em chưa xem đúng không? Qua đây xem cùng đi, chị chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt rồi đây."

(*) Nhân vật Legolas Greenleaf do Orlando Bloom thủ vai.

"Tiểu Viễn, mai là Chủ nhật, em qua đây xem phim với chị không. Chị mới mua bộ đĩa gôc

"Chị, em còn một bản báo cáo chưa viết, thứ Hai tuần sau phải nộp rồi."

"Không được, ngày mai bất kể thế nào em cũng phải qua đây. Em còn dám xa lánh xã hội như thế nữa thì có thể đi tu luôn được rồi đấy!"

"Được rồi, mai em sẽ qua, chị đừng nói mấy lời vô lý như thế nữa." Diêu Viễn bất đắc dĩ nói.

Hôm sau, Diêu Hân Nhiên vừa mở cửa cho Diêu Viễn là lôi thẳng cô vào phòng khách, ấn cô ngồi xuống sô pha. "Hoa quả, đồ ăn vặt, nước trà chị đều chuẩn bị hết cả rồi, em ăn đi đã, chị mở phim đây."

Diêu Viễn lắc đầu. "Bây giờ người mua đĩa phim chắc không nhiều đâu nhi? Xem trên mạng chẳng phải cũng thế sao?"

Diêu Viễn bật cười. "Nếu trong máy chị không có mấy bộ phim người lớn thì em cũng tin chi có "phong cách" thất ấy chứ."

Diêu Hân Nhiên đáp: "Phong cách, hiểu không? Sưu tầm, hiểu không? Siêu nét, hiểu

Diêu Hân Nhiên cũng cười theo, bật đĩa lên rồi quay lại ngồi bên cạnh Diêu Viễn. "Để lại chút thể diện cho chị em đi mà!"

"Được rồi."

không?"

Nhiên lên xuống thất thường theo tình tiết của bộ phim, nhưng Diêu Viễn lại vẫn bình tĩnh đến độ gần như hờ hững.

Diêu Hân Nhiên liếc thấy vẻ mặt của Diêu Viễn, không khỏi thầm thở dài. Cô biết dạo này

Bộ phim đã bắt đầu, Diêu Viễn vẫn không nói gì thêm, đá dép, co người ngồi trên sô pha, im lặng nhìn màn hình ti vi. Bộ phim bắt đầu đi vào nội dung chính, tâm trạng Diêu Hân

bọn cô là chị em thân thiết hơn hai mươi năm nay, sao cô không nhìn ra được chứ?

Đến tận lúc trời tối, ba phần của bộ phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn* cũng đến hồi kết, mọi người đều hạnh phúc, vui vẻ. Chỉ là khi nhân vật chính Frodo Baggins quay trở lại

hang động trống không chẳng có bóng người, viết lại cái kết của quyển sách rồi đứng lên dạo bước vô định, những lời anh lầm bẩm lại khiến tất cả trở nên ưu sầu.

Phải làm sao để có thể quay lại cuộc sống khi xưa?

Phải sống tiếp thế nào...

Khi nơi sâu thẳm trong trái tim sớm biết đã chẳng thể quay đầu được nữa.

Có những vết thương giấu kín bên trong.

Có những chuyện chẳng thể bù đắp.

Vĩnh viễn cũng chẳng thể giống như thuở ban đầu...

Diêu Viễn nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi, cho đến khi trước mắt dần trở nên mơ hồ không rõ.

Tới tận bây giờ cô mới hiểu, người đó đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng cô, dù cố gắng thế nào cũng chẳng thể xóa nhòa được, có những lúc, đến cả bản thân cô cũng không biết mình đang nhớ tới anh.

Hai người đã xa nhau đến bốn mươi ngày rồi nhỉ? Đối với Giang An Lan, bốn mươi ngày này, anh dường như đã trở lại thời điểm phải nằm viện mấy năm trước, không có gì để trông ngóng, mất kiềm chế, nhìn ai cũng chướng mắt...

Hôm đó, anh đánh tennis với anh cả Giang An Hoành xong, trên đường đi đến phòng tắm của câu lạc bộ thì Giang An Hoành lên tiếng hỏi: "Nếu mấy ngày nay em rỗi thì dành chút thời gian đi ra ngoài chơi với chị ba đi!"

Giang An Lan chỉnh lại lưới trên vợt tennis. "Không rảnh." Rõ ràng là anh không muốn nói

tới đề tài này. Giang An Hoành cũng không nói nữa. Chú năm nhà anh đã có đủ bản lĩnh, không cần anh phải chỉ bảo, rất nhiều chuyện chú ấy đều nắm chắc, nhận rõ tình hình, sắc sảo vô cùng. Ông nội cũng từng nói, nếu sức khỏe Tiểu Ngũ cho phép, tính khí cũng tốt hơn một chút để đi theo đường làm quan thì nhất định sẽ thành công hơn bất cứ người nhà họ Giang nào khác, chỉ tiếc là trời không chiều lòng người. Mà dạo gần đây, nghe Giang An Trình nói chuyện yêu đương của Tiểu Ngũ hình như đã kết thúc, bởi thế anh mới nêu ý kiến đề nghị chú ấy ra ngoài cho khuây khỏa. Có điều nhìn phản ứng của Tiểu Ngũ, hẳn là muốn buông tay hay tiếp tục mối tình đó, trong lòng chú ấy đã có đáp án rồi.

Sau khi hai người tắm rửa xong đi tìm chỗ ăn trưa, nhưng giữa đường Giang An Hoành nhận được cuộc điện thoại liền đi mất.

Giang An Lan ăn xong bữa trưa cũng trở về nhà. Anh ngồi ghế sau xe, hạ cửa kính xuống,

có các đôi yêu nhau, có người lớn đưa trẻ con đi chơi... Anh nhìn thấy mà trong lòng buồn bực, tại sao người khác được vui vẻ thế kia, còn anh thì không? Anh cũng có làm chuyện gì ác độc đâu, mà cho dù có thì cũng là do thương trường như chiến trường, ai làm phận nấy mà thôi, tại sao lại chỉ có mình anh khổ sở thế này?

Giang An Lan vừa bước vào năm hai mươi chín "cao tuổi", tâm lý càng lúc càng vặn vẹo.

nhìn những gốc hòe hai bên đường đã đâm chồi nảy lộc, dồi dào sức sống, còn người qua kẻ lại thì tấp nập, đông đúc. Hôm nay là cuối tuần nên người ta ra ngoài dạo phố cũng đông hơn,

Anh thậm chí còn cảm thấy mình như mắc bệnh nan y, tính mạng như chỉ mành treo chuông. Không, anh đúng là người mắc bệnh nan y, chứng tổng hợp phổi tim não(*). Trong suốt hai mươi chín năm cuộc đời, anh vì mắc căn bệnh này mà từ năm mười hai đến mười lăm tuổi, phần lớn thời gian đều sống trong bệnh viện. Hồi tốt nghiệp đại học, bệnh của anh tái phát, anh lại phải nằm trên giường bệnh, người gầy như bộ xương, tâm trạng cực kì nóng nảy, bi quan. Đến bây giờ anh cũng không biết lúc nào bệnh của mình sẽ lại nặng thêm, sẽ hôn mê, thậm chí thần kinh bất bình thường... Anh nhắm mắt hồi tưởng, lần đó cô đưa anh đến bệnh viện, gọi bác sĩ cho anh, trả tiền hộ anh, anh cảm thấy người này thật ngốc...

(*) Tên tiếng Anh là Pulmonary encephalopathy, là bệnh mãn tính do phế quản bị viêm dẫn đến giãn phế quản, bệnh tim do ảnh hưởng của phế quản và việc phổi bị suy giảm chức năng dẫn đến tổn hại não và gây khó khăn trong việc tuần hoàn máu não.

"Bé ngốc, nếu hồi đó em không cứu anh thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi."

14 Một loại thương nhớ

Hai ngày nay, Diêu Viễn liên lạc với bạn học cũ Triệu Du qua QQ. Triệu Du với cô cùng được trường Đại học Giang Ninh cử sang học ở Canada. Bây giờ Triệu Du vẫn đang ở Canada học tiến sĩ, Diêu Viễn định hỏi thăm mấy vấn đề liên quan đến việc học tiến sĩ nên liên lạc với cô ấy. Triệu Du nói: "Cậu có bằng thạc sĩ ở nước ngoài mà lại học lên tiến sĩ ở trong nước thì hơi phí, hay cậu xin học bổng nhà nước đi học tiếp đi? Với điều kiện của cậu

Diêu Viễn lại bác bỏ: "Bà tớ lớn tuổi rồi, sức khoẻ cũng không tốt lắm, tớ không dám đi xa nữa."

"Vậy cậu định học tiến sĩ ở trường Đại học Giang Ninh luôn à?"

thì tớ nghĩ sẽ không có gì khó đâu."

- "Ù. Tớ nhớ hình như câu với Giáo sư Tôn Vân rất thân nhau?"
- "Ha ha, mỹ nữ, cậu biết rồi mà còn cố hỏi sao? Cậu định làm học trò của bà ngoại tớ à?

Mặc dù danh tiếng của bà rất tốt nhưng bà cũng rất nghiêm khắc, yêu cầu với sinh viên rất cao, làm học trò của bà tớ là phải chịu khổ đó. Cậu xem, tớ chịu trăm đắng ngàn cay đến mức chạy cả ra ngoài sống rồi đây này."

"Hai năm trước, tớ có may mắn được nghe Giáo sư Tôn diễn thuyết một lần, tớ rất khâm phục những nghiên cứu của bà về lĩnh vực văn học Trung Quốc đời Minh, Thanh, cũng rất tôn trọng những cống hiến kiệt xuất của bà cho nền văn hoá Trung Quốc."

"Tớ nói này Tiểu Viễn, chúng ta mới không gặp nhau có nửa năm chứ mấy, cậu càng ngày càng biết cách nói chuyện rồi đó. Được rồi, tớ sẽ giúp cậu nói chuyện trước với bà ngoại. Nhưng tớ vẫn khuyên cậu như thế, với điều kiện của cậu, bất kể là làm học trò của Giáo sư Tôn ở trường Đại học Giang Ninh hay tìm một suất học bổng nhà nước đều không khó khăn

gì. Điều tớ tò mò là, cậu đã về nước, công việc ổn định rồi, sao tự nhiên lại có ý định học lên nữa vậy?"

Bàn tay đang gõ chữ của Diêu Viễn khựng lại, một lúc sau mới gõ tiếp: "Muốn sống đầy đủ hơn."

Cuối cùng Diêu Viễn vẫn liên hệ với Giáo sư Tôn. Hiện nay, rất nhiều giáo viên hướng dẫn cho học viên học tiến sĩ là hữu danh vô thực, Diêu Viễn muốn cầm một tấm bằng thực sự, nhưng cô còn phải đợi Giáo sư Tôn đưa ra quyết định nữa.

suýt thì ngất trên bục giảng. Cô dạy môn tự chọn, năm nay lại có hai tiết vào buổi tối làm thời gian biểu của cô loạn hẳn, ngày nào cũng phải thức đến khuya. Cô thừa nhận mình hơi quá sức nhưng lại không thể làm khác được, bởi vì chỉ cần rảnh một chút thôi là cô lại nghĩ ngợi lung tung.

Hôm nay hết giờ dạy, cô ra khỏi phòng học thì nghe thấy có người gọi: "Cô ơi, cô đợi đã."

Thời gian này, Diệu Viễn hoàn toàn tập trung vào việc chuẩn bị thi tiến sĩ, đến mức có lần

Cô quay đầu nhìn lại, bất ngờ trông thấy Đi Đâu Về Đâu. Đối phương chạy đến trước mặt cô. "Chị dâu, hì hì, em đến dự thính lớp của chị này."

Diêu Viễn nghe thấy hai chứ "chị dâu" thì hơi nhíu mày nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo:

"Cậu đâu phải sinh viên trường này, sao lại..."

"Buổi tối rảnh quá mà, em nhờ bạn nghe ngóng giờ dạy của chị đó. Chị dâu giảng kĩ thật

đấy! Nói ra thì, vừa rồi có anh chàng ngồi sau lưng em còn bảo chị cắt tóc ngắn nhìn như con trai ấy, ha ha ha ha." Cậu ta cứ chị dâu ơi chị dâu hỡi mãi nhưng Diêu Viễn cũng không cảm thấy quá khó chịu, chỉ là không muốn để các sinh viên khác đi ngang qua nghe được nên cô bảo cậu ta: "Chúng ta vừa đi vừa nói nhé?"

"Được ạ, được ạ. Chị dâu, lâu lắm rồi chị không lên trò chơi, lão đại cũng thế. Hai người không xuất hiện nên bọn em cũng chẳng có gì vui nữa. Đến cả Ôn trưởng lão cũng mấy ngày mới lên một lần, buồn lắm." Đi Đâu Về Đâu kể lễ tình hình trong Thịnh thế dạo gần đây,

Diêu Viễn trả tiền xong, Đi Đâu Về Đâu cảm ơn rối rít. Cô không nhịn được bật cười. "Được rồi, chắc cậu cũng phải về trường rồi chứ?"

"Chi dâu phải về à?"

nhưng Diêu Viễn lại nghe câu được câu mất. Đi đến cổng sau của trường, thấy cửa hàng trà

"Lần nào cũng để chị dâu mời sao được? Lần này để em mời chị, chị muốn uống gì?" Nói

rồi cậu ta chạy sang đó trước. Diêu Viễn cũng theo sau. "Tôi uống nước chanh nóng, để tôi trả tiền cho." Cô không quen để "học sinh" trả tiền cho mình, mặc dù bản thân cũng chỉ hơn

sữa vẫn mở, cô liền hỏi Đi Đâu Về Đâu: "Cậu muốn uống gì không?"

Đi Đâu Về Đâu có ba, bốn tuổi.

lúc nào thì có thể lên Thịnh thế.

"Cũng chưa biết, dạo này tôi hơi bận."

"TT"

Đi Đâu Về Đâu đi rồi, Diêu Viễn cũng ra ngoài bắt xe. Khi xe đi tới một đoạn đường mờ sáng, cô không khỏi thất thần. Cô đã nhiều lần hồi tưởng lại chuyện xảy ra tại chính chỗ này,

Đi Đâu Về Đâu miễn cưỡng chào tạm biệt Diêu Viễn, trước khi chia tay còn hỏi Diêu Viễn

Nhưng có nghĩ thế nào thì cô cũng không đoán được kết quả cuối cùng lại như thế này. Tình cảm là con dao hai lưỡi, lúc nó tốt thì có thể khiến người ta như rơi vào hũ mật, nhưng nếu đã tan vỡ rồi, chẳng tâm đầu ý hợp nữa thì nó lại như đâm vào trái tim của người ta. Diêu Viễn cũng hiểu rõ, cô không thể để mình chìm sâu vào những suy nghĩ tiêu cực này

Thật ra, ngay bản thân cô cũng không biết mình thích anh ở điểm nào. Khi cô còn chưa hiểu rõ bản thân thì đã rơi vào vòng vây của anh rồi, sau đó tất cả đều diễn ra rất tự nhiên: thán phục anh, tin tưởng anh, dựa vào anh...

không quá đau đớn nhưng lại chẳng thể coi như không có gì được.

cũng không nhớ được bộ dạng của anh trong lần đầu gặp mặt, chỉ nhớ rõ cách nói nặng khó chịu của anh. Trước đây, mỗi lần nhớ lại đều thấy người này có tính khí tệ như thế, vậy mà trước mặt cô lúc nào cũng ra vẻ lịch sự, ga lăng khiến cô thấy buồn cười, nhưng cũng rất cảm động. Vậy mà bây giờ, nhớ đến anh, lòng cô lại như bị một mũi gai sắc nhọn đâm vào, tuy

rồi thì quay trở lại hiện thực đi thôi. Bởi vậy, cô không ngừng nhắc nhở chính mình rằng phải phấn đấu, phải nỗ lực, không thể

được, cô phải thoát ra khỏi tình cảnh này, nửa năm qua cứ coi như một giấc mộng, tỉnh dậy

để cha me ở trên trời mất mặt được.

Trong lúc Diêu Viễn đang chuẩn bị thi tiến sĩ thì Giang An Lan bay đến Mỹ. Anh đến Mỹ, một mặt là để đưa cậu em cùng cha khác mẹ Giang An Kiệt tới chỗ cha, vì trường học của cậu đã khai giảng, một mặt là anh có lời muốn nói với cha mình.

Cha anh – Giang Văn Hoa sống cùng vợ hai ở Washington. Ông đã qua tuổi ngũ tuần, dáng người cao to, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, về diện mạo thì rõ ràng Giang An Lan di truyền từ mẹ nhiều hơn, nhưng về mặt tình cảm và tính cách thì anh lại tương đối giống cha mình, đều là kiểu người kiệm lời nhưng làm việc dứt khoát, rõ ràng. Bởi thế hai người gặp nhau là nói thẳng vào việc chính, hơn nữa, quan hệ giữa Giang An Lan và cha anh cũng không quá thân thiết, bởi từ nhỏ Giang An Lan đã sống với ông bà nội, còn Giang Văn Hoa thì cũng không giỏi thể hiện tình cảm.

Giang Văn Hoa nghe con trai nói xong liền nhíu mày. "Con muốn đổi sang họ mẹ à?"

"Vâng."

"Là bởi cô gái đó sao?"

Giang An Lan hoàn toàn không ngạc nhiên về chuyện cha mình biết việc này. "Cứ coi như thế đi."

mà ông bà nội chắc chắn sẽ không đồng ý. Thứ hai, cô gái đó vì nhà họ Giang chúng ta mà mất song thân, cho dù con có đổi họ thì cũng không thể chối bỏ được sự thật rằng Văn Hàn là chú út của con."

Giang An Lan bình tĩnh đáp: "Con biết, nhưng con chẳng còn cách nào nữa rồi."

Giang Văn Hoa thở dài một hơi. "Cha không đồng ý. Thứ nhất, con làm thế, đừng nói cha,

"Nói bậy." Giang Văn Hoa rất ít khi tức giận với đứa con trai cả mà lần này cũng không kiềm chế được, đứng bật dậy, vợ ông nghe thấy vậy thì vội bước từ thư phòng ra, lại bị ông xua tay đuổi đi: "Không có chuyện gì, em vào phòng đi."

Mẹ của Giang An Kiệt nhẹ giọng nói: Có chuyện gì thì anh từ từ nói với An Lan," nói rồi quay người về lại thư phòng.

Giang An Lan cũng đứng lên. "Cha, con đến đây không phải để hỏi ý kiến cha, con chỉ đến thông báo chuyện này thôi. Còn về phần họ tên, con đã nói với ông nội rồi. Những người họ Giang đệm An nhiều như thế, thiếu con cũng không sao, nhưng bên mẹ lại chỉ có mình con thôi."

"Cái gì mà nhà họ Giang thiếu con cũng không sao? Những thứ Giang Văn Hoa này có được, sau này đều là của con hết, con mà đổi họ thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Sản nghiệp của cha có thể để cho Giang An Kiệt."

"Phần của Tiểu Kiệt cha sẽ lo liệu, nhưng con mới là người thừa kế của Giang Văn Hoa này. Được rồi, chuyện này đến đây thôi. Cha không phản đối con với cô gái kia ở bên nhau, nhưng việc đổi họ thì cha không chấp nhận, ít nhất là trước khi cha chết thì con đừng có nghĩ đến!"

Tâm trạng của Giang An Lan vốn không tốt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng: "Con đã quyết phải đổi họ rồi."

"Con trở nên mất trí từ bao giờ thế hả? Phải đổi họ thì mới theo đuổi được con gái nhà người ta à?" Giang Văn Hoa tức đến độ mặt đỏ bừng. Người đàn ông trước nay luôn kiệm lời, nghiêm túc, cho dù trên thương trường bị người ta đâm lén cũng không tức giận đến như thế. Ông đã sống trên đất Mỹ gần chục năm nhưng những tư tưởng truyền thống của Trung Quốc thì chưa hề bị phai mờ, con trai mình muốn đổi họ là chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận được. Nếu ngay từ đầu theo họ mẹ thì đã đành, đẳng này tự nhiên lại đòi đổi họ, Giang Văn Hoa ông còn chưa dân chủ thế đâu!

Giang An Lan cũng không ngờ phản ứng của cha mình lại dữ dội đến thế. Anh biết sẽ rất khó khăn nhưng vẫn nghĩ có thể cha anh sẽ châm chước đôi chút, bây giờ ông lại nói rõ ràng chuyện này không thể chấp nhận được. Anh có thể tự quyết định chuyện này nhưng lại không

gì cho việc anh muốn làm thực sự, nói không chừng còn có thể chữa lợn lành thành lợn quẻ. Bây giờ anh không dám đi nhằm dù chỉ một bước, anh sợ, nếu sai lần nữa thì chẳng còn cơ hội cứu vãn nữa rồi.

Giang An Lan ở lại Mỹ một thời gian vì có chút chuyện liên quan đến chi nhánh công ty

muốn làm ảnh hưởng đến bầu không khí chung của gia đình, vì chuyện này không giúp được

riêng. Đến khi anh về nước thì đã là cuối tháng Tư. Khoảng thời gian này, tâm trạng của anh đã bình ổn hơn một chút, bởi vì anh biết rõ mục tiêu của mình là gì, chỉ cần kết quả cuối cùng đúng như anh muốn thì anh không để ý quá trình có bao nhiêu gian khổ, dù sự gian khổ đó khiến huyệt thái dương của anh cứ nhói lên từng cơn đau đớn.

Giang An Lan ôm trán, ấn lên huyệt thái dương. Lần này Lý Cao đến sân bay đón, vì cũng nhận ra trong lòng sếp có tâm sự trùng trùng nên anh ta chẳng dám mở miệng. Đến tận khi người ngồi ghế sau lấy chai thuốc từ trong túi ra, anh ta mới đưa chai nước khoáng còn nguyên, nói: "Nếu mệt thì cậu về nhà nghỉ ngơi đi đã, đừng đến công ty nữa!"

Giang An Lan nhận lấy chai nước, uống thuốc. "Tôi còn chưa chết được."

Mỗi khi Giang An Lan nói những lời này thì chứng tỏ tâm trạng của anh ta đã rất tệ rồi. Lý Cao vừa phải nhận thêm một đống việc nữa, lúc này không dám mở miệng thật.

Về đến công ty, Triệt Tử Kiệt tới nghe anh họ "phản hồi" tình hình ở chi nhánh bên Mỹ,

Giang An Lan nghe Triệu Tử Kiệt nói mới nhớ ra đúng là có chuyện này thật. Lần anh đưa Diêu Viễn đến bệnh viện truyền nước, Triệu Tử Kiệt gọi mấy cuộc điện thoại tới, anh dặn dò công việc xong còn nhờ cậu ta tìm giúp một chiếc xe thích hợp cho nữ đi. Anh lại bóp trán. "Cậu ra ngoài trước đi, để tôi xem đã."

Triệu Tử Kiệt đi ra ngoài.

cũng đúng theo ý anh nói là không quá nổi bất nhưng tính năng đều ổn cả."

Giang An Lan nhìn chiếc xe trên ipad, cuối cùng tức giận tắt màn hình đi.

sau đó lập tức nói: "Vậy em sẽ chỉnh lại tài liệu, rồi gửi email cho bọn họ kiểm tra lại xem đúng không?" Triệu Tử Kiệt định ra ngoài thì lại nhớ ra điều gì đó, mở ipad đang cầm trên tay ra rồi đưa cho Giang An Lan. "Năm ngoái anh bảo muốn mua một chiếc ô tô con đúng không? Anh thấy hai chiếc này thế nào? Lexus IS 250c, em thấy hình dáng và thiết kế nội thất đều rất ok, chỉ có điều hơi hao xăng. Còn một chiếc là BMW 1 Series M (Coupe). Dù sao

nước trong trường Đại học Giang Ninh, cười vô cùng vui vẻ. Câu nói ngày nghĩ gì đêm mơ nấy quả không sai. Giấc mơ làm anh tỉnh lại, sau đó không ngủ tiếp được nữa, cầm điện thoại lên xem giờ. Mới hai giờ đêm, xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng trong đầu anh lại xuất hiện một ý nghĩ khiến tim anh đập càng lúc càng nhanh. Nếu lúc này gọi điện thoại cho cô, không, chỉ nhắn tin thôi, giả vờ như nửa đêm tỉnh mộng, hành động trong lúc đầu óc không tỉnh táo,

Tối hôm đó anh nằm mơ, thấy Diệu Viễn lúc mười tám, mười chín tuổi, cô ngồi bên hồ

Giang An Lan cười khổ, cuối cùng cũng không gửi tin.

hờ, chẳng phải bây giờ anh đang nửa đêm tỉnh mộng đây sao...

Hai ngày sau, Ôn Trừng đến Bắc Kinh, hẹn Giang An Lan nhưng bị từ chối, đành hẹn Lý Cao ra ngoài ăn trưa. Trong bữa ăn nhắc đến Giang An Lan, Ôn Trừng bảo: "Cậu ta và chị dâu chắc xảy ra chuyện gì rồi, thế nên tốt nhất cậu đừng lại gần cậu ta."

Còn về nguyên nhân xảy ra chuyện, Ôn Trừng cũng không rõ.

Thảo nào dạo gần đây boss khủng bố lắm." Lý Cao đến bây giờ vẫn chẳng biết gì. "Chị dâu chắc không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đâu, mà sếp thì lại càng không."

Ôn Trừng cười "Đứng thế loại người như An Lan nếu đã vác định được đối tượng rồi thì

"Hả? Có chuyện gì? Dạo gần đây tôi bận gần chết, còn không có thời gian vào game...

Ôn Trừng cười. "Đúng thế, loại người như An Lan, nếu đã xác định được đối tượng rồi thì nhất định sẽ không thay lòng đổi dạ."

Chẳng mấy chốc đã đến tiết Thanh Minh, như mọi năm, Diêu Viễn cùng gia đình chị họ và bà nội đi tảo mộ. Diêu Viễn thắp nén hương trước mộ cha mẹ mình, khấu đầu lạy.

Hôm đó, Diêu Viễn và Diêu Hân Nhiên ăn xong bữa tối thì quay trở lại thành phố, vì Diêu

Diêu Hân Nhiên vội vàng ngắt lời mẹ: "Được rồi, được rồi, mẹ, bọn con đi đây, mẹ chào bà với cha hộ con một tiếng, lần sau nghỉ lễ bọn con lại về."

Trên đường đi, Diêu Hân Nhiên cảm khái: "Tuổi tác mới hơi lớn tí mà không kết hôn là thành pham tôi rồi à? Bây giờ là thời đai nào rồi? Thât đúng là..." Thấy người bên canh vẫn

Hân Nhiên không chịu nổi mẹ mình đến nghỉ lễ Thanh Minh còn lên lịch xem mắt cho cô. Trong lúc Diêu Hân Nhiên khởi động xe, mẹ cô vẫn còn đang nói: "Con nhóc này sao cứ thế mãi vậy? Mẹ bảo mày đi xem mắt là muốn tốt cho mày. Mày xem mày đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ điên điên khùng khùng chẳng giống ai! Vẫn là Viễn Viễn ngoạn nhất, tìm được người yêu rồi. Viễn Viễn, lúc nào bảo thằng bé kia đến nhà mình ăn cơm nhé, bà cháu đã hỏi mấy

Diêu Viễn giật mình. "À, không có gì..."

Cô đang nghĩ, liệu có phải... là tội không thể tha thứ không?

im lặng, cô lại hỏi: "Đang nghĩ gì thế? Ê, người đẹp, hỏi cưng đó."

lần rồi đấy..."

Một tuần sau, Diêu Viễn bước vào vòng sơ khảo thi tiến sĩ, sau đó hai ngày là thi vòng hai và kiểm tra sức khoẻ. Đại học Giang Ninh tổ chức vòng thi sơ khảo và vòng hai liền nhau, không cho người ta chút thời gian nghỉ ngơi, điều chỉnh tâm lý. Có điều như thế cũng tốt, giải

giờ đột nhiên được thả lỏng khiến cô cảm thấy hơi hoang mang. Thi vòng hai xong cũng là đến cuối tuần, cô ngồi ở nhà mà chẳng biết làm gì, vô tình lại kích vào biểu tượng Thịnh thế trên màn hình.

Acc Nhược Vi Quân Cố vừa đăng nhập, Diêu Viễn vẫn cảm thấy có chút xa lạ thì lập tức

quyết một lần cho xong. Kết quả phải đến nửa cuối tháng Năm mới công bố, tức là từ giữa tháng Tư đến giữa tháng Năm lai có chút thời gian rảnh. Mấy tháng vừa rồi cô luôn bân rôn,

Ace Nhược vi Quan Co vưa dang nhập, Diểu Viên van cảm thay có chút xã lạ thi lập tực có rất nhiều tin nhắn riêng được gửi tới. Diêu Viễn chẳng đọc cái nào, tắt hết đi, vừa định thoát ra thì lại có tin nhắn mới.

Sau đó lại có liên tiếp hai, ba người nữa nhắn tin đến.

Asia: "Quân tỷ?! Thật sự là chị đấy à?! Em còn tưởng mình nhìn nhằm chứ!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu?! Rốt cuộc chị cũng lên mạng rồi!!"

A Di: "Quân tỷ! Khóc lóc! Em tưởng chị không chơi nữa rồi chứ!"

Hoa Khai: "Tiểu Quân, đến rồi à!"

Doraemon: "Kênh Bang phái báo chị hiện thân rồi! Quả nhiên là đúng, oa oa oa oa!"

Diêu Viễn nhìn những dòng tin nhắn, mắt hơi ửng đỏ, những người này mặc dù không tiếp xúc nhiều với cô ở ngoài đời nhưng lại khiến cô cảm thấy rất ấm áp. Cô nói trên kênh Bang phái: "Cảm ơn."

Sau đó cả một đám người cùng lên tiếng.

A Di: "Tiểu Quân, ôm!"

Diêu Viễn gõ hai chữ "ôm lại" rồi gửi đi.

tâm gì cả, tiệm hoa của tớ khai trương xong mà chẳng thấy cậu đến thăm gì hết. Nếu không phải dạo này bận quá thì tớ đã đến trường tìm cậu rồi."

A Di: "Quân tử sau này chi đừng vô duyên vô cới mất tích nữa, trái tim bá nhỏ của người.

Hoa Khai: "Tiểu Quân, có rảnh thì qua tiệm hoa của tớ chơi đi, cậu thật chẳng có lương

A Di: "Quân tỷ, sau này chị đừng vô duyên vô cớ mất tích nữa, trái tim bé nhỏ của người ta không chịu nổi đả kích đâu! Tóm lại, bất kể thế nào, bọn này đều đứng về phía chị hết."

Diêu Viễn cảm thấy khó hiểu. "Gì cơ?"

A : ((C) / (2: // 1:A : 1 /: 1 /T) A TI À: 22

Asia: "Chúng ta giải tán liên minh với bang Thiên Hạ rồi."

Doreamon: "Bang chủ nhà chúng ta làm đó, oai không?"

Diêu Viễn cũng có chút rung động trong lòng: "Ù." Sau đó, cô lại nhắn: "Tôi thoát đây, lúc nào rảnh lại lên."

Asia: "Hả? Nhanh vây?"

A Di: "Ù, đi đi đi, có điều nhớ quay lại đấy."

Diêu Viễn lại lần nữa định thoát khỏi trò chơi, nhưng tin nhắn cuối cùng trong ngày hôm đó đột nhiên xuất hiện.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Lên rồi?"

Diêu Viễn ngắn người nhìn màn hình máy tính, cuối cùng vẫn thoát ra.

Thời khắc đó, cô gần như sắp khóc luôn rồi.

Trong game có không ít người biết Diêu Viễn làm việc ở trường Đại học Giang Ninh, nhưng ngoài Đi Đâu Về Đâu và Quân Lâm Thiên Hạ ra thì chẳng có ai đến tìm cô. Thế nhưng ngày hôm đó, Diêu Viễn lại gặp được một người cũng chơi game, người đó giữa trưa đứng ở cổng chính trường cô, giáo viên và học sinh đi ngang qua đều nhìn anh ta.

Người đó trông to cao, tuấn tú, cằm hơi vềnh lên, toàn thân toát ra vẻ mạnh mẽ, kiêu căng, nhưng thứ thu hút ánh mắt mọi người nhất lại là dòng chữ viết bằng phẩm đỏ trên áo phông trắng của anh ta: Tôi tìm Nhược Vi Quân Cố.

Chữ viết cũng rất đẹp.

Nhiều sinh viên nữ cười hi hi, cố ý bước ngang qua trước mặt anh ta, vừa nhỏ giọng bình luận vừa không quên đánh giá anh chàng đẹp trai này.

Lúc Diêu Viễn nhìn thấy anh chàng mặc áo phông trắng đó, nhất thời sững người, đồng nghiệp đi bên cạnh lại rất vui vẻ. "Đây là ai thế? Nhược Vi Quân Cố là ai? Thanh niên bây giờ đúng là chẳng biết ngại ngùng là gì nữa, chuyện gì cũng làm được."

Không cần biết anh ta là ai, Diêu Viễn chỉ cảm thấy mình không thể bị mất mặt ở chỗ này được, đang định cùng đồng nghiệp rời đi thì anh chàng kia nhìn về phía cô, sau đó nheo mắt, cuối cùng hùng hổ chạy về phía cô. Gần đến nơi, "bộp" một tiếng, anh ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô.

Tất cả mọi người, trong đó có cả Diêu Viễn đều trợn mắt há miệng, sau đó cô nghe thấy anh chàng mặc áo phông trắng kia khẽ than: "Sao mặt đất trơn thế chứ?!"

ta chạy như có lửa cháy sau mông thì bị ngã cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. À, quan trọng là, anh này, anh có thể đứng lên rồi nói chuyện tiếp không? Tình cảnh bây giờ rất dễ khiến người khác hiểu lầm đấy.

Quả nhiên, Diêu Viễn đã nghe thấy những người xung quanh đang bàn tán.

"Đó là giảng viên trường mình à?"

"Người kia đang cầu hôn cô ấy à?"

à?"

Diêu Viễn câm nín, tối qua trời mưa, hai bên cổng trường lại là đường dốc thoai thoải, anh

"Cô ấy không đồng ý à?"

Thấy những người xung quanh bắt đầu tư biên ra tiết mục cô gái bac tình và chàng trai si

Đúng lúc này, trong chiếc xe đang đỗ phía đối diện cổng trường, Giang An Lan nhìn thấy

tình, Diêu Viễn không đợi được nữa, kéo người vẫn đang quỳ trước mặt mình dậy.

toàn bộ câu chuyện, vẻ mặt bị ánh sáng mờ ảo che khuất lại càng trở nên thâm trầm khó đoán.

Bên này, Diêu Viễn kéo người kia đứng dậy, sau đó định rời đi thì anh chàng đang nghiến răng nghiến lợi phủi đầu gối mình lại vươn tay giữ chặt lấy cô. "Cô là Nhược Vi Quân Cố

Diêu Viễn ngắn người, sau đó kiên định lắc đầu. "Không phải."

"Vậy cô có chơi game online không?"

Diêu Viễn lại bình tĩnh lắc đầu. "Tôi rất ít khi chơi." Nhất là khoảng thời gian này cô không chơi.

"Cô đừng lừa tôi, tôi biết chính là cô!"

Đồng nghiệp đi cùng Diêu Viễn nghi hoặc nhìn cô. Cô đành cười gượng. "Bạn tôi, anh ta đùa với tôi chút thôi." Sau đó cô bảo mấy người họ đi ăn trước, rồi hỏi anh chàng mặc áo phông trắng kia: "Xin hỏi anh là ai?"

Người kia xoa đầu gối nửa ngày, mãi mới đứng thẳng người dậy, nói: "Diệt Thế Thần Uy."

Diệt Thế Thần Uy? Là người lần trước muốn mua acc Nhược Vi Quân Cố của cô nhưng bị cô từ chối ấy hả?

Không phải người này không mua được acc của cô nên đến tìm cô gây phiền phức đó chứ? Chắc không có người rảnh rỗi đến thế chứ? Nhưng Diêu Viễn vẫn thận trọng nhìn anh ta.

Lâm Thiên Hạ nham hiểm đó giờ đang ở đâu?"

ăn cơm nhé."

nói tôi đến cầu hôn cô đấy."

Đê tiện thật đấy!

Đối phương cũng nhìn cô một lúc, cười ha ha. "Cô đừng căng thắng, người đẹp, tôi mời cô

Diêu Viễn đang định từ chối thì đối phương lại nói: "Nếu cô không đi cùng tôi thì tôi sẽ

Diêu Viễn thấy vẫn có nhiều người đang nhìn mình, đành nhắm mắt gật đầu. "Đi thôi!" Cô

chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Diêu Viễn dẫn Diệt Thế Thần Uy tới một quán ăn khá đắt đỏ nhưng vắng vẻ ở gần trường.

Đối phương cũng không ngại để cô quyết định, sau khi ngồi xuống mới nói: "Thằng cha Quân

Diêu Viễn ngắn người, một lúc sau mới hiểu ra, có lẽ người này đến tìm cô để khai thác thông tin. "Tôi cũng không biết Quân Lâm Thiên Hạ đang ở đâu, đã rất lâu rồi không liên lạc với anh ta."

"ới anh ta."

"Thế à? Tôi thấy hắn ta dính chặt lấy cô ấy chứ, lẽ nào cũng chia tay rồi?" Nói xong, Diệt

Diệt Thế Thần Uy vừa nghe thấy vậy liền tức giận bừng bừng. "Ông đây không tìm được hắn ấy chứ! Cô có biết tôi tìm cô mất bao nhiều tiền không? Còn phải bay từ tỉnh khác đến đây nữa đấy! Chậc, không ngờ cô với thằng cha kia lại giải tán rồi, tôi vốn định lợi dụng cô, làm chiêu dụ rắn ra khỏi hang..."

Diêu Viễn nghe xong, khoé miệng giật giật, lại thấy anh ta nói tiếp: "Cô có số điện thoại của hắn không? Tôi thấy cô cũng bị hắn đá rồi, trong lòng hẳn rất khinh bỉ hắn phải không? Cô cho tôi số điên thoại của hắn, nếu biết nhà hắn ở đâu luôn thì càng tốt, tôi đi tìm hắn trả

Mặc dù hai người đã "chia tay" nhưng bảo vệ anh đã trở thành bản năng của cô. "Tôi

Diêu Viễn uống một ngụm trà. "Anh và anh ta có mâu thuẫn, anh nên đi tìm anh ta mới

Thế Thần Uy rất vui vẻ. "Có điều, nếu cô đã chia tay với hắn ta rồi thì tôi phải chúc mừng cô, như thế cô sẽ không bị hắn làm hại nữa. Cô không biết bản tính của thằng cha đó đâu, hắn ta nham hiểm vô cùng, rõ ràng cướp bạn gái của tôi mà còn nói mình không cướp, tôi đòi đấu một chọi một với hắn, hắn lại gọi bọn thuộc hạ đến tìm tôi, còn chơi trò ỷ đông hiếp ít! Xấu

hổ cho cái danh đại thần của hắn, thật đúng là vô liệm si!"

phải." Bất kể là trong game hay ngoài đời.

thù, yên tâm, tôi sẽ báo thù hộ cả phần của cô."

không rõ."

cô nàng mà hắn tiếp xúc trong trò chơi đều không biết hắn làm gì, đừng nói đến số điện thoại. Tôi chỉ định hành hạ hắn một lần cho đỡ tức thôi, sao mà khó thế không biết!"

Diệt Thế Thần Uy nghe thấy vậy thì tức điên lên. "Cũng đúng. Không trách cô được, mấy

Không ngờ người chơi game đến tẩu hoả nhập ma cũng nhiều thật. Mà thật ra, ở một khía cạnh nào đó, cô cũng giống như bị tẩu hoả nhập ma rồi thì phải?

Bữa ăn này, Diêu Viễn chỉ uống mỗi cốc trà rồi rời đi.

Diệt Thế Thần Uy thấy cô quả thật không muốn ăn cơm cùng mình thì cũng không ép, nhưng trước khi cô rời đi, anh ta xin số điện thoại của cô bằng được, sau đó còn đưa cô danh thiếp. "Tôi thấy con người cô cũng rất được, sau này nếu có ai bắt nạt cô trong game thì cứ gọi điện cho tôi."

quán ăn, Diêu Viễn nhìn tấm danh thiếp vừa bị ép phải nhận, không khỏi bật cười, lắc đầu.

Cô đang định về nhà ăn của trường ăn cơm thì một nhân viên phục vụ từ trong nhà hàng

Trang Tiểu Uy, tổng giám đốc của một công ty khai thác và sản xuất than đá. Lúc ra khỏi

chạy ra. "Đây là đồ ăn bạn cô bảo đóng hộp để cô đem đi."

Trang Tiểu Uy?

Diêu Viễn xách túi đồ ăn, từ tốn bước về phía trường Đại học Giang Ninh.

Cuối cùng cô vẫn nhìn thấy Giang An Lan. Tối hôm đó, cô đi ra phòng khách lấy nước uống, lúc đi ngang qua cửa sổ thì thấy dưới lầu có người đang đứng. Anh mặc một chiếc áo len mỏng, mắt nhìn về phía trước, trên tay kẹp một điều thuốc. Đây là lần đầu tiên Diêu Viễn

Nhưng ngay giây sau, Diệu Viễn đã nhìn thấy trong túi có một hộp hoa quả cắt sẵn, đều là

những loại quả cô thích, mơ hồ nghĩ đến điều gì đó, cô liền nhíu mày.

cùng, cô nhắn tin cho anh: "Anh về đi."

thấy anh hút thuốc, làn khói thuốc như ẩn như hiện, giữa đêm tối lạnh lẽo càng hiện rõ vẻ tiêu điều.

Diêu Viễn nhìn một lúc rồi quay trở vào phòng, cũng quên luôn việc lấy nước uống. Cuối

Rất lâu sau, anh mới đáp: "Được."

Diêu Viễn cũng không ra xem anh có đi thật không. Cô rúc trong chăn, lặng lẽ đếm cừu.

Hôm sau, cô nhận được cuộc gọi từ số máy lạ, có điều người gọi thì không lạ, chính là Trang Tiểu Uy, Diệt Thế Thần Uy mà cô mới gặp hôm qua. Điện thoại vừa kết nối, anh ta đã mắng chửi ầm ĩ: "Quân Lâm Thiên Hạ quá là đen tối, hắn còn dám đánh lén! Tôi lên mạng hẹn hắn đấu một chọi một, không ngờ hắn lại đồng ý. Hắn nói hắn đang ở thành phố Giang

Ninh, tốt, thật là quá tốt! Hẹn địa điểm, thời gian xong, cuối cùng thằng cha đó lại để anh họ hắn tiếp tôi, còn hắn thì ngồi trong xe xem. Tôi chưa từng gặp ai đề tiện như hắn! Anh họ hắn là cảnh sát mà, tôi mà ra tay thì chẳng phải mắc tội đánh người thi hành công vụ à? Ông đây lớn thế này rồi nhưng chưa bị uất ức như thế bao giờ, cái tên Quân Lâm Thiên Hạ kia thật không phải là người!"

"Cô còn đó không thế? A lô! A lô?"

"Còn…"

"Tôi mới mắng Quân Lâm Thiên Hạ hai câu đã suýt bị dắt đến đồn cảnh sát rồi..." Chửi rủa một hồi, cuối cùng anh ta chốt lại một câu: "Tôi chưa từng thấy ai vô liêm sỉ hơn cái tên Quân Lâm Thiên Ha ấy cả!"

• • •

15

Anh không lương thiện, nhưng anh tuyệt đối không phụ lòng em

Nhân dịp nghỉ ngày Quốc tế Lao động, Diêu Viễn đưa bà nội đi bệnh viện khám bệnh. Mấy hôm nay bà hay bị tức ngực, may mà kết quả khám không có gì nghiêm trọng. Từ bệnh viện về nhà, giữa đường bà bảo tài xế dừng xe lại. "Con à, đi bộ với bà một lát."

"Da." Ngã rẽ trước mặt chính là nơi cha mẹ cô gặp tai nạn.

vẻ mặt ông ta đã trở lại bình thường, sau đó gật đầu với cô rồi rời đi.

Diêu Viễn đỡ bà đi qua đó, lúc sắp đến ngã rẽ thì có một người đàn ông đi lướt qua.

Diêu Viễn vốn đang cúi đầu, lúc này bất giác ngắng lên, giây phút đó, cô gần như không dám tin vào mắt mình, bởi vì cô biết gương mặt đó, dù rất mơ hồ nhưng cô vẫn nhận ra. Người đàn ông kia cũng dừng bước, ánh mắt nhìn cô cũng có vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh,

Diêu Viễn trừng mắt nhìn ông ta, không thốt lên được tiếng nào, mãi đến khi nghe thấy bà

nôi hiền từ hỏi: "Sao thế?" "Không, không sao a." Giang Văn Hàn, sao ông ta lại tới đây? Là trùng hợp, hay là... Giang An Trình đón được chú út bèn hỏi: "Chú muốn đến khách sạn luôn hay muốn tới chỗ nào khác?" "Đến khách sạn đi, chỗ muốn đi chú đã đi rồi." Giang Văn Hàn cười, lại hỏi: "An Lan đâu?" "Ở chỗ dương của chú ấy rồi." "Thế à? Chú cũng phải đến thăm hỏi thầy giáo Triệu. Bây giờ thư pháp của công ấy cũng thuộc dang ngàn vàng khó kiếm rồi nhỉ?" "Vâng." "Dòng dõi thư hương, con trai Triệu Tử Kiệt của ông ấy lại chẳng thừa hưởng được chút hương nào, ngược lại An Lan còn có vẻ giống con nhà giáo hơn." Giang Văn Hàn từ tốn nói. "Hôm nay chú nhìn thấy cô gái đó rồi. Nghe nói An Lan thích cô ta hả?"

Giang An Trình sững người, sau đó mới đáp lại một tiếng.

"Đúng là quá trùng hợp." Giang Văn Hàn đưa tay day trán, sau đó không nói gì thêm.

Đến khách sạn, Giang An Trình giúp chú làm thủ tục nhận phòng, còn Giang Văn Hàn thì ngồi trên sô pha ngoài sảnh đợi. Trên gương mặt người đàn ông nho nhã đó luôn phảng phất một sự u buồn, sầu muộn. "Không ngờ chuyện mình gây ra từ mười mấy năm trước, đến bây giờ vẫn có thể làm tổn thương đến người khác." Giang Văn Hàn đưa tay bóp trán, lẩm nhẩm một mình. Ông không ngờ cô bé khi đó mới có tám, chín tuổi mà giờ vẫn còn nhận ra mình, trong khi cụ bà năm đó chửi rủa, mắng nhiếc bảo ông sẽ gặp báo ứng, sẽ bị sét đánh chết... thì lai chẳng nhớ ra ông.

Khi Giang An Lan nghe anh họ nói chú út cũng đang ở Giang Ninh thì chỉ "ừ" một tiếng coi như đã biết.

Giang An Trình ngồi xuống số pha bên cạnh anh. "Chú có muốn tìm chú út nói chuyện không? Khách sạn hai người ở cách nhau không xa lắm." Anh vốn định đặt phòng cho chú út ở đây nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi. Nói cho cùng anh vẫn nghiêng về phía người em họ của mình, còn với chú út, bao nhiều năm mới gặp một lần, tình cảm đương nhiên chẳng mặn mà.

cũng là người thân của em. Mà em đã xác định người phụ nữ của em chỉ có thể là cô ấy rồi, em nhất định sẽ làm mọi cách để mối tình này có thể đi được đến cuối cùng."

Giang An Trình nghe xong thì chẳng biết phải nói gì, cậu em của anh một khi đã nghiêm

Giang An Lan lật giở bản thiết kế nội thất trên tay. "Nói chuyện gì? Dù thế nào chú ấy

"Anh, anh để ý giúp em căn hộ ở đây, em định tranh thủ trước tháng Mười hai năm nay sẽ hoàn thiên nôi thất."

"Vội thế à?"

túc làm việc thì luôn quyết đoán, mạnh mẽ vô cùng.

Giang An Lan sắp xếp lại bản thiết kế, bình thản nói: "Làm xong sớm để còn lấy vợ, đẻ

Buổi chiều, sau khi bác gái đến đón bà về quê, Diêu Viễn chỉ còn lại một mình. Cô xem ti vi một lúc, cuối cùng vào thư phòng, bật máy tính.

Lên QQ xem tin nhắn, trong đó có một tin do Tiểu Kiệt gửi từ nửa tiếng trước. "Sư nương, lúc nào chị đăng nhập vào game vậy? Em bị người ta truy sát, đáng thương lắm."

Diệu Viễn vốn không muốn trả lời nhưng lại không nhịn được gửi tin nhắn hỏi: "Ai giết

Tiểu Kiệt trả lời rất nhanh: "Sư nương, chi lên mang rồi à? Em cũng không biết bon ho là ai nữa, đã giết em mấy lần rồi, nói là vì em là đồ đệ của anh em với chị, thế nên..." "Anh em đâu?" Diệu Viễn hỏi câu này hoàn toàn chỉ là phản xa có điều kiện. Nhưng câu hỏi này lại khiến ngón tay của anh chàng đang dùng tài khoản của em trai dừng khưng lại. "Đang bận." "Ò, chi vào Thinh thế đây." "Đợi đã, bây giờ em không muốn chơi game, sư nương, chị nói chuyện với em được không, em buồn chán quá."

Giang An Lan mím môi, trên gương mặt xuất hiện nét cười nhàn nhạt. "Có thể chat video

em?"

"Được rồi..."

"Chi đang làm gì thế?"

"Đang nói chuyện với em chứ làm gì."

"A…"
"Không được ạ?"
"Cũng không phải."
Giang An Lan nhấc camera gắn ngoài đặt trên màn hình xuống, để vào ngăn kéo. "Nhưng em không có camera đâu."
Cuộc trò chuyện trở thành chat video đơn phương. Giang An Lan nhìn cửa sổ trên màn hình máy tính, nhìn rất lâu. Cô đã cắt tóc ngắn, lần trước anh nhìn cô từ trong xe đã nhận ra điều này, còn gương mặt cô hình như lại gầy hơn rồi. "Sư nương đang giảm cân à?"
"Đâu có đâu."
Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại. "Tiểu Kiệt, chị nghe điện thoại cái đã, em đợi chút nhé."
Giang An Lan nhìn cô đi ra phía sau nghe điện thoại, liền tăng âm lượng lên, bập bõm nghe được tiếng cô nói chuyện.

với chị không?"

Anh thật sự nhớ cô vô cùng.

không hứng thú thất hả?"

Viễn lắc đầu. "Không đi đâu, ngày nghỉ ở đâu cũng toàn người là người."

"Cơ quan chị tổ chức, chị muốn dẫn theo người nhà là em đấy. Đi Cửu Trại Câu năm ngày,

Người gọi điện đến là Diêu Hân Nhiên, hẹn cô ngày mai đi du lịch cùng mình, nhưng Diêu

Diêu Viễn thật sự không có tâm trạng để đi chơi nhưng lại không muốn nghe Diêu Hân Nhiên nài nỉ mãi, bèn nói đùa: "Nếu ra nước ngoài thì em đi, chắc là ít người hơn."

"Yêu cầu cũng cao ghê đó." Diêu Hân Nhiên bật cười, mắng cô, sau đó nói tiếp: "Chị sẽ giới thiệu cho em một anh chàng đẹp trai là đồng nghiệp của chị, thế nào?"

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Không cần đâu."

"Đẹp trai lắm ấy, mày rậm mắt to, dáng người cũng rất ok..."

Diệu Viễn ngắt lời chị: "Chị, em không định làm quen với anh chàng đẹp trai nào đâu."

Diêu Hân Nhiên thầm than trong lòng, chỉ có thể trách điểm khởi đầu đã quá cao rồi đúng

"Còn." Giang An Lan gố chữ. "Chị không cần anh em nữa à?"
Diêu Viễn nhất thời không biết trả lời thế nào, thẳng nhóc này... "Ùm, chuyện người lớn, trẻ con đừng xen vào."
"Em không còn nhỏ nữa."

Diêu Viễn kết thúc cuộc gọi, quay lại hỏi "Tiểu Kiệt": "Em còn đó không?"

"Ít ra thì em vẫn chưa đến tuổi thành niên, đúng không?"

không? Cái tên Giang An Lan kia...

bỏ nhất.

lại để ý em từ đó thì bây giờ em nhất định đang ở chỗ mà anh chỉ cần đưa tay ra là với tới rồi.

Tình yêu vốn là thứ khó tìm nhất, nhưng một khi đã dính vào nó rồi thì lại khó có thể dứt

Giang An Lan cúi đầu mim cười, thầm nghĩ, nếu anh quen em từ lúc còn chưa thành niên,

Hai người nói chuyện thêm một lát, cuối cùng Diêu Viễn bảo muốn ra bờ biển đi dạo nên tạm biệt "Tiểu Kiệt". Đến khi cô thoát khỏi cuộc trò chuyện, Giang An Lan cũng đứng dậy

đến, còn ngủ cùng anh một giấc trưa.

Mọi chuyện thật là kì diệu, vừa nãy nhìn thấy cô trên màn hình, trong đầu anh đã không ngừng nghĩ muốn được gặp cô, không phải chỉ ở trên mạng, nhìn được mà không chạm vào

bước đến trước ô cửa số sát đất, nhìn ra phía biển. Khách sạn này, căn phòng này, cô đã từng

được như thế này, thế là ngay một khắc sau cô đã chuẩn bị đi đến gần chỗ anh rồi.

Anh có thể gặp cô sớm hơn không? Anh thực sự không thể kiên nhẫn chờ đợi nữa.

sau thì trời cũng dần tối, bờ biển vắng vẻ hơn, đi thêm một đoạn nữa là đến khách sạn cao cấp nhất thành phố Giang Ninh.

Diêu Viễn dừng bước, đạng định quay đầu đi về lối cũ thì có người chợt nắm lấy tay cô

Diêu Viễn rời khỏi nhà dưới ráng chiều rực rỡ, bắt xe bus đi ra bờ biển. Trên bãi biển có rất nhiều người, phần lớn là du khách. Gió biển thổi vào mang theo cái lạnh se se rất dễ chịu. Cô chậm rãi đi dọc theo bờ biển, trong đầu lan man bao nhiêu chuyện. Khoảng hai mươi phút

Diêu Viễn dừng bước, đang định quay đầu đi về lối cũ thì có người chợt nắm lấy tay cô. Cô giật nẩy mình, quay đầu định giằng tay ra nhưng khi nhìn rõ người trước mắt thì lập tức quên mất phải làm gì.

Anh diu giong goi: "Tiểu Viễn."

Trong lòng Diêu Viễn rối loạn, không thể nói được đó là nỗi niềm gì.

"Anh..."

"Anh nói là trùng hợp, em có tin không?" Từ nhỏ đến lớn, Giang An Lan luôn khinh thường những lời nói dối, vậy mà cả ngày hôm nay anh toàn nói những lời lừa đảo, trong lòng không khỏi thầm tự giễu.

Diêu Viễn đương nhiên không tin, mà Giang An Lan cũng chẳng để cô có thời gian suy nghĩ, vươn tay ôm lấy cô từ phía sau. Diêu Viễn cố gắng vùng thoát nhưng anh vốn cao ráo, tay chân lại dài, cứ giữ chặt lấy cô nên cô chẳng thể nào thoát được. "Chẳng phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao?" Chia tay rồi, đừng gặp nhau nữa.

Người đàn ông luôn lạnh nhạt cũng chẳng nghĩ ngợi gì, xoay người đang ở trong lòng lại để cô đối diện với anh, sau đó nghiêng người hôn lên đôi môi hồng trơn bóng. Họ đã hôn nhau hai lần, lần đầu mịt mờ như sương khói, lần thứ hai nóng bỏng quấn quýt, còn lần này, cô chỉ cảm thấy dịu dàng như nước. Khi nhắm mắt lại, cô đau khổ nghĩ, đúng là cô rất thích anh.

Trời đã tối hẳn, chỉ có những ánh đèn thưa thớt điểm xuyết nơi này. Giang An Lan đặt nụ hôn lên mắt cô. "Anh yêu em, Diêu Viễn."

Diêu Viễn vẫn không mở mắt, để mặc anh ôm trong lòng.

Cuối cùng, anh giúp cô gọi taxi, đưa cho tài xế một trăm tệ, nói địa chỉ nhà cô rồi tiễn cô lên xe.

Xe đi rồi, cô nhìn gương chiếu hậu phản chiếu bóng hình anh vẫn đứng yên trong màn đêm.

Hôm sau cô về quê với bà. Buổi tối, sau khi bác trai, bác gái vừa có việc ra ngoài thì có người đi vào sân nhà họ. Giang Văn Hàn đi đến trước cửa phòng khách, lúc này Diêu Viễn và bà nội ở trong phòng, cô đang chấm bài cho học sinh, còn bà thì nằm trên ghế mây lần tràng hạt niệm kinh Phật. Cô nghe thấy tiếng bước chân liền ngắng lên nhìn ra cửa, ngay sau đó đứng bật dậy khiến bà nội cũng phải mở bừng mắt, quay đầu nhìn người đang đứng ngoài cửa, rồi lại quay sang nhìn cháu gái. "Là bạn của Viễn Viễn sao?"

với Diêu Viễn: "Tôi nghĩ, cháu sẽ muốn ra ngoài nói chuyện với tôi hơn."

Diêu Viễn nhìn trừng trừng người đó. Ông ta hơi cúi người, nói: "Chào bà", sau đó nói

Cô không muốn người này bước vào nhà mình nên nói với bà nội: "Bà, cháu ra ngoài một lát, bên ngoài lạnh lắm, bà đừng ra."

Giang Văn Hàn đi theo Diêu Viễn đến đứng dưới gốc lê đã nở hoa ngoài sân. "Cô bé, tôi đến đây chỉ vì muốn nói với cháu, dù cháu có hận tôi thế nào thì tôi cũng chẳng còn gì để bù đắp cho cháu nữa."

Diêu Viễn trừng mắt nhìn Giang Văn Hàn. "Tôi cũng chẳng còn gì để ông phá hoại nữa, mời ông đi luôn cho."

Giang Văn Hàn sững người, thấp giọng cười khổ. "Không, ý tôi là, tôi đã chẳng còn gì nữa rồi, bởi vậy chẳng có gì để bù đắp cho gia đình cháu nữa..." Giang Văn Hàn hơi nhếch khoé miệng. "Cháu tưởng tôi đang nói dối sao? Tôi cũng hy vọng đây chỉ là lời nói dối, là cơn ác mộng... Đáng tiếc, cơn ác mộng này tôi đã mơ mười bảy năm, có thể sau này còn tiếp tục, cả cuộc đời này chẳng thể tỉnh lại nữa."

Diêu Viễn không nói tiếng nào.

tôi."

đã bị huỷ hoại trong vụ tai nạn xe ngày đó rồi, cháu có tha thứ hay không cũng chẳng thể thay đổi được gì. Cô bé, năm nay tôi đã bốn mươi lăm tuổi, năm hai mươi chín tuổi ngồi tù, người yêu tôi đợi tôi ba năm, cô ấy nói khi nào tôi ra tù, chúng tôi sẽ kết hôn, nhưng đến năm cuối cùng, cô ấy đã đi mất. Tôi ra tù, dùng đủ mọi cách để tìm cô ấy, những nơi cô ấy có thể đến, tôi đều đến tìm, sau đó mới biết, thì ra cô ấy đã qua đời. Cô ấy là phóng viên, chết ở San Francisco. Đến bây giờ, tôi chẳng có thứ gì, cũng chẳng mong đợi điều gì. Tôi đến đây chỉ vì muốn nói với cháu mấy lời này. Tôi không muốn có ai đó phải chịu tổn thương vì lỗi lầm của

Giang Văn Hàn lại nói tiếp: "Tôi đến đây không phải để cầu xin cháu tha thứ. Cuộc đời tôi

Một làn gió thối tới làm những cánh hoa lê rụng lả tả, người đàn ông nho nhã, lịch sự kia ngắng lên nhìn, mỉm cười rất khẽ. "Cô bé, tôi đã nói hết rồi."

Giang Văn Hàn rời đi, Diêu Viễn nhìn bóng dáng ông dần tan biến vào màn đêm, chợt cảm thấy có một cảm giác cô độc, lẻ loi không nói nên lời.

Đến khi cô quay người lại, chợt nhìn thấy bà đã đứng phía sau tự bao giờ. "Bà, sao bà lại đứng ở cửa thế?"

"Trời tối rồi, bên ngoài nhiều muỗi, bà định ra gọi khách vào nhà nói chuyện..." Bà cụ chậm rãi bước đến bên gốc lê.

Diêu Viễn vội tiến lại đỡ bà. "Dạ, ông ấy đi rồi, chúng ta vào nhà thôi."

Bà lão cười, vỗ vỗ lên tay cháu gái, sau đó nhìn cây lê kia. "Cây lê này là cha cháu trông năm cháu chào đời, đến giờ đã cao thế này rồi, cháu cũng đã lớn. Bà còn nhớ lúc cháu ba, bốn tuổi, cây lê này lần đầu tiên ra hoa, cháu đã chạy đến bên gốc cây, nói còn chưa sõi nhưng đã đứng đó đọc thơ cổ rồi: Gió xuân hây hẩy đêm rồi, Ngàn cây lê điểm trắng ngời nở hoa(*)."

(*) Trích trong bài **Bạch Tuyết ca tổng Vũ phán quan quy kinh** của Sầm Than. Theo bản dịch của Hải Đà.

Bà cụ lại nói: "Viễn Viễn là đứa bé ngoan, không đáng phải chịu khổ nhiều như thế. Bà sớm chiều niệm kinh Phật, chỉ cầu Đức Bồ Tát một chuyện, ấy là hy vọng cháu và Hân Nhiên lúc nào cũng vui vẻ, hanh phúc, sức khoẻ dồi dào."

Sống mũi Diêu Viễn cay cay, vươn tay ôm lấy cánh tay bà, thấp giọng gọi: "Bà nội."

Diêu Viễn cố kìm nỗi xót xa nơi đáy mắt, cúi đầu, khẽ đáp: "Dạ."

Ngay tối hôm đó, bác trai đưa Diêu Viễn về nội thành. Khi bác trai vừa đi khỏi, cô định lên nhà thì chợt có người chạy về phía cô. "Sư nương!" Không ngờ người đó lại là Giang An Kiệt.

Diêu Viễn vô cùng kinh ngac. "Sao em lai tới đây?"

"Em đến chơi, mẹ em cũng đến nữa." Cậu nhóc quay đầu nhìn ra sau. Cách nơi họ đứng không xa có một bác gái đang tươi cười bước tới, nói với Diêu Viễn: "Cô bé, cháu có thể nói chuyện với cô một lát không?" Giọng bà dịu dàng khiến người nghe có cảm giác vô cùng dễ chiu.

Diệu Viễn bất giác nghĩ, hai ngày nay cô gặp nhiều người nhà họ Giang thật đấy.

Họ vào một quán trà bên ngoài khu nhà của Diêu Viễn. Giang An Kiệt cứ nắm lấy tay Diêu

bao dung rồi nói với Diệu Viễn: "Thằng bé nhà cô nghịch ngơm, cháu đừng để tâm." "Không đâu a." Diệu Viễn rất thích trẻ con, hơn nữa Giang An Kiệt cũng rất đáng yêu.

Viễn, gọi chị mãi không thôi. Mẹ cậu nhóc cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn con mình bằng ánh mắt

Sau đó, mẹ của Giang An Kiệt mới nghiêm túc nói: "Thật ra lần này, cha của An Lan bảo chúng tôi tới. Diêu Viễn, cháu từng nghe nói chuyện An Lan muốn đổi họ chưa?"

Diêu Viễn nhíu mày, lắc đầu.

dù cha nó không đồng ý thì nó vẫn sẽ làm thôi. Còn ông nội thì từ nhỏ đã yêu thương nó, những chuyện có thể châm chước đều thuận theo ý nó cả, đến chuyện này ông cụ cũng đã đồng ý với nó rồi. Mấy hôm nay cha nó ăn không ngon, ngủ không yên, suy nghĩ rất lâu mới quyết định để cô nói chuyện với cháu, hy vọng sẽ thay đổi được gì. Cha An Lan là người trọng sĩ diện, cũng vì người kế tục sự nghiệp của cả đời mình nên bất luận thế nào cũng không chấp

nhận việc An Lan đổi sang họ mẹ. Cháu à, cô biết gia đình cô đưa ra yêu cầu này là rất ích kỷ, An Lan yêu cháu, nó vì cháu mà có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng có những chuyện, dù

Me Giang An Kiệt thở dài. "An Lan vì chuyên của cháu mà muốn đổi sang họ me. Cha nó

đương nhiên không đồng ý nhưng thẳng bé An Lan đó từ nhỏ đã luôn tự quyết định mọi việc,

lý do có hợp lý đến thế nào thì cũng không nên làm."

Diệu Viễn nghe mà sững sờ, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được."

Cuối cùng Diêu Viễn cũng có thể cười gượng. "Chắc cô cũng biết cháu là ai đúng không?

Đối phương lại nói tiếp: "Cháu có thể nói chuyện với nó không? Chỉ cần nó không đổi họ

Ý cháu là, cô biết bố mẹ cháu là ai. Nếu cháu và anh ấy ở bên nhau, lẽ nào gia đình cô không lo lắng chuyện cháu có ý đồ xấu?"

Trên gương mặt hoà nhã, điểm đạm của người phụ nữ hiện rõ vẻ thương xót. "Về chuyên

của bố mẹ cháu, gia đình cô rất xin lỗi, nhưng cô biết, cháu là một cô gái tốt. An Lan yêu cháu, Tiểu Kiệt thích cháu, An Trình cũng đã nói cháu rất thích hợp với An Lan, bởi vì cháu kiên cường, độc lập và biết nghĩ hơn rất nhiều cô gái khác."

"Cháu không tốt như cô nói đâu." Diêu Viễn thật sự thấy mình không tốt đến như thế, ít ra cô không tốt đến mức khiến anh phải trả giá nhiều như vậy.

"Cháu sẽ nói chuyện với anh ấy." Lúc Diêu Viễn nói ra câu này, khuôn mặt nặng nề tâm sự của người phụ nữ phía đối diện rốt cuộc cũng nhẹ nhõm hơn hẳn, bà kéo tay Diêu Viễn, khẽ vỗ. "Cảm ơn cháu nhiều lắm, cảm ơn cháu!"

Trước khi rời đi, bà còn nói: "Nếu cô có thể sinh con gái, lại dốc lòng dạy dỗ, e là nó cũng không tốt được như cháu."

đều xứng đáng."

Anh làm những chuyện này là nghe theo trái tim mình sao? Nhưng, liệu có đáng không?

Về đến nhà, Diêu Viễn ngồi thật lâu trên số pha, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi cho anh.

"Anh còn ở thành phố Giang Ninh không?"

"Không, anh qua đó nhé?"

đơn giản, chỉ cần nghe theo trái tim mình thì dù làm chuyện gì, cay đắng mặn ngọt ra sao cũng

Diêu Viễn chỉ khẽ cười, cô nghĩ đến lời mẹ mình từng nói: "Làm người rất khó, cũng rất

"Cũng không nhất thiết phải là hôm nay..."

"Không sao, anh qua." Giọng anh trầm thấp, dịu dàng, là giọng điệu của những người đang

yêu.

Cách hai ngày, họ lại gặp nhau.

Lúc anh xuất hiện trước cửa nhà cô, rõ ràng là dáng vẻ vội vàng chạy đến. Diêu Viễn nhìn mà thấy xót xa những vẫn không nói gì, nghiêng người cho anh vào. Giang An Lan cởi áo vest, lưng áo sơ mi trắng bên trong còn vệt mồ hôi, nhưng nét mặt anh lại bình thản, lạnh lùng

"Nước lọc đi?" Anh nói rồi lại cười. "Sao đột nhiên lại muốn gặp anh?"

Diêu Viễn rót cho anh cốc nước. "Mẹ của Tiểu Kiệt đến tìm em." Diêu Viễn không nói chuyện Giang Văn Hàn cũng đã đến tìm cô, không phải cô cố ý giấu giếm mà chỉ cảm thấy

như vốn có.

"Anh muốn uống gì không?"

không cần thiết phải nói ra.

"Ù." Giang An Lan đáp, phản ứng vẫn rất bình thản. "Họ nói gì, em không cần quan tâm."

Diêu Viễn không để ý anh nói là "họ", chỉ nói: "Anh không cần thiết phải làm thế."

Hai người vốn ngồi cách nhau một khoảng, Giang An Lan nhìn cô một hồi rồi sang ngồi

bên cạnh cô. Diệu Viễn vẫn không nhìn anh, sợ sẽ phải nhìn thấy bộ dạng nhụt chí của anh.

Bầu không khí ít nhiều có chút gượng gạo, chí ít là đối với Diêu Viễn. Trước nay cô chưa từng do dự như lúc này, sự không kiên định này khiến cả cô và anh đều khó xử. Nếu sớm biết giữa hai người có những khúc mắc như thế này thì ngay từ đầu đã không nên ở bên nhau.

Giang An Lan vốn là người thông minh, nhanh nhạy. "Anh đổi họ không phải vì em mà là

chút vướng mắc tâm lý nào khi ở bên anh, như vậy thì cuộc sống của anh mới viên mãn được."

Rất lâu sau đó, hai người đều không lên tiếng, cuối cùng Giang An Lan khẽ cười, nói:

vì chính bản thân anh. Diệu Viễn, anh là người rất ích kỷ, anh muốn em hoàn toàn không có

٠٠٠,

"Hay chúng ta bỏ trốn đi?"

"Tiểu Viễn, thật ra em đã giúp anh hai lần, lần thứ hai em đã nhớ ra chưa?" Nếu không thực sự cần thiết thì lần thứ hai này, anh không muốn nói ra.

"Hå?"

"Không bao lâu sau khi tốt nghiệp đại học, anh phải nằm viện, ban đầu là ở Bắc Kinh, sau đó chuyển về bệnh viện ở Giang Ninh. Anh nằm viện hơn nửa năm, phiền..." Giang An Lan vốn muốn nói "phiền muốn chết" nhưng lại thôi. "Anh cảm thấy rất vô vị, ăn uống cũng chẳng có cảm giáo sì cm hiết đất đất đầu đã co trong viên không ngọn. Có một ngày, conh một mình ro

vôn muốn nói "phiên muốn chết" nhưng lại thối. "Anh cảm thây rất vố vị, ăn uống cũng chẳng có cảm giác gì, em biết đấy, đồ ăn trong viện không ngon. Có một ngày, anh một mình ra ngoài ăn cơm. Bàn bên cạnh rất ồn ào, những ngày đó anh... tâm trạng của anh rất tệ nên mới kêu bọn họ câm miệng..."

Học kì đầu tiên của năm thứ hai, Diêu Viễn đã đi làm thêm, việc đầu tiên là làm phục vụ

"Em trả tiền hộ anh hai lần, mặc dù lần đầu anh thấy hoàn toàn không cần thiết." Trông anh yếu ớt đến thế cơ à?
Còn về phần Diêu Viễn, đương nhiên cô không phải người làm việc tốt ở khắp nơi, cuộc sống của cô từ trước đến giờ chẳng phải dư giả gì, vậy mà hai lần rút ví nhiều nhất đều là vì anh, cô thực sự chẳng biết phải nói sao.
"Có phải anh vì đền ơn..."

Giang An Lan chán nản ngắt lời cô: "Anh nghĩ quan hệ giữa chúng ta giống Romeo và

Juliet hơn chứ!" Hơn nữa, xưa nay anh cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì cho cam, lại còn đền ơn? Chẳng qua vì cô là cô nên anh mới đối xử khác, mới cố ý để mối ân tình đó nở hoa.

xô xát.

trong một nhà hàng sang trọng, lương khá cao, yêu cầu có ngoại hình, giỏi tiếng Anh, bởi vì khách của nhà hàng đó chủ yếu là người nước ngoài. Cô làm ở đó chưa được một tuần thì có người gây sự, ba người nước ngoài ăn hiếp một người Trung Quốc trông rất thư sinh ngồi bàn bên cạnh. Ngày hôm đó, quản lý của cô lại đi vắng, mấy đồng nghiệp thì không biết phải làm sao, cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì, dùng tiếng Anh nói với mấy vị khách người nước ngoài kia: "Anh ấy không cố ý, thật xin lỗi, để tôi thanh toán hoá đơn bàn quý khách." Nói xong Diêu Viễn mới thấy hối hận, bản thân cô còn đang thiếu tiền đây này, ra vẻ anh hùng làm gì chứ? Nhưng đã nói như vậy rồi còn biết làm thế nào nữa chứ, cũng may mà cuối cùng không xảy ra

Cô thở dài, cuối cũng cũng nhìn thẳng vào con người mà suốt thời gian qua cô không dám đối diện. "Gần đây em thường nghĩ đến chuyện của anh."

Nếu trái tim cô có thể lạnh lùng hơn một chút, cô sẽ đáp "không", nhưng rốt cuộc cô chẳng

"Diêu Viễn, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?"

đủ quyết đoán.

anh."

"Ù."

"Em vốn không muốn nghĩ, nhưng vẫn không tự chủ được mà nhớ đến, sau đó lại mất ngủ."

Giang An Lan nhìn cô chăm chú, hơi thở rất nhẹ, chỉ sợ không cẩn thận sẽ cắt ngang lời cô nói.

"Có lẽ em vẫn không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra để giao tiếp với người nhà

"Anh biết."

"Chỉ là em... thích anh..." Lúc nói ra câu này, giọng nói của cô vẫn có chút bi thương.

cũng lười che giấu tâm trạng, anh vốn đã để tình cảm của mình trần trụi trước cô nên lúc này chẳng ngàn ngại thừa nhận sự sợ hãi và bất an trong lòng. "Nếu em kiên quyết không chấp nhận anh, anh thật sự không biết phải làm sao, cũng may..."

Họ giảng hoà rồi, đúng không? Thời gian vừa qua, cả hai đều không vui vẻ, giờ phút này

"Anh biết." Giang An Lan vươn tay ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại. Anh như trút được gánh nặng. Người đàn ông trước nay không bao giờ để lộ suy nghĩ của mình, giờ phút này

tựa vào nhau, cảm thấy bình yên vô tận. Trong phòng thoảng thoảng mùi oải hương dịu nhẹ.

"Đang nghĩ đến hoa oải hương trong phòng ăn."

"Đang nghĩ gì thế?" Giang An Lan cúi đầu hôn lên trán cô.

Họ cứ ngồi trên sô pha như thế, câu được câu mất trò chuyện với nhau.

"Hôm Thanh Minh đi viếng mộ mẹ, anh đã nói ít lâu nữa sẽ đưa em đến gặp bà.

Mẹ qua đời khi anh còn nhỏ. Những chuyện liên quan đến bà chủ yếu là do người khác kể lại cho anh nghe hoặc anh đọc những ghi chép của bà mà biết được. Tên anh cũng do mẹ đặt.

"Con trai, mẹ hy vọng con có thể cả đời bình an, không gặp sóng to gió lớn, nên gọi là An Lan." Mặc dù cuộc sống của anh không thể được coi là bình an, không gặp sóng to gió lớn

nhưng cũng coi như không chết sớm...

muốn có được.

nhiều, từ bỏ mơ ước của mình rồi lặn lội từ Giang Ninh đến Bắc Kinh làm dâu. Sức khoẻ của mẹ không tốt, không quen với đồ ăn của người miền Bắc, cũng không thích ứng được với thời tiết, môi trường ở đó, nhưng vì cha anh, bà vẫn chịu đựng. Về chuyện này chắc anh giống bà, nhưng anh cực đoan hơn. Anh biết nhiều thủ đoạn hơn bà, còn dám bất chấp tất cả vì thứ mình

Cha mẹ anh gặp nhau từ những năm đại học, tự do yêu đương. Mẹ đã hy sinh vì cha rất

Tiểu Viễn... anh không lương thiên, nhưng anh tuyết đối không phu lòng em."

16 Trời cao biển rộng

Mặc dù không phải chung chăn chung gối lần đầu tiên nhưng đây là lần đầu có cảm giác chân thực sau khoảng thời gian xa cách.

Phòng Diêu Viễn nằm ở phía đông nên mỗi sáng sớm, mặt trời vừa lên, những tia sáng đầu tiên luồn qua khe cửa chiếu vào phòng. Thật tốt! Giang An Lan nhàn hạ nhìn tia nắng kia nhẹ nhàng nhảy nhót dưới chân giường.

Lúc Diêu Viễn tỉnh lại, trong phòng đã chẳng còn ai, quần áo trên người vẫn là bộ đồ mặc nhà tối hôm qua, sau đó chợt nghe thấy âm thanh vọng ra từ phòng tắm, lại nhìn thấy chiếc iPhone màu đen và đồng hồ đeo tay của phái nam đặt trên tủ đầu giường, cuối cùng cũng khẳng định, hoá ra chuyện họ "giải hoà" hôm qua không phải là mơ.

Trong đầu đang trống rỗng nhưng cô lại không kìm được nở nụ cười.

Cuối cùng vẫn trở về bên nhau.

Hồi lâu sau, Diêu Viễn xuống giường, đi đến bên cửa sổ kéo rèm nhìn ánh dương rực rỡ.

Giang An Lan bước ra, chỉ chải đầu qua loa nhưng đã khiến người khác cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm hẳn. Anh đến bên cô, rất tự nhiên nói: "Chào buổi sáng!"

Lúc hai người ăn bữa sáng, Giang An Lan gắp đồ ăn cho cô, cô mới nhìn thấy trên cánh

tay phải của anh có hai vết thương mờ mờ, không khỏi nhíu mày, hỏi: "Tay anh làm sao thế?" Giang An Lan cũng nhìn cánh tay mình, tỏ vẻ không quan tâm. "Không sao, anh bị cha

Diêu Viễn chợt nhớ tới việc anh đã đổi họ, lại nhớ đến những lời mẹ Giang An Kiệt đã nói. "Sau này anh thật sự không mang họ Giang nữa à?"

"Ù, tên trên chứng minh thư sẽ đổi sang họ mẹ, con cái chúng ta sau này có thể dùng họ Tần hoặc họ Diêu, không cần dùng họ Giang."

Cuối cùng Diêu Viễn cũng chịu thua.

dùng bút máy đánh phải."

Giang An Lan nhìn cô cúi đầu ăn lại nghĩ đến việc cha anh dứt khoát phản đối, bác cả tỏ thái độ không đồng ý, bà thì khó xử, cuối cùng ông nói: "Tiểu Ngũ, bố cháu không đồng ý,

không ngờ lại nhìn thấy Giang An Lan đang dọn dẹp chén bát, lập tức đứng hình. Còn Giang An Lan nghe thấy tiếng động thì quay lại nhìn, gật đầu một cái coi như chào hỏi rồi mang bát đũa vào phòng bếp. Anh chưa từng rửa bát nhưng lúc này cũng xắn tay áo lên, mò mẫm xem rửa như thế nào.

Diêu Viễn vào phòng nghe điện thoại của bà nội, lúc đi ra thì thấy Diêu Hân Nhiên đứng

như trời trồng ngoài cửa, còn trong bếp thì có bóng lưng ai kia đang rửa bát, cũng nhất thời

Sáng sớm, Diệu Hân Nhiên đã tới nhà em gái. Cô có chìa khoá nên cứ thể mở cửa vào,

cháu cũng không chịu nhượng bộ, vậy thì để ông quyết định đi. Với bên ngoài, cháu vẫn tên là Giang Thiên, còn cái tên Giang An Lan trên chứng minh thư, cháu muốn đổi thì cứ đổi đi

vậy." Sự tình đã đến nước này, đó thực sự là cách giải quyết tốt nhất.

không biết phải làm sao.

Hai đứa..."

"Chị." Diêu Viễn gọi một tiếng.

Diêu Hân Nhiên chạy vèo tới, nắm lấy tay em mình, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh ta lại ở đây?

Diêu Viễn nghĩ, nếu đã quyết định ở bên nhau rồi thì không nên giấu giếm, bèn gât đầu.

Diêu Hân Nhiên lập tức chọc ngón trỏ vào trán cô. "Làm cái gì thế? Chẳng phải bảo... Anh ta không phải người nhà đó nữa à? Có phải anh ta uy hiếp em không?"

Giang An Lan cười. "Ngại quá, lần sau anh sẽ đền cho em bộ mới."

Diêu Viễn chẳng biết phải nói gì, đi đến góc bếp lấy chổi và hót rác thu dọn sạch sẽ những mảnh vỡ. Giang An Lan rửa tay xong liền ra ngoài phòng khách, thấy Diêu Hân Nhiên vẫn

đứng đó, anh nhỏ giọng nói: "Chuyện của tôi và Tiểu Viễn, cô không nên xen vào thì hơn."

Bỗng có một tiếng "choang" từ trong bếp vọng ra, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai chị

em. Diêu Viễn vội vàng quay lại nhìn, dưới sàn nhà là chiếc bát vỡ tan, Giang An Lan đang

cúi xuống nhặt, cô lập tức chạy vào kéo anh đứng dậy. "Để em lấy chỗi quét."

Lúc trước, thái độ của anh còn khách sáo, đó là bởi chưa xúc phạm đến anh mà thôi.

"Nó là em gái tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh có biết nó phải trải qua bao

Diêu Hân Nhiên vốn là người tùy tiện, biết phân biệt tốt xấu, cũng chưa bao giờ e sợ cường quyền, lúc này lại không biết phải trả lời câu nói nhẹ nhàng của Giang An Lan thế nào.

nhiều vất vả mới đến được ngày hôm nay không?"

"Tôi không biết nhưng tôi có thể đảm bảo sau này cô ấy sẽ có cuộc sống tốt hơn."

Diêu Hân Nhiên biết, câu nói này không phải nói cho cô nghe, thậm chí, anh cũng sẽ không nói cho Diêu Viễn nghe.

Nhìn cảnh tượng này, Diêu Viễn thực sự chẳng biết phải làm thế nào. "Hai người cứ xem ti vi đi nhé? Em đi giặt đồ cái đã."

Lúc Diêu Viễn ra ngoài thì thấy Diêu Hân Nhiên đang ngồi trên sô pha xem ti vi.

Giang An Lan quay lại nhìn cô, cười hỏi: "Dọn xong rồi à?"

Diêu Hân Nhiên lập tức nhảy dựng lên. "Thôi được rồi, chị về đây, có thời gian rảnh thì gọi chị."

gọi chị."

"Chị."

Diêu Hân Nhiên nhìn Giang An Lan. "Nhớ kĩ lời anh nói đấy", sau đó vẫy tay chào Diêu Viễn. "Đi đây."

Diêu Hân Nhiên đến rồi đi như một cơn gió.

Căn phòng chợt chìm trong yên tĩnh, hồi lâu sau Giang An Lan mới lên tiếng: "Tiếp theo chúng ta làm gì đây?"

Buổi trưa, Giang An Trình mang cho em họ mấy bộ quần áo. Lúc Giang An Lan xuống

nhận đồ, Giang An Trình hỏi: "Xem còn thiếu gì nữa không?"

"Đủ rồi, cảm ơn."

Giang An Trình nhếch mép cười. "Anh em với nhau, chú khách sáo làm gì!"

Giang An Lan gật đầu. "Em lên đây, có gì thì gọi điện cho em."

"Được rồi, anh cũng phải đi bây giờ đây."

Giang An Trình vừa lên xe thì nhận được điện thoại của mẹ, hỏi có phải Tiểu Ngũ đang ở chỗ anh không. Giang An Trình nhìn gương chiếu hậu, chỉnh lại mái tóc của mình. "Mẹ, chuyện nhà chú hai, mẹ đừng xen vào."

"Nó mua nhà ở Giang Ninh rồi hả?"

"Chuyện này mẹ cũng biết à?" Giang An Trình khởi động xe. "Thật ra con cũng chẳng định giấu giếm chuyện này với mọi người. Mẹ, An Lan muốn kết hôn thì đối tượng là ai đâu có quan trọng gì?"

Mẹ Giang An Trình thở dài. "Thì cũng phải xem có môn đăng hộ đối không chứ?"

Giang An Trình cười, nói: "An Lan không cần quyền hành, cũng không thiếu tiền, công ty của chú ấy thừa sức nuôi được cả nhà, chẳng phải đến Triệu Tử Kiệt còn mua được hai căn nhà, vài cái xe đấy thôi?"

Người ở đầu máy bên kia cũng cười, mắng: "Cái công ty đó làm sao có thể so với sản

nghiệp của chú hai mày được?"

Giang An Trình nói chuyện với mẹ xong, tắt điện thoại rồi bắt đầu mở loa, ngón tay gõ lên

vô lăng theo điệu nhạc, lái xe đi thắng.

Trong đám con cháu nhà họ Giang, chỉ có mình anh ta thích quyền lực. "Mình vẫn thích

nhất cảm giác được nằm quyền hành trong tay."

Lúc Giang An Trình còn ở cái tuổi lông bông thì phá như giặc, nhưng đầu óc lại rất lanh lợi, đám công tử nhà giàu như Triệu Tử Kiệt đứng trước mặt anh ta là như chuột thấy mèo.

Còn bây giờ, anh ta lại có cái vẻ ngoài hoàn hảo nhưng... giả dối. Nhìn bề ngoài thì anh ta rất phong độ, chín chắn, đáng tin cậy, nhưng thực ra anh ta chẳng để ai vào mắt. Dù thế nào cũng là công tử thế gia, cốt cách thanh cao trong người anh ta khó mà xóa đi được.

Lúc này, con người thanh cao nhất nhà họ Giang, Giang An Lan đang xách túi đi lên lầu thì

va phải một cô gái chạy từ trên xuống. Cô gái kia sau khi nhìn rõ anh thì đỏ mặt, nói: "Xin lỗi anh."

Hôm nay, tâm trang của anh rất tốt nên khi nghe lời xin lỗi của cô gái thì mim cười, đáp:

"Không sao." Nhưng vừa nhấc chân đi tiếp thì cô ta lại hỏi: "Tôi sống ở tầng hai, anh mới chuyển đến đây à?"

Giang An Lan không muốn lãng phí thời gian nhưng vẫn đáp: "Bạn gái tôi sống ở đây."

Một câu, chết đứng.

hút người khác, em nhìn nhận vấn đề này thế nào?"

Lúc đó Diêu Viễn đang bận viết một bài tiểu luận nên khoát tay. "Anh viết phần mở đầu

Sau này, Giang An Lan có hỏi Diệu Viễn: "Ngoại hình của anh xuất sắc thế này, rất dễ thu

gửi vào hòm thư của em đi, lát nữa em xem xong sẽ trả lời."

Giang An Lan nheo mắt, nửa ngày sau mới nói: "Phu nhân, chúng ta vẫn nên đi ngủ sớm thì hơn. Đương nhiên, không cần biết em có đồng ý hay không, anh cũng sẽ bỏ cái "bài tập về nhà" kia ở đấy thôi." Phần tính khí tệ hại hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, tiểu luận, báo cáo gì chứ, cút sang bên đi!

dâng hiến bản thân được đây?

Đương nhiên, hai người mới quay về bên nhau, anh không dám thúc giục điều gì quá đáng.

Còn hiện tại, Giang An Lan đang bước từng bước lên lầu, thầm nghĩ: Lúc nào mới có thể

Bởi vậy, ngày đầu tiên sau cơn phong ba bão táp, hai người tựa vào nhau xem ti vi cả nửa ngày, cũng chẳng ai nói chuyện gì nhưng bầu không khí rất thoải mái, tự tại. Họ đi được đến bước đường này cũng chẳng dễ dàng gì. Với Diêu Viễn, những trở ngại trong lòng không thể nói hết là hết, nhưng cuối cùng vẫn làm theo lời trái tim mách bảo. Còn Giang An Lan, nhiều chuyện anh làm khiến người ta cho rằng đó là đại nghịch bất đạo, nhưng anh lại nghĩ chỉ cần không thẹn với lương tâm thì có gì đáng nói đâu.

Trưa hôm sau, hai người ra ngoài ăn vì tủ lạnh chẳng còn gì để nấu. Diêu Viễn hỏi: "Ăn

xong chúng ta đi siêu thị nhé?"

"Được." Giọng điệu "ý vợ là ý trời".

Duọc. Giọng tiệt y vọ là y trời

Giang An Lan đi trước, anh mặc áo phông trắng và quần kẻ ca rô màu nâu, tóc vẫn còn hơi ẩm. Diêu Viễn đưa tay lên vò tóc anh nhưng lại bị anh túm lấy. "Nếu điểm tuyệt đối là mười thì em cho anh mấy điểm?"

Diêu Viễn không hiểu. "Gì cơ?"

"Tất cả các mặt của con người anh ấy."

Diêu Viễn bật cười. "Đạo đức, trí tuệ, thể lực, ngoại hình, lao động ấy hả? Tính riêng từng điểm hay gộp hết vào luôn?" Làm giáo viên quả nhiên rất chuyên nghiệp.

"Gộp hết lại đi."

"Sáu điểm."

Giang An Lan liền kéo Diêu Viễn vào sát bên mình. "Vừa đủ điểm qua thôi à?"

"Chẳng phải tính khí anh rất tệ còn gì?"

"Tệ chỗ nào?"

"Chính anh đã tự nhân là tính khí của mình không tốt đấy thôi."

Một đôi trai tài gái sắc vừa đi vừa trêu ghẹo lẫn nhau khiến những người đi qua khu nhà đều phải quay lại nhìn. Diêu Viễn mặc váy liền màu lam nhạt, bị Giang An Lan kéo đi khiến tà váy phất phơ, trông như sóng nước nhẹ nhàng dao động.

"An Lan, anh buông tay ra đi, có người nhìn kìa."

"Thì cứ để họ nhìn." Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt người đàn ông hiện rõ nét cười.

hôm nay cửa hàng rảnh rỗi, muốn hẹn cô ra ngoài ăn cơm trưa.

Diêu Viễn nghiêng đầu nhìn Giang An Lan đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nói: "Tớ có hẹn

Trên đường đến quán ăn, Diêu Viễn nhận được một cuộc điện thoại của Hoa Khai, kêu

ăn cơm với người khác rồi."

"Ai thế? Bạn của Tiểu Quân hẳn toàn người giỏi giang cả, hay đi cùng nhau đi? Chị đây

Diêu Viễn nhấc điện thoại ra xa một chút, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: "Hoa Khai bảo muốn ăn cơm cùng chúng ta."

Giang An Lan quay đầu, nói: "Em nói anh cũng ở đây."

mời hết luôn."

Diêu Viễn cũng chẳng nghĩ ngợi gì, lại nói với người ở đầu máy bên kia: "Quân Lâm Thiên Hạ cũng đi nữa..." Cô còn chưa nói hết, Hoa Khai đã "ui chao" một tiếng. "Quân Lâm Thiên Hạ á? Thế thì thôi, ngày khác chúng ta hẹn nhau vậy. Ha ha ha, hai người ăn vui vẻ, chơi vui vẻ, tớ không làm phiền nữa đâu, bye bye Tiểu Quân!" Nói một lèo xong thì dập máy

Diêu Viễn ngắn ra nhìn điện thoại, sau đó quay lại hỏi Giang An Lan: "Hình như bọn họ rất ngạc nhiên về chuyện chúng ta quay lại bên nhau thì phải"

"Còn nữa, tại sao cứ nghe đến tên anh, mọi người đều có vẻ sợ hãi vậy?"

Giang An Lan thản nhiên nói: "Có gì mà ngạc nhiên."

luôn.

không huỷ một cuộc hôn nhân", hẹn hò cũng không được phá." Có lúc, suy nghĩ của đại thần cứ y như trẻ con vậy đấy.

"Hờ." Giang An Lan rất nể mặt cô cười một tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng bất mãn. "Làm người thì phải biết điều một chút, người xưa đã nói rồi, "thà phá mười căn miếu cũng

Cũng có những lúc, ghét của nào trời trao của nấy. Chẳng phải sao, hai người vừa đến nhà hàng mà Diêu Viễn và chị họ hay đến ăn thì đã gặp người quen, lại còn là một đám người.

Khoảng mười người bạn hồi đại học của Giang An Lan cũng tổ chức họp mặt tại nhà hàng đó, rất náo nhiệt. Một anh chàng ngồi đối diện cửa ra vào nhìn thấy Giang An Lan đi vào, vội đứng dậy, gọi: "Hi, Giang An Lan! Người anh em!"

Có thể nói gia tộc họ Giang có phương pháp giáo dục con cháu thực tế nhất trên đời, đi

năm học đại học, sứa khoẻ của anh khá hơn một chút, quan hệ với bạn bè trong lớp cũng không tồi nên anh cảm thấy rất hài lòng về quãng thời gian ấy.

"Tôi nói này Giang thiếu gia, hôm nay gặp được nhau ở đây đúng là rất trùng hợp. Phải đến sáu, bảy năm nay chúng ta không gặp nhau rồi ấy nhỉ? Người đẹp này là ai thế? Bạn gái

Giang An Lan gật đầu với anh chàng khéo ăn khéo nói này, sau đó đi ngang qua chỗ nhân viên phục vụ, nói: "Cho tôi một phòng riêng." Bình thường gặp bạn học cũ, nói chuyện dăm ba câu cũng không sao, nhưng hôm nay anh quả thật không muốn nói chuyện, chỉ muốn ở trong

học cũng phải ở ký túc xá như những sinh viên bình thường, phải làm gì thì làm nấy, lại không được phép đi du học. Chỉ có Giang An Kiệt là ngoại lệ, ấy là bởi trong mắt ông cụ Giang,

Giang An Lan là đứa cháu được coi trọng nhất, bởi sức khoẻ trời sinh yếu ớt, lúc học đại học cũng chọn trường ở gần bệnh viện anh điều trị. Gia đình muốn mua cho anh một căn hộ ở gần trường, còn thuê người dọn dẹp, vệ sinh, lo cơm nước, giặt giũ nhưng anh lại nói không cần thiết. Thật ra anh cảm thấy bị đối xử như một người yếu ớt, vô dụng rất phiền. Những

con thứ do bà hai sinh ra không quan trọng.

câu à?"

thể giới của hai người

Một bạn học nữ lên tiếng: "Giang An Lan, hôm nay là ngày họp mặt của những người sống ở thành phố Giang Ninh trong lớp mình, không ngờ cậu cũng ở đây, hay là cậu cùng ăn với

Giang An Lan lạnh nhạt nói: "Thôi, mọi người cứ ăn đi." Đến khi Giang An Lan và Diêu Viễn theo chân nhân viên phục vụ vào trong, đám người ở ngoài bắt đầu bàn luân. "Từ lúc tốt nghiệp đến giờ, tớ chưa nhìn thấy cậu ta lần nào cả." "Tớ cũng thế. Tốt nghiệp xong, không phải cậu ta vào Đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa gì đó học tiến sĩ à?" "Không phải đâu, nghe nói là đi chữa bệnh." "Không phải cậu ta mở công ty riệng ở Bắc Kinh sao?"

chúng tôi đi?"

phải bái phục cậu ta đấy thôi."

"Giang An Lan đối nhân xử thế cũng rất tốt, chẳng qua là không thích để ý tới người khác thôi. Nhìn bề ngoài, cậu ta lạnh lùng thế nhưng hồi còn học đại học, có không ít người thích cậu ta. Đã thấy bạn gái của cậu ta rồi đấy, đại mỹ nhân chứ gì nữa?"

"Cậu ta là người có năng lực thực sự, ngay cả Ôn Trừng lúc nào cũng coi mình là nhất còn

Cô nàng lúc nãy mời Giang An Lan cùng ăn cơm lườm một cái. "Trên đời này thiếu gì mỹ nữ? Trên ti vi, sao nữ nào không phải đại mỹ nhận? Thật đúng là ếch ngồi đáy giếng! Đừng bàn chuyện của người khác nữa, ăn thôi."

Trong phòng, Giang An Lan cũng đã gọi đồ ăn xong, giờ vừa uống trà vừa đợi. Diêu Viễn đột nhiên nói: "Em thấy trong đám người vừa rồi có hai cô nàng để ý anh đấy."

"Khu!" Giang đại thiếu gia sặc trà. "Cái gì cơ?"

"Trực giác của phụ nữ rất chuẩn đấy."

lắm, ví dụ như ngoại hình phải bằng em, tính cách cũng phải giống em, nhiều hơn một chút là anh thấy thừa, ít hơn một chút là anh chê thiếu."

Giang An Lan bình tĩnh nói: "Em nghĩ nhiều quá rồi. Hơn nữa yêu cầu của anh cũng cao

Diêu Viễn được khen thì ngại ngùng, vo tờ giấy ăn ném vào người anh. Anh cười, bắt lấy. "Anh nói thật đấy, phu nhân không tin thì thôi."

Cách xưng hô lâu rồi không nghe thấy là Diêu Viễn đỏ mặt. "Anh đúng là "người no chẳng hiểu người khác đói"."

"Em có nói em đâu." Diêu Viễn phản bác.

"Phu nhân là người no à?"

sóng.

khát sao? Thật chẳng biết thế nào là đủ."

Người này lúc trước tao nhã, lễ độ lắm cơ mà, sao giờ lại giở hết thủ đoạn ra thế này?

Giang An Lan lạnh lùng, cao ngạo lại khiêu khích cô: "Em đã có anh rồi mà vẫn còn đói

- Vừa về lại bên nhau, chẳng phải anh nên đối xử với cô tốt hơn một chút sao? Sao anh toàn làm ngược vậy?
- Cùng lúc đó, Hoa Khai nhanh mồm nhanh miệng nói một câu: "Hình như Tiểu Quân nhà chúng ta với Quân Lâm Thiên Hạ lại về bên nhau rồi", đám người trong game liền... dậy
 - A Di: "Thật hay đùa thế?"
 - Hoa Khai: "Ho còn đi ăn cùng nhau nữa, câu bảo thất hay đùa?"
- A Di: "Ò, khi bang chủ nhà chúng ta huỷ bỏ liên minh với bang Thiên Hạ, chẳng phải Quân Lâm Thiên Hạ đã nói: "Tuỳ cô, nhưng đừng có đụng đến acc của cô ấy" sao? Câu đó có

Asia: "Đột nhiên tôi cảm thấy, có khi Tiểu Quân và Quân Lâm Thiên Hạ chưa từng bất hoà đâu, cả trong trò chơi lẫn ngoài đời. Thật ra là do bang chủ nhà chúng ta thấy Ôn Như Ngọc của bang Thiên Hạ chướng mắt quá nên mới làm thế, chẳng phải từ lần đầu tiên gặp mặt, hai

phải để cảnh cáo lão đại nhà chúng ta không được huỷ bỏ hôn ước của anh ta và Quân tỷ

Hoa Khai: "Sặc, Tiểu A chỉ ra chân tướng rồi! Có điều, dù thế nào, Tiểu Quân không có chuyện gì là được."

Asia: "Người có chuyện là bang chủ ấy chứ, tôi còn muốn nương nhờ danh tiếng của bang

Thuỷ Thượng Tiên: "Tôi muốn mắng người!"

người họ đã có kiểu "yêu nhau lắm, cắn nhau đau" rồi sao?"

không?"

Asia: "Ha ha ha, bang chủ đại nhân lên rồi."

Thuỷ Thượng Tiên: "Tôi không thèm nói với mấy người nữa, thôi, đi đánh phụ bản với tôi nào."

A Di: "Em muốn biết, em với Quân tỷ còn cơ hội không vậy, khóc."

Thiên Hạ thêm ít lâu, thế mà bang chủ lại cắt đứt tình hữu nghị mất rồi."

Doraemon: "Hay là A Di này, em hy sinh một chút, chúng ta ở bên nhau đi? Hi hi!"

Asia: "Công thần kinh với thu dở hơi hả?"

Hoa Khai: "Ui chao, tự nhiên thấy đáng yêu ghê vậy đó, cái kiểu "khẩu vị nặng" này chưa từng thấy luôn nha. Thế là bang chúng ta cũng có một cặp đôi nam nam cho chị em hủ nữ tiêu khiển giải sầu rồi hả?"

Diêu Hân Nhiên nhìn màn hình, lấy bẩy gõ chữ: "Đúng là một đám nhóc không hiểu nỗi khổ của nhân gian."

Trong lúc đợi mọi người tập trung đầy đủ thì Ôn Như Ngọc gửi tin nhắn tới, vẫn vẻ mặt tươi cười đi trước mào đầu: "Nghe nói lão đại nhà chúng tôi và em gái cô đã "bình thường hoá quan hệ" rồi?"

"Anh được lắm, cài mật thám trong bang chúng tôi."

"Ha ha, như nhau thôi mà."

"Tôi không thèm để ý đến anh nữa."

còn vui vẻ ra giá bán bức ảnh của em gái cô, sao giờ cứ như ăn phải thuốc nổ thế? Cô bạn à, bình tĩnh, hoà nhã mới sống tới trăm tuổi được chứ!"

"Đó là lúc trước, bây giờ tôi đây nhìn anh không thuận mắt, biến đi cho khuất mắt tôi."

"Tôi nói này, lúc bàn chuyện hợp tác trước đây, chẳng phải cô dễ nói chuyện lắm sao? Cô

"Chẳng phải vì vụ vô tình lần trước thôi mà, đằng nào tôi cũng nhìn rồi, cô đâu thể bắt tôi tự móc mắt mình ra được, đúng không?"

"Anh tự móc mắt đi."

Giang An Lan và Diêu Viễn ăn xong thì đi siêu thị, cuối cùng là về nhà Diêu Viễn. Vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Giang An Lan xách hai túi đồ đi vào, ngó qua chiếc điện thoại của mình đang đặt trên bàn ăn, nhưng cũng chỉ nhìn một cái rồi đi vào phòng bếp. Diêu Viễn đi theo sau anh, hỏi: "Anh không nghe điện thoại à?"

"Không gấp."

Diêu Viễn không nói gì nữa, có điều di động của anh ngừng đổ chuông thì lại đến lượt di động của cô, là một số máy lạ, cô vừa bắt máy thì đối phương đã lên tiếng: "Hello chị dâu, em là Tử Kiệt."

Trí nhớ của cô rất tốt nên vẫn nhớ được Triệu Tử Kiệt đã từng gọi cho cô một cú điện thoại, có điều cách xưng hô của anh ta khiến cô trầm mặc mất hai giây. "Chào anh, anh tìm anh họ anh à?"

"Đúng thế, em gọi điện nhưng anh ấy không nghe máy nên mới gọi cho chị." Triệu Tử Kiệt ra vẻ nghiêm túc, nói. "Hai người đều đang ở Giang Ninh đúng không? Em vừa từ LA(*) về, đang ở nhà, địa chỉ nhà chị dâu ở đâu thế? Em mang biếu chị chút quà, mang qua cho chị luôn, vừa hay em cũng có việc cần tìm anh họ bàn bạc, business..."

(*) LA: thành phố Los Angeles của Mỹ.

"Em ho anh."

Lúc này, Giang An Lan từ phòng bếp đi ra, hỏi: "Ai thế?"

Giang thiếu gia nheo mắt. "Không ngại anh nghe chứ?"

Diêu Viễn cười, đưa điện thoại cho anh, chỉ nghe thấy anh hỏi: "Triệu Tử Kiệt, cậu rảnh lắm hả?"

"An Lan, em qua gặp hai người nhé, em đang ở nhà bố mẹ."

Mặt Giang An Lan không chút biểu cảm. "Cậu đang ở nhà thì bầu bạn thêm với bố mình đi."

"Em mua nước hoa cho chị dâu, Dior đó, vừa ra năm nay, số lượng có hạn."

"Cô ấy không dùng nước hoa. Cảm ơn ý tốt của câu."

Triệu Tử Kiệt bị câu cảm ơn của Giang An Lan làm cho choáng đến độ mắt trọn tròn, miệng há hốc, câu này cũng có nghĩa là: "Đừng có nhiều chuyện nữa, biến ra chỗ khác!" Chắc hẳn còn nể mặt chị dâu đang đứng gần đó nên mới nói bằng giọng đầy ẩn ý như thế, nếu không thì đã chửi như tát nữa vào mặt anh ta rồi, tội danh là vượt quyền quá phận. Mặc dù Triệu Tử Kiệt nói tiếng Trung chẳng tốt lắm nhưng đầu óc cũng nhanh nhạy. "Ô, biết rồi, vậy em tặng nước hoa cho người khác."

"Đơi đã, An Lan, để em báo cáo tình hình công tác ở bên kia đã."

du, I ili Luli, de cili odo edo tilli lilili colig de o celi kiu du.

"Để sau."

"Dập máy đây."

Triệu Tử Kiệt biết không còn hy vọng gì nữa. "Ok, vậy anh chào chị dâu giúp em." Vừa

Bà Tần Nguyệt - mẹ của Triệu Tử Kiệt đi ra ngoài tưới cây, nghe thấy con trai đứng lầm bằm gì đó ngoài hành lang, liền hỏi: "Con đang lảm nhảm gì ngoài đó thế?"

"Mẹ, con thấy An Lan kết hôn xong chắc chắn còn lạnh lùng, vô tình hơn cả bây giờ, mẹ có tin không?"

nói xong, Giang An Lan đã dập máy. Triệu Tử Kiệt lầm bẩm: "Sao lại có thể như thế được

chứ?"

"Nói lung tung gì thế?"

mẹ luôn rồi đấy."

Tần Nguyệt nghe xong thì nhíu mày, thở dài, người chị gái duy nhất của bà qua đời sớm,

An Lan lúc đó vẫn còn nhỏ. Tần Nguyệt nghĩ vậy thì không khỏi rưng rưng. Triệu Tử Kiệt

"Mẹ đã nghe nói về bạn gái anh ấy chưa? Vì cô ấy mà anh An Lan đổi họ Giang thành họ

thấy mẹ mình lại bắt đầu đa sầu đa cảm, vội vàng an ủi: "Mẹ, trái tim mẹ cũng mong manh quá đấy."

Tần Nguyệt đánh vào đầu con trai một cái "Bác gái con là người thôn thiết với mọ nhất

Tần Nguyệt đánh vào đầu con trai một cái. "Bác gái con là người thân thiết với mẹ nhất. Năm ông con qua đời trên chiến trường, bà ngoại đau khổ quá nên cũng qua đời. Khi đó bác gái con mới mười lăm tuổi, còn mẹ mười hai, hai chị em đột nhiên trở thành trẻ mồ côi. Bọn phận."

Triệu Tử Kiệt ôm vai mẹ. "Lần nào mẹ nhắc đến bác cả cũng khóc, được rồi được rồi, nói thật thì con đã nghe câu chuyện này từ nhỏ đến lớn, đến mức thuộc luôn rồi."

Tần Nguyệt nhìn con trai, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xong lại thở dài: "An Lan đối sang họ Tần, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của bác gái con rồi. Con đã gặp bạn gái An

"Con đã gặp rồi, rất xinh đẹp, vóc dáng cũng rất được, nghe đồng nghiệp trong công ty thì tính cách cũng rất tốt. Mẹ biết anh họ kén chọn thế nào rồi đấy, đồ ăn đồ mặc còn phải thuộc

Lan chua?"

hàng tốt nhất, nói gì đến người?"

mẹ cứ ở nhờ hết nhà người thân này đến nhà người thân khác, không biết phải chịu bao nhiêu sự khinh miệt, ghẻ lạnh. Hồi đó, nếu có gì tốt, có gì ngon, bác gái con đều dành cho mẹ hết. Sau đó, tổ quốc biểu dương những liệt sĩ có công với cách mạng, ông con được xếp vào hạng cao nhất, rất nhiều người đến tặng quà, hỏi thăm bọn mẹ. Bác gái con đã nói: "Phục vụ tổ quốc là tâm nguyện cả đời của cha con, nhưng ông lại quên mất rằng nếu người thân của ông không có ông thì sẽ ra sao." Bác gái con tuy nhỏ bé, gầy gò nhưng lại rất kiên cường, tự lập, đó là lần đầu tiên bà ấy khóc trước mặt nhiều người như thế. Rồi bác gái con đỗ đại học, gặp được cha của An Lan. Lúc bà kết hôn còn nói với mẹ, bà là con cả, mà nhà họ Tần nhất định phải có người nối dõi, sau khi sinh An Lan, bà còn muốn đứa thứ hai sẽ mang họ Tần, không ngờ..." Tần Nguyệt vừa kể vừa đưa tay áo lên chấm nước mắt. "Ôi chao, tất cả đều là số

"Vậy cô bé đó cũng là người Giang Ninh à?"

cơm đi! Anh ấy cũng đang ở Giang Ninh đấy, bảo anh ấy đưa cả chị dâu đến."

Thế là chẳng bao lâu sau, Giang An Lan nhận được điện thoại của Tần Nguyệt. Nói

"Đúng thế." Điện thoại của Triệu Tử Kiệt rung lên. "Mẹ, buổi tối mẹ gọi An Lan qua ăn

chuyện xong, anh nhìn Diêu Viễn đang khoanh chân ngồi trên chiếc ghế mây cạnh bàn trà để pha trà. Anh đi tới, ngồi lên tay vịn của sô pha phía sau cô, cúi đầu nhìn cô rồi nói: "Dì bảo tối nay mình tới nhà dì ăn cơm, em đi không?"

"Ù, em gái me anh."

"Dì anh?"

ở nhà cũng chẳng làm gì."

Giang An Lan cười. "Ù. Trà này ngon thật đấy!"

Diêu Viễn mim cười. "Đồng nghiệp của em tặng đấy, cô ấy nói không đắt lắm nên chắc không thể so sánh với mấy loại trà cao cấp mà anh hay uống được."

"Ùm." Diêu Viễn rót trà vào hai chiếc chén tử sa, đưa cho anh một chén. "Đi thôi, dù sao

"Chủ yếu là xem ai pha thôi."

"Khụ..."

Anh chàng này đúng là ngày càng dẻo mỏ.

17 Đại thần mặt dày

Buổi tối trước khi tới nhà dì của Giang An Lan, Diêu Viễn bối rối không biết nên mặc gì. Giang An Lan ngồi trên giường, mở máy tính ra xem gì đó, người này thực sự không coi mình là người ngoài nữa, sau đó còn không thèm ngắng đầu, nói: "Thật ra em mặc gì cũng đẹp cả."

Diêu Viễn cười. "Cảm ơn anh đã coi trọng em." Cô cầm một chiếc áo sơ mi kẻ caro ngắn tay và quần bò định vào phòng tắm thay thì Giang An Lan ngắng lên, nói: "Em thay ở đây luôn đi, anh không nhìn đâu."

"Em không tin anh."

Giang An Lan nhìn màn hình máy tính, bật cười nhưng không nói gì.

Diêu Viễn thay đồ xong đi ra, Giang An Lan gập máy tính lại, nhìn cô, nói: "Vi phu cảm thấy thật vinh hạnh."

Diêu Viễn không nhịn được mới trêu anh: "Thật ra, so sắc đẹp, anh còn cao hơn một bậc..."

Giang An Lan vẫy tay gọi cô. "Em lại đây."

Giang i m Lan vay aay got co. Emitai aay.

"Anh đâu có đinh ăn em."

"Làm gì?"

thôi."

Rốt cuộc da mặt vẫn không đủ dày, Diêu Viễn ngại ngùng nói: "Có người ở bên cạnh anh đừng có ăn nói bừa bãi như thế đấy." Tâm lý cô không vững vàng như anh đâu.

"Chuyện này phu nhân yên tâm." Núi không tìm tôi, vậy tôi đi tìm núi. Giang An Lan xuống giường, đi đến trước mặt cô. "Phí biểu diễn của anh rất cao, chỉ mình em mua được

Giang An Lan bình thường không thân thiết với ai, chẳng nể mặt ai, nhưng xét theo một khía cạnh khác thì anh lại là người rất si tình, dâng tất cả tình cảm của mình cho một người

duy nhất, trọn vẹn.

Buổi tối, tại nhà Triệu Tử Kiệt, Diêu Viễn nhìn thấy giáo viên tiếng Anh của cô hồi cấp

ba, đúng vậy, chính là mẹ của Triệu Tử Kiệt, cô giáo Tần Nguyệt.

Người sống trên đời đúng là chuyện gì cũng có thể gặp được. Diêu Viễn xúc động mãi

không thôi.

Tần Nguyệt cũng vô cùng bất ngờ, đứng ở hành lang nhìn Diệu Viễn. "Cháu là Diệu Viễn

phải không?"

"Dạ, chào cô Tần!" Tần Nguyệt vẫn chưa đến năm mươi tuổi, da dẻ mượt mà, ăn mặc lại

phóng khoáng, hồi còn học cấp ba, Diêu Viễn đã cảm thấy cô Tần Nguyệt rất có khí khái của bậc "mẫu nghi thiên hạ".

Tần Nguyệt tươi cười đưa đép đi trong nhà cho họ thay. "Thật là có duyên. An Lan, Tiểu

Viễn là học trò mà cô thích nhất đấy, không ngờ chấu còn theo đuổi được con bé nữa."

Giang An Lan aững rất hất ngời nhưng quối gùng chỉ nói: "Vậu cầu của cháu coa chọn đi

Giang An Lan cũng rất bất ngờ nhưng cuối cùng chỉ nói: "Yêu cầu của cháu cao, chọn đi chọn lại cũng chỉ có mình cô ấy lọt được vào mắt xanh của cháu."

Tần Nguyệt cười lớn. Triệu Tử Kiệt đứng bên cạnh mẹ lại càng hiếu kì, chăm chú nhìn Diêu Viễn. Lần đầu tiên nhìn thấy người yêu của anh họ ở khoảng cách gần như thế, anh giơ tay ra "hi" một tiếng, sau đó giơ ngón cái với anh họ mình.

Giang An Lan liếc em họ một cái. Triệu Tử Kiệt cười cười, bỏ tay xuống. Tất cả cùng đi vào phòng khách. Trên bàn có trà, hạt dưa, Tần Nguyệt hô hào: "Đều là người một nhà cả, cứ tự nhiên đi, Diêu Viễn, đừng khách sáo."

"Dạ, vâng ạ."

Giang An Lan nhìn cô, đôi mắt ngập tràn ý cười. Tần Nguyệt lại bật cười thành tiếng. "Dì đã nói cháu là học trò mà dì thích nhất rồi đúng không? Tiểu Viễn, sau này cháu cứ theo An Lan gọi dì bằng dì là được rồi."

Tiến triển thế này hình như nhanh quá thì phải? Diêu Viễn bất đắc dĩ đáp: "Dạ vâng."

Tần Nguyệt nghe nói Diêu Viễn bây giờ đang làm giảng viên ở trường đại học thì luôn miệng khen ngợi, còn nhắc lại chuyện trước đây: "Ngày còn đi học, Diêu Viễn thông minh lại chăm chỉ. Trong ấn tượng của dì, chữ viết của cháu rất đẹp."

"Cháu cảm ơn ạ." Diêu Viễn vẫn chưa thể thốt được chữ "dì" ra khỏi miệng.

Triệu Tử Kiệt hỏi: "Mẹ, có phải lúc đó có nhiều người theo đuổi chị ấy lắm không?"

"Ò, chuyện này thì mẹ không biết."

Tần Nguyệt cười thành tiếng. "Hai cái thẳng này! "Cho lên đĩa" là tiếng địa phương của Bắc Kinh ngày trước, ý là phát hoả, lên cơn ấy."

Triệu Tử Kiệt rut cổ. Diệu Viễn không hiểu. "Cho lên đĩa là sao?"

Triệu Tử Kiệt còn định hỏi tiếp thì Giang An Lan đã đặt chén trà xuống, lạnh lùng nói:

"Cậu muốn tôi "cho lên đĩa" hả?"

hoá là vừa."

"Ò." Diêu Viễn toát mồ hôi, lại nghe thấy Giang An Lan hỏi: "Dì, ăn tối xong có đánh mạt chược không?"

"Úi chà, được đó, vừa đủ một bàn. Hôm nay chú cháu được mời đi Thượng Hải diễn thuyết rồi, bớt được một người đứng ngoài hoa chân múa tay." Có thể thấy Tần Nguyệt rất

thích trò mạt chược. "Mấy đứa đợi chút, dì đi nấu cơm đã, ăn xong đánh mấy ván cho tiêu

Tần Nguyệt vừa đi, Triệu Tử Kiệt đã hỏi anh họ: "An Lan, anh định ở đây mấy ngày?"

Ánh mắt Giang An Lan như có như không lướt qua Diệu Viễn, vẻ mặt diụ dàng: "Xem tình

Ánh mắt Giang An Lan như có như không lướt qua Diêu Viễn, vẻ mặt dịu dàng: "Xem tình hình thế nào đã."

Diêu Viễn cũng nhận ra nhưng cô lựa chọn trầm mặc, coi như không nghe ra ẩn ý trong lời

Trong suy nghĩ của Triệu Tử Kiệt, anh họ là người lúc nào cũng lạnh lùng, cao ngạo, thế mà bây giờ trưng ra bộ dạng nhu tình, dịu dàng đến thế này. Anh ấy thích cô gái này đến mức chẳng còn giống anh ấy chút nào nữa.

"Chưa nhìn đủ à?" Giang An Lan hỏi.

anh nói.

"Ò!"

Triệu Tử Kiệt vội vàng lấp liếm: "Đủ rồi, đủ rồi, em đi giúp mẹ đây."

chuyện rất bình thường sao? Nói ra thì, đây phải tính là nhiệm vụ phu thê."

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Diêu Viễn không nhịn được nữa, hỏi: "Đại thần, ngài đây cứ như đang dọn quái ấy." Lại còn là dọn nguyên một đoạn đường nữa.

"Có sao? Lúc nào?" Giang An Lan bình tĩnh hỏi lại.

"Lúc trước ra ngoài ăn cơm trưa, với cả vừa rồi nữa."

Rồi sao nữa? Diêu Viễn trừng mắt nhìn anh, cuối cùng anh cũng cười. "Chúng ta xa nhau lâu như thế, bây giờ anh phải tranh thủ từng giây từng phút để được ở bên em chẳng phải là

Lời này có ý trách cô không "dọn quái" sao?

"Em chơi mạt chược giỏi không?" Đại thần lại hỏi.

Ngoài cười gượng ra thì Diêu Viễn chẳng biết làm thế nào để biểu đạt sự bất đắc dĩ trong lòng nữa... Cảm động?

"Cũng tạm được." Lúc trước cô thường chơi cùng gia đình chị họ, trình độ của cô cũng không tồi.

"Thế thì được, lát nữa nhớ thể hiện cho tốt."

Diêu Viễn đang định đáp "ừ" thì đột nhiên nghĩ ra một chuyện, "nhớ thể hiện cho tốt" là nên chơi tốt hay nên nhường nhịn một chút đây? Sau đó cô hỏi, anh chỉ đáp: "Lúc trước anh đã thua rồi, phu nhân tranh thủ thắng lại cho anh đi."

Câu này chứa đựng nhiều thông tin quá. Chắc hẳn đại thần không quá giỏi trò mạt chược này, thua suốt nên nhớ mãi không quên, có điều với Giang An Lan, "không quá giỏi" hẳn cũng chẳng kém mấy đâu nhỉ?

Ăn xong, Diêu Viễn giúp Tần Nguyệt rửa bát, dọn dẹp phòng bếp rồi bốn người ngồi vào

hoặc phải nói là tay anh bốc bài cực đen.

Triệu Tử Kiệt nói phải cá cược gì đó sẽ vui hơn nên mọi người cá chút tiền. Giang An Lan thua nhiều nhất, sau đó là Triệu Tử Kiệt, còn Tần Nguyệt và Diêu Viễn thì toàn thắng.

bàn mạt chược. Lúc này Diêu Viễn mới biết Giang An Lan quả thật không giỏi mạt chược,

Tần Nguyệt có kỹ thuật tốt, Diêu Viễn lại có bàn tay vàng. Cuối cùng, Tần Nguyệt cảm thán một câu: "An Lan có Tiểu Viễn làm bạn gái, sau này không thắng được tiền của nó nữa rồi."

Giang An Lan thản nhiên nói: "Dì à, phong thuỷ đương nhiên phải thay đổi lần lượt chứ ạ!"

Trong lúc đánh mạt chược, Diêu Viễn nói chuyện với Tần Nguyệt và Triệu Tử Kiệt. Triệu Tử Kiệt rất nhanh mồm nhanh miệng, nói mấy câu lại thêm vài từ tiếng Anh, kể những chuyện mình gặp ở nước ngoài rất rõ ràng, mạch lạc. Diêu Viễn nói chuyện rất tự nhiên. Giang An Lan ngồi bên tay trái cô, rất hiếm khi xen vào, chỉ lúc nào họ nhắc đến thì anh mới đáp lại mấy câu. Triệu Tử Kiệt thấy hôm nay, tâm trạng của anh họ rất tốt, liền to gan hỏi một câu: "An Lan, hai người đinh lúc nào thì kết hôn?"

Câu này rất hợp ý của Giang An Lan, trên mặt anh lập tức nở nụ cười thân thiết: "Chỉ cần cô ấy gật đầu là tiến hành."

Diêu Viễn chỉ biết cúi đầu thở dài.

Bắc Kinh. Mấy ngày nay điện thoại kêu không ngừng khiến anh không thể không quay về Bắc Kinh xử lý công việc. Trước khi đi anh còn nói với Diêu Viễn: "Em nhớ anh thì gọi điện cho anh, điện thoại của anh không tắt máy đâu. Nếu không nhớ thì cũng phải gọi cho anh một ngày hai, ba cuộc điện thoại, bởi vì anh nhớ em."

Từ nhà Triệu Tử Kiệt về, Giang An Lan ở nhà Diêu Viễn thêm một lát rồi ra sân bay về

Diêu Viễn hỏi: "Tại sao không phải là anh gọi cho em?"

Giang đại thiếu gia cao ngạo trả lời: "Không tại sao cả, chỉ là anh muốn em gọi cho anh thế thôi."

Được rồi, đại thần hay ngượng à, anh thắng rồi.

Ngày đầu tiên sau khi Giang An Lan trở về Bắc Kinh, buổi trưa Diêu Viễn gọi cho anh. Anh hỏi: "Sao buổi sáng em không gọi?"

Diêu Viễn đáp: "Ngủ nướng." Nghỉ hè mà, điều tốt nhất chẳng phải là thích ngủ đến bao giờ thì ngủ sao?

"Thế em gửi ảnh cho anh đi."

"Đền bù buổi sáng anh bị tổn thương tâm lý."
"Đàn anh à, tâm hồn anh yếu đuối đến mức nào thế?" Diêu Viễn suýt phì cười.
Bữa trưa hôm đó, Diêu Viễn hẹn chị họ đi ăn lẩu. Trong lúc đợi đồ ăn, Diêu Viễn hỏi: "Chị, chị còn giận không?"
Diêu Hân Nhiên đáp: "Trước giờ chưa từng giận, sau này nếu anh ta đối xử không tốt với em, chị mới giận."
Diêu Viễn xúc động. "Em biết mà, từ nhỏ đến giờ, ngoài bà nội ra thì chỉ có chị thương em

"Tai sao?"

nhất."

"Đương nhiên." Diêu Hân Nhiên cười. "Tóm lại, em với anh ta ở bên nhau hạnh phúc là quan trọng nhất, những cái khác chỉ là thứ yếu mà thôi."

Diêu Viễn cười khẽ. "Ù, em biết rồi."

Trưa hôm sau, Giang An Lan hẹn Diêu Viễn lên trò chơi. Quả nhiên việc họ cùng lúc xuất

Ôn Như Ngọc lập tức gửi cho mỗi thành viên đang online của bang Thiên Hạ một trăm đồng vàng, bảo bon ho lên kênh Thế giới gửi lời chúc.

[Thế giới] Ôn Như Ngọc: "Chúc mừng bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ cùng phu nhân trở lại Thịnh thế, bổn bang vì vậy đại xá thiên hạ, những người lúc trước đắc tội với bang Thiên Hạ, hôm nay đi trên đường nhìn thấy có thể tha cho một mạng."

[Thế giới] Ngạo Thị Thương Khung: "La la la, tất cả thành viên của bang Thiên Hạ đang

đánh quái, cướp boss, phá đám, tập trung hết tại đại sảnh của bang để ăn mừng!"

Tin nhắn trên kênh Thế giới đến rào rào khiến người ta đọc không kịp, nhưng nam chính vẫn rất bình tĩnh nữ chính cũng chẳng có áp lực gì. Diệu Viễn thếy kênh bang chính của mình

vẫn rất bình tĩnh, nữ chính cũng chẳng có áp lực gì. Diêu Viễn thấy kênh bang chính của mình cũng đang rào rào náo động, nhìn thấy đám bạn luôn đứng sau lưng ủng hộ mình thì cũng thấy vui mừng và cảm kích. Cô nói: "Cảm ơn mọi người, đã khiến mọi người lo lắng rồi."

A Di: "*mặt khóc to* Em có thể hỏi lần cuối..."

hiện đã gây nên một làn sóng hỗn loạn.

Diêu Viễn: "Đã từng yêu."

Đám người trong bang Bách Hoa Đường cười như điên. "Tiểu Quân ra vẻ dễ thương cũng

Bên này, Giang An Lan đã đưa cô đến địa bàn của bang Thiên Hạ. Đến lúc Diêu Viễn nhìn một hàng người thẳng tắp cúi người hét lớn: "Chào chị dâu" thì mặt mày lập tức đen sì, cô vào xã hội đen rồi sao?

Trăm ngàn cảm xúc đan xen, Diêu Viễn gõ một hàng chữ: "Các đồng chí, vất vả rồi."

có mức đô thôi nhé!"

rồi không?"

ứng nổi, bởi vì bọn họ nói chuyện trên kênh Phụ cận nhiều đến nỗi khiến người ta muốn tắt luôn màn hình.

Sau đó, đối diện với đám "đồng chí đã vất vả" này, Diêu Viễn cảm thấy không thể thích

Ôn Như Ngọc: "Bang chủ đại nhân bây giờ có phải là như cá gặp nước, phiêu dạt như tiên

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu hoàng ân cuồn cuộn, cứu vớt bọn này khỏi lửa nóng, giúp bọn này trăm nhà yên vui!"

Lạc Thuỷ: "Khoảng thời gian trước, thi thoảng bang chủ cũng lên một lần, nhưng mà... oa

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Lạc Thuỷ, trước giờ bang chủ chưa từng ngại ra tay với acc nữ đâu

oa, tóm lại là cực kì bạo lực! Bây giờ bang chủ đáng yêu quá đi, tất cả chỉ vì yêu thôi đó."

Ngạo Thị Thương Khung: "Nhược Vi Quân Cổ chỉ có thể bảo vệ Quân Lâm Thiên Hạ. Lão Ôn, chép điều này lên bảng quy định gia nhập bang đi."
Ôn Như Ngọc: "Why?"

Ngạo Thị Thương Khung: "Bang chủ ngồi cạnh tôi bảo thế."

Cuc Cưng Ngoan: "Tôi vừa lên mà trái tim đã bi đè bep dí rồi! Chào bang chủ! Chào chi

Ngạo Thị Thương Khung: "Nhược Vi Quân Cố chỉ có thể nhớ Quân Lâm Thiên Hạ, cái

Lạc Thuỷ: "Có chị dâu ở đây, tôi còn lâu mới sợ, chị dâu, xin hãy bảo vệ tôi!"

dâu! Lâu rồi chị dâu mới lên, bọn tôi nhớ chị quá, chị dâu có nhớ bọn này không?"

đó."

này cũng phải ghi vào bang quy."

Cục Cưng Ngoan: "Lão đại mặt dày nhưng cũng đáng yêu ghê! Không được rồi! Chị dâu, có phải ngày nào chị cũng bị lão đại "chiếm giữ" thế này không?"

Cô không biết "mặt dày" chỉ là một góc của tảng băng Giang An Lan mà thôi, những ngày sau đó, cô còn bị trêu đùa đến mức thương tích đầy mình nữa kìa.

Uy cũng chẳng đợi cô trả lời, nói tiếp: "Tôi vừa xuống máy bay, khốn kiếp, chuyến bay muộn hai tiếng đồng hồ! Cô nói địa điểm đi, chúng ta gặp nhau một lát."

Diêu Viễn kinh ngạc. "Không cần đâu."

"Làm sao? Tôi không thể gặp cô uống trà được à? Cũng có định làm gì cô đâu."

"Yên tâm đi, tôi thấy cô là người tốt, nếu đã quyết định làm bạn với cô rồi thì dù tôi có

"Sao anh lại đến đây vậy?" Vì chút ân oán trong trò chơi mà đi tới đi lui như thế, anh

không thấy mình thái quá rồi sao? Lại còn "bạn bè" nữa chứ, có phải là dễ dãi quá không

Ngày thứ ba sau khi Giang An Lan rời khỏi Giang Ninh, Trang Tiếu Uy lại đến tìm Diêu Viễn. Anh ta gọi điện cho cô trước, nói thẳng vào vấn đề: "Nghe nói cô với Quân Lâm Thiên

Đây là chuyện cá nhân, Diêu Viễn quả thật không muốn nói với người ngoài. Trang Tiểu

Hạ quay lại với nhau rồi?"

Diêu Viễn vẫn từ chối: "Vậy cũng không cần."

vậy, mới gặp nhau có một lần chứ mấy?

ghét Quân Lâm Thiên Hạ cũng sẽ không ra tay với cô đâu."

Không ngờ đối phương lại rất "thân thiết" nói: "Tôi đến công tác mà. Ông già nhà tôi định đầu tư bất động sản, bây giờ tôi đang đi khảo sát các nơi, chẳng qua là chọn thành phố của cô trước thôi, đủ nghĩa khí rồi chứ?"

Khoé miệng Diêu Viễn giật giật. "Nếu anh đã đến công tác thì hẳn phải bận rộn lắm, chúng

"Sao cô lằng nhằng thế nhỉ? Còn dằng dai nữa thì tôi sẽ đến tận nhà tìm cô. Tôi sẽ đến

trường hỏi địa chỉ nhà cô, chắc chắn sẽ tìm được thôi."

Anh ra đã uy hiếp tới mức này rồi, Diêu Viễn không thể không ra ngoài gặp "người bạn"

Nhưng đúng là đen đủi, cô vừa lên taxi thì Giang An Lan nhắn tin tới: "Anh gọi vào máy bàn sao không có ai nghe máy?"

Diệu Viễn chỉ trả lời qua loa: "Chẳng phải anh bảo sẽ không gọi điện cho em sao?"

"Xin đừng đánh trống lảng!"

ta đừng gặp nhau thì hơn."

đặc biệt này.

Cuối cùng Diêu Viễn vẫn thừa nhận mình đang ra ngoài gặp Trang Tiểu Uy. Tin nhắn gửi

đi rồi, hồi lâu sau không thấy anh nhắn lại, Diêu Viễn có chút lo lắng vì dù sao anh và Trang Tiểu uy cũng là đối thủ, có điều cô nghĩ Giang An Lan cũng không đến nỗi so đo từng li từng tí, mà cô cũng đã giải thích rõ ràng rồi còn gì.

Đối phương nhắn lai: "Em đi rồi thì đừng về nữa."

Diêu Viễn cứng người, ngay sau đó lại nhận được tin nhắn: "Vừa nãy anh đùa thôi, em đi đi, cứ chơi vui vẻ nhé!"

Trong hai câu này, câu nào là đùa, câu nào là thật, quá rõ ràng rồi...

không gặp được Trang Tiểu Uy, bởi anh ta nhận được một cuộc điện thoại đột ngột. "Ông già tôi gọi tôi lăn về nhà! Thôi, lần sau tôi lại đến gặp cô vậy."

Cuối cùng Diêu Viễn vẫn đi, dù sao cô cũng đã đồng ý với người ta rồi. Có điều cô lại

Thế là màn kịch không đầu không cuối hạ màn, Diêu Viễn dở khóc dở cười bảo tài xế quay xe đi về. Tối hôm đó, lúc chat video với Giang An Lan, Diêu Viễn không kìm được hỏi: "Anh quen bố của Trang Tiểu Uy à?"

Giang An Lan đáp: "Không quen."

"Ò." Quả nhiên là do cô suy nghĩ nhiều quá, cũng phải thôi, chắc anh không quen biết rộng

thế đâu.

Diêu Viễn quả thật không nghĩ sau về chuyên này nhưng cô lại đánh giá quá thấp cách hành xử của Giang An Lan.

Lúc đó Giang An Lan nhìn điện thoại, trong lòng vô cùng bực bội, mà lúc anh bực thì người khác cũng đừng hòng sung sướng. Bởi thế, anh bảo Lý Cao đi điều tra số điện thoại của cha Trang Tiểu Uy, sau đó lại nói: "Cậu giả làm người yêu của hắn ta rồi gọi điện cho cha hắn đi."

Lý Cao đứng hình. "Cái gì cơ? Người yêu?"

Lý Cao gọi điện thoại vong trong lòng không thổ hình tĩnh được "Còng độc còng đọn cây

Giang An Lan nói bằng giong ôn hoà: "Để hắn ta cút về nhà sớm, cách này hiệu quả nhất."

Lý Cao gọi điện thoại xong, trong lòng không thể bình tĩnh được. "Càng độc càng đẹp, câu nói này quả không sai chút nào."

Đêm hôm khuya khoắt bỗng có người gõ cửa, Diêu Viễn mơ màng bò dậy, đi ra ngoài xem

là ai mà lại đến tìm cô vào giờ này. Đến lúc nhìn thấy người ngoài cửa qua mắt mèo, cô lập tức tỉnh hẳn, vội vàng mở cửa rồi hỏi: "Sao anh đến mà không báo trước cho em?" Nói xong, cô quay đầu nhìn đồng hồ, thấy kim giờ đang chỉ số một. "Lại còn đến vào giờ này nữa."

không?"

"Anh..." Diêu Viễn thật sự bái phục anh luôn, nhưng nghe giọng anh khàn hơn bình thường, lại hỏi: "Anh không sao chứ?"

Giang An Lan vào phòng rồi mới nhẹ nhàng đáp: "Anh xem xem liệu có bắt gian được

Giang An Lan ngồi lên sô pha, vươn một cánh tay ra. "Không sao, chỉ hơi mệt thôi. Lại đây, ngồi với anh một lúc."

Diêu Viễn lo lắng nói: "Thế anh mau vào tắm rửa qua rồi đi ngủ đi."

Giang An Lan mim cười nhìn cô, cô liền nghiệm túc nói: "Ngủ văn minh."

nín nhìn trời. Cô đang định bò dậy thì người phía sau đã ôm chặt lấy cô. "Đừng đi. Quấy nhiễu giấc ngủ của người khác thì dù là ai cũng không cần quan tâm."

Mới sáng sớm lại có người đến đập cửa ầm ầm làm Diêu Viễn tỉnh giấc, rồi chỉ biết câm

Diêu Viễn suýt nữa thì quên tối qua mình đã phải chia nửa giường cho ai kia ngủ. "Em nói này, tối qua là ai đến gõ cửa lúc nửa đêm vậy?"

Giang An Lan làu bàu: "Chỉ có quan trên nổi lửa, không cho bách tính đốt đèn, phu nhân

Diêu Viễn bật cười. "Nghe rồi, nhưng rất hiếm gặp."

Đầu ngón tay của Giang An Lan nhẹ nhàng lướt qua vai Diêu Viễn, đôi mắt đã hoàn toàn tỉnh táo. "Ít gặp quá nên thấy lạ sao? Sau này em sẽ dần dần quen thôi."

Diêu Viễn thấy mình như gặp phải thổ phỉ. "Thôi, để em ra ngoài xem là ai..."

Giang An Lan "ừ" một tiếng. "Để anh đi." Nói xong liền xuống giường, mặc áo sơ mi với quần dài rồi sải bước ra ngoài cửa.

Diêu Viễn nghĩ bụng, vì vấn đề an toàn, mình vẫn nên ra ngoài xem thế nào thì hơn.

Người đến không phải ai xa lạ, là Lý Cao.

đã nghe thấy câu này bao giờ chưa?"

Lúc này Diêu Viễn chỉ mặc bộ đồ ngủ màu lam nhạt, khoác áo khoác màu gạo, đầu tóc rối bù, nhưng Lý Cao vẫn phải cảm thán từ tận đáy lòng rằng người đẹp thì dù có ăn mặc lôi thôi lếch thếch cũng vẫn đẹp. "Chào chị dâu, thật ngại quá, mới sáng sớm đã đến làm phiền hai người rồi."

"Ô, chào anh!" Diêu Viễn không ngờ người đến lại là Lý Cao nên ít nhiều cũng có chút

"Em đi đánh răng rửa mặt trước đi."
"Ù'."

xấu hỗ, cô vốn tưởng là chị họ mình cơ. Giang An Lan đi tới, đóng từng cúc áo khoác của cô.

Diêu Viễn vào phòng tắm rồi, Lý Cao quay ra ngoài kéo hai cái va li vào. "Lão đại, tôi mang hai va li hành lý tới rồi đây. Còn nữa, lúc ở tổ trạch, tôi có gặp bà nội của cậu, bà nói nếu chị dâu thích thì có thể thường xuyên đến uống trà với bà."

Giang An Lan gật đầu.

thêm một lúc. "Nhà chị dâu bài trí cũng đặc biệt ghê, ồ, ban công còn có chậu cây nữa này..."

Giang An Lan đi vào phòng bếp. Lý Cao kéo va li vào phòng khách, đặt bên cạnh sô pha,

Lý Cao nhìn trái ngó phải, anh ta chưa bao giờ tới đây nên không khỏi tò mò ngắm nghĩa

nhìn sếp xách ấm đi đun nước, sau đó nghe thấy tiếng giật nước trong phòng tắm, còn có cả tiếng chuông gió lanh canh không biết từ phòng nào vọng ra.

Lý Cao đưa tay vuốt mày. "Đúng là có cảm giác không ai chen vào nổi thật."

Lúc Diêu Viễn đi ra đã không thấy Lý Cao đâu cả. "Bạn anh đâu rồi?"

"Không, không sao."
Lý Cao không hề bị thái độ không coi ai ra gì của Giang An Lan đuổi đi, là do anh ta tự hiểu ra rồi chuồn mất. Có điều anh ta lại gặp được Diêu Hân Nhiên ở tầng dưới, Diêu Hân

Giang An Lan đưa cô một cốc nước mật ong ấm. "Có việc nên đi trước rồi."

Nhiên lên tiếng trước. "Ông chủ nhà anh đang ở chỗ em họ tôi hả?"

"Lại còn không à, sao mới sáng ra mà cô cũng..."

"Giống anh thôi, số vất mà." Cô đã quen dậy sớm nên cuối tuần cũng chẳng thể ngủ nướng được. Vốn định đến rủ em họ đi uống trà sáng, nhưng nghe nói Giang An Lan cũng ở đó thì cô lập tức tụt hứng, hất cằm về phía Lý Cao, hỏi: "Có thời gian không? Đi uống trà đi?"

"Được đấy!" Thế là hai người cùng nhau đi ăn sáng.

"Ò!"

"Sao?"

Trong lúc ăn, Diêu Hân Nhiên không kìm được mới lên tiếng than thở: "Hoá ra anh ta chơi

còn bày mưu tính kế, lên kế hoạch đầy đủ, chiến tuyến còn kéo dài xa như thế nữa, anh ta không mệt à? Ôi chao, nếu không phải em gái tôi thích anh ta thì tôi còn cảm thấy người bị sếp nhà anh ngắm trúng cũng chẳng sung sướng gì."

"Cô nói vậy là sai rồi, sếp tôi ngoài việc không hiền hoà lắm, không dễ sống chung lắm thì

game là vì... Tôi nói chứ, sếp anh cũng đúng thật là... yêu đương cứ như đánh nhau ấy, lại

các mặt khác đều rất ok đấy."

"Cái tên Ôn Như Ngọc kia cũng thế, anh cũng thế, thật không biết làm sao mà mấy người cứ như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó vậy? Chẳng phải anh ta chỉ có tiền thôi sao? Có tiền thì ngon lắm à?"

"Ha ha, đúng là ngon lắm! Cũng nhờ có nhà họ Giang bỏ tiền ra mà đứa trẻ trong núi là tôi

được học hành và có ngày hôm nay đấy."

"Úi chao, anh là "đứa trẻ trong núi" á, đúng là nhìn không ra đấy."

"Đương nhiên rồi, tôi đã lăn lộn trong xã hội bao nhiều năm còn gì?" Nói đến đây thì điện thoại của Lý Cao đổ chuông ầm ĩ, anh ta vừa nhìn thấy số quen liền xin lỗi Diêu Hân Nhiên, nhân điên thoai.

Điện thoại vừa kết nối, đối phương đã gào lên: "Mày là đứa chó chết nào thế hả?"

"Đại ca, anh gọi điện thoại cho tôi mà còn hỏi tôi là ai à?"

Đối phương "hừ" một tiếng. "Đóng giả làm người yêu của tao? Hử? Chơi vui lắm hả? Số Bắc Kinh chứ gì? Tao sẽ điều tra xem mày là đứa nào mà không sợ chết như thế, đợi đấy, xem tao hành chết mày bằng cách nào." Nói xong, đối phương lập tức dập máy.

Lý Cao châm rãi thở ra một hơi, sau đó nói với Diêu Hân Nhiên: "Tôi thu lại lời nói lúc nãy bảo sếp tôi "các mặt khác đều rất ok"."

18 Sau này anh do em quản lý

Thời gian tươi đẹp thường trôi qua rất nhanh, trước khi bắt đầu học kì mới, Diêu Viễn và Giang An Lan trải qua những tháng ngày ấm áp ngắn ngủi.

Ngày đầu tiên của năm học mới, Giang An Lan cầm bằng lái xe đã bao nhiều năm không đụng đến, đưa Diêu Viễn đến trường. Trong trường học, người qua kẻ lại đông đúc, Giang An Lan lái chiếc xe thể thao của Triệu Tử Kiệt đi thật chậm khiến cho bao người phải dõi mắt nhìn theo. Diêu Viễn ngồi trong xe cũng cảm thấy rất mất tự nhiên, nếu bị sinh viên của mình nhìn thấy thì thật xấu hổ. Cô bất giác trượt vào trong, lại cố cúi người thấp hơn một chút.

Trai đẹp Giang An Lan đeo kính râm quay sang nhìn cô. "Ở bên anh em mất mặt lắm à?"

Cô nàng Diêu Viễn thành thật đáp: "Không dám."

"Thế thì ngồi thẳng người lên."

"Đàn anh, anh đưa kính râm cho em mượn đi." Tóc Diêu Viễn đã dài đến ngang vai, cô túm lại buộc thành đuôi ngựa, để lộ ngũ quan đẹp mắt. Lúc nói chuyện cô còn cười, giọng nói lay động lòng người nhưng Giang An Lan lại chẳng có phản ứng gì, bắt lấy bàn tay cô đang vươn sang lấy kính. "Kính của đàn ông, em đeo không hợp."

Che mặt được là tốt rồi. "Keo kiệt thật đấy."

Giang An Lan như cười như không, nói: "Ngày đầu tiên em quen anh đấy chắc? Anh vốn đã rất keo kiệt rồi."

Đối với người thản nhiên thừa nhận khuyết điểm của mình như thế, Diêu Viễn cũng đành chịu thua. Cũng may lúc xe đỗ dưới tòa nhà văn phòng thì xung quanh không có mấy người. Diêu Viễn xuống xe, Giang An Lan cũng xuống theo, đi về phía người đang tỏ vẻ thắc mắc, giải thích: "Anh đưa em lên trên nhé?"

"Đừng khách sáo thế chứ?"

"Xa lạ vậy sau?"

"Đâu dám đâu."

"Thế thì đi thôi."

ngầu trong lời đồn của cô giáo Diêu, sau khi kinh ngạc đến thất thần, cả đám liền nói lời chúc phúc. Giang An Lan mim cười cảm ơn.

Lúc tiễn Giang An Lan ra khỏi văn phòng, Diêu Viễn không kìm được cảm thán: "Không

Hôm đó, đám bạn bè, đồng nghiệp của Diêu Viễn đều nhìn thấy vị hôn phu đẹp trai, cool

ngờ thái độ của anh hôm nay tốt thế."

"Trước nay anh vẫn rất tôn sư trọng đạo."

"Anh á?"

sư" nhé!". "Khi sư" ở đây là "khi dễ cô giáo Diêu" chứ không phải "khi sư diệt tổ", Diêu Viễn hiểu ra, lập tức ngậm miệng.

Anh chàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. "Cô giáo Diệu, em còn cười nữa thì đừng trách anh "khi

Giang An Lan mím môi tỏ vẻ tiếc nuối. "Đi cùng anh đến gặp một vị giáo sư được không?"

Người Giang An Lan đưa cô đến gặp là người đứng đầu khoa Kinh tế. Mặc dù cùng làm việc tại trường nhưng cấp bậc của Diêu Viễn so với họ còn kém hơn rất nhiều nên cô cũng không thân thiết, chắc hẳn đối phương cũng không biết một cô giáo dạy môn tự chọn nhỏ bé

như cô đâu.

Quả nhiên thầy giáo già vừa nhìn thấy Giang An Lan đã vui mừng gọi một tiếng "Tiểu Ngũ", mà lúc nhìn thấy Diêu Viễn thì chỉ nói: "Cuối cùng cũng đưa bạn gái đến rồi, xinh đẹp thật đấy, ha ha ha."

Giang An Lan đáp: "Một năm nữa sẽ đưa con đến ạ."

Thầy giáo già gật đầu mãn nguyện, còn Diêu Viễn thì muốn khóc mà không có nước mắt. Lúc rời khỏi đó, Diêu Viễn liền hỏi: "Giáo sư Hạ không phải là họ hàng của anh đấy chứ?" Còn gọi là "Tiểu Ngũ" nữa...

thiệu con gái cho anh nhưng bị anh từ chối."

Câu nói này chứa đựng quá nhiều thông tin. Diêu Viễn nghe xong liền chột da, nhỏ giong

"Không phải." Giang An Lan nói. "Ông và cha me Tử Kiết là ban thân, từng muốn giới

Câu nói này chứa đựng quá nhiều thông tin. Diêu Viên nghe xong liên chột dạ, nhó giọng bảo: "Cảm ơn ngài đã nâng đỡ."

Giang An Lan: "Không cần khách sáo."

Người này, miệng lưỡi đúng là chẳng chịu thua ai bao giờ.

anh, nhưng anh không quay lại, chỉ khẽ cười.

Thời gian chảy qua kẽ những ngón tay đan chặt vào nhau, chẳng gì có thể sưởi ấm hai con người bằng thứ tình cảm ý hợp tâm đầu. Mà tình yêu phát triển lên chính là hôn nhân. Mọi người đều nói hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, câu nói này khiến Giang An Lan vô cùng

Nhưng những việc anh làm lúc nào cũng nhân nhượng chiều theo ý cô. Vì cô, anh chuyển

Diêu Viễn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Giang An Lan, khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng lúc này được ánh mặt trời chiếu rọi lại trở nên dịu dàng quá đỗi. Cô đưa tay nắm lấy tay

phần lớn công việc về Giang Ninh, còn mua nhà ở đây rồi tự trang trí, thiết kế... Anh không

nói nhiều nhưng Diêu Viễn hiểu rõ, và cũng rất cảm động trước những việc anh đã làm.

Anh chẳng muốn cô đơn chút nào.

Lại lần nữa phải xa cách mỗi người một nơi, Giang An Lan ngồi tại công ty ở Bắc Kinh ngắm tiết trời vào đông, nhíu chặt đôi mày.

"Khốn kiếp!"

khinh bỉ, ai không muốn kết hôn, người đó cô đơn cả đời.

Triệu Tử Kiệt vừa đẩy cửa vào, nghe thấy câu này liền lặng lẽ đi ra, túm lấy đồng nghiệp A đi ngang qua. "Anh đưa chỗ giấy tờ này vào trong hộ tôi, thanks!"

lấy gì làm vui vẻ, anh đừng có hại tôi. Tôi trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, trong nhà còn có cô vợ ham ăn, nếu mất việc ở đây thì..."

Triệu Tử Kiệt chửi thề một tiếng rồi nắm lấy tập giấy tờ, dở khóc dở cười. "Anh cũng

Đồng nghiệp A nhăn nhó mặt mày. "Phó giám đốc, mấy ngày nay tâm trạng của boss chẳng

thành thật quá đẩy, thôi đi đi, đi đi."

Đồng nghiệp A chuồn nhanh như chớp. Triệu Tử Kiệt đành lấy hết dũng cảm bước vào phòng giám đốc, trên mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh. "Anh Lan, anh xem qua cái này đi... Em đặt trên

bàn làm việc của anh rồi nhé!"

Giang An Lan quay đầu nhìn một cái. "Lý Cao đâu?"

"Phòng Tài vụ có người đang nằm viện, anh ta thay mặt công ty đến thăm."

Giang An Lan "ừ" một tiếng, đến ngồi trước bàn làm việc, lật giở số giấy tờ Triệu Tử Kiệt đưa vào, mới nhìn hai giây đã vứt ra trước mặt Triệu Tử Kiệt, nhìn thẳng vào anh ta, nói: "Cậu uống mực tây nhiều quá nên đầu óc cũng đơ luôn rồi hả? Việc thế này mà cũng không tự quyết định được?"

Triệu Tử Kiệt thầm kêu khổ, quả nhiên lại đụng trúng họng súng rồi.

"Cái loại boss trùm nguy hiểm, tàn độc như anh họ phải đặt cố định bên cạnh chị dâu cả đời mới được. Xuất hiện một mình thật quá khủng khiếp, chẳng làm gì cũng tàn sát người vô tội." Dạo gần đây Triệu Tử Kiệt được Lý Cao dẫn dắt cũng bắt đầu gia nhập Thịnh thế, lúc này đang cố tìm niềm vui trong bể khổ.

Diêu Viễn tắm rửa xong thì đi vào thư phòng bật máy tính. Mỗi khi trời lạnh cô lại có thói quen bọc chăn ngồi xếp bằng. Nếu Giang An Lan ở đây, anh sẽ nói tư thế ngồi này sẽ khiến máu không lưu thông được, cô n lần đáp lại: "Lúc tê chân em sẽ thả chân xuống" nhưng đều bị anh bác bỏ không chút khách khí, cuối cùng đành ngoạn ngoặn ngồi thẳng người theo tư thế tiêu chuẩn. Lúc này quản gia không có mặt, cô lại chứng nào tất nấy.

Cô vừa lên QQ liền thấy Giang An Lan cũng đang online, nói chính xác hơn thì là đang ở trạng thái "Q tôi đi(*)".

(*) Q tôi đi: Là một trạng thái tương tự như trạng thái bận, ẩn thân... trên QQ. Nếu sử dụng trạng thái này thì tên bạn sẽ nằm lên đầu danh sách của người khác, đồng thời khi người khác nhắn tin cũng không phải tự mở ra xem mà tin nhắn sẽ hiện trực tiếp lên màn hình. Bình thường, nếu muốn nói chuyện thì mới sử dụng trạng thái này, nếu không người khác cũng không rõ bạn có ở bên máy tính hay không.

Diêu Viễn cảm thấy buồn cười, nhắn tin cho anh: "Đàn anh, không phải anh đang đợi em đấy chứ?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "[Trả lời tự động] Đúng thế."

Chẳng phải chỉ có trạng thái tạm rời đi, bận và đừng làm phiền mới có trả lời tự động sao? Vị anh hùng này không phải lại treo máy đó chứ? "Đại thần, anh đang đùa em cho vui

Quân Lâm Thiên Hạ: "[Trả lời tự động] Đúng thế."

Diêu Viễn suy nghĩ một lát rồi quyết chơi đến cùng luôn. "Anh là heo."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hờ, vu khống, phỉ báng, tội danh đã thành lập, mau đến chỗ anh làm lao dịch đi."

Diêu Viễn bật cười: "Lần trước anh cũng đùa như thế này à?" Chơi [Trả lời tự động] bằng tay luôn.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Không phải, lần trước là anh block hết những người khác."

Diêu Viễn: "..."

đấy hả?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Hôm nay là ngày gì em biết không?"

Diêu Viễn cố gắng nghĩ ngợi một hồi, lần trước cô vô tình nhìn thấy chứng minh thư của anh, sinh nhật của anh là ngày Mười lăm tháng Năm cơ, hơn nữa hôm nay cũng không phải là ngày lễ gì theo quy định của pháp luật.

Diêu Viễn: "Ngày gì?"

Quân Lâm Thiên Ha: "Thôi bỏ đi, lên chơi game nào."

Sau đó hai người đồng loạt lên Thịnh thế.

Hôm đó, hai người vừa lên đã bị đám người bang Thiên Hạ và Bách Hoa Đường vây chặt lấy, lần lượt cầu xin họ tiết lộ thông tin cá nhân. Quân Lâm lão đại bình thường thích làm gì? Nhược tỷ tỷ lúc nào thì sinh con?

Sinh con? Diêu Viễn đứng hình, chẳng phải mới có một thời gian ngắn không lên thôi sao, sao cô lại cảm thấy mình... không theo kịp thời đại thế này?

Sau đó Diêu Viễn được Cục Cưng Ngoan của bang Thiên Hạ cho biết: "Chị dâu, hôm nay là ngày kỷ niệm một năm chị với bang chủ đại nhân kết hôn đấy."

Hóa ra bọn họ đã kết hôn trong game được một năm rồi.

Mà vừa khéo hôm nay Thịnh thế nâng cấp thêm một công năng mới, những nhân vật đã kết hôn có thể "sinh thành" con cái.

Nhắc đến con cái, đó thật ra chỉ là sủng vật mang hình dạng con người mà thôi.

"Muốn sinh con không?" "Là "sinh thành"."

Diêu Viễn và Giang An Lan đổi sang dùng YY để trò chuyện, anh uống một ngụm trà, hỏi:

"Như nhau cả thôi." Như nhau chỗ nào? Rõ ràng một cái là hiện thực, một cái là trong game, khác nhau một

trời một vực. Diệu Viễn trầm ngâm nói: "Thôi đừng "sinh thành" làm gì, anh cũng đâu có thích trẻ con." Mỗi lần ra ngoài cùng anh, dù là đi dạo hay ăn cơm mà có trẻ con bên cạnh nhao nhao nói chuyên là anh lai nhíu mày.

"Sinh con với em thì anh sẽ thích."

"Là "sinh thành"."

"Như nhau cả thôi."

Được rồi, Diêu Viễn đi vào ngõ cụt, đành sống theo phương châm "im lặng là vàng".

Ngay giây sau đó, trong ô tâm trạng trước nay luôn trắng xóa của Giang An Lan xuất hiện một câu: "Chúng ta kết hôn rồi sinh con đi!"

Chẳng phải mới kỷ niệm một năm ngày kết hôn đó sao?

Về việc "sinh thành" con cái, cuối cùng Giang An Lan nói: "Thôi bỏ đi, không có hứng" nên cũng chẳng làm, nhưng câu nói trong ô tâm trạng kia thì mãi vẫn không đổi. Diêu Viễn cảm thấy khó hiểu, đến tận khi vào mùa rét đậm năm đó, khi tiếng chuông mừng năm mới ngân vang thì cô mới hiểu hàm ý thật sự của câu nói đó.

Đêm Giao thừa, Giang An Lan ăn xong bữa cơm tất niên ở Bắc Kinh thì lập tức bay đến Giang Ninh. Lúc đó trời đang có tuyết, anh mặc áo len cao cổ màu nâu sậm, bên ngoài là áo khoác dạ màu lam sẫm, tay cầm chiếc ô màu đen đứng dưới khu nhà của Diêu Viễn rồi gọi điện kêu cô xuống.

Diêu Viễn cũng vừa ăn tất niên ở quê lên, lúc rạng sáng nhận được điện thoại của anh liền chạy xuống, vừa tới trước mặt anh liền nghe thấy anh nói: "Chúng ta kết hôn đi, sau đó sinh con, không phải "sinh thành"."

"Không phải, là đêm Giao thừa, là ngày tốt để chia tay cái cũ và đón chào cái mới."

"Ha ha, đàn anh, anh thật biết đùa đó."

Giang An Lan nheo mắt. "Đùa?" Sau đó anh rút một chiếc hộp nhung màu đỏ từ trong túi

"Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư đúng không?"

quần ra, mở nắp, đưa đến trước mặt cô. "Có cần anh quỳ xuống không?"

Diêu Viễn há hốc miệng, lưỡi cứng đơ nhìn anh, nhưng khuôn mặt của anh hoàn toàn không

có vẻ gì là đang đùa.

"Em... Anh..."

Sau đó, vị thiếu gia nào đó quỳ một chân xuống thật. Diêu Viễn ngây người, đến lúc hoàn hồn lại mới vội đỡ anh đứng lên, mặt đất bây giờ lạnh lắm. "Anh đừng đùa nữa."

Khẩu khí này sao cứ như đang ép buộc người khác vậy? Trông dáng vẻ của anh thì rất cao quý, chẳng khác nào một công tử nho nhã, thế mà vẻ mặt anh lúc này, cách nói chuyện lúc này lại cứ như thổ phi cường hào vậy.

Giang An Lan đứng dậy, mặt vẫn không đổi sắc. "Vậy em đeo nhẫn vào đi!"

"Chuyện này thì... Lúc chúng ta kết hôn trong Thịnh thế, chẳng phải anh đã bảo, cả đời kết hôn một lần là được rồi sao?"

Giang An Lan gặp chiêu nào đỡ chiêu ấy, mặt không đỏ, hơi không loạn, chém gió hùng

Có thể nói là nửa năm nay hai người đã sống chung, mặc dù nhiều lúc phải chia cách mỗi

người một nơi. Nhưng hễ nhắc đến chuyện cưới hỏi, kết hôn là Diêu Viễn lại bất giác tháo

hồn: "Đúng thế, chỉ một lần. Phu nhân quả nhiên suy nghĩ giống vi phu, hôn lễ trong trò chơi là diễn tập, ngoài đời mới là thực chiến. Vi phu sẽ đưa buổi hôn lễ giả trong trò chơi đó ra ngoài đời, tuyệt đối sẽ không làm phu nhân thất vọng đâu."

"Em không cần nói nhiều nữa, anh hiểu cả rồi."

"Không, ý em không phải là..."

lui.

Trong lúc Diêu Viễn còn chưa hiểu chuyện gì thì Giang An Lan đã đeo nhẫn lên ngón áp út của cô. Chiếc nhẫn không lớn nhưng rất tinh tế, vừa vặn với ngón tay cô.

Thời khắc này, hoa tuyết nhẹ nhàng thả mình xuống mái đầu đen mượt của anh, ánh mắt anh vương vấn ý cười mà cũng tràn đầy yêu thương. "Sau này anh do em quản lý."

Tim Diêu Viễn bỗng đập như trống trận.

Hôm sau, Giang An Lan bảo Diêu Viễn đưa mình về giới thiệu với gia đình cô.

Bà nội Diêu Viễn nhìn thấy Giang An Lan thì câu đầu tiên bà nói là: "Thằng bé này đẹp trai thật đấy, đứng cùng Diêu Viễn quả là có tướng phu thê."

Cha mẹ Diêu Hân Nhiên cũng đã biết thân phận của Giang An Lan nhưng vẫn đối xử với anh rất hòa nhã, thân thiện. Anh giới thiệu mình là Tần An Lan, họ cũng thuận theo mà gọi anh là Tần An Lan.

Bác gái thấp giọng nói với Diêu Viễn: "Dù thế nào đi chặng nữa, đối xử tốt với cháu mới là quan trọng, tiền tài, danh lợi chỉ là thứ yếu mà thôi. Tiểu Viễn, cậu ta đối xử với cháu có tốt không?"

Vì sự thông cảm và độ lượng vô hạn của người thân, mắt Diêu Viễn chợt đỏ hoe. "Anh ấy đối xử với cháu tốt lắm ạ."

"Thế thì tốt. Bà bảo bác nói với cháu, nếu có thể chia ly thì không phải là yêu nhất, rời đi không được mới là số trời đã định. Người sống trên đời, có rất nhiều chuyện đều đã được an bài. Tiểu Viễn, nếu bố mẹ cháu còn sống, thấy cháu đã tìm được chốn đi về, hẳn sẽ vui mừng

thay cho cháu nữa đấy."

Diêu Viễn nghẹn ngào gật đầu. Cô biết, lý do duy nhất khiến cô do dự về mối tình này là

thái độ của người thân, đến tận bây giờ mới biết, hóa ra cô hoàn toàn không cần phải suy nghĩ, người thân của cô luôn đứng về phía cô.

Có điều rất nhanh sau đó, Diêu Viễn đã phủ định ngay câu nói: "Anh ấy đối xử với cháu

tốt lắm ạ."

Dạo gần đây, có trêu trời chọc đất thì trêu chứ tuyệt đối không được trêu chọc Giang An Lan. Bởi vì anh luôn có thể khiến bạn hối hận chỉ mong quay lại lúc ban đầu.

Giống như là, "yêu cầu" đối với hôn lễ.

Lý Cao nghe sếp nói muốn tổ chức hôn lễ giống như lúc kết hôn trong trò chơi, anh ta chết đứng tại chỗ. "Trong trò chơi, chúng ta bao trọn Thiên Hi cung để tổ chức hôn lễ, mà Thiên Hi cung là thiết kế dựa trên cung điện nguyên gốc thời Minh, Thanh..." Nói cách khác, địa điểm tổ chức hôn lễ của boss lần này phải là đẳng cấp của Cố Cung!

"Thôi, tổ chức ở Cố Cung đi."

"..." Nếu là người khác, Lý Cao chắc chắn sẽ đá lại một câu, nhưng đối diện với Giang

Ngay cả ông cụ Giang khi nghe thấy yêu cầu này của Giang An Lan cũng không khỏi nhíu mày, nói với Giang An Trình: "Ông già rồi, không theo kịp tư duy của thanh niên bọn cháu. Chuyện này mà Tiểu Ngũ cũng nghĩ ra được, thế cô bé kia nói thế nào?"

Giang An Trình cười, nói: "Về chuyện này, thật ra là An Lan sốt ruột muốn kết hôn, còn người trong lòng chú ấy thì chắc là không muốn cưới sớm như thế, bởi vậy cậu ấy mới nghĩ ra kế sách này."

An Lan, Lý Cao không dám nói gì, chỉ có thể cố gắng nêu đề xuất khác mang tính khả thi hơn: "Sếp, hay là đến phim trường Hoành Điểm đi? *Hoàn Châu cách cách* gì gì đó đều được quay ở đấy, mặc dù chỉ là xây dựng dựa theo thiết kế của Cố Cung nhưng cũng rất giống

đấy..." Giọng của anh ta ngày càng nhỏ dưới ánh mắt lạnh lùng của sếp.

lễ ở Cố Cung?"

"Làm sao có thể nói được là do "di chứng" của việc chơi game đây?" Giang An Trình thầm nghĩ.

"Chuyện này hẳn phải có nguyên nhân chứ? Đang yên đang lành sao lại muốn tổ chức hôn

Cuối cùng, cụ già hơn nửa đời người đã cống hiến cho đất nước nghĩ một hồi rồi nói: "Mặc dù nhà chúng ta cũng chẳng làm gì để người khác chỉ trích, nhưng dù sao cũng không phải gia đình bình thường, làm quá như thế rất dễ khiến người ngoài bàn tán. Hơn nữa, có

Hai ông cháu đang đau đầu suy nghĩ thì Giang Văn Quốc trở về, thấy mặt mày cha mình sầm sì như bị mây đen bao phủ liền hỏi xem có chuyện gì. Khi nghe Giang An Trình nói ra tiền căn hậu quả, ông cười, nói: "Thực ra bên cạnh Cố Cung có một địa điểm có phong thủy rất tốt, muốn mượn chỗ đó cũng không phải là không thể."

phải chỉ cần muốn tổ chức hôn lễ ở Cố Cung là tổ chức được đâu!"

Tìm được chỗ như thế để tổ chức lễ cưới thật sao? Diêu Viễn khóc không ra nước mắt, chuyện này đúng là không thể tượng tưởng được, không thể nào ngạo mạn hơn, không thể nào hiểu nổi!

cặp mắt khác" mất. Thế là cô đành đi cầu cứu Giang An Lan: "Đại thần, anh thắng rồi, chúng ta có thể tổ chức một lễ cưới bình thường thôi được không?"

Cô muốn đào hôn, chứ cứ tổ chức lễ cưới như thế này, có lẽ cô sẽ bị người ta "nhìn bằng

Giang An Lan vỗ vai Diêu Viễn, an ủi: "Không được. Nguyện vọng của phu nhân, vi phu nhất định sẽ nghĩ cách hoàn thành."

٠,

Thế là, vào ngày đầu tiên của tháng Ba năm nay, Giang An Lan và Diêu Viễn tổ chức lễ đính hôn, còn hôn lễ chính thức tổ chức vào tháng Sáu, địa điểm là tại một... cung điện nào

Lúc chuyện này lan truyền trên Thịnh thế, đám người trên đó cứ phải gọi là phát điên.

Lạc Thủy: "Nếu tôi là con gái thì tôi cũng muốn kết hôn với bang chủ! Vụ này đỉnh như hái sao trên trời luôn!"

Cục Cưng Ngoan: "Bang chủ đại nhân muốn hại tôi không lấy được vợ đây mà!"

Tử Kiệt Huynh: "Điều này chứng tỏ mấy người vẫn chưa hiểu anh họ tôi, tôi nói cho mọi người biết, đây vẫn còn nằm trong ranh giới bình thường thôi đấy. Nói thật thì, nếu ở vào thời phong kiến, nếu chị dâu không vui vẻ đi theo anh ấy thì anh ấy chắc chắn chẳng ngại dẫn người đến cướp con gái nhà lành đâu."

Ôn Như Ngọc: "Tử Kiệt Huynh, cậu đang muốn tìm cái chết đấy hử?"

Tử Kiệt Huynh: "Ha ha, chỉ nói mấy câu chuyện phiếm thì không sao. Hơn nữa anh họ tôi bây giờ đang lên máy bay đến Giang Ninh rồi, không đọc được đâu."

Diâu Viễn: "Tôi có mặt đấu,"

đó.

Diêu Viễn: "Tôi có mặt đấy."

Tử Kiệt Huynh: "Chị dâu, chụt chụt, hôm tổ chức lễ đính hôn, chị đẹp chết người! Trông

"..." Anh chàng Triệu Tử Kiệt bị Lý Cao kéo vào game, sao mà cách nói chuyện cũng y

Sau khi đính hôn, về cơ bản, cuộc sống của Giang An Lan và Diêu Viễn vẫn giống như

trước, điểm khác biệt nhất chính là, trước đây, khi ngủ chung giường thì anh ôm cô ngủ, bây giờ lại quay lưng về phía cô mà ngủ. Có lần Diêu Viễn gom hết dũng khí hỏi tại sao, Giang An Lan nhìn cô một cái, đáp: "Trước mắt quan hệ của chúng ta nằm trong giai đoạn đen tối

đơi hôn lễ của chi với anh ho."

chang luôn vậy trời?

giữa hợp pháp và phi pháp, có một chuyện anh muốn đợi đến khi hợp pháp rồi mới làm, nhưng có lúc lại nghĩ, bây giờ có làm cũng không bị coi là phi pháp, thế nên anh rất khó xử, đành phải coi như mắt không thấy, lòng không phiền vậy."

Từ đó, Diêu Viễn không còn dám tùy tiện hỏi tại sao nữa, có câu hỏi tại sao nào thì cứ giữ trong lòng thôi.

Giang An Lan còn dành ra chút thời gian để đưa Diêu Viễn đến chỗ căn hộ mới mua. Căn hộ đã được hoàn thiện, nội thất cũng đầy đủ, giường gỗ lớn, sô pha vải bố, bàn ăn bằng đá hoa cương màu đen, trên tường có treo tranh sơn dầu... Diêu Viễn không am hiểu về tranh cho lắm nhưng lúc chọn tranh, Giang An Lan vẫn hỏi ý cô, anh nói: "Em chỉ cần nhìn xem có đẹp hay không thôi, bởi vì cái anh để ý không phải là bức tranh mà là lúc nhìn tranh sẽ nhớ

đến người chọn nó."

Diêu Viễn muốn khóc mà không có nước mắt. "Đại thần, em xin anh đấy, anh đừng nói mấy câu kiểu đó nữa, cứ làm em nghĩ rằng "nếu em mà không cưới anh ngay lập tức thì đó chính là một tội ác tày trời" ấy."

Mặc dù căn hộ đã hoàn thiện nhưng vì mới làm xong, không thể vào ở ngay được, vậy nên trong thời gian này, nếu Giang An Lan đến thành phố Giang Ninh sẽ ở tạm trong nhà Diêu Viễn. Tối hôm đó Diêu Viễn lại nói với anh: "Về địa điểm tổ chức hôn lễ, chúng ta có thể thương lượng lại không?"

Giang An Lan dành chút thời gian lắng nghe.

"Anh không thấy tổ chức hôn lễ ở chỗ đó là hơi quá đáng sao?" Giống như cảm giác không thể tin nổi khi nhìn thấy đội đối thủ đưa ra một người chơi với trang bị bình thường nhưng lại có thể nhẹ nhàng đánh bại năm mươi tinh anh trong đội của bọn họ vậy.

Giang An Lan cười. "Yên tâm, anh sẽ tân lực tổ chức khiệm tốn một chút."

Tổ chức hôn lễ trong cung điện với hai chữ "khiêm tốn" hình như chẳng liên quan gì đến nhau thì phải?

Chúng ta chỉ dùng một phần đất bỏ trống ở đó, anh cũng đã hứa sau này sẽ bỏ tiền tu sửa chỗ đó rồi, mà tiền này là do anh tự kiếm được, sạch sẽ, thuần khiết, giống như anh với em, hay như hôn lễ của chúng ta vậy."

Sạch sẽ, thuần khiết, giống như anh với em, câu này anh nói rất chậm, nói như ném đá giấu tay, nói đến độ khiến Diêu Viễn nhất thời câm nín.

Cuối cùng Diêu Viễn đành cam chịu. "Đàn anh, rốt cuộc phải làm sao thì anh mới chịu hạ

Diêu Viễn không ngừng cố gắng, nói hết nước hết cái: "Hành động như thế chắc chắn sẽ

Giang An Lan: "Không thông báo với bên ngoài, không có người ngoài tham gia hôn lễ, chỉ có vài người bạn, người thân và mấy người bạn chiến đấu của ông nội anh đến dự thôi.

khiến nhiều người thù hận đúng không? Em không muốn trở thành mục tiêu công kích của

người ta đâu."

thủ lưu tình đây?"

Giang An Lan nghe thấy câu này, đáy mắt chợt lóe lên điều gì đó, anh liền thì thầm vào tai Diêu Viễn vài câu. Những lời này khiến tai Diêu Viễn đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi.

Lúc này hai người đang nằm trên giường, mặc dù đã ôm nhau ngủ rất nhiều lần nhưng đều chỉ là ngủ đơn thuần mà thôi. Diêu Viễn bi đát muốn ngồi dậy nhưng một bàn tay đã vươn ra giữ lấy cánh tay cô, kéo cô vào lòng ai đó. Giang An Lan khẽ cười bên tai cô. "Đến tận bây

"Anh thật sự là... quá lưu manh rồi."

Giang An Lan tựa vào trán cô. "Bởi vì anh muốn em chủ động với anh, cầu xin anh từ lâu

giờ anh đã đụng đến em đâu. Có điều, khi hôn lễ kết thúc, anh muốn gì trong lần đầu tiên của

lắm rồi."

Vì khoảng cách giữa hai người quá gần, hơi thở của đôi bên giao hòa, nhiệt độ đột nhiên

tăng cao khiến Diêu Viễn cảm thấy trời đất quay cuồng...

"Cân nhắc kĩ chưa? Rốt cuộc có muốn anh hạ thủ lưu tình không?"

Cô nàng Diêu Viễn sống hơn hai mươi năm trên đời, lần đầu tiên được trải nghiệm một cách sâu sắc cái gọi là "bụng một bồ dao găm".

Trên đời này sao lại có người... quá đáng thế không biết?

chúng ta lai khiến em sơ đến thế sao?"

Nhưng cuối cùng Diêu Viễn không thể không cúi đầu trước thế lực hung ác. Mất mặt trước mình anh còn hơn mất mặt trước bao nhiêu người.

Sáng sớm hôm sau, Giang An Lan ôm Diêu Viễn vừa mới tỉnh ngủ. "Hôm qua em nửa tỉnh nửa mê nói anh quỷ kế đa đoan, âm ưu đen tối, miệng nam mô bụng một bồ dao găm hử?"

"Anh đừng có mới sáng ra đã vu oan cho em, nhất định là trong mơ anh tự kiểm điểm rồi rút ra kết luận thì có." Diêu Viễn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, chẳng sợ gì nên cứ "phạm thượng". Giang An Lan dở khóc dở cười.

Trong lúc Diêu Viễn bò dậy đi đánh răng rửa mặt thì điện thoại của cô đổ chuông, Giang An Lan thuận tay cầm lên nhìn, là số điện thoại của tỉnh khác. Anh suy nghĩ một giây rồi nhận

cuộc gọi, nghe thấy giọng đối phương có phần kích động: "Tôi là Trang Tiểu Uy, tôi nói này, cô định kết hôn với Quân Lâm Thiên Hạ thật đấy à? Cô đã suy nghĩ kĩ chưa thế? Với tư cách bạn bè, tôi thành thật khuyên cô một câu, chắc chắn anh ta không chung thủy với cô được mấy năm đâu. Cô xem, trong trò chơi anh ta thay người tình như thay áo. Chẳng qua là tôi muốn tốt cho cô thôi, tôi nói cho cô biết, đùa cợt trong trò chơi thì không sao nhưng ngoài đời đừng

ngốc nghệch như thế, cô không thắng nỗi anh ta đâu! A lô? Sao không có tiếng gì thế? A lô?"

phép anh đến tham gia lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của chúng tôi." Nói xong anh liền dập máy, sau đó cho luôn số điện thoại này vào danh sách chặn số.

Và sau, phòm là người có ý đồ phá hoại "tình yêu của Lan. Viễn" thì đầu bị Giang An

"Tôi là Quân Lâm Thiên Ha, tôi không mời anh tới dư hôn lễ của chúng tôi, nhưng tôi cho

Về sau, phàm là người có ý đồ phá hoại "tình yêu của Lan - Viễn" thì đều bị Giang An Lan đưa thẻ đỏ cảnh cáo ở trên mạng hoặc ngoài đời thực. Nghe nói nặng nhất là có hai

người bị dọa cho sợ đến mức phải đi gặp bác sĩ tâm lý. Đương nhiên, tin đồn có thật hay không thì không ai rõ, có điều, với tính khí của Giang An Lan thì quả thật có thể làm ra những chuyện người bình thường không làm nổi.

Chẳng hạn như hôn lễ.

Diêu Viễn hy sinh bản thân vì đại nghĩa, cuối cùng hôn lễ cũng nói lời tạm biệt với Cố Cung, đổi sang một vương phủ nào đó ở thành phố Bắc Kinh, một nơi có văn bản quy định rõ ràng là có thể sử dụng được.

Đại thần quả nhiên vẫn quyết tâm tìm một nơi có phong cách truyền thống để tổ chức hôn lễ.

Một thời gian trước hôn lễ, Diêu Viễn thực sự phải "lao tâm khổ tứ", không những về tinh thần mà còn về thể xác. Hai tuần trước hôn lễ, cô đã bị lôi đi đo váy cưới, nghe nói người thiết kế váy cưới cho cô là con gái của một nhà thiết kế đã thiết kế trang phục cho rất nhiều nhân vật nổi tiếng. Bà đã hơn bốn mươi tuổi, thừa kế tay nghề của mẹ, nhận đơn hàng không nhìn gia thế và tiền bạc mà chỉ dựa vào việc bà nhìn người đó có thuận mắt hay không. Nhà thiết kế danh giá này vừa nhìn thấy Diêu Viễn liền nói: "Trẻ trung, xinh đẹp, đầy sức sống, không đẹp rực rõ, chói lóa nhưng lại có chiều sâu, giống như tùng bách trên Hương Sơn, cao ngạo đứng đó, xanh tươi bao đời."

Giang An Lan đứng một bên lại chẳng nói gì, đến tận lúc đi ra khỏi con ngõ khúc khuỷu

trong khu nhà cổ đặc trưng của Bắc Kinh, anh mới nói: "Bà ấy mà là đàn ông thì anh còn tưởng bà ấy thích em rồi ấy chứ." "Anh đánh giá em cao quá rồi đấy."

"Không phải." Giang An Lan bình tĩnh nói. "Là anh đánh giá cao mắt nhìn người của mình."

Đại thần, một ngày anh không vênh váo thì sẽ chết à?

"Ngài nói có lý quá." "TT"

Diêu Viễn cười, lắc đầu.

Diệu Viễn vuốt mồ hôi, nói lời cảm ơn.

Sau khi đặt may trang phục xong, họ lại phải chuẩn bị những đồ dùng sẽ dùng trong hôn lễ. Theo kế hoạch của Giang An Lan thì ngày đầu tiên sẽ tổ chức ở Bắc Kinh, mời người thân và những bạn bè thân thiết của nhà họ Giang, ngày thứ hai sẽ tổ chức ở thành phố Giang Ninh, mời bạn bè, người thân của cô dâu và đám bạn trên mạng.

Mọi thứ đã được chuẩn bị đâu ra đấy, chỉ còn có Diêu Viễn, không hiểu tại sao càng đến gần ngày kết hôn cô lại càng thấy hoảng loạn. Có lần cô gọi điện cho Diêu Hân Nhiên nói về cảm giác này, đối phương trả lời: "Chắc là em đang mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân đấy."

Bác gái đang ở cạnh Diêu Hân Nhiên cướp lấy điện thoại, nói: "Tiểu Viễn, không có gì phải lo lắng hết, bác sẽ cổ vũ cho cháu. Đừng lo lắng, hôn lễ chỉ là một cánh cửa, đẩy cửa ra bước vào là được rồi."

"Bà còn khỏe lắm, cháu yên tâm đi, bà cụ bây giờ đang vui vẻ đợi đến ngày được uống

Diêu Viễn bật cười. "Cảm ơn bác. Bà nôi dao này có khỏe không a?"

rượu mừng của Tiểu Viễn nhà mình đấy."

Diêu Viễn nhẹ nhàng đáp: "Vâng."

Hôn lễ, cánh cửa mở ra cuộc sống mới

Ba ngày trước lễ cưới, phù dâu Diêu Hân Nhiên bay đến Bắc Kinh.

Hôm đó là ngày thử lễ phục, Diêu Viễn đứng trên bục thấp, nhà thiết kế đi vòng quanh xem xét và điều chỉnh những chi tiết cuối cùng.

Váy dài bằng gấm Tô Châu màu son đỏ, tay áo viền chỉ vàng óng, từng đường tơ quấn vào nhau tạo thành hàng ngàn những hoa văn hình cánh hoa hải đường, quần yên la kiểu cổ đồng màu, bên ngoài, tà áo phía sau dài quét đất, trên tà áo là hình phượng hoàng sống động được thêu bằng kim tuyến. Nhà thiết kế còn dựa theo trào lưu, đổi tấm vải che đầu màu đỏ thành mạng che mặt màu đỏ lựu, cùng với kẹp cố định trên đầu tinh xảo, vừa xinh đẹp lại tao nhã... Thời gian dường như quay trở lại thời Đường hưng thịnh ngàn năm về trước.

Giang An Lan cũng thử trang phục chú rể kiểu Trung, kiểu dáng không quá phức tạp, áo tay dài, rộng màu đen đỏ thêu hoa văn, trên eo còn thắt một chiếc đai ngọc màu đen tuyền, trên đó còn đeo một miếng ngọc bội trông rất nho nhã, chẳng khác nào hình tượng con cháu hoàng

tộc, cả người tỏa ra quý khí.

Quốc thì phải mặc lễ phục kiểu Trung. Bộ váy cưới này đúng là được may rất tỉ mỉ, cẩn thận từng li từng tí."

Nhưng một bộ lễ phục sao đủ dùng, bởi vậy Giang An Lan còn đặt thêm một bộ váy cưới

Diêu Hân Nhiên ngắm nghĩa, đúng là chói mù cả mắt cô rồi. "Chi đã nói mà, người Trung

nữa, lễ phục mặc buổi tối và hai bộ vest của anh đều đã gửi đến cửa hàng của nhà thiết kế từ hôm trước, hôm nay họ sẽ đến thử. Lúc Diêu Viễn thay váy cưới đã than thở: "Kết hôn phiền phức quá, một ngày phải thay đến mấy bộ đồ, sao không mặc luôn một bộ cho tiện?"

Quý công tử đang đứng đợi cạnh màn che nói: "Ba bộ lễ phục, số ba là số cát lợi, tam tinh

tại thiên, có thể cưới gả."

"Sao em cảm thấy anh như đang dỗ ngọt em vậy?" Diêu Viễn không tin lắm.

Nhà thiết kế cười. "Hai bộ, ba bộ, bốn bộ đều có người mặc rồi, cậu Năm hẳn là thích số "ba" phải không? Thôi thì cô dâu chịu khó phối hợp cùng đi vậy."

va phai không? Thời thi có dấu chịu khô phối hợp cũng ti vậy.

"Đúng thế." Ánh mắt Giang An Lan dao động. "Tam sinh hữu hạnh, gặp được giai nhân."

Diêu Hân Nhiên kêu gào thảm thiết: "Anh đang đả kích người không có đối tượng đúng

Diêu Viễn thay váy cưới xong đi ra ngoài, bộ váy cưới theo phong cách phương Tây này đơn giản hơn hẳn bộ lễ phục kiểu Trung ban nãy, váy màu trắng xếp tầng hình cánh hoa lan, mạng che màu trắng, găng tay ren, phóng khoáng nhưng thanh lịch.

Diêu Hân Nhiên nói: "Được rồi, đúng là vẻ đẹp trời sinh có khác, mặc gì cũng đẹp."

Nhà thiết kế gật đầu. "Cô dâu nổi bật, mắt thẩm mỹ của chú rể cũng không tệ, váy cưới của

không?!"

Diệu Viễn sau màn che cũng ho khan mấy tiếng.

Vương Vi Vi đúng là rất đẹp."

Sau đó đến bộ lễ phục màu tím mặc buổi tối, Diêu Viễn vừa mặc lên đã được nhà thiết kế khen: "Thanh nhã."

Chú rể thản nhiên nói: "Đương nhiên rồi, người tôi chọn mà."

Diêu Hân Nhiên đột nhiên nhớ ra điều gì đó. "Quên mất, hai người đã chụp ảnh cưới chưa? Chụp lúc nào thế?"

Giang An Lan nhìn cô dâu, nói: "Lúc hưởng tuần trăng mật, tôi chụp."

"Khụ khụ!" Cô dâu lại sặc.

Đến lúc Diêu Viễn thay y phục ra, nhà thiết kế kéo Diêu Hân Nhiên ra ngoài uống trà.

Giang An Lân đi vào sau tấm màn che nơi Diêu Viễn đang thay đồ, bảo hai trợ lý đi ra ngoài, anh sẽ giúp cô. Hai cô bé xấu hổ đi ra, Diêu Viễn quay lại nhìn thấy anh thì hơi bất ngờ. Giang An Lan đi đến sau lưng cô, hỏi: "Mệt không?"

"Ùm, cũng bình thường."

Hai tay anh đặt lên eo cô, cúi đầu hôn lên cần cổ trắng ngần. "Tiểu Viễn."

"Da?"

"Cảm ơn em đã đồng ý kết hôn với anh."

Tự nhiên anh lại thổ lộ tình cảm như thế, Diêu Viễn có phần không thích ứng kịp. "Sao thế?"

"Anh rất vui."
"Nếu đã vậy... anh đừng cắn... cổ em nữa được không?"

Ánh mắt Giang An Lan mang vẻ thương xót nhìn Diêu Viễn, sau đó cúi đầu than thở. "Anh muốn ăn em."

Diêu Viễn run rẩy, thấp giọng mắng: "Cầm thú!"

Dù Diêu Viễn có sợ hãi thế nào, kháng cự ra sao, ngày tổ chức lễ cưới vẫn đến như thường.

Ngày Hai mươi tư tháng Sáu, hợp cưới gả, hợp sinh hoạt vợ chồng. Sau này, hễ nghĩ đến

hai ngày Hai mươi tư, Hai mươi lặm, Diệu Viễn lại có cảm giác kinh hồn bạt vía.

Ngày Hai mươi tư, chính điện của một vương phủ nào đó, khách mời ngồi ở hai bên, tươi cười nhìn cô dâu chủ rể bước vào. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào đại điện, những hạt bụi

li ti nhảy nhót giữa không trung khiến chính điện đã nhiều năm tuổi này thêm phần hư ảo. Một luồng sáng buông mình trên bộ lễ phục kiểu truyền thống của cô dâu khiến hình phượng hoàng thêu trên vạt áo rực rỡ như ánh lửa, như muốn tung cánh bay ra ngoài. Họ đứng ở nơi trang trọng nhất của đại điện, bái thiên địa, bái cao đường, cuối cùng là phu thê giao bái...

Làm lễ xong, mọi người đều vỗ tay, có mấy vị khách lớn tuổi còn bảo, hôn lễ này được tổ chức rất tốt khiến họ nhớ lại những tháng ngày từ nửa thế kỷ trước.

Nghi lễ kéo dài gần hai tiếng đồng hồ, sau đó mọi người lên xe di chuyển đến khách sạn năm sao gần nhất.

Lễ cười chỉ toàn là chúc rượu, chúc rượu, chúc rượu, và chú rể đẹp trai quá. Bộ lễ phục được thiết kế vừa vặn càng làm nổi bật thân hình cao gầy của anh.

Cuối cùng Diêu Viễn cũng như được ân trên chỉ bảo mà nhận ra rằng, mình đã kết hôn với Giang An Lan rồi, à không, phải nói là kết hôn với Tân An Lan mới đúng.

Là gì An Lan cũng được, tóm lại, cô thực sự đã kết hôn với anh rồi.

"Cười gì thế?" Chú rể hỏi.

"Không, không có gì." Diêu Viễn nâng cốc, nói với anh: "Đàn anh, tiểu nữ tam sinh hữu hạnh được cùng huynh kết tóc xe duyên."

Chú rê đưa tay che miệng, cũng ho khan một tiếng.

thấy cảnh này liền bật cười. "Hình như cô dâu hơi say rồi đấy." Anh ta rót đầy chiếc cốc trống không trên tay hai người.

Diêu Viễn uống một ngụm. "Nước đường?"

Phù rễ Giang An Trình cầm một bình rượu trắng và một chai rượu đi qua, đúng lúc nhìn

"Nhân tiện bổ sung năng lượng." Giang An Trình nói rồi đưa chai rượu vang cho phù dâu Diêu Hân Nhiên ở bên cạnh.

"Coca?" Diêu Hân Nhiên hỏi.

"Coca không tốt cho sức khỏe, thế nên bình này là rượu vang thật." Giang An Trình đáp.

"Ngất, tôi thà làm ảnh hưởng đến sức khỏe chứ cũng không muốn uống rươu đâu."

Bốn người tiếp tục đi đến từng bàn kính rượu, đến bàn cuối cùng là của người nhà họ Giang, Giang An Trình không thể không đỡ Diêu Hân Nhiên ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh để nghỉ ngơi.

Ông cụ Giang cũng nâng cốc uống cạn, vui mừng nhìn cô dâu chú rể. Cuối cùng thì thằng cháu mà ông lo lắng nhất cũng đã kết hôn, còn kết hôn với cô gái có chút quan hệ với nhà họ Giang nữa, chắc đây chính là "nhân quả luân hồi", chỗ u minh đã có ý trời sắp đặt, như vậy

về thăm nhà, thăm ông bà. Tốt nhất năm sau cho ông bà ôm chắt là ông bà mãn nguyện lắm rồi."

Giang An Lan cười. "Dạ."

Diêu Viễn đã hơi say cũng phụ họa theo, gật gù nói: "Cháu vẫn muốn sinh một trai một gái,

"Ông nội già rồi, trước giờ vẫn chẳng mong mấy đứa chúng mày làm nên sự nghiệp gì to tát, được danh vọng gì cao sang, chỉ mong mấy đứa sống cho tốt. Cưới rồi thì cũng nhớ năng

"Ha ha ha, tốt, việc tốt thành đôi, tốt lắm!" Ông cụ Giang vui vẻ cười ha hả.

Giang An Lan ôm cô dâu mới đang dựa vào vai anh, say đến độ sắp ngủ gật, kính rượu

từng người trong nhà, sau đó nói với ông nội: "Cháu đưa cô ấy lên trên nghỉ nửa tiếng rồi lại xuống."

"Được, được." Cụ ông gật đầu lia lịa.

việc tốt thành đôi, đúng không a?"

cũng tốt.

Lúc Giang An Lan đưa Diêu Viễn rời đi, Giang Văn Hoa nhìn bóng lưng con trai, thở dài. Tần Ngọc, con trai chúng ta giỏi giang hơn chúng ta nhiều.

Vừa chạm lưng xuống chiếc giường to trong phòng khách sạn, Diêu Viễn liền lăn ra ngủ.

Ngay sau đó lại thấy có người gõ cửa, Giang An Lan chỉnh lại tư thế ngủ cho vợ mình, vừa tháo cà vạt vừa đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy người đứng trước cửa là Giang Văn Hàn, bàn tay anh dừng khựng lại. "Chú út."

Giang Văn Hàn cười dịu dàng. "Chúc mừng cháu, Tiểu Ngũ."

"Cảm ơn chú!"

"Chú vừa về đến nơi, không kịp giờ lành của hai đứa, nhưng món quà nhỏ này chú vẫn muốn đưa hai đứa, chúc hai đứa hạnh phúc đến già." Giang Văn Hàn đưa món quà cho Giang An Lan. Anh biết lần trước chú út rời khỏi Bắc Kinh là cố ý, hôm nay "đến muộn" chắc cũng thế.

"Không còn việc gì nữa, chú xuống nói chuyện với ông đây."

"Vâng," Trước khi đóng cửa, Giang An Lan còn nói: "Chú út, sau này, chuyện nhà họ Diêu chú không cần giữ trong lòng nữa. Những gì nhà họ Giang chúng ta nợ cô ấy, cháu sẽ trả, nhưng chuyện này không liên quan gì đến việc cháu thích cô ấy hay cưới cô ấy cả."

Giang Văn Hàn quay người rời đi, nghe thấy câu này thì dừng bước, một lúc sau mới nói: "Ù."

Giang An Lan đóng cửa trở về giường, nhìn người đang say rượu ngủ khì ở đó. Nhiều năm

trước anh đã biết, ngày này sớm muộn gì cũng tới, từ lúc nhận ra tình cảm của mình, anh đã xác định, nếu cô có thể chấp nhận anh thì anh nhất định sẽ cưới cô. Nói thật thì, ngay từ lần đầu gặp nhau, cô đưa anh vào viện, anh còn có một suy nghĩ rất độc ác là, nếu hôm nay anh có đi đời thì cũng sẽ kéo theo cái người thích lo chuyện bao đồng này đi cùng. Lúc đó anh ngồi xiêu vẹo ở hàng ghế sau nhìn cô, thầm nghĩ dù thế nào cũng đã có cô chôn cùng, tâm trạng đột nhiên thấy vui hơn ít nhiều. Mà đến tận bây giờ anh vẫn nghĩ như thế, trăm năm sau muốn được cùng cô dưới một mồ.

Trong lòng Giang An Lan anh có quá nhiều góc khuất.

Giống như trước khi chú út đến tìm cô, anh đã nói với chủ: "Vì chuyện ngày trước, bất kể là ai sống khổ hơn ai, nhưng ít nhất thì chú cũng nợ cô ấy một lời xin lỗi, mặt đối mặt."

Giống như khi anh nói với cha mình: "Con đổi họ, không quan tâm cha có chấp nhận hay không, con chỉ quan tâm mẹ con có muốn thế không, và con có thể ở bên cô ấy hay không mà thôi."

Trái tim này đã vặn vẹo không còn ra hình thù gì nữa rồi.

đầu dựa vào gần cô, nhẹ giọng hỏi: "Diêu Viễn, anh có tốt không?"

Cô nàng còn đang nhắm mắt, đầu óc chẳng mấy tỉnh táo lầm bẩm: "Tốt... Một bông hoa cao ngạo tốt..."

Giang An Lan câm nín, trầm mặc hai giây mới nói: "Sau hôn lễ, em nhớ phải "hái" bông

"Đàn anh..." Cô gái trên giường lật người, vùi mặt vào chặn, tay níu lấy góc áo của người

Giang An Lan lật cô lại, cười nhạo: "Em định tự làm mình ngộp chết đẩy à?" Sau đó cúi

bên cạnh. "Anh giúp em giết quái đi... Em uống hết thuốc rồi... không thở nổi..."

hoa cao ngạo này đấy."

Tiệc tối ở Bắc Kinh kết thúc, một hàng người lên máy bay đến thành phố Giang Ninh. Đêm đó, trừ cô dâu và phù dâu ra, mọi người đều được sắp xếp nghỉ tại khách sạn.

Lễ cưới ngày hôm sau đơn giản hơn rất nhiều. Không phô trương, khoe khoang nhưng vẫn tỉ mỉ, chỉn chu như thế.

Hôm đó Giang An Lan khoác bộ lễ phục màu đen, Diêu Viễn lại mặc áo cưới màu trắng. Lúc tiễn cháu gái lên xe hoa, bà nội lau nước mắt, Diêu Viễn cũng khóc. Giang An Lan đứng một bên nắm tay Diêu Viễn, kính cần nói với bà: "Bà nội, bà yên tâm, nhất định cháu sẽ đối

xử tốt với cô ấy giống như bà vậy."

chính là đám người trong game.

đàn."

Hôm đó, tại hôn lễ được tổ chức ở khách sạn của thành phố Giang Ninh, hội ồn ào nhất

Bà cụ mim cười, gật đầu. "Được, bà nội chúc hai cháu mãi mãi bên nhau, con cháu đầy

Hoa Khai: "Tiểu Quân đẹp chết ngất luôn! Tôi phải chụp hình đăng lên diễn đàn của Thịnh thế, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cái gì gì đó làm sao mà thoát khỏi tay cô ấy được! Bảo cô nàng Thủy Điệu Ca Dao ngày đó dám vứt cái ảnh photoshop một cách lộ liễu đó biến sang bên đi!"

Ôn Trừng: "Tôi nói này, kính có mấy cốc rượu là quá dễ dãi cho người nào đó cưới được chị dâu rồi. Mọi người xem có nên để bang chủ đại nhân lên nhảy một điệu hay làm gì đó không?"

Mọi người đồng thanh hét: "Nên!"

Cô dâu liếc mắt nhìn người bên cạnh, vị thiếu gia nào đó lạnh lùng hỏi: "Muốn tôi khiêu vũ?"

Ôn Trừng tức giận nhìn bọn họ: "Một ngày như hôm nay mà mấy người còn không dám, sau này đừng hy vọng thấy bang chủ đại nhân nhà mấy người làm trò cười cho thiên hạ nhé."

Mọi người đồng thanh hét: "Không dám!"

nay, tôi muốn xem bang chủ nhà mấy người có dám không nghe lời phu nhân không..."

Diêu Hân Nhiên xen vào: "Để Tiểu Quân yêu cầu đi, hát cũng được, nhảy cũng được, hôm

Lời còn chưa dứt, vị bang chủ nào đó đã lên tiếng: "Nếu là phu nhân đề nghị thì đương nhiên."

Diêu Viễn nhìn người nào đó, cười tít mắt. "Nghe thấy rồi chứ?"

Cục Cưng Ngoan: "Chị dâu, chị bảo bang chủ khiệu vũ đi! Cầu xin chị đấy!"

Quần chúng nghền cổ mong đợi. Giang An Lan cởi bỏ áo vest ngoài, nói với Giang An Trình đứng bên: "Phiền anh tìm hộ em bốn cái laptop."

Thế là ngày hôm đó, tân khách được thưởng thức một cuộc PK một chọi ba vô cùng xuất sắc. Laptop của Giang An Lan kết nối với máy chiếu, chiếu lại rõ rang toàn bộ quá trình thi đấu. Quân Lâm Thiên Hạ một thân áo đỏ, chính là bộ trang phục mặc lúc kết hôn trong game ngày trước, khí thế bức người đứng giữa màn hình di chuyển, mỗi lần ra tay đều thể hiện tốc

cuối cùng đánh bại Ôn Như Ngọc của Ôn Trừng, Ngạo Thị Thương Khung của Lý Cao và Thủy Thượng Tiên của Diêu Hân Nhiên.

độ kinh người, thao tác hoàn toàn chính xác tạo nên một điệu vũ thấp thoáng như mây bay,

phải muốn xem bản bang chủ khiêu vũ sao?"

"Đại thần đúng là đại thần, dù có mặt dày cũng là cấp đại thần luôn." Có người đang âm

Giang An Lan đóng máy, đứng lên liếc nhìn quần chúng một lượt, cười lạnh lùng. "Chẳng

thầm nói ra sự thật.

Cuối cùng, lễ cưới kéo dài hai ngày cũng kết thúc vào chiều ngày Hai mươi lăm.

Diêu Viễn tắm rửa xong nằm trong căn nhà mới của Giang An Lan ở thành phố Giang Ninh, thở phào nhẹ nhõm. "Rốt cuộc cũng kết thúc! Rốt cuộc cũng có thể ngủ một giấc rồi!"

Giang An Lan từ phòng tắm đi ra, khoác áo choàng tắm, nằm xuống bên cạnh cô, bàn tay trái đeo nhẫn cưới luồn vào tóc cô. "Đêm mới bắt đầu thôi, phu nhân."

"Khụ, anh không mệt sao? Hay là chúng ta... đổi ngày khác nhé?"

"Không được. Chuyện em khơi ra, em phải chịu trách nhiệm với anh."

"Em khơi ra chuyện lúc nào?"

"Mấy năm trước."

Diêu Viễn bật cười thành tiếng. "Vậy thì khả năng chịu đựng của anh tốt thát đấy."

Giang An Lan cũng mim cười. "Anh sẽ cho em biết cái gọi là "khả năng chịu đựng tốt" và cả "khả năng chiến đấu lâu" là như thế nào". Anh chỉ mất một giây để từ cao quý biến thành hạ lưu, cúi người hôn lên môi cô. Trước khi hôn, anh còn nói: "Nhớ lời em hứa lúc trước, anh muốn làm thế nào em cũng phải "tích cực phối hợp" đấy."

Nụ hôn của Giang An Lan không còn tuần tự, không để lại đường lui cho cô mà vừa mới bắt đầu đã công thành chiếm đất. Trước đây Diêu Viễn chưa từng cảm thấy Giang An Lan có khí thế bức người, nhưng bây giờ cô đã cảm nhận được rồi.

Diêu Viễn căng thẳng đến mức hơi run rẩy, vào thời khắc hai người hòa làm một, anh hôn lên vầng trán cô, nhẹ giọng bày tỏ mối tình si: "Anh yêu em, Tiễu Viễn. Em thì sao?"

Diêu Viễn yếu ớt nói: "Em... em cũng thế."

Giang An Lan thấp giọng cười. "Vậy anh không khách sáo nữa đâu."

Tín điều của Diêu Viễn trước khi kết hôn: Không màng danh lợi, tâm tư yên tĩnh mới bay xa(*).

(*) Trích ý trong **Giới tử thư** của Gia Cát Lượng, ý là người không theo đuổi danh lợi, tài lộc thì mới có hứng thú thanh cao, tâm tình bình tĩnh, chin chắn, chuyên tâm thực hiện chí lớn, mới có thể đạt được thành tựu.

Tín điều của Diêu Viễn sau khi kết hôn: Không được tùy tiện chọc giận đại thần trong nhà.

Diêu Hân Nhiên hỏi: "Chọc vào thì sao?"

Diêu Viễn đáp: "... Sẽ bị bắt "nói chuyện"."

Ví như một ngày nào đó sau khi kết hôn, Diêu Viễn tan làm từ trường về nhà, vừa vào cửa nhìn thấy người đang đứng bên bàn ăn uống nước thì vui mừng hỏi: "Anh đi công tác về rồi

à?"

Vì hôm qua đại thần đã nhắc cô: "Mai anh bay chuyến buổi chiều, chắc gần tối về đến

cùng may mắn vì mình đã kết hôn, bởi vì có người chống lưng thích ghê được!

Ví như có lần cô với đồng nghiệp đi ăn sau giờ làm, còn đi hát karaoke nữa.

Cả đời này, Diệu Viễn hân nhất chính là không biết hát, nên mỗi lần đi hát karaoke cô đều

rồi thì không thể đảm bảo quyền "tự do thân thể" nữa, nhưng cũng có những lúc lại thấy vô

Mặc dù có lúc Diệu Viễn sẽ than thở tại sao lại vôi vã lấy chồng như thế, bởi vì lấy chồng

nhà", mà hôm nay cô nàng nào đó đã quên tiệt, vừa nhìn thấy anh đã trưng ra bộ mặt vô cùng

bất ngờ làm đại thần rất không vui, nheo mắt nói: "Vào trong phòng nói chuyện."

chỉ ngồi một bên lắng nghe, rất biết thân biết phận không tự bôi xấu mình.

Hôm đó, đồng nghiệp cứ bắt cô phải lên hát cho bằng được. "Hát *Tình thâm thâm, vũ*

mông mông(*) đi, bài này đều đều từ đầu đến cuối, dễ hát dễ thuộc, chắc chắn không sai nhạc được đâu."

(*) Nhạc phim **Tân dòng sông ly biệt.**

Diêu Viễn câm nín.

Diêu Viễn không nói lại được, đành cố gắng gượng gật đầu, kết quả mới câu đầu tiên đã lạc điệu.

Đồng nghiệp nghiến răng nói: "Tớ mở quốc ca cho cậu."

Diêu Viễn cảm thấy xấu hố chết đi được, đúng lúc đó Giang An Lan gọi điện tới, cô chạy ra ngoài nghe, không kìm được kể lễ với anh. Không ngờ anh nghe xong chỉ nói: "Được, anh biết rồi." Sau đó anh hỏi bọn cô đang ở đâu, nói thêm được hai câu thì ngắt máy, cô cũng chẳng biết anh gọi đến làm gì.

Nửa tiếng sau, đại thần xuất hiện, lên hát bài *Because I love you*, chèn ép hết đám người tự phong là ông vua bà hoàng ca nhạc gì đó ở trong phòng, sau đó thản nhiên dắt vợ yêu đi mất.

Trên đường về, Diêu Viễn thật lòng khen ngợi đại thần một hồi. Đại thần hỏi: "Có thưởng không?"

"Hå?"

"Vậy để anh đề xuất, tuần sau chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, em ngoan chút."

Cái gọi là "ngoan chút" chỉ có thể ngầm hiểu, không nói ra thành lời được.

kì đà trong nhà mới của vợ chồng em họ khi họ mới đi hưởng tuần trăng mật về. Trong bữa sáng, tâm trạng của cô còn rất tốt, đến tận khi nhận được điện thoại của người họ Ôn kia gọi tới: "Chị hai, tôi đang đi công tác ở chỗ chị, buổi trưa chúng ta đi ăn cơm với

Diêu Hân Nhiên cảm thấy đầu mình chắc bị ngập nước nên mới đi cùng Ôn Trừng đến làm

vơ chồng An Lan nhé!" "Thần kinh, anh muốn thì tư đi, sao tôi phải đi với anh?"

"Thật sư không đi à?"

"Cút!"

"Diệu Hân Nhiên, với danh nghĩa độc thân, cô đúng là thất bai quá."

"Cút!"

"Nhìn vợ chồng người ta yêu đương thắm thiết, cô không muốn đi phá hoại à?"

"Tâm lý của anh biến thái thất đấy."

"Ha ha ha." Ôn Trừng cười rất vui vẻ. "Tôi cũng muốn gặp cô mà."

"Anh có thấy tởm không?"

"Dù sao người thấy tởm cũng không phải tôi."

Tóm lại, cuối cùng Diêu Hân Nhiên không biết vì sao lại bị ghê tởm đến độ đồng ý tham gia bữa cơm "ăn no căng bụng" này.

Hai người hẹn gặp nhau ở trước cửa khu nhà của Giang An Lan. Diêu Hân Nhiên đến

trước, đây là lần thứ hai cô đến khu này, lần trước là vào ngày cưới của em họ, đến vội quá nên không để ý kĩ, lần này mới thấy đúng là cao cấp, bên trong nào là có cầu nhỏ suối luồn, cây xanh rợp bóng. Cách khu này chưa đến một trăm mét còn có ga tàu điện ngầm, trung tâm mua sắm, đằng sau có công viên sinh thái lớn nhất thành phố Giang Ninh. Bởi thế Diêu Hân Nhiên quyết phải chụp vài tấm ảnh đăng lên Weibo: "Đi cùng tên họ Ôn nào đó đến nhà em rể, đúng thế, đây chính là cổng lớn nhà đại thần của mấy người, trông cứ như đến Pantheon ở Roma ấy." Lúc đăng lên cô lại không chú ý hệ thống tự động định vị nên một lúc sau, hai nhân vật cũng ở thành phố này xuất hiện trước cửa nhà đại thần.

Giang An Lan mở cửa, nhìn thấy Ôn Trừng và Diêu Hân Nhiên thì đã thấy không vui, sau đó lại nhìn thấy cả Đi Đâu Về Đâu với Hoa Khai thì mặt lập tức lạnh như băng. Ôn Trừng vỗ vai bang chủ an ủi: "Anh bạn à, người đến nhà đều là khách mà, trưa nay gọi đồ ăn đi!"

Giang An Lan "hừ" lạnh. "Tôi không có ý định nấu cơm."

Đi Đâu Về Đâu tỏ vẻ trông đợi. "Thật ra em muốn ăn đồ chị dâu nấu."

"Nói thật thì đồ tôi nấu không ngon bằng anh ấy nấu đâu." Tay nghề nấu nướng của cô cũng

chỉ thuộc dạng thường thôi, lúc trước đại thần cũng thế, nhưng từ lúc cô vô tình nói một câu: "Sao em cứ cảm thấy sau khi kết hôn lại gầy đi thế nhỉ", tay nghề bếp núc của đại thần lập tức tăng tiến từng ngày.

Hôm đó, đại thần gọi đồ ăn ngoài, pizza và đồ ăn Nhật.

Ôn Trừng cầm một hộp sushi ra ban công, nói với Diệu Hân Nhiên đang dõi mắt nhìn núi rừng trùng điệp phía xa xa: "Em rể cô đúng là, gọi toàn đồ ăn nhanh. Tháng Tám công ty tôi tổ chức đi châu Úc mười hai ngày, có thể đưa thêm người đi, cô rảnh rỗi thế có muốn đi cùng tôi không?"

"Tháng Tám tôi với bạn đi Hạ Môn, anh có muốn đi cùng không, giúp tôi xách hành lý?"

"Chị hai à, câu này dễ chọn quá rồi còn gì, rõ ràng là chênh lệch như tôm hùm với rong biển."

"Thật ngại quá, chị đây dị ứng đồ hải sản."

Vô tình nghe được đoạn đối thoại trên, Đi Đâu Về Đâu vừa bất ngờ vừa nghi hoặc: "Hai người đang tán tỉnh nhau đấy hả?"

Ôn Trừng và Diêu Hân Nhiên đồng thời quay đầu lại, cùng lúc lên tiếng: "Với người này? Tôi thà độc thân cả đời!"

Người xưa đã nói, nói gì thì cũng không thể mạnh miệng quá được.

Tựa như định luật Murphy, những điều bạn càng không muốn xảy ra thì lại càng có khả năng xảy ra, bởi vậy tương lai có khi lại là "nếu không phải là người ấy, tôi thà độc thân cả đời" cũng nên.

Buổi chiều, Giang An Lan tiễn khách về còn nói: "Tôi không biết hôm nay mọi người đến làm gì, nhưng lần sau đừng đến nữa."

Hoa Khai cười, lén kể tội với Diêu Viễn: "Chồng cậu có vẻ "phản xã hội(*)" ghê."

(*) Phản xã hội, tên đầy đủ là Chứng rối loạn nhân cách và phản xã hội, thuộc dạng bệnh về nhân cách con người và là một trong những bệnh tâm lý mà những kẻ giết người hàng loạt thường hay mắc phải.

• • •

Buổi tối, cô giáo Diêu hỏi bạn học Giang An Lan: "Anh có hơi "phản xã hội" à?"

Giang An Lan lạnh lùng đáp: "Có sao? Anh không "phản xã hội", anh là "phản nhân loại", trừ em ra."

20 Hạnh phúc rất giản đơn

Sau kì nghỉ lễ Quốc khánh, Giang An Lan chuyển cả công ty về thành phố Giang Ninh, ba tầng lầu ở Bắc Kinh thì cho thuê hai tầng, chỉ để lại một tầng làm công ty con. Triệu Tử Kiệt hết sức tán đồng việc này, sau này anh ta không cần chạy qua chạy lại giữa Bắc Kinh và nhà nữa, càng không phải đau đầu lo lắng chuyện cứ hai, ba bữa lại không thấy sếp mình đâu.

Chuyện xong xuôi, cả đám người đi ăn mừng. Lý Cao gọi món xong liền hỏi sếp: "Chị dâu còn chưa đến à?"

Giang An Lan đang lướt web trên điện thoại chỉ "ừ" một tiếng.

Một nhân viên nữ ngồi bên cạnh là sinh viên đi du học về, mới gia nhập công ty nói với Triệu Tử Kiệt: "Phó giám đốc này, để nhờ được cậu tôi đã phải chạy từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, bây giờ lại chạy từ Bắc Kinh đến Giang Ninh, sau này ăn ở chỗ này, cậu có bao luôn không?"

biết mấy năm ở nước ngoài, quan trọng nhất là để anh họ biết anh ta tuyển người không phải là... lấy việc công làm việc tư.

Nhân viên nữ kia cười tươi, nói: "Sau này tôi làm gì không tốt, mong mọi người chỉ bảo thêm, biết sai mà sửa mới có thể tiến bộ được." Sau đó lại quay sang phía sếp, hỏi: "Nghe

"Đương nhiên." Triệu Tử Kiệt rất hào phóng, nhân tiện khen ngợi cô bạn mà mình đã quen

nói sếp kết hôn rồi? Không biết bà chủ làm gì?"

Giang An Lan ngắng lên, lạnh lùng nói: "Vào công ty của tôi, việc đầu tiên phải nhớ kĩ là:

nói ít, làm nhiều."

Lúc Diêu Viễn đến thì món khai vị đã được đặt sẵn trên bàn. Cô mở cửa bước vào, mỉm cười nhận lỗi: "Thật ngại quá, tôi phải họp đến tận bây giờ nên đến muộn." Hôm đó Diêu

Viễn mặc áo dệt màu trắng, váy cạp cao màu đỏ, mái tóc được tết đơn giản sau lưng, trông cô vô cùng thanh tú, đoan trang.

Giang An Lan vẫy tay với cô. Cô ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh

anh, nhỏ giọng hỏi: "Nhiều người thế à?" Ở đây ít nhất cũng tầm mười ba, mười bốn người, lúc hai người nhắn tin cho nhau, anh còn bảo không có mấy người.

"Ù, đã đói chưa?" Giang An Lan rót cho cô cốc trà ấm.

bình, chủ nhiệm khoa lên nói, bên dưới không ai dám mở miệng, em uống hết trà rồi cũng không dám đi rót thêm." Nói xong, cô lén lè lưỡi.

Giang An Lan liếc nhìn cô một cái, nói: "Chẳng có tiền đồ gì cả!"

Diêu Viễn uống một hơi cạn sạch, lại nói nhỏ: "Vừa đói vừa khát, hôm nay đại hội phê

Diêu Viễn cười khẽ. "Anh tưởng ai cũng vênh váo như anh chắc?"

Hai người "mặn nồng" không bao lâu thì có người đến chào hỏi Diêu Viễn: "Chào bà chủ!"

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Chào mọi người, đừng gọi tôi là "bà chủ" nữa, tôi nghe không quen."

Nhân viên nữ lúc trước khách sáo nói: "Vợ sếp đẹp thật đấy."

Diêu Viễn cười, gật đầu. "Đẹp thì đúng là có!"

Chắc không ai nghĩ cô lại "thẳng thắn" như thế, không chỉ nhân viên nữ kia, mà cả những người khác cũng không khỏi trầm mặc một giây.

Chuyện này không thể trách Diêu Viễn được, cô luôn tôn trọng quan điểm mỹ đức truyền

người đẹp nên mặc gì cũng đẹp, cô khiêm tốn đến phát mệt. Cuối cùng Diêu Hân Nhiên không nhịn nổi nữa, nói: "Sau này có ai khen em, em cứ gật đầu nhận hết đi."

thống của người Trung Quốc xưa nay, nhưng cô thường xuyên được khen là xinh đẹp, dáng

Bởi thế...

Diêu Viễn đưa tay sở tai, lại nghe thấy Giang An Lan bên cạnh bổ sung: "Sự thật ai ai cũng biết, có cần phải nói nhiều thế không?"

Đám nhân viên lần lượt bày tỏ, rốt cuộc cũng biết được mặt "nhân tính" của sếp rồi, sếp đúng là thương vợ mà.

Chỉ có Diêu Viễn mới biết, con người này rất ghét người khác khen ngợi vẻ ngoài của cô, dùng lời của anh mà nói thì là "nông cạn". Nhưng cô lại thấy khó hiểu, lúc trước cô hỏi anh rốt cuộc vì sao thích cô, chẳng phải anh cũng trả lời là ngoại hình sao? Nhiều năm sau, vấn đề này được cậu nhóc hai tuổi đẹp trai, tuấn tú, nói còn chưa sõi nhà cô nhắc đến: "Bố ơi, mẹ bảo bố cưới me là vì me xinh xinh à?"

Giang An Lan giáo dục con trai: "Mẹ con ngốc, con không thể ngốc giống mẹ được, bố con đây là thông qua bản chất mà nhìn hiện tượng(*), hiểu không?"

(*) Ý là vì nhìn rõ bản chất tốt đẹp bên trong mới cảm thấy vẻ ngoài xinh đẹp.

Con trai ngốc không hiểu, mẹ ngốc ngồi bên cạnh lại hiểu, buồn bực nói: "Hai vị cao nhân... bây giờ chúng ta đang ăn cơm ở ngoài, làm ơn giữ thể diện cho tôi một tí, cảm ơn."

Nhưng đây cũng là chuyện về sau.

Về đề tài "mỹ sắc" này, điển cố giữa hai người cũng rất nhiều.

Ví như tối hôm đó ăn xong, hai người về nhà, Diêu Viễn thuận miệng nói với người lái xe: "An Lan, tuấn nam mỹ nữ của công ty anh nhiều ghê ấy."

"Có đẹp trai mài ra ăn được như anh không?"

...

Về đến nhà, anh liền cho cô "ăn no" một bữa. Trước mặt anh, quả nhiên nói nhiều tất thất... thân.

Lại ví như, có một buổi tối, sau khi thực hiện tiết mục "tập thể dục trên giường", Diêu Viễn đột nhiên thấy khát nhưng lại không muốn dậy, cứ lăn qua lăn lại, người bên cạnh liền nói: "Còn cử động nữa là ăn em đấy."

Lần này thì Diêu Viễn đến hít thở cũng phải vô cùng cẩn thận, chủ yếu là bởi vừa rồi bị ăn triệt để quá, quả thật không còn đủ sức làm thêm lần nữa.

Người ở bên cạnh xuống giường, không bao lâu sau một cốc nước được đưa đến trước mặt cô. Diêu Viễn vô cùng cảm động. "Anh tốt quá."

"Ù, cho dù mua bán không thành thì nhân nghĩa vẫn phải có."

...

Anh yêu à, có cần câu nào câu nấy đều bắt chẹt người khác vậy không?

Diệu Viễn lập tức ngừng cử đông. "Không phải anh đã ăn rồi sao?"

"Hương vi rất ngon, muốn ăn thêm không được à?"

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, thu qua đông tới, Diêu Viễn chính thức kết hôn đã được hơn nửa năm, cảm giác chính của cô là: "Hóa ra yêu đúng người thì tình yêu trở thành môn học đơn giản nhất thế giới, hạnh phúc cũng trở thành chuyện đơn giản nhất trên đời."

Sau đó, cô nghĩ đến đề tài làm luân văn tiến sĩ, đầu đau như búa bổ, khó quá đi mất!

"Phải viết đề tài "Nghiên cứu tranh minh họa tiểu thuyết trên ván gỗ của đời Minh, Thanh" thế nào đây? Đến tiểu thuyết đời Minh, Thanh em còn ít đọc chứ đừng nói đến xem tranh

Giáo sư Tôn luôn khiến bạn biết kiến thức của bạn hạn hẹp đến độ nào.

minh họa."

Trong lúc đi siêu thị mua đồ cuối năm, Giang An Lan nói: "Anh đọc *Kim Bình Mai* rồi."

"Thế mà gọi là khẩu vi năng? Cùng lắm chỉ được coi là khẩu vi của số đông thôi chứ!"

"Khẩu vị của anh nặng quá đấy."

"Đại thần, tam quan của anh rốt cuộc như thế nào thế?"

Giang Ninh.

Buổi tối cuối cùng trước khi kì nghỉ kết thúc, Diêu Viễn với Giang An Lan rúc trong nhà

Kì nghỉ Tết, Diêu Viễn được nghỉ hai mươi ngày, mười ngày ở Bắc Kinh, mười ngày ở

chơi game.

Giang An Lan lên mạng trước, Diêu Viễn sắp xếp đồ ngày mai phải mang đến trường xong

Cô vừa lên đã thấy Quân Lâm Thiên Hạ đang đánh nhau với người khác, người báo với cô là chi ho Diêu Hân Nhiên.

Diệu Viễn: "Sao lai đánh nhau?"

Thủy Thượng Tiên: "À, có người gây hấn với trai nhà em, có điều, mới mở màn đã bị giết luôn rồi."

Diêu Viễn: "Gây hấn vì lẽ gì?"

mới khoan thai đặng nhập.

Thủy Thượng Tiên: "Đầu óc của tên đó có vấn đề, hắn nói với Quân Lâm Thiên Hạ, đừng tưởng có tiền là... là bi giết luôn. Thực ra lúc trước chi cũng từng nói anh đừng cây có nhiều tiền... may mà chị không ngốc đến nỗi nói thẳng trước mặt chồng em. Đúng rồi, em được bình chọn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của năm nay đấy!"

Diêu Viễn: "Hả?!"

Ngay giây sau, Diêu Hân Nhiên gửi cho cô có một đường link trên diễn đàn Thịnh thế.

Diêu Viễn vào xem thì thấy tấm ảnh chụp tại hôn lễ của cô và người nào đó, bên dưới còn

"Còn có vơ anh ta nữa? Chính là Nhước Vi Quân Cố trong game đó hả?!" "Á, lúc trước tôi còn cướp quái của Nhược Vi Quân Cố, nếu biết trước là như thế này thì đã nhường cô ấy rồi, không, thì đã đánh quái giúp cô ấy luôn rồi, chưa biết chừng... Cắt cổ tay! Cô nàng xinh đẹp thế này, chỉ vì một con quái mà để lỡ mất!" "Lầu trên, tỉnh lai đi, câu thấy câu PK nổi Quân Lâm Thiên Ha sao, trên tất cả các phương diên?" "Quân Lâm bang chủ đẹp trai quá! Tôi muốn gia nhập bang Thiên Hạ!" "Nghe nói thao tác của Nhược Vi Quân Cố cũng rất tốt."

"Đây chính là Quân Lâm Thiên Ha trong lời đồn đó hả?"

có vài câu bình luân.

"Nhược Vi Quân Cố, cô có cần tài mạo song toàn vậy không?"

"Thật ra tôi với Nhược Vi Quân Cố từng lập đội cùng nhau, con người cô ấy tốt lắm, nói chuyện cũng lịch sự. Có điều vị Quân Lâm đại thần kia thì tôi không dám khen, chí ít thì tôi thấy anh ta kiêu căng, ngạo mạn quá." Diêu Viễn quả thật rất muốn ấn "thích" cho câu này.

Lúc này, người bên cạnh quay sang nhìn màn hình của cô, nói: "Anh cũng có trả lời về chủ đề này."

"Hả?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đúng thời điểm, gặp đúng người là hạnh phúc."

Câu này là sao? Đến một ngày, người ấy bước vào cuộc đời bạn, bạn mới hiểu tại sao bạn và người khác không có kết quả, thậm chí còn không thể bắt đầu, bởi những người ấy đều không phải người bạn đang chờ đợi.

Người bạn đang đợi là ai, thật ra bạn luôn hiểu rõ...

-----HÉT-----

HẬU KÝ Đôi bên có lòng, tất sẽ thiên trường địa cửu

Yêu đúng lúc, gặp đúng người là cuốn tiểu thuyết đầu tiên tôi viết liên quan đến đề tài game online, nhưng thật ra, nội dung về game online trong cuốn tiểu thuyết này không nhiều, chủ yếu vẫn là một câu chuyện nhẹ nhàng, ngây thơ với đại thần mặt dày, mỹ nhân tố khổ, đại thần và mỹ nhân tán tỉnh, cưa cẩm nhau khiến quần chúng phải đỏ mắt ghen tị mà thôi.

Lại nói về cảm hứng ban đầu khi viết cuốn tiểu thuyết Yêu đúng lúc, gặp đúng người.

Một ngày, tôi thấy em trai mình là Cố tiểu đệ đang chơi game, tôi đứng cạnh nó nhìn một hồi, hỏi: "Em chơi trò này có giỏi không?"

Nó nói: "Chị, chị không hiểu gì về game đâu, chị đi xem ti vi đi."

Tôi nói: "Em khinh thường chị phải không? Nếu chị mà tập trung chơi thì chắc chắn sẽ giỏi hơn em."

Cố tiểu đệ không thèm chấp. "Sao có thể chứ? Chị mà chơi thì trình chỉ như gà thôi, đừng hòng đạt được chức đại thần."

Sau đó, tôi bắt đầu chơi game, và đúng là bị hành hạ đến thê thảm.

Thế là, tôi quyết định sẽ... viết một cuốn tiểu thuyết đại thần hành hạ quần chúng để tìm lại chút cảm giác cân bằng.

Nhưng đáng buồn là, tôi chẳng thấy cảm giác cân bằng đâu, bởi vì Giang An Lan đại thần còn hành hạ tôi khủng khiếp hơn tất cả đám cao thủ tôi gặp trong trò chơi. Chủ yếu là bởi con người Giang An Lan ấy mà, nói theo cách trong truyện thì là "dạng đàn ông vừa kiệm lời, vừa bụng dạ đen tối vừa tính khí tệ lại vừa gian manh đa nhân cách", rất hay giày vò người khác. Chính vì vị đại thần khó chiều này mà tôi đã phải tạm dừng viết cuốn tiểu thuyết này vài lần.

May mà cuối cùng tôi cũng hoàn thành *Yêu đúng lúc, gặp đúng người*, mặc dù phải kéo dài gần hai năm rưỡi, thật đáng xấu hổ!

Tóm lại, câu chuyện này giống như *Bức thư bị lãng quên*, không có nhiều trắc trở, là một cuốn tiểu thuyết rất vui vẻ và tích cực. Có lẽ khi tuổi tác càng cao, nhìn thấy càng nhiều những buồn bã, bất hạnh của cuộc sống, tôi lại càng muốn viết về những tình cảm đơn giản, thuần khiết. Câu chuyện của An Lan và Diêu Viễn mặc dù có chút sóng gió nhưng cũng chỉ là

để chứng minh rằng, luôn có những người yêu nhau dù trước mắt còn bao nhiêu khó khăn, chỉ

Tôi đã từng nói trên Weibo, mỗi lần hoàn thành một cuốn sách, cũng giống như kết thúc

cần đôi bên thật sự có lòng thì nhất định có thể bước tiếp, tất sẽ thiên trường địa cửu.

một mối tình.

Tình cảm của tôi với *Yêu đúng lúc, gặp đúng người* tạm dừng tại đây, nhưng tình cảm giữa An Lan và Diêu Viễn, Ôn Trừng và Diêu Hân Nhiên (maybe), thì vẫn còn tiếp tục trong thế giới của họ.

Ngày 30 tháng 4 năm 2014

Cố Tây Tước

